

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ROBIN HOBB

CITY of DRAGONS

VOLUME THREE OF THE RAIN WILDS CHRONICLES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Ejderhalar Şehri

Ve/i/i>ie Thl“ee o/fùe Rain WìJJs Ğù/ ortic#es

Robin Hobb

HARPER VOYAGER
An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanma

Küçük Kırmızı Tavuğa

İçinde

'a ithafen
Karakterler

Önsöz
Tintaglia ve Icefyre

Birinci Bölüm
Dük ve Esir

İkinci Bölüm
Ejderha Savaşı

Üçüncü Bölüm
Yollar

Dördüncü Bölüm
Kelsingra

Beşinci Bölüm
Bingtown Tüccarı

Altıncı Bölüm
Yağmurla İşaretlenmiş
Vahşi Doğa

Yedinci Bölüm
Ejderha Rüyaları

Sekizinci Bölüm
Diğer Hayatlar

Dokuzuncu Bölüm
Cassarick'e Dönüş

Onuncu Bölüm
Kaçırılma

On Birinci Bölüm
Kaçış

On İkinci Bölüm
Aydınlanma

On Üçüncü
Bölüm İkinci
Düşünceler

On Dördüncü
Bölüm Alışveriş

On Beşinci Bölüm
Garip Yoldaşlar

Epilog Eve Dönüş

'ın Telif Hakkı

.

Karakterler

YAĞMUR ORMANLARI KRONİKLERİ

KEEPERS VE DRAGONS

ALUM: Soluk tenli, gümüş grisi gözlü. Çok küçük kulakları var. Burnu neredeyse düz. Ejderhası ARBUC, gümüş yeşili bir erkek ejderha. Skelly'ye aşık.

BOXTER: Kase'nin kuzeni. Bakır renkli gözlü, kısa boylu, tıknaz yapılı. Ejderhası turuncu renkli bir erkek olan SKRIM'dir.

HARRIKIN: Uzun boylu ve zayıf, yirmi yaşında ve diğer bekçilerden çoğundan daha yaşlıdır. Lecter onun üvey kardeşidir. Sylve ile bağlantılıdır. Ejderhası RANCULOS, gümüş gözlü kırmızı bir erkektir.

ICEFYRE: Eski bir kara ejderha, bir zamanlar buzun içinde hapsolmuş, ancak insanların müdahalesiyle kurtarılmıştır (*Fool's Fate*'de de geçer).

JERD: Rain Wilds'ın izlerini taşıyan sarışın bir kadın bekçi. Ejderhası VERAS, koyu yeşil ve altın benekli bir kraliçedir.

KASE: Boxter'ın kuzeni. Bakır gözlü, kısa boylu, geniş ve kaslıdır. Ejderhası turuncu renkli erkek ejderha DORTEAN'dır.

LECTER: Yedi yaşında yetim kalmış, Harrikin'in ailesi tarafından büyütülmüştür. Ejderhası SESTICAN, büyük mavi bir erkek ejderhadır, turuncu pulları ve boynunda küçük dikenleri vardır. Davvie'nin partneridir.

NORTEL: Yetkin ve hırslı bir bakıcı. Ejderhası, lavanta rengi erkek TINDER'dır.

RAPSKAL: Vücudu izlerle kaplı bir bakıcı. Ejderhası, küçük kırmızı dişi HEEBY'dir.

SYLVE: Bakıcılardan en genci, ancak yaşına göre olgun ve düşünceli. Harrikin ile bağlantılı. Ejderhası altın renkli erkek MERCOR.

THYMARA: On altı yaşında; tırnakları yerine siyah pençeleri vardır ve ağaçlarda yaşamaya alışkındır. İyi avcılık becerilerine sahiptir. Ejderhası mavi dişi SINTARA'dır.

TATS: Köle olarak doğan tek bekçi. Yüzünde küçük bir at ve örümcek ağı dövmesi vardır. Ejderhası en küçük kraliçe, yeşil FENTE'dir.

TINTAGLIA: Yetişkin bir dişi ejderha, yılanların nehirden yukarıya kozaya gitmelerine yardım etti. Yağmur Ormanları'nda görülmeyeli yıllar oldu. Şu anda eski bir siyah ejderha olan ICEFYRE ile çift.

WARKEN: Uzun boylu, uzun bacaklı bir bekçi, nehirden yukarı yolculuk sırasında hayatını kaybetmiştir. Ejderhası BALIPER, kırmızı bir erkek ejderha, yeni bir bekçi seçmemiştir.

BINGTOWN SAKINLERİ

ALISE KINCARRON FINBOK: Fakir ama saygın bir Bingtown tüccar ailesinden geliyor. Ejderha uzmanı. Hest Finbok ile evli. Gri gözlü, kızıl saçlı, çilli. Şu anda Leftrin ile birlikte.

HEST FINBOK: Yakışıklı, saygın ve zengin bir Bingtown tüccarı.

SEDRIC MELDAR: Hest Finbok'un sekreteri ve eski sevgilisi, Alise'nin çocukluk arkadaşı. Bakır kraliçe ejderha RELPDA ile bağ kurmuştur. Carson Lupskip ile ortaktır.

REDDING: Hest'in şu anki sevgilisi ve Sedric'in yerine geçen kişi. Açgözlü bir Bingtown tüccarı.

TİCARETÇİ FINBOK: Hest'in babası, çok başarılı bir Bington tüccarı. Sealia Finbok ile evlidir.

TARMAN'IN MÜRETTEBAT

BELLIN: Güverteci. Swarge ile evli.

BIG EIDER: Güverteci. Basit düşünceli, iri ve güçlü bir adam.

CARSON LUPSKIP: Keşif gezisinin avcısı. Leftrin'in eski arkadaşı. Küçük, huysuz ve tehlikeli bir gümüş ejderha olan SPIT'in bakıcısı. Sedric'in ortağı.

DAVVIE: Carson Lupskip'in avcı çırağı. Yaklaşık on beş yaşında. KALO'nun önceki bakıcısı Greft'in ölümünden sonra, en büyük mavi-siyah ejderha KALO ile bağ kurmuştur. Lecter'in ortağıdır.

GRIGSBY: Geminin kedisi. Turuncu ve sinir bozucu.

HENNESEY: *Tarman*'ın birinci zabiti ve kadınların gözdesi.

JESS: Keşif için kiralanmış avcı ve hain. Nehir yukarı yolculukta hayatını kaybetti.

LEFTRIN: Kaptan. Sağlam yapılı, gri gözlü, kahverengi saçlı.

SKELLY: Güverte tayfası. Leftrin'in yeğeni ve muhtemel varisi. Alum'a aşık ama Trehaug'da nişanlısı var.

SWARGE: Dümenci. *Tarman*'da on beş yıldan fazla süredir çalışıyor. Bellin ile evli.

TARMAN: Uzun ve alçak bir nehir mavnası. Mevcut en eski canlı gemi. Ana limanı Trehaug.

ÇEŞİTLİ KARAKTERLER

ALTHEA VESTRIT: Birinci kaptan, Bingtown'dan *Paragon*. Malta Khuprus'un teyzesi (Liveship Traders üçlemesinde de yer alır).

BEGASTI CORED: Chalcedean tüccar; kel, Hest Finbok'un zengin ticaret ortağı.

BRASHEN TRELL: Bingtown'dan gelen *Paragon'un* kaptanı (Liveship Traders üçlemesinde de yer alır).

CHASSIM: Chalced Dükü'nün kızı. Birkaç kez dul kalmış ve hala Dük'ün ev halkının bir parçası.

DETOZI: Trehaug'da haberci kuşlarının bakıcısı. Erek ile nişanlı.

CHALCED DÜKÜ: Chalced'in diktatörü, yaşlı ve hasta.

ELLİK: Chalced Dükü'nün başbakanı ve "kılıcı". EREK: Bingtown'da haberci kuşların bakıcısı.

JANI KHUPRUS: Yağmur Ormanı Tüccarı ve Reyn Khuprus ile Tillamon'un annesi.

KIM: Cassarick'te kuşların bekçisi. Dövmeli, daha iyi bir hayat arayışıyla Rain Wilds'a gelen eski bir köle.

MALTA KHUPRUS: Trehaug'da yaşayan Elderling "kraliçesi". Reyn Khuprus ile evlidir. Ejderha Tintaglia tarafından Elderling'e dönüştürülmüştür (Liveship Traders üçlemesinde de yer alır).

PARAGON: Bir yaşam gemisi. Deniz yılanlarını nehirden koza yapma alanlarına kadar eşlik etti. Tamamen stabil değildir (*Mad Ship*'te de geçer).

REYN KHUPRUS: Güçlü bir Rain Wild tüccar ailesinin küçük oğlu. Ejderha Tintaglia tarafından Elderling'e dönüştürülmüştür. Malta ile evlidir (Liveship Traders üçlemesinde de yer almaktadır).

SELDEN VESTRIT: Genç bir Elderling; Malta'nın kardeşi ve Althea'nın yeğeni. Hayatta kalan diğer ejderhaları aramak için çıktığı görevden sonra bir süredir kayıp (Liveship Traders üçlemesinde de geçer).

SINAD ARICH: Leftrin ile şantaj yoluyla anlaşma yapan Chalcedean tüccarı.

KALKEDONLU: Hest'in dūřmanı. Dük için ejderha parçaları elde etmek için her řeyi yapmaya hazır bir Kalkedonlu asilzade.

TILLAMON: Reyn'in kız kardeşi, Rain Wilds'ın izlerini üzerinde taşıyan bir kadın. Reyn'den yaşça büyük, evlenmemiş ve muhtemelen evlenmeyecek.

Prolog

TINTAGLIA VE ICEFYRE

Hava akımlarını kolaylıkla sürerek, bacaklarını vücuduna sıkıca yapıştırmış, kanatlarını genişçe açmıştı. Aşağıda dalgalanan çöl kumları üzerinde, dalgalanan gölgesi onu yarasa kanatlı ve uzun, yüzgeçli kuyruklu yılan benzeri bir yaratık olarak gösteriyordu. Tintaglia boğazının derinliklerinden, günün keyfini yansıtan bir mırıldanma çıkardı. Şafak vakti avlanmış ve avlarını başarıyla tamamlamışlardı. Her zamanki gibi ayrı ayrı avlanmışlar, sabahı ziyafetle geçirmiş ve sonra uykuya dalmışlardı. Şimdi, avın kanı ve iç organlarıyla hala lekelenmiş halde, iki ejderhanın aklında başka bir hedef vardı.

Önünde ve biraz aşağıda, Icefyre parlak siyah bir şekil olarak görünüyordu. Uzun vücudu, rüzgarı yakalamak ve üzerinde süzülme için ağırlığını değiştirirken esniyordu. Gövdesi onunkinden daha kalın ve ağırdı, vücudu daha uzundu. Tüy gibi pulları parlak mavi renkte parıldıyordu, ama o tamamen siyahtı. Uzun süre buzla kaplı kalması vücuduna zarar vermişti ve iyileşmesi yıllar alacaktı. Daha büyük kanatlarının parmak kemikleri arasındaki kalın zarında hala yırtıklar vardı. Vücudundaki daha küçük yaralar çoktan iyileşmişti, ama kanatlarındaki yırtıklar daha yavaş iyileşiyordu ve iyileşirken oluşan izler her zaman görünür olacaktı. *Onun mavi mükemmelliğinin aksine*. Tintaglia, gözlerinin ucuyla parıldayan kanatlarına hayranlıkla baktı.

Sanki ona dikkatini vermediğini hissetmiş gibi, Icefyre aniden yön değiştirdi ve daireler çizerek alçalmaya başladı. Hedeflerini biliyordu. Çok uzak olmayan bir yerde, kumların üzerinde kayalık bir sırt yükseliyordu. Alçak ağaçlar ve gri-yeşil çalılar, sırtın sivri uçlarını ve engebeli vadilerini kaplıyordu. Çalılarla kaplı sırtın hemen önünde, ağaçlarla çevrili geniş, kumlu bir çukurda gizli bir vaha vardı. Su, yerin derinliklerinden yükselerek geniş, durgun bir havuz oluşturmuştu. Kışın bile, çukur günün sıcaklığını içinde tutuyordu. Öğleden sonralarını, vücutlarındaki kanı temizlemek için vahadaki güneşin ısıttığı sulara geçirip, sonra da pullarını parlatmak için kaba kumda yuvarlanarak geçirirlerdi. Orayı çok iyi biliyorlardı. Avlanma alanlarını geniş bir alana yayarlardı

bölgelerini değıştirirlerdi, ama yaklaşık on günde bir Icefyre onları buraya geri getirirdi. Burasının uzak gençlik günlerinden hatırladığı bir yer olduğunu söylerdi.

Bir zamanlar burada, ziyaret eden ejderhalara bakan bir Elderling kolonisi vardı. Beyaz taş binalarından ve özenle yetiştirilen bağlarından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yayılan çöl, yerleşim yerlerini yutmuştu, ama vaha kalmıştı. Tintaglia çok daha güneyde, kışın hiç gelmediğı kırmızı kum çöllerine uçmayı tercih ederdi, ama Icefyre reddetmişti. Onun böyle bir uçuş için yeterli dayanıklılığı olmadığını düşünen Tintaglia, onu bırakıp tek başına gitmeyi birden fazla kez düşünmüştü. Ancak kozasında geçirdiğı uzun süren hapis hayatının korkunç yalnızlığı onda iz bırakmıştı. Ejderhaların arkadaşlığı, huysuz ve eleştirel de olsa, yalnızlıktan daha iyiydi.

Icefyre artık alçaktan uçuyordu, neredeyse kavrulmuş kumların üzerinde süzülüyordu. Kanatları düzensiz ve güçlü vuruşlarla hareket ederek süzülmesini sağlıyor ve kumları havalandırıyordu. Tintaglia onu takip ediyordu, kendi uçma becerilerini geliştirirken onu taklit ediyordu. Eşinde pek sevmediğı çok şey vardı, ama o gerçekten havanın efendisiydi. Arazinin konturlarını takip ediyorlardı. Onun planını biliyordu. Süzülüşleri onları havzanın kenarına taşıyacak, ardından kumulların eğimine paralel olarak çılgın bir kayma ile aşağıya ineceklerdi. Her ikisi de Sıçrayarak, kanatları hala açık, güneşin ısıttığı durgun sulara daldılar.

Havzanın üst kenarlarının etrafındaki kumlar patladığında, yokuşun yarısına kadar inmişlerdi. Kanvas örtüler bir kenara fırladı ve okçular sıralar halinde ayağa kalktı. Bir ok yağmuru üzerlerine doğru uçu. İlk ok dalgası kanatlarına ve yanlarına çarparak acı verici bir ses çıkarırken, ikinci dalga üzerlerine doğru yaylandı. Yere çok yakın oldukları için tekrar yükselip kaçamazlardı. Icefyre havada süzüldü ve havuzun sığ sularına çarptığında yön değıştirdi. Tintaglia çok yakınında olduğu için durup yönünü değıştiremedi. Ona çarptı ve kanatları ve bacakları ılık sığ suda birbirine dolanırken, mızraklı askerler kamufle edilmiş yuvalarından yükseldi ve saldırgan karıncalar ordusu gibi üzerlerine geldi. Arkalarında daha fazla adam yükseldi ve ağır halat ve zincirden yapılmış ağlarla ileriye doğru hücum etti.

Onu incitebileceğini umursamadan Icefyre, Tintaglia'dan kurtulmak için savaştı. Sığ havuzdan sıçrayarak adamların üzerine hücum etti ve ilerlerken onu suya sürükledi. Mızraklı adamlardan bazıları kaçtı; diğerlerini güçlü arka ayaklarıyla ezdi, sonra döndü ve uzun kuyruğıyla bir düzine adamı yere devirdi. Sersemlemiş, suya batmış halde, onun boğazını hareket ettirdiğini ve sonra ağzını genişçe açtığını gördü. Parlak

beyaz sivri dişlerinin arasında Icefyre'nin zehir keselerinin kırmızı ve turuncu rengini gördü. Saldırganlara doğru döndü ve tıslayan kükremesi, kırmızı bir zehir sisi yaydı. Bulut önündeki adamları sardığında, çığlıkları mavi gökyüzüne yükseldi.

Asit onları yiyip bitirdi. Deri veya metal zırhlar onu yavaşlattı ama durduramadı. Damlacıklar havadan yere düştü, yolunda insan vücutlarından geçerek. Deriler, etler, kemikler ve bağırsaklar geçen zehir tarafından delik deşik oldu. Kumlara çarptığında tısladı. Bazı adamlar çabucak öldü, ama çoğu ölmedi.

Tintaglia çok uzun süre bakmıştı. Üzerine bir ağ düştü. Düğümlerin her birine, sarkan kurşun parçalarıyla ağırlık verilmişti. Bazıları ince, bazıları ağır, bazıları dikenli kancalarla donatılmış zincirler ağın her yerine dokunmuştu. Ağ, kanatlarını yakalayıp doladı ve ön ayaklarıyla tırmaladığında onları da sardı. Öfkesiyle kükredi ve mızraklı askerler göletin sığ sularına girerken kendi zehir keselerinin şiştiğini hissetti. Okçuların kumlu yamaçlardan tökezleyerek hücumla geçtiklerini gördü, yaylarına okları takmışlardı. Ön bacağına arkasındaki pulların arasında, bacak ile göğüs arasındaki hassas bir noktaya mızrak saplanınca sıçradı. Mızrak derinlemesine girmedi, ama Tintaglia daha önce hiç bıçaklanmamıştı. Dönerek acı ve öfkesini haykırdı ve çığlığıyla zehri etrafa saçıldı. Mızraklı askerler dehşet içinde geri çekildi. Zehir ağa yapıştıkça, ipler ve zincirler zayıfladı ve sonunda onun mücadelesine yenik düştü. Hala ağlara dolanmış haldeydi, ama hareket edebiliyordu. Öfke onu sardı. İnsanlar ejderhalara saldırmaya cüret mi ediyorlardı?

Tintaglia sudan çıkıp onların arasına daldı, pençeleriyle kesip kuyruğuyla vurarak her öfke çığlığıyla birlikte asitli zehir dalgaları yaydı. Kısa sürede ölen insanların çığlıkları havayı doldurdu. Icefyre'ye bakmasına gerek yoktu: onun yarattığı katliamı duyabiliyordu.

Oklar vücudundan sekerek, birbirine dolanmış kanatlarına acı bir şekilde çarptı. Kanatlarını çırparak, ağın son parçalarını kurtarıırken bir düzine adamı yere düşürdü. Ancak açtığı kanatları onu savunmasız bırakmıştı. Sol kanadının altında bir okun sıcak ısırığını hissetti. Kanatlarını kapatarak, insanların onu kışkırtarak kanatlarını açıp altındaki daha hassas eti ortaya çıkarmaya çalıştıklarını çok geç fark etti. Ancak kanadını kapatmak okun sapını daha da derine itti. Tintaglia acısıyla kükredi

ve tekrar dönerek kuyruğuyla savurdu. Icefyre'yi kısa bir an gördü, ağzında bir insanı tutmuş ve havaya kaldırmıştı. Ölen adamın çığlığı, ejderha onun bedenini ikiye ayırırken diğer savaş seslerinin üstüne çıktı. Daha uzaktaki insan saflarından gelen korku çığlıkları kulağına hoş geldi ve aniden eşinin ne yaptığını anladı.

Onun düşünceleri ona ulaştı. *Korku, öldürmek kadar önemlidir. Onlara ejderhalara saldırmayı asla düşünmemeleri öğretilmelidir. Birkaçının kaçmasına izin vermeliyiz, hikayeyi evlerine götürsünler.* Sert ve kısa bir şekilde ekledi, *Ama sadece birkaç tane!*

Birkaç tane, diye onayladı ve sudan çıkıp onu öldürmek için toplanan insanların arasına daldı, pençeli ön ayaklarıyla onları bir kedinin ipi oynatır gibi kolayca savurdu. Onlara saldırdı, bacakları bedenlerinden, kollarını omuzlarından kopardı, hızlıca öldürmek yerine sakatladı. Başını yükseğe kaldırdı ve sonra öne doğru fırlatarak, asitli zehirle dolu bir nefes püskürttü. Önündeki insan duvarı kemik ve kana dönüştü.

Öğleden sonra akşama doğru ilerlerken, iki ejderha havzanın etrafında son bir tur attı. Bir grup savaşçı, yönünü kaybetmiş karıncalar gibi çalılıklarla kaplı sırta doğru kaçtı. *Bırak haber yayıla!* dedi Icefyre. *Etleri bozulmadan vahaya dönmeliyiz.* Kanatlarını eğip tembel takipçilerinden uzaklaştı ve Tintaglia da onu takip etti.

Onun önerisi hoş karşılandı. Mızrak, kadının derisinde açtığı delikten düşmüştü, ancak diğer taraftaki ok hala duruyordu. Kadının niyeti, oku daha derine sokmak değildi. İlk katliam bittikten ve hareketli hayatta kalanlar kaçarken, sessiz bir anda onu çıkarmaya çalışmıştı. Ancak ok kırılmıştı ve dışarıda kalan tahta parçası dişleriyle tutamayacak kadar kısaydı. Tırmalaması okun daha da derine girmesine neden olmuştu. Kanatlarını her çırpışında tahta sapın ve metal başlığın etine batmasını hissediyordu.

Kaç insan bize karşı savaştı? diye merak etti.

Yüzlerce. Ama ne önemi var? Bizi öldürmediler ve kaçmasına izin verdiklerimiz, kendi türlerine bunu denemenin aptalca olduğunu söyleyecekler.

Neden bize saldırdılar?

Saldırı, onun insanlarla olan deneyimlerine uymuyordu. Karşılaştığı insanlar her zaman ona hayranlık duymuş, ona saldırmak yerine ona hizmet etmeye daha meyilli olmuştu.

saldırmaya eğilimliydi. Bazıları meydan okurcasına ciyaklamıştı, ama o onları hizaya getirecek yollar bulmuştu. Daha önce insanlarla savaşmıştı, ama onlara pusu kurdukları için değil. Chalcedeans'ı öldürmesinin tek nedeni, Bingtown Tüccarları ile ittifak kurmayı seçmesi ve onların yardımları karşılığında, dönüşümden sonra ejderhalara dönüşecek olan yılanların düşmanlarını öldürmesiydi. Bu saldırı bununla ilgili olabilir miydi? Olası görünmüyordu. İnsanlar çok kısa ömürlüydü. Böyle mantıklı bir intikam alabilirler miydi?

Icefyre'in mantığı daha basitti. *Bize saldırıyorlar çünkü onlar insan ve biz ejderhayız. Çoğu insan bizden nefret ediyor. Bazıları hayranlık numarası yapıp hediyeler getiriyor, ama övgü ve korkaklıklarının arkasında bize karşı nefret var. Bunu asla unutma. Bu bölgede insanlar çok uzun zamandır bizden nefret ediyor. Bir zamanlar, ben ejderha olmadan önce, buradaki insanlar tüm ejderhaları yok etmeye çalışmıştı. Bizi öldürmek için kendi sürülerine yavaş yavaş zehirli yem verdiler. Bize karşı kullanabilecekleri sırları öğrenmek umuduyla yaşlı hizmetkarlarımızı esir alıp işkence ettiler. Bizi zayıflatmak için kalelerimizi ve hizmetkarlarımızın seyahat ettiği taş sütunları yıktılar. Öldürmeyi başardıkları az sayıdaki kişiyi sığır gibi katlettiler, bedenlerimizin etini ve kanını zayıf bedenlerine ilaç ve güç verici olarak kullandılar.*

Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Tintaglia, atalarının anılarını boşuna aradı.

Hatırlamadığın çok şey var gibi görünüyor. Sanırım çok uzun süre hapsedildin. Bu, zihnini hasar gördü ve birçok şeyden habersiz kaldın.

Ona karşı bir öfke kıvılcımı hissetti. Icefyre ona sık sık böyle şeyler söylerdi. Genellikle, onun buzda uzun süre hapsolmasının onu kısmen deliye çevirdiğini ima ettikten sonra. Şimdilik öfkesini bastırdı; daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. Ve yanındaki ok onu acıtıyordu.

O zaman ne olmuştu?

Icefyre uzun boynunu çevirip ona kötü bir bakış attı. *Ne oldu? Tabii ki onları yok ettik. İnsanlar, bizim isteklerimize karşı gelemeyeceklerini düşünmelerine izin vermeden bile yeterince baş belası.*

Vahayı çevreleyen kaynaklara yaklaşıyorlardı. Kumlar insan cesetleriyle doluydu; havzaya inmek, kan kokulu bir havuza dalmak gibiydi. Öğleden sonra güneşinin altında cesetler çürümeye başlamıştı.

Beslendikten sonra buradan ayrılıp daha temiz bir yer bulup uyuyacağız, dedi kara ejderha. Çakallar ve kargalar bizim için temizleyene kadar burayı bir süre terk etmeliyiz.

çakallar ve kuzgunlar bizim için temizleyene kadar burayı terk etmeliyiz. Burada bir seferde yiyemeyeceğimiz kadar çok et var ve insanlar çabuk bozulur.

Hala birkaç insan cesedinin yüzdüğü havuza kayarak indi. Tintaglia onu takip etti. Onun sudan bir ceset çıkardığı sırada, çarpışmalarının dalgaları hala kıyıya vuruyordu. *Metal kaplı olanlardan uzak dur,* diye öğüt verdi. *Okçular en iyi seçim olacaktır. Genellikle sadece deri giyerler.*

Cesedi ikiye ayırdı ve bir parçası suya düşmeden yakaladı. Yarım cesedi havaya fırlattı, sonra dişleriyle yakaladı ve başını geriye eğerek yuttu. Diğer yarısı suya düşerek havuzun dibine battı. Icefyre başka bir ceset seçti, başından başlayarak yuttu, güçlü dişleriyle cesedi parçaladıktan sonra bütün olarak yuttu.

Tintaglia kirli sudan çıktı ve onu izlemeye başladı.

Hızla bozulurlar. Hemen yemelisin.

Hiç insan yemedim. Hafif bir tiksinti hissetti. Birçok insanı öldürmüştü ama hiçbirini yememişti. Şimdi bu ona tuhaf geldi.

Arkadaş olduğu insanları düşündü: Reyn, Malta ve genç şarkıcı Selden. Onları Elderling olmaları için yola çıkarmıştı ve o zamandan beri onları pek düşünmemişti. *Selden.* Onu hatırlayınca içinden bir zevk kıvılcımı geçti. İşte bir ejderhayı övmeyi bilen bir şarkıcı. Kendi seçtiği ve Elderling yaptığı üç insan. Belki de onlar farklıydı. Ölümlerinde olursa, anılarını korumak için cesetlerini yedi.

Ama diğer insanları yemek? Icefyre haklıydı. Onlar sadece etti. Havuzun kıyısında ilerledi ve hala kan sızan, yeterince taze bir ceset seçti. Onu ikiye böldü, kumaş ve derinin hissi dilini kıvrandırdı, sonra birkaç kez çiğnedikten sonra boğazının arkasındaki güçlü kaslara gönderdi.

Ceset aşağı indi. Et etti, diye karar verdi, ve savaştan sonra acıkmıştı.

Icefyre olduğu yerde yedi, birkaç adım ilerledi ve boynunu uzatarak daha fazla ceset bulmaya çalıştı. Ceset boldu. Tintaglia daha seçiciydi. İnsanların çabuk bozulduğu konusunda haklıydı. Bazıları çoktan çürümeye başlamıştı. En son ölenleri aradı, sertleşmeye başlayanları burnuyla itti.

Ceset yığınının aşmaya çalışırken, biri düşük bir çığlık attı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. Büyük değildi ve zehir

bacaklarının bir kısmını yemişti. Ağlayarak kendini sürükledi ve seslere çekilen Icefyre yaklaşıncaya, çocuk dilini buldu.

"Lütfen!" diye bağırdı, sesi son kelimede bir çocuğun ciyaklamasına dönüştü. "Lütfen, bırakın beni yaşayayım! Babam ve ben size saldırmak istemedik. Onlar bizi zorladı! Dük'ün adamları babamın varisi olan oğlumu, annemi ve iki kız kardeşimi aldılar. Eğer seni aramaya katılmazsak hepsini yakacaklarını söylediler. Babamın adının onunla birlikte öleceğini ve soyumuzun toza dönüşeceğini söylediler. Bu yüzden gelmek zorunda kaldık. Size zarar vermek istemedik, en güzel yaratıklar. En zeki ejderhalar."

"Bizi övgülerle etkilemeye çalışmak için biraz geç kaldınız," dedi Icefyre eğlenerek.

"Ailenizi kim aldı?" Tintaglia meraklanmıştı. Çocuğun bacağından kemik görünüyordu. Hayatta kalamazdı.

"Dük'ün adamları. Chalced Dükü. Dük için ejderha parçaları getirmemiz gerektiğini söylediler. Yaşamak için ejderha parçalarından yapılan ilaca ihtiyacı var. Kan, pul, karaciğer veya ejderhanın gözünü getirirsek, Dük bizi sonsuza kadar zengin yapacaktı. Ama getirmezsek..." Çocuk bacağına baktı. Bir süre bacağına baktı, sonra yüzünde bir değişiklik oldu. Tintaglia'ya baktı. "Biz zaten öldük. Hepimiz."

"Evet," dedi kız, ama sözcük çocuğun zihninde yerleşmeden Icefyre uzanıp çocuğun gövdesini dişleriyle kavradı. Yılanın saldırısı kadar hızlı oldu.

Taze et. Diğerleri gibi çürümeye bırakmanın anlamı yoktu.

Kara ejderha başını geriye attı, çocuğun vücudunun geri kalanını yuttu, yuttu ve bir sonraki leş yığınına doğru uzaklaştı.

Hala Ay'ın 29. günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. Yılı

**Reyall, Bingtown'da Kuşların Bekçisi Vekili Kim,
Cassarick'te Kuşların Bekçisi**

Selamlar, Kim,

Birkaç müşterimizden aldığımız bir şikayeti size iletmekle görevlendirildim. Müşterilerimiz, mesaj silindirlerinin mum tapalarının sağlam görünmesine rağmen, aldıkları gizli mesajlarda tahrifat izleri olduğunu iddia ediyorlar. İki vakada, son derece gizli bir parşömende mühür mumu damgası çatlamış, üçüncü vakada ise balmumu mührü mesaj silindirinin içinde parçalar halinde bulunmuş ve mesaj parşömeni, sanki biri silindiri açıp mesajları okuduktan sonra yerine geri koymuş ve silindirleri kuş tutucu balmumu ile yeniden mühürlemiş gibi, eğri büğrü görünüyordu. Bu şikayetler üç ayrı tüccardan gelmiştir ve Cassarick'ten Tüccar Candral'dan alınan mesajlarla ilgilidir.

Henüz resmi bir soruşturma talep edilmemiştir. Onlara, sizinle iletişime geçmeme ve Tüccar Candral ile konuşarak mesajlarında kullandığı mühür mumu ve damga türünü göstermesini istemenizi rica ettim. Bingtown'daki efendilerimin ve benim umudum, bunun bir muhafızın mesajlarla oynadığı bir durum değil, sadece kalitesiz, eski veya kırılğan mühür mumu kullanılmasıyla ilgili bir sorun olmasıdır. Yine de, geçen yıl hizmetinize giren tüm kalfalar ve çırak muhafızları incelemenizi rica ederiz.

Bunu büyük bir üzüntüyle talep ediyoruz ve yanlış anlamayacağınızı umuyoruz. Efendim, Cassarick kuş muhafızlarının dürüstlüğüne büyük güven duyduğumuzu ve bu iddiayı ortadan kaldırmayı umduğumuzu iletmemi istedi.

Hızlı bir yanıt rica ederiz.

Birinci Bölüm

DÜK VE ESİR

"Hiçbir haber yok, imparatorluk mensubu." Dükün önünde diz çökmüş olan haberci, sesini sabit tutmak için çabalıyordu.

Dük, tahtında yastıklarla desteklenmiş halde onu izliyor, pes edeceği anı bekliyordu. Kötü haber getiren bir elçinin bekleyebileceği en iyi şey kırbaçlanmaktı. Ama geciken kötü haber ölümle cezalandırılırdı.

Adam gözlerini yere indirmiş, inatla yere bakıyordu. Demek bu haberci daha önce kırbaçlanmıştı. Hayatta kalacağını biliyordu ve bunu kabul etmişti.

Dük parmağıyla küçük bir hareket yaptı. Büyük hareketler çok fazla enerji gerektiriyordu. Ancak şansölyesi, küçük hareketleri izlemeyi ve bunlara hızlıca tepki vermeyi öğrenmişti. O da muhafızlara daha anlamlı bir hareket yaptı ve haberci uzaklaştırıldı. Muhafızların botları gürültüyle yere vururken, habercinin daha hafif sandaletleri onların arasında tıklar tıklar sesler çıkararak aceleyle uzaklaştırıldı. Kimse tek kelime etmedi. Şansölye dükün yanına döndü ve alçakça eğildi, alnı dizlerine değdi. Yavaşça diz çöktü ve sonra cesaretini toplayarak dükün sandaletlerine baktı.

"Böyle tatmin edici olmayan bir mesajla karşı karşıya kaldığınız için üzgünüm."

Audience odasında sessizlik hakim oldu. Oda, duvarları kaba taştan yapılmış, içeri giren herkese bir zamanlar bir kalenin parçası olduğunu hatırlatan büyük bir odaydı. Üstteki kemerli tavan, yaz ortası gecesinin yıldızlarının sonsuza kadar donmuş olduğu gece mavisi renkte boyanmıştı. Uzun pencereler, genişleyen şehrin manzarasına bakıyordu.

Bu şehirde Dük'ün tepedeki kalesinden daha yüksek bir yer yoktu. Bir zamanlar bu tepenin üzerinde bir kale duruyordu ve duvarlarının içinde, açık gökyüzünün altında siyah taşlardan oluşan bir daire, büyük bir sihirbazlık yeri idi. Efsaneler, bu taşların nasıl devrildiğini ve kötü büyülerinin nasıl yok edildiğini anlatırdı. Aynı taşlar, üzerindeki eski runik yazılar silinmiş ve tahrip edilmiş halde, şimdi

tahtının etrafında daire şeklinde yayılmış, etraflarına serilmiş gri bayraklı zemine yapışmış halde yatıyorlardı. Siyah taşlar, bilinen dünyanın beş köşesini işaret ediyordu. Her taşın altında, eski Chalced'in büyücü düşmanlarının ölümüne mahkum edildiği kare şeklinde çukurlar olduğu söyleniyordu. Ortadaki taht, herkese onun, eskiden herkesin ayak basmaya korktuğu yerde oturduğunu hatırlatıyordu.

Dük dudaklarını kıpırdatınca, bir uşak ayağa fırladı ve elinde bir kase soğuk suyla ileri atıldı. Çocuk diz çöküp kasap başının önüne koydu. Kasap başı da dizlerinin üzerine çökerek kasenin kaseyi dükün dudaklarına götürdü.

Dük başını eğdi ve suyu içti. Yüzünü kaldırdığında başka bir hizmetçi ortaya çıkmış, şansölyeye Dük'ün yüzünü ve çenesini silmesi için yumuşak bir bez uzattı.

Sonra, şansölyenin geri çekilmesine izin verdi. Susuzluğu giderildikten sonra konuştu. "Yağmur Ormanı'ndaki elçilerimizden başka haber yok mu?"

Şansölye daha da eğildi. Ağır bordo renkli ipek cüppesi etrafında havuz gibi duruyordu. Seyrek saçlarının arasından kafa derisi görünüyordu. "Hayır, en saygıdeğer efendim. Size yeni haber göndermediklerini söylemekten utanç ve üzüntü duyuyorum."

"Ejderha eti sevkiyatı yolda değil mi?" Cevabı biliyordu ama Ellik'e yüksek sesle söylemesini zorladı.

Şansölyenin yüzü neredeyse yere değecekti. "Parlak lordum, herhangi bir sevkiyat hakkında haberimiz yok. Size bunu söylemekten utanç ve mahcubiyet duyuyorum."

Dük durumu değerlendirdi. Gözlerini tamamen açmak çok zordu. Sesini duyuracak kadar yüksek konuşmak da zordu. Ağır altın yüzükleri, devasa mücevherlerle süslenmiş, kemikli parmaklarında gevşekçe duruyor ve ellerini ağırlaştırıyordu. Majestelerinin gösterişli cüppesi, zayıflığını gizleyemiyordu. Onlar onu beklerken, o eriyip gidiyor, ölüyordu. Bir cevap vermesi gerekiyordu. Zayıf görünmemeliydi.

Yumuşak bir sesle konuştu. "Onları motive edin. Mümkün olan her bağlantımıza daha fazla elçi gönderin. Onlara özel hediyeler gönderin. Acımasız olmaları için onları cesaretlendirin." Zorlukla başını kaldırdı ve sesini yükseltti. "Size hatırlatmama gerek var mı, eğer ben ölürsem, hepiniz benimle birlikte gömüleceksiniz?"

Sözleri taşlara yankılanmalıydı. Bunun yerine, takipçilerinin duyduğu şeyi duydu: ölmek üzere olan yaşlı bir adamın tiz öfkesi. Onun gibi birinin varis oğlu olmadan ölmesi dayanılmazdı! Kendisi için konuşmak zorunda kalmamalıydı; varis oğlu onun önünde durmalı, soylulara bağırmalı

ve onları hızlıca itaat etmeye zorlamalıydı. Bunun yerine, dişsiz yaşlı bir yılan gibi tıslayarak onlara tehditler fısıldamak zorunda kalmıştı.

Nasıl bu hale gelmişti? Her zaman oğulları olmuştu, hem de bolca. Çok fazla oğlu vardı, ama bazıları onun hoşuna gitmeyecek kadar hırslıydı. Bazılarını savaşa göndermiş, bazılarını ise küstahlıklarından dolayı işkence odasına göndermişti. Birkaçını da gizlice zehirlemişti. Seçtiği varisi değil, son üç oğlunu da bir hastalık alıp götürceğini bilseydi, birkaçını yedekte tutabilirdi. Ama tutmamıştı. Ve şimdi tek bir işe yaramaz kızı kalmıştı, otuzuna yaklaşmış, çocuksuz, erkek gibi düşünen ve davranan bir kadın. Üç kez dul kalmış, hiç çocuk sahibi olamayan şanssız bir kadın. Kitap okuyan ve şiir yazan bir kadın. Cadı olarak tehlikeli olmasa da, onun için işe yaramaz bir kadın. Ve vücudunda bir kadını hamile bırakacak gücü kalmamıştı.

Dayanılmaz bir durumdu. Oğulsuz ölemezdi, adı dünyanın ağzında toz olacaktı. Ejderha ilacı ona getirilmeliydi, gençliğini ve erkekliğini geri kazandıracak zengin ejderha kanı. O zaman kendine bir düzine varis edinir ve onları tüm talihsizliklerden uzak tutardı.

Ejderha kanı. Bu kadar basit bir tedavi, ama kimse ona temin edemiyordu.

"Efendim ölürse, kederim o kadar büyük olur ki, ancak sizinle birlikte gömülmek bana huzur verebilir, en merhametli olan." Şansölyenin yağcı sözleri birden acımasız bir alay gibi geldi.

"Susun. İltifatlarınız beni rahatsız ediyor. Boş sadakatiniz neye yarar? Beni kurtaracak ejderha parçaları nerede? Boş övgülerinizle değil, onları getirin. Burada bana gönülden hizmet eden kimse yok mu?" Bu, ona verebileceğinden fazla güç gerektiriyordu, ama bu kez sesi yüksek çıktı. Bakışları üzerlerinde dolaşırken, hiçbir gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Hepsi korkarak sinmişlerdi ve bir süre, aylardır görmedikleri rehineleri oğullarını hatırlamalarına izin verdi. Mirasçılarının hayatta olup olmadığını uzun bir süre merak etmelerine izin verdikten sonra, konuşma tonuyla sordu: "Çölde ejderhalar görüldüğü söylentilerini takip etmek için gönderdiğimiz diğer birlikten haber var mı?"

Şansölye olduğu yerde kalakaldı, çelişkili emirler arasında donmuş bir ıstırap içinde.

İçinde kaynıyor musun, Ellik? diye düşündü. Bir zamanlar savaşa giderken benim atımın üzengisinde oturduğunu hatırlıyor musun? Savaş lordu ve onun kılıç kolunun haline bak: titrek bir ihtiyar ve korkak bir hizmetçi.

hizmetçi. Bana ihtiyacım olan şeyi getirsen, her şey eskisi gibi olurdu. Neden beni hayal kırıklığına uğratiyorsun? Kendi hırsların mı var? Seni öldürmem mi gerekiyor?

Ellik, başbakanına baktı ama gözlerini yere indirdi. Adamın pes etmek üzere olduğunu anladığında, ona sertçe bağırdı: "Cevap ver!"

Ellik gözlerini kaldırdı ve Dük, itaatkar gri bakışlarının ardında gizlenen öfkeyi gördü. Birlikte çok uzun süre at sürmüş, çok sık yan yana savaşmışlardı, birbirlerinin düşüncelerini tamamen gizleyemeyecek kadar. Ellik, Dük'ün her hilesini biliyordu. Bir zamanlar o da bu oyunlara katılmıştı. Ama artık kılıç elinden bu oyunlar yorulmaya başlamıştı. Şansölye derin bir nefes aldı. "Şu ana kadar bir haber yok, lordum. Ama ejderhaların suya gelişleri düzensiz ve başarıya ulaşana kadar kuvvetlerimize yerlerinde kalmalarını emrettik."

"Eh, en azından henüz başarısız olduklarına dair bir haber almadık." "Hayır, yüce efendim. Hala umut var."

"Umut. Belki sen umut ediyorsun. Ben *talep ediyorum*. Şansölye, adının senden sonra da yaşayacağını *umuyor* musun?"

Adamın üzerine korkunç bir sessizlik çöktü. Dükü onun en zayıf noktasını biliyordu. "Evet, efendim." Sözleri fısıltı gibiydi.

"Peki ya sen, bir varis oğlun olduğu gibi ikinci bir oğlun da var, değil mi?"

Dük, adamın sesinin titremesinden memnun oldu. "Evet, çok şanslıyım, efendim."

"Mmm." Chalced Dükü boğazını temizlemeye çalıştı ama öksürdü, bu ses hizmetkarların telaşlanmasına neden oldu. Soğuk su dolu yeni bir kase ve buharlı bir fincan çay getirildi. Dizlerinin üzerinde yürüyen başka bir hizmetkarın elinde temiz beyaz bir bez bekliyordu, bir diğeri ise bir kadeh şarap uzattı.

Elini hafifçe sallayarak hepsini gönderdi. Boğazını temizleyerek nefes aldı.

"İki oğlun var, Şansölye. Ve sen umut ediyorsun. Ama *benim* oğlum yok. Ve

sağlığım tek bir şeyin eksikliğinden dolayı bozuluyor. Tek istediğim basit bir ejderha kanı ilacı. Ama bana getirilmedi. Merak ediyorum: Senin adının dünyada yankılanmaya devam edeceği için bu kadar umutlu olman doğru mu? Benimki ise bu eksiklik yüzünden sessizliğe mahkum olacak. Kesinlikle değil."

Adam yavaşça küçüldü. Efendisinin bakışları altında, kendi üzerine çöktü, başı bükülmüş dizlerinin üzerine düştü ve sonra tüm vücudu yere çöktü, dükünün dikkatinden uzak kalmak istediğini fiziksel olarak ifade etti.

Chalced Dükü ağzını hareket ettirdi, bir gülümseme izi belirdi.

"Bugün için iki oğlunu da alabilirsin. Yarın? Yarın, ikimiz de iyi haberler umuyoruz."

"Bu taraftan."

Biri kapı görevi gören ağır kanvas örtüyü kaldırdı. Karanlığa bir ışık huzmesi girdi ama hemen kayboldu ve yerine sarı lamba ışığı geldi. Selden'in yanındaki ahırda iki başlı köpek sızlanarak kıpırdadı. Selden, zavallı hayvanın en son ne zaman gerçek gün ışığını gördüğünü merak etti. Selden satın alındığında, bu sakat yaratık çoktan buraya gelmişti. Onun için güneşin dokunuşunu hissetmeyeli aylar, belki de bir yıl olmuştu. Gün ışığı, gizemin düşmanıydı. Gün ışığı, çadırli çarşının dandik tezgahlarında sergilenen harikaların ve efsanelerin yarısının ya ucube ya da sahte olduğunu ortaya çıkarabilirdi. Gün ışığı, gerçek olduğunu iddia edenlerin bile sağlığının kötü olduğunu ortaya çıkarabilirdi.

Tıpkı kendisi gibi.

Fener ışığı yaklaştı, sarı parıltı gözlerini yaşarttı. Yüzünü ondan çevirdi ve gözlerini kapattı. Kalkmadı. Ayak bileklerine bağlı zincirlerin uzunluğunu tam olarak biliyordu ve onu buraya ilk getirdiklerinde zincirlerin gücüne karşı kendi gücünü denemişti. Zincirler zayıflamamıştı, ama o zayıflamıştı. Olduğu gibi yatıp ziyaretçilerin geçmesini bekledi. Ama ziyaretçiler onun kulübesinin önünde durdular.

"Bu o mu? Daha iri olacağını sanmıştım! Sıradan bir adamdan daha iri değil."

"Uzun boylu. Öyle kıvrılmışken pek fark edilmiyor." "O köşede onu zar zor görebiliyorum. İçeri girebilir miyiz?"

"Zincirinin ulaşabileceği yere girmek istemezsin."

Sessizlik çöktü ve adamlar alçak sesle konuşmaya başladılar. Selden kıpırdamadı. Onların onu konuştukları umurunda bile değildi. Utanma ya da aşağılanma duygusunu kaybetmişti. Hâlâ giysilerini çok özlüyordu, ama daha çok üşüdüğü için. Bazen, gösteriler arasında ona bir battaniye atarlardı, ama çoğu zaman unutulardı. Ona bakanların çok azı onun dilini konuşuyordu, bu yüzden yalvarmak da bir işe yaramıyordu. Ateşli beynine yavaş yavaş, onu tartışan iki adamın bildiği bir dil konuşmasının olağandışı olduğu gerçeği işledi. Chalcedean. Babasının dili,

babasını etkilemek için öğrenmeye çalışmış ama başaramamıştı. Hareket etmedi, onlara farkında olduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi, ama daha dikkatli dinlemeye başladı.

"Hey! Hey, sen. Ejderha çocuk! Kalk ayağa. Adam sana baksın."

Onları görmezden gelebilir. O zaman, muhtemelen, onu hareket ettirmek için üzerine bir şey atarlardı. Ya da ayak bileğindeki zinciri sıkılaştıran vinci çevirmeye başarlardı. Ya arka duvara yürümek zorunda kalacaktı ya da oraya sürüklenecekti. Onu kaçıranlar ondan korkuyordu ve insan olduğunu iddia etmesini görmezden geliyorlardı. Ahırın zeminini kaplayan samanı tırmıklamak için içeri girdiklerinde her zaman zincirini daha da sıkıyorlardı. İçini çekti, vücudunu gevşetti ve yavaşça ayağa kalktı.

Adamlardan biri nefesini tuttu. "*Ne kadar* uzun! Bacaklarına bak! Kuyruğu mu var?"

"Hayır. Kuyruğu yok. Ama her yeri pullarla kaplı. Gün ışığına çıkarsa elmas gibi parlar."

"Öyleyse onu dışarı çıkarın. Işığa çıkmasını istiyorum." "Hayır. O bundan hoşlanmaz."

"Yalancı." Selden net bir şekilde konuştu. Fener gözlerini kamaştırıyordu, ama ayırt edebildiği iki siluetten ikincisine seslendi. "O, benim hasta olduğumu görmeni istemiyor. Yara kabardığımı, zincirden dolayı ayak bileğimin iltihaplandığını görmeni istemiyor. En çok da, benim de senin gibi bir insan olduğumu görmeni istemiyor."

"Konuşuyor!" Adam dehşetinden çok etkilenmiş gibiydi.

"Konuşuyor. Ama onun söylediklerini dinlememekle akıllılık ediyorsun. O yarı ejderha ve herkes bilir ki ejderhalar insanlara her şeyi inandırabilir."

"Ben yarı ejderha *değilim*! Ben de senin gibi bir insanım, bir ejderhanın lütfuyla değişmiş bir insan." Selden bağırarak sesini yükseltmeye çalıştı, ama gücü yoktu.

"Yalan söylediğini görmüyor musun? Ona cevap verme. Onunla konuşmaya girersen, onun tuzağına düşersin. Annesinin de bir ejderha tarafından bu şekilde baştan çıkarıldığına şüphe yok." Adam boğazını temizledi. "Demek onu gördün. Efendim onu satmak istemiyor ama bu kadar yol geldiğin için teklifini dinleyeceğini söyledi."

"Annem... ? Bu saçmalık! Bir çocuğun bile inanmayacağı bir masal. Beni satamazsınız. Benim sahibim değilsiniz!" Selden elini kaldırıp gözlerini kapatarak adamı görmeye çalıştı. İşe yaramadı. Sözleri bile bir tepki almadı. Aniden kendini aptal gibi hissetti. Bunların hiçbirisi dil engelinden kaynaklanmıyordu. Onlar onu değerli bir ucube olarak görmek istemiyorlardı.

Sanki hiç konuşmamış gibi konuşmaya devam ettiler.

"Sen de biliyorsun, ben sadece aracıyım. Onu kendim için almıyorum. Efendin çok yüksek bir fiyat istiyor. Temsil ettiğim adam zengin, ama zenginler fakirlerden daha cimri, ne derler bilirsin. Onun parasını harcarsam ve ejderha adam onu hayal kırıklığına uğrattırsa, benden sadece para istemez."

Onun sulanan gözlerinin önünde silüetler vardı. Hiç tanımadığı iki adam, onun hayatının değerini tartışıyorlardı. Zincirini küflü samanın üzerinde sürükleyerek onlara doğru bir adım attı. "Ben hastayım! Görmüyor musunuz? Hiç vicdanınız yok mu? Beni burada zincirli tutuyorsunuz, yarı çürümüş et ve bayat ekmek veriyorsunuz, gün ışığını hiç görmüyorum... Beni öldürüyorsunuz. Beni öldüreceksiniz!"

"Temsil ettiğim adam, o kadar altın harcamadan önce kanıt istiyor. Açıkça söyleyeyim. İstedğin bedel karşılığında, ona iyi niyet göstergesi olarak bir şey göndermeme izin vermelisin. Eğer o, senin dediğin kişi ise, efendin istediği bedeli alacaktır. Ve her iki efendimiz de bizden memnun kalacaktır."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bu konuyu efendime götüreceğim. Gel. Bizimle bir içki iç. Pazarlık susatır."

Adamlar arkalarına döndüler. Uzaklaşırken fener sallanıyordu. Selden iki adım daha attı ve zincirinin ucunu buldu. "Bir ailem var!" diye bağırdı. "Bir annem var! Bir kız kardeşim ve bir erkek kardeşim var. Eve gitmek istiyorum! Lütfen, burada ölmeden önce eve gitmeme izin verin!"

Kısa bir gün ışığı parlaması onun tek cevabıydı. Gitmişlerdi.

Öksürdü, öksürürken kaburgalarına sarıldı, acıyı bastırmaya çalıştı. Balgam çıktı ve onu kirli samanın üzerine tükürdü. İçinde kan olup olmadığını merak etti. Anlamak için yeterli ışık yoktu. Öksürüğü kötüleşiyordu, bunu biliyordu.

Dengesiz bir şekilde, yattığı saman yığınının geri sendeledi. Dizlerinin üzerine çöktü ve yanına uzandı. Vücudundaki her eklem ağrıyordu. Yapışkan gözlerini ovuşturdu ve tekrar kapattı. Neden onları kendisini ayağa kaldırmalarına izin vermişti? Neden vazgeçip ölene kadar hareketsiz kalamıyordu?

"Tintaglia," dedi yumuşak bir sesle. Düşünceleriyle ejderhaya uzandı. Bir zamanlar, onu aradığında onun farkında olurdu, düşüncelerinin onun düşüncelerine dokunmasına izin verirdi. Sonra onu bulmuştu.

arkadaşıydı ve o zamandan beri ondan hiçbir şey hissetmemişti. Onu neredeyse taparcasına sevmiş, ejderhanın ihtişamıyla gurur duymuş ve şarkılarında ona yansıtmıştı. *Şarkılar*. Onun için şarkı söylemeyeli, hatta şarkı söylemeyeli ne kadar olmuştu? Onu sevmişti ve onun da kendisini sevdiğine inanmıştı. Herkes onu uyarmıştı. Ejderhaların cazibesinden, insanları tuzağa düşürmek için kullandıkları büyüden bahsetmişlerdi, ama o onlara inanmamıştı. O, ona hizmet etmek için yaşamıştı. Daha da kötüsü, kirli samanların üzerinde unutulmuş bir evcil hayvan gibi yatarken, onu tekrar bulursa ve ona bir kez olsun

ona bir bakış atarsa, ona bir kez daha sadakatle hizmet edeceğini biliyordu.

"Ben artık buyum. O beni böyle yaptı," diye karanlığa yumuşak bir sesle söyledi.

Yan kabinde, iki başlı köpek sızlanıyordu.

Umut Ayının 7. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı

***Kassarick, Kuşların Bekçisi, Kim Bingtown,
Kuşların Bekçisi Vekili Reyall'a***

Efendilerine, senin gibi bir astın bana karşı bu iğrenç suçlamaları iletme görevini almasını son derece tatsız bulduğumu ilet. Erek'in yokluğunda Kuş Bekçisi olarak görev yapmana izin verilmesi, sana bir çırağın efendisine karşı göstermemesi gereken bir önem hissi vermiş olmalı. Ayrıca, Bingtown Kuş Bekçileri Loncası'nın kuş ustalarının, ailenin bağlantılarını ve Cassarick'te kuş bekçisi olarak terfi etmemle ilgili olarak akrabalarının bana duyduğu kıskançlığı incelemelerini öneririm, çünkü bu iğrenç suçlamanın kaynağını orada bulacaklarını düşünüyorum.

Bu konuyla ilgili olarak Tüccar Candral ile iletişime geçmeyi reddediyorum. Ofislerimize herhangi bir şikayette bulunmadı ve bu şikayetler gerçek olsaydı, itirazını bize şahsen iletmek için gelirdi. Sorunun mumunda veya mühründe değil, Trehaug ve Cassarick'ten gelen kuşları yönetmekle görevli kişilerin Bingtown kuşhanesindeki gizli mesaj silindirlerini dikkatsizce kullanmasından kaynaklandığını düşünüyorum. Bu kişinin siz olduğunuzu düşünüyorum, çırak.

Bingtown Kuş Bakıcıları Loncası, Cassarick'te resmi mesajların işlenişinden şikayetçi ise, Cassarick Tüccarlar Konseyi'ne resmi bir şikayette bulunarak soruşturma talep etmesini öneririm. Konseyin Cassarick kuş bakıcılarına tam güven duyduğunu ve bize karşı bu tür iftira niteliğindeki suçlamaları reddederek soruşturma açmayacağını göreceksiniz.

Kim, Kuş Bekçisi, Cassarick

İkinci Bölüm

EJDERHA SAVAŞI

Güneş bulutların arasından çıkmıştı. Hızlı akan nehrin yanındaki tepeyi kaplayan sis dağılmaya başlamıştı. Sintara başını kaldırıp uzaktaki yanan küreye baktı. Işık pullu derisine düşüyordu, ama çok az ısı geliyordu. Sis, güneşin dokunuşuyla yükselip kaybolurken, acımasız rüzgâr batıdan kalın gri bulutlar getiriyordu. Yağmurlu bir gün daha olacaktı. Uzak diyarlarda, hoş bir kaba kum sıcak güneşin altında kavruluyordu. O kumda yuvarlanıp pullarını parlayana kadar ovuşturduğu atalarının anısı zihnine girdi. O ve diğer ejderhalar göç etmeliydi. Aylar önce, parıldayan kanatları ve şaklayan kuyruklarıyla ısıltılı bir fırtınaya dönüşüp uzak güney çöllerine uçmalıydılar. Çölü çevreleyen kayalık yaylalarda avlanmak her zaman iyiydi. Şu anda orada olsalardı, avlanma, doyasıya yeme, sıcaktan bunalmış öğleden sonraları uzun uzun uyuma ve sonra parlak mavi gökyüzüne yükselip sıcak hava akımlarında süzülme zamanı olurdu. Rüzgar uygun olursa, bir ejderha karada hiç çaba harcamadan havada asılı kalabilirdi. Bir kraliçe bunu yapabilirdi, kanatlarını hareket ettirip süzülerek, altındaki havada savaşı daha ağır erkekleri izleyebilirdi. Kendini orada hayal etti, çarpışıp tükürdüklerini, yükselip çarpıştıklarını ve pençelerini birbirine geçirdiklerini izledi.

Böyle bir savaşın sonunda, tek bir erkek ejderha galip gelirdi. Yenilen rakipleri kumlara dönüp güneşlenir ve somurturlardı, ya da belki de avın bol olduğu tepelere kaçıp öfkelerini vahşi bir katliamla dışa vururlardı. Yalnız erkek ejderha yükselir, kanatlarını çırparak daireler çizen dişileri izler ve kur yapacağı dişiyi seçerdi. Sonra farklı bir savaş başlardı.

Sintara'nın parlak bakır gözleri yarı kapalıydı, uzun ve güçlü boynunda başı dik, yüzü uzak güneşe dönmüştü. Bir refleksle işe yaramaz mavi kanatlarını açtı. İçinde bir özlem kıpırdanıyordu.

çiftleşme kızarıklığının karnındaki ve boğazındaki pulları ısıttığını hissetti ve kanatlarının altındaki bezlerden yayılan kendi arzusunun kokusunu aldı. Gözlerini açtı ve başını eğdi, neredeyse utanç duyuyordu. Çiftleşmeye layık gerçek bir kraliçe, onu şimdi ıslatmak üzere olan bulutların üzerine kaldıracak güçlü kanatlara sahip olurdu. Uçuşu, misk kokusunu yayar ve kilometrelerce uzaklıktaki tüm erkek ejderhaları şehvetle alevlendirirdi. Ama gerçek bir ejderha kraliçesi, bu sırlıslıkam nehir kıyısında, beceriksiz, uçamayan erkekler ve daha da işe yaramaz insan bakıcılarından başka arkadaşı olmadan terk edilmezdi.

Şanlı savaşlar ve çiftleşme uçuşları hayallerini kafasından uzaklaştırdı. Hoşnutsuzluğun düşük bir uğultusu yanaklarını titretti. Açtı. Bekçisi Thymara neredeydi? Onun için avlanıp, taze avını getirmesi gerekirdi. Bu işe yaramaz kız neredeydi?

Aniden şiddetli bir rüzgar hissetti ve güçlü bir ejderha kokusu aldı. Tam zamanında, yarı açık kanatlarını kapattı.

Pençeli ayakları yere değdi ve ona doğru hızla kayarak, ona çarpmadan hemen önce durdu. Sintara arka ayakları üzerinde yükseldi ve parlak mavi boynunu kavisleyerek, tüm boyunu uzatmaya çalıştı. Yine de Kalo, onun üzerinde hâlâ çok daha uzundu. Onun dezavantajını fark edince, dönen gözlerinin zevkle parladığını gördü. Kelsingra'ya geldiklerinden beri, büyük erkek büyümüş, kas ve güç kazanmıştı. "Şimdiye kadarki en uzun uçuşum," dedi geniş koyu mavi kanatlarını sallayarak, yağmur damlalarını silkelerken Sintara'ya sıçratarak, sonra dikkatlice katlayıp sırtına yerleştirdi. "Kanatlarım her geçen gün uzuyor ve güçleniyor. Yakında yeniden göklerin efendisi olacağım. Ya sen, kraliçe? Ne zaman havalanacaksın?"

"Ne zaman istersem," diye karşılık verdi ve arkasını döndü. O, şehvet kokuyordu; uçmanın vahşi özgürlüğü onun ilgisini çekmiyordu, uçarken neler olabileceği çekiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu. "Ve ben buna uçmak demem. Tepeden aşağı koştun ve havaya atladın. Süzölmek uçmak değildir." Eleştirisi tam olarak adil değildi. Kalo, yere inmeden önce beş kanat çırpışıyla havada kalmıştı. İlk uçuş denemesini hatırlayınca utanç ve öfke iç içe geçti: Atlayıp süzölürken bekçiler onu alkışlamıştı. Ama kanatları onu havaya kaldıracak kadar güçlü değildi; yere çakılmış ve nehre düşmüştü. Akıntıda yuvarlanıp hırpalanmış, çamurlu suyla kaplı ve morluklar içinde çıkmıştı. *O utanç verici anı hatırlama. Ama bir daha kimseye başarısız olduğunu gösterme.*

Yeni bir rüzgâr esintisi yağmuru getirdi. Nehre sadece su içmek için gelmişti; şimdi ağaçların zayıf sığınağına geri dönecekti.

Ama ondan uzaklaşmaya başladığında, Kalo'nun başı birden ortaya çıktı. Çenesini, kızın başının hemen arkasına, ona ısırması veya asit püskürtmesi için dönemeyeceği bir yere sıkıca kenetledi. Kız ön ayağını kaldırıp ona tırmalamaya çalıştı, ama Kalo'nun boynu onunkinden daha uzun ve daha güçlüydü. Onu vücudundan uzak tuttu; kızın pençeleri boş havayı kesip durdu. Kız öfkesini haykırdı ve Kalo onu bıraktı, geri sıçrayarak kızın ikinci saldırısının da ilki gibi işe yaramaz olmasını sağladı.

Kalo kanatlarını kaldırdı ve genişçe açtı, ona saldırırsa onu bir kenara savurmaya hazırdı. Yeşil dallarla çevrili gümüş rengi gözleri, öfkeyle karışık bir eğlenceyle dönüyordu.

"Uçmaya çalışmalısın, Sintara! Tekrar gerçek bir kraliçe olmalısın, denizlerin, karaların ve göklerin hükümdarı. Bu dünyaya bağlı solucanları geride bırak ve benimle birlikte uç. Avlanıp öldüreceğiz ve bu soğuk yağmurdan ve derin çayırlardan uzaklara, güneyin uzak çölllerine uçacağız. Atalarının anılarına dokun ve ne olacağımızı hatırla!"

Dişlerinin etini parçaladığı yerlerde boynu acıyordu, ama gururu daha da fazla acıyordu. Tehlikenin farkında olmadan, ağzını genişçe açıp zehir keselerini çalıştırarak tekrar ona saldırdı, ama onun tepkisine sevinçle kükreyerek, onun üzerinden atladı. Ona karşı dönmek için döndüğünde, kırmızı Ranculos ve masmavi Sestican'ın onlara doğru ağır ağır ilerlediğini fark etti. Ejderhalar yerden seyahat etmek için yaratılmamıştı. Şişman sığırlar gibi ağır ağır ilerliyorlardı. Sestican'ın turuncu filigranlı yelesi boynunun arkasında göze çarpıyordu. Ranculos yarı açılmış parlak kanatlarıyla onlara doğru koşarken, saldırgan bir şekilde bağırdı. "Onu bırak, Kalo!"

"Yardıma ihtiyacım yok," diye bağırarak geri döndü ve yaklaşan erkeklerden uzaklaştı. Onların kendisi için kavga etmelerinden duyduğu memnuniyet, kendisinin bu kavgaya değmeyeceği hissiyle çatışıyordu. Zarif ve hızlı bir şekilde gökyüzüne uçamıyordu; kendi çevikliği ve korkusuzluğuyla bu aptal kavgayı kazanan kişiye meydan okuyamazdı. Binlerce atanın diğer kur savaşları ve çiftleşme uçuşlarının anıları zihninin kenarında dolaşıyordu. Onları uzaklaştırdı. Kükremelere ve öfkeyle çırpınan kanat seslerine bakmadı. "Uçmam gerek yok," diye küçümseyerek omzunun üzerinden seslendi. "Burada çiftleşme uçuşuna değer bir erkek ejderha yok."

Ranculos'un acı ve öfke dolu kükremesi tek cevap oldu. Etrafında, yağmurlu öğleden sonra, ejderha bekçileri dağınık kulübelerinden dökülüp kavga eden erkeklerin etrafında toplanırken, koşan insanların dehşet çığlıkları ve çığlıklarla dolu sorularla patladı.

dağınık kulübelerinden koşarak çıkıp savaşılan erkeklerin üzerine toplandılar. Aptallar. Karışırılsa ezilirler, hatta daha kötüsü olur. Bu, insanların müdahale edeceği bir mesele değildi. Bakıcıların onları hizmet edilecek ejderhalar değil de, yönetilecek sığırlar gibi davranması onu çok kızdırıyordu. Kendi bakıcısı, pütürlü sırtını ve omuzlarını örtmek için yırtık pelerininini tutmaya çalışırken, ona doğru koşarak bağırdı: "Sintara, iyi misin? Yaralandın mı?"

Başını dikçe kaldırdı ve kanatlarını yarı açtı. "Kendimi savunamayacağımı mı sanıyorsun?" diye Thymara'ya sordu. "Zayıf olduğumu ve..."

"Çekil!" Bir insan uyarıda bulundu ve Thymara itaat ederek eğildi ve başının arkasını elleriyle kapattı.

Sintara, altın rengi Mercor kanatlarını genişçe açarak yanlarından hızla geçerken, pençeli ayakları çamurlu çimleri havaya savurarak yerden zar zor sıyrırken, eğlenerek burnunu çekti. Ejderhanın dikenli kanadı ona değse, Thymara'nın elleri onu koruyamazdı. Ejderhanın geçip gitmesiyle oluşan rüzgâr bile Thymara'yı yere devirdi ve ıslak çayır çimlerinde yuvarlanmasına neden oldu.

İnsan çığlıkları ve ejderha kükremeleri, Mercor'un mücadele eden erkeklerin arasına dalarken çıkardığı gürültülü boru sesleriyle doruğa ulaştı.

Sestican, çarpmanın şiddetiyle yere düştü. Yayılmış kanadı tehlikeli bir şekilde bükülürken, üzerinde yuvarlanıyordu ve Sestican onun acı ve dehşet dolu nefesini duydu. Ranculos, çırpınan Kalo'nun altında sıkışmıştı. Kalo, güçlü arka bacaklarının uzun pençeleriyle Mercor'a doğru yuvarlanmaya çalıştı. Ancak Mercor, mücadele eden ejderhaların üstüne arka ayakları üzerinde dikilmişti. Aniden ileri atıldı ve arka ayaklarıyla Kalo'nun açılmış kanatlarını yere sabitledi. Sıkışmış ejderhanın pençeleri Mercor'un kaburgalarına vahşi bir yara açtı, ama başka bir yara açmadan Mercor pozisyonunu yükseltti. Kalo'nun başı ve uzun boynu kırbaç gibi savruldu, ama Mercor açıkça üstündü. İki büyük ejderhanın altında sıkışmış olan Sestican, çaresiz öfkeyle kükredi. Mücadeleden erkek ejderhaların kokusu yükseldi.

Korkmuş ve öfkeli bir bekçi ordusu, mücadele eden ejderhaların etrafını sardı, savaşılanların isimlerini haykırarak bağılıyor ya da diğer ejderhaların kavgaya katılmasını engellemeye çalışıyordu. Daha küçük dişi ejderhalar Fente ve Veras da gelmiş, boyunlarını uzatarak bekçilerini görmezden gelerek tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Baliper, kırmızı kuyruğunu savurarak

çatışmanın dış kenarlarında dolaşarak bekçileri güvenli bir yere kaçırmaya zorluyor ve yarattığı tehlikeye öfkeyle ciyaklıyordu.

Mücadele, başladığı kadar ani bir şekilde sona erdi. Mercor altın rengi kafasını geriye attı ve sonra çenesini öne doğru uzattı. Bakıcıların çığlıkları ve izleyen ejderhaların korkmuş kükremeleri, Kalo'nun asit püskürmesiyle öleceğini haber veriyordu. Ancak son anda Mercor çenesini kapattı. Başını aşağıya doğru eğdi ve Kalo'nun savunmasız boğazına sis ya da akıntı değil, tek bir damla asit püskürttü. Mavi-siyah ejderha acı ve öfkeyle çığlık attı. Mercor kanatlarını üç kez güçlü bir şekilde çırparak Kalo'nun üzerinden havalandı ve bir gemi uzunluğu kadar uzağa indi. Kaburgalarındaki uzun yaradan kan fışkırıyordu ve altın pullu yanlarına akıyordu. Ağır ağır nefes alıyordu, burun delikleri genişlemişti. Pullarında renk dalgalanmaları vardı ve gözlerinin etrafındaki koruyucu tepeler dikleşmişti. Kuyruğunu salladı ve meydan okuma kokusu havayı doldurdu.

Mercor ağırlığını onun üzerinden kaldırdığı anda, Kalo ayağa kalktı. Hayal kırıklığı ve aşağılanma duygusuyla hırlayarak, asit derisine daha fazla nüfuz etmeden onu yıkamak için hemen nehre doğru koştu. Spit'in bakıcısı Carson, Kalo'nun yanına koşarak durmasını ve yarasına bakmasına izin vermesini bağırdı. Kara ejderha onu duymazdan geldi. Yaralı ve sarsılmış ama çok ağır yaralanmamış olan Ranculos ayağa kalkmaya çalıştı ve sendeleyerek dik durdu. Kanatlarını salladı ve sanki acı veriyormuş gibi yavaşça kapattı. Sonra, tüm haysiyetini toplayarak, savaş alanının çiğnenmiş toprağından uzaklaştı.

Mercor, geri çekilen Kalo'nun peşinden bağırdı. "Seni öldürebilirdim, bunu unutma! Asla unutma, Kalo!"

"Kertenkele dölü!" Karanlık ejderha ona bağırdı ama nehrin buz gibi sularına doğru geri çekilme hızını kesmedi.

Sintara onlardan uzaklaştı. Her şey bitmişti. Bu kadar uzun sürdüğüne şaşırılmıştı. Savaş, çiftleşme gibi, ejderhaların kanatlarında yaptıkları bir şeydi. Erkekler uçabilseydi, mücadele saatlerce, belki de bütün gün sürebilir ve hepsi asit yanıkları ve kan içinde kalabilirdi. Bir an için, bu tür mücadelelere dair atalarının anıları zihnini kapladı ve heyecandan kalbi hızla çarpmaya başladı. Erkekler onun ilgisini çekmek için savaşmışlardı ve sonunda, tek bir erkek galip geldiğinde, onunla eşleşme hakkını kazanabilmek için onunla aynı şekilde uçmalı ve onun meydan okumasına cevap vermesi gerekirdi. Erkek ejderha, dişinin yaptığı dönüşleri ve dalışları taklit etmeye çalışırken, havada yükselip yükselerek uçarlardı.

dalışlarını ve güçlü tırmanışlarını eşleştirmeye çalışırken havada süzülürlerdi. Ve eğer başarılı olsaydı, ona yeterince yaklaşıp uçuşunu eşleştirebilseydi, vücudunu onun vücuduna kilitlerdi ve kanatları senkronize olurken...

"SINTARA!"

Mercor'un bağırması, onu düşüncelerinden sıçrattı. Altın ejderhanın ondan ne istediğini görmek için dönen tek kişi o değildi. Çayırdaki tüm ejderhalar ve bakıcılar ona bakıyordu. Ve ona.

Büyük altın ejderha başını kaldırdı ve ardından kanatlarını duyulabilir bir çatırtıyla açtı. Rüzgârla birlikte taze bir koku dalgası yayıldı.

"Tamamlayamayacağın şeyi kıskırtmamalısın," diye azarladı onu. Kız ona bakakaldı, öfkesi rengini daha da parlaklaştırıyordu. "Seninle bir ilgisi yoktu, Mercor. Belki de seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmamalısın."

"

Kanatlarını daha da geniş açtı ve güçlü arka ayakları üzerinde vücudunu dikleştirdi. "Uçacağım." Bu sözleri kükreyerek söylemedi, ama yine de rüzgâr ve yağmurun içinde net bir şekilde duyuldu. "Sen de uçacaksın. Ve çiftleşme zamanı geldiğinde, ben kazanacağım. Ve seninle çiftleşeceğim."

Ona, tahmin ettiğinden daha fazla şok olmuş bir şekilde baktı. Bir erkeğin bu kadar açık bir iddiada bulunması düşünülemezdi. Onun uçacağını söylemesinden gurur duymamaya çalıştı. Sessizlik uzadıkça, herkesin onu izlediğini ve bir cevap beklediğini fark edince öfke duydu. "Sen öyle de," diye cevap verdi zayıf bir sesle. Fente'nin küçümseyen homurtusunu duymasına gerek yoktu, zayıf cevabının kimseyi etkilemediğini biliyordu.

Hepsinden uzaklaşarak, ormana ve ağaçların ince sığınağına doğru yürümeye başladı. Umursamıyordu. Mercor'un söylediklerini umursamıyordu, Fente'nin alay etmesini de umursamıyordu. Aralarında etkilenmeye değer kimse yoktu. "Hiç de düzgün bir savaş değildi," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

"Gerçek bir savaş mı çıkarmak istiyordun?" Onu takip eden küçük bekçisi Thymara aniden yanına geldi. Siyah saçları dağınık, yırtık örgüler halinde sarkıyordu, bazılarına hala tahta tılsımlar takılıydı. Tepeden aşağı yuvarlanırken yırtık pelerini ölü otlarla kaplanmıştı. Ayakları uyumsuz paçavralarla sarılmıştı, derme çatma ayakkabılarının tabanı kaba bir şekilde tabaklanmış geyik derisinden yapılmıştı. Son zamanlarda zayıflamış ve uzamıştı. Yüzündeki kemikler daha belirgin hale gelmişti. Sintara'nın ona hediye ettiği kanatlar, koşarken pelerininin altında hafifçe sallanıyordu. İlk sorusunun kabalığına rağmen

Thymara endişeli bir sesle ekledi: "Dur bir dakika. Çömel. Seni ısırıldığı yeri göreyim."

"Kan almadı." Sintara, bir insandan gelen bu küstahça talebe cevap verdiğine inanamıyordu.

"Bakmak istiyorum. Birkaç pul gevşemiş gibi görünüyor."

"O aptalca kavgayı kışkırtmak için hiçbir şey yapmadım." Sintara aniden durdu ve Thymara'nın boynunu inceleyebilmesi için başını eğdi. Bunu yapmaktan hoşlanmamıştı, bir şekilde insanın baskıcı tavrına boyun eğmiş gibi hissediyordu. İçinde öfke kaynıyordu. Kısa bir an için, kafasını sallayarak Thymara'yı "kazara" yere devirmeyi düşündü. Ama kızın güçlü elleri, kaymış boyun pullarını nazikçe düzeltirken, vazgeçti. Bakıcısı ve onun becerikli elleri işe yarıyordu.

"Hiçbir pul tamamen kopmamış, ama bazıları yakında dökülür."

Sintara, pullarını düzeltirken bakıcısının rahatsızlığını hissetti. Thymara'nın Sintara'ya sık sık kaba davranmasına rağmen, ejderha kızın sağlığı ve görünüşüyle gurur duyduğunu biliyordu. Sintara'ya yapılan herhangi bir hakaret Thymara'yı da rahatsız ediyordu. Ve ejderhasının ruh halinin de farkındaydı.

Kızı daha yakından izledikçe, aralarında sadece sinirden daha fazlası olduğunu anladı. Hayal kırıklığı da vardı. "Erkekler!" diye bağırdı kız aniden. "Sanırım bir erkek ejderhayı aptallığa sürüklemek için bir erkek insana gerek yok."

Sintara'nın merakı bu yorumla uyandı, ancak Thymara'nın bunu bilmesini istemedi. Thymara'nın son zamanlarda yaşadığı üzüntüleri gözden geçirdi ve kötü ruh halinin kaynağını tahmin etti. "Karar senin, onların değil. Ne kadar aptalca davranıyorsun! İkisiyle de çiftleş. Ya da ikisiyle de çiftleşme. Onlara bir kraliçe olduğunu göster, boğaların çiftleşme döneminde çiftleştirilen bir inek olmadığını."

"İkisini de seçmedim," dedi Thymara, ejderhanın sormadığı soruyu cevaplayarak.

Pulları düzelen Sintara başını kaldırdı ve ormanın kenarına doğru yoluna devam etti. Thymara onun yanında kalmak için acele etti ve koşarken düşüncelere daldı. "Sadece her şeyi olduğu gibi bırakmak istiyorum. Ama ikisi de buna izin vermeye niyetli değil gibi görünüyor." Başını salladı, örgüleri hareketle uçuşuyordu. "Tats en eski arkadaşım. Onu Trehaug'da, ejderha bekçisi olmadan önce tanıyordum. O benim geçmişimin bir parçası, evimin bir parçası.

evimin bir parçası. Ama beni yatağa atmaya çalıştığında, bunun beni sevdiği için mi yoksa reddettiğim için mi olduğunu bilmiyorum. Eğer sevgili oluruz ve ilişkimiz yürümezse, onu tamamen kaybedeceğimden korkuyorum."

"O zaman Rapskal'la yat ve bu işi bitir," dedi ejderha. Thymara onu sıkıyordu. İnsanlar bir ejderhanın hayatlarının ayrıntılarıyla ilgilenebileceğine nasıl ciddi ciddi inanabilirlerdi? Bir güve ya da balık için endişelenmek gibi bir şeydi bu.

Bekçi, ejderhanın yorumunu konuşmaya devam etmek için bir bahane olarak kullandı. "Rapskal mı? Yapamam. Onu eş olarak kabul edersem, Tats ile olan arkadaşlığımın mahvolacağını biliyorum. Rapskal yakışıklı ve komik... ve biraz tuhaf. Ama hoşuma giden bir tuhaflık. Ve bence beni gerçekten önemsiyor, beni yatmaya zorladığında bunu sadece zevk için yapmıyor." Kafasını salladı. "Ama ikisiyle de istemiyorum. Aslında istiyorum. Sadece fiziksel kısmı olsaydı ve diğer her şeyi karmaşık hale getirmesaydı. Ama çocuk sahibi olma riskini almak istemiyorum ve önemli bir karar vermek zorunda kalmak da istemiyorum. Birini seçersem, diğerini kaybetmiş olur muyum? Ne yapacağımı bilmiyorum..."

"Sıkıyorsun beni," diye uyardı Sintara. "Şu anda yapman gereken daha önemli şeyler var. Bugün benim için avlandın mı? Bana getirecek etin var mı?"

Thymara, konunun aniden değişmesine sinirlendi. İsteksizce cevap verdi: "Henüz değil. Yağmur dinince giderim. Şu anda avlanacak bir şey yok." Bir süre durakladı, sonra başka bir tehlikeli konuyu açtı. "Mercor uçacağını söylemişti. Denedin mi? Bugün kanatlarını çalışttın mı, Sintara? Kaslarını çalıştırmak, bunu başarmanın tek yolu..."

"Kırık kanatlı bir martı gibi sahilde kanat çırpma istemiyorum. Alay konusu olmak istemiyorum." Başarısız olup buz gibi, hızlı akan nehre düşüp boğulmak istemiyordu. Ya da yeteneklerini abartıp Baliper gibi ağaçların üzerine çakılmak istemiyordu. Baliper'in kanatları o kadar şişmişti ki kapatamıyordu ve sol ön ayağındaki pençesini koparmıştı.

"Kimse seninle alay etmiyor! Kanatlarını çalıştırmak bir zorunluluk, Sintara. Uçmayı öğrenmelisin; tüm ejderhalar öğrenmeli. Cassarick'ten ayrıldığımızdan beri hepiniz büyüdünüz ve burada bulduğumuz daha büyük av hayvanlarıyla bile sizi doyurmak için yeterince av bulmam imkansız hale geliyor. Kendi yemeğinizi kendiniz avlamanız gerekecek ve bunun için uçabilmeniz gerekiyor. Son uçan ejderhalardan biri olmak yerine, ilk uçan ejderhalardan biri olmak istemez misiniz?"

Bu düşünce canını yaktı. Veras veya Fente gibi daha küçük dişilerin ondan önce uçmaya başlayabileceği fikri dayanılmazdı. Aslında bu cılız ve sıska yaratıkların uçuşması daha kolay olabilirdi. Öfke kanını kaynattı ve gözlerindeki sıvı bakırın duygularla çalkalanacağını biliyordu. Onları öldürmek zorundaydı, hepsi bu. Onlardan biri onu küçük düşürmeden önce öldürmek zorundaydı.

"Ya da onlardan önce uçabilirsin," dedi Thymara sakın bir sesle.

Sintara başını çevirip kıza baktı. Bazen ejderhanın düşüncelerini duyabiliyordu. Hatta bazen onlara cevap verecek kadar küstah olabiliyordu.

"Yağmurdan bıktım. Ağaçların altına dönmek istiyorum."

Thymara başını salladı ve Sintara uzaklaşırken onu itaatkar bir şekilde takip etti. Ejderha sadece bir kez arkasına baktı.

Nehir kenarında, diğer bakıcılar kavgayı kimin başlattığını yüksek sesle tartışıyorlardı. Avcı Carson kollarını kavuşturmuş, Kalo ile inatçı bir şekilde karşı karşıya duruyordu. Siyah ejderha sıırıslılandı; Mercor'un asidini boğazından yıkamıştı. Carson'ın küçük gümüş ejderhası Spit, uzaktan somurtarak onları izliyordu. Adam aptaldı, diye düşündü Sintara. Büyük mavi-siyah erkek ejderha insanları sevmezdi: Kalo kışkırtılırsa Carson'ı ikiye bölebilirdi.

Tats, Sylve'nin Mercor'un kaburgalarındaki uzun yarayı incelemesine yardım ederken, kendi ejderhası Fente kıskançlıkla çamuru pençeliyor ve belirsiz tehditler mırıldanıyordu. Ranculos, bakıcısının incelemesi için bir kanadını yarı açık tutuyordu. En azından kötü bir şekilde yaralanmış olmalıydı. Çamurla kaplı Sestican, bakıcısını umutsuzca çağırıyordu, ama Lecter ortalarda yoktu. Kavga bitmişti. Bir an için, bir dişinin dikkatini çekmek için rekabet eden ejderhalar olmuştu. Şimdi ise büyük sığır gibi davranmaya geri dönmüşlerdi. Sintara onlardan nefret ediyordu ve kendinden de iğreniyordu. Onları kışkırtmaya değmezdi. Onlar sadece ona, kendilerinin ne olmadığını, kendisinin ne olmadığını düşündürüyorlardı.

Keşke, diye düşündü ve talihsizliklerinin izini, tesadüf üstüne tesadüf, geriye doğru takip etti. Keşke ejderhalar metamorfozdan tamamen oluşmuş ve sağlıklı olarak çıkmış olsalardı. Keşke deniz yılanından ejderhaya dönüşmek için kozaya girdiklerinde daha iyi durumda olsalardı. Keşke onlarca yıl önce evlerine göç etmiş olsalardı. Keşke Yaşlılar ölmemiş olsalardı, keşke dağ hiç patlamamış ve bir zamanlar bildikleri dünyaya son vermemiş olsaydı. O, olduğundan çok daha fazlası olmalıydı.

Ejderhalar kozalarından uçmaya hazır olarak çıkmalı ve ilk gençleştirici avlarını yapmalıydılar. Ama hiçbirini bunu başaramadı. O, Elderlingler, kuleli şehirler ve uçan ejderhalardan oluşan muhteşem bir mozağin parlak bir cam parçası gibi, bir zamanlar kaderi olan her şeyden koparak toprağa düşmüştü. O dünya olmadan hiçbir anlamı yoktu.

Birden fazla kez uçmaya çalışmıştı. Thymara, onun birçok özel ve utanç verici başarısızlığını asla bilmemeliydi. Aptal Heeby'nin uçup kendi başına avlanabilmesi çok sinir bozucuydu. Her gün, kırmızı dişi daha da büyüüp güçleniyordu ve bakıcısı Rapskal, "harika, muhteşem kızı" olan ejderhayı övmekten hiç yorulmuyordu. Aptalca bir şarkı uydurmuştu, şiirden çok tekerleme gibiydi, ve her sabah onu tımarlarken yüksek sesle söylerdi. Sintara onun kafasını ısırıp koparmak istiyordu. Heeby, bakıcısı ona şarkı söylerken istediği kadar kendini süsleyebilirdi. Yine de bir ineğin bile akıllısı yoktu.

"En iyi intikam uçmayı öğrenmek olabilir," dedi Thymara, düşünceden çok duyguyu anlayan bir şekilde.

"Neden sen denemiyorsun?" Sintara acı bir şekilde karşılık verdi. Thymara sessiz kaldı, kaynayan bir sessizlik.

Fikir Sintara'nın aklına yavaşça geldi. Şaşırdı. "Ne? Sen denedin, değil mi? Uçmayı denedin?"

Thymara, vahşi çayırdan geçip ağaç sınırına doğru ilerlerken yüzünü ejderhadan uzak tuttu. Çayırın her tarafında küçük taş evler dağılmıştı, bazıları yıkık duvarlar ve çökmüş çatılardan ibaretti, bazıları ise ejderha bekçileri tarafından restore edilmişti. Bir zamanlar burada bir köy vardı, insan zanaatkarların yaşadığı bir yer. Burada, hızlı akan nehrin öbür tarafındaki parlak şehirde yaşayan Elderlinglerin hizmetkar ve tüccar sınıfları zanaatlarını icra ediyorlardı. Thymara'nın bunu bilip bilmediğini merak etti. Muhtemelen bilmiyordu.

"Bu kanatları bana sen yaptın," diye cevapladı Thymara sonunda. "Eğer onlara sahip olmak zorundaysam, sıradan bir gömlek giymeyi imkansız kılan, her esintide pelerininin sırtımdan kalkmasına ve üşümeme neden olan bir şeye katlanmak zorundaysam, o zaman en azından onları işe yarar hale getirebilirim. Evet, uçmayı denedim. Rapskal bana yardım ediyordu. Bir gün uçabileceğimi söylüyor. Ama şu ana kadar tek yaptığım, düşerken dizlerimi sıyırmak ve avuç içlerimi sıyırmak oldu. Hiç başarılı olamadım. Bu seni memnun ediyor mu?"

"Beni şaşırtmadı." Bu onu memnun etmişti. Ejderhalar uçamazken hiçbir insan uçmamalıydı! Dizlerini bin kez sıyırsın, kendini bin kez yaralasın. Thymara ondan önce uçarsa, ejderha onu yerd! Bu düşünceyle açlığı uyandı ve mantıklı davranmaya başladı. En azından günün avını bitirene kadar kızın bunu bilmesinin bir anlamı yoktu.

"Denemeye devam edeceğim," dedi Thymara alçak sesle. "Sen de öyle yap."

"Sen istediğini yap, ben de aynısını yapacağım," diye cevapladı ejderha. "Ve şu anda seni mutlu edecek şey avlanmaya gitmektir. Ben açım." Kız çocuğuna zihinsel bir itekleme yaptı.

Thymara, ejderhanın ona büyüsunü kullandığının farkında olarak gözlerini kısarak baktı. Önemli değildi. Yine de avlanma arzusu onu rahatsız etmeye devam edecekti. Bu telkinin kaynağının farkında olması, onu buna karşı bağışık hale getirmeyecekti.

Kış yağmurları yeşilliğin patlamasına neden olmuştu. Uzun ıslak çimler, içinden geçerken bacaklarına çarpıyordu. Çayırın yamacını tırmanmışlardı ve şimdi tepenin yamacındaki açık orman onları çağırıyordu. Ağaçların altında yağmurdan korunacak bir yer olacaktı, ancak buradaki ağaçların çoğu yapraklarını dökmüştü. Orman, Sintara'ya hem tuhaf hem de tanıdık geliyordu. Kendi hayat tecrübesi, Rain Wild Nehri'ni çevreleyen yoğun ve geçilmez ormanla sınırlıydı. Ancak atalarının anıları, bu tür ormanların tanıdık hissini yansıtıyordu. Ağaçların isimleri — meşe, hickam, huş, kızılağaç, dişbudak ve altın yapraklı

—aklına geldi. Ejderhalar bu ağaçları, bu tür ormanları ve hatta bu özel yeri tanıyordu. Ama kışın soğuk yağmurlarında burada nadiren kalırlardı. Hayır. Bu sefil mevsimde ejderhalar çöllerin sıcağında güneşlenmek için uçup giderlerdi. Ya da Elderlinglerin onlar için yarattığı, ısıtılmalı zeminleri ve buharlı su havuzları olan kristal kubbelere sığınmış olurlardı. Dönüp nehrin karşısındaki efsanevi Kelsingra'ya baktı. Çok uzaklara gelmişlerdi, ama sığınacak yer hâlâ ulaşılamazdı. Hızlı akan nehir derin ve tehlikeliydi. Hiçbir ejderha bu nehirde yüzemezdi. Eve dönmenin tek yolu uçmaktı.

Eski Elderling şehri, atalarının anılarında hatırladığı gibi, neredeyse hiç bozulmamış bir şekilde duruyordu. Bulutlu gökyüzünün altında, gri yağmurun şiddetine rağmen, siyah ve gümüş renkli taştan yapılmış yüksek binalar parıldıyor ve onları çağırıyordu. Bir zamanlar, sevimli pullu Elderlingler burada yaşıyordu.

Ejderhaların dostları ve hizmetkarları, parlak cüppeler giyer, altın, gümüş ve parlak bakırla süslenirlerdi. Kelsingra'nın geniş caddeleri ve zarif binaları, ejderhaları ve Elderlingleri ağırlamak için inşa edilmişti. Kışın taş döşemeler ısı yayan bir heykel meydanı vardı, ancak şehrin o bölgesi, eski yolları ve kuleleri ikiye ayıran devasa uçuruma gömülmüş gibi görünüyordu. Elderlingler ve ejderhaların kötü havadan sığındıkları buharlı sıcak su küvetleri olan hamamlar vardı. Ataları orada sadece sıcak suda değil, pullarını parlatıp pençelerini sertleştiren kaynar yağ dolu bakır küvetlerde de yıkanırlandı.

Ve bir şey daha vardı... Tam olarak hatırlayamadığı bir şey. Su, diye düşündü, ama su değildi. Hoş bir şey, şimdi bile parıldayan, ısıltılı ve onun bulanık hatıralarında ona seslenen bir şey.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Thymara.

Sintara, nehrin karşısına bakmak için durduğunu fark etmemişti. "Hiçbir şey. Şehri," dedi ve yürümeye devam etti.

"Uçabilseydin, nehri geçip Kelsingra'ya gidebilirdin."

"Düşünebilseydin, ne zaman sessiz kalman gerektiğini bilirdin," diye karşılık verdi ejderha. Aptal kız, bunu ne kadar sık düşündüğünü fark etmemiş miydi? Her gün. Her saat. Yaşlıların sıcak fayans büyüğü hâlâ işe yarayabilirdi. Yaramasa bile, ayakta duran binalar aralıksız yağmurdan korunmak için sığınak olabilirdi. Belki Kelsingra'da, ayakları olan bir yılan değil, gerçek bir ejderha gibi hissedebilirdi.

Ağaçların kenarına ulaştılar. Bir rüzgâr esintisi ağaçları salladı ve sığınak olan dallardan su sıçradı. Sintara hoşnutsuzluğunu gürültüyle ifade etti. "Avlan," dedi kıza ve zihinsel baskısını güçlendirdi.

Kırgın bir şekilde, bakıcısı arkasını dönüp tepeyi aşağıya doğru ağır adımlarla yürüdü. Sintara onu izlemeye tenezzül etmedi. Thymara itaat edecekti. Bakıcıların görevi buydu. Aslında tek yapabildikleri şey buydu.

"Carson!"

Avcı, Sedric'e doğru avucunu açarak uyarıcı bir hareket yaptı. Carson yerinde durdu ve mavi-siyah ejderhaya bakakaldı. Konuşmuyordu ama yaratığın gözlerine kilitlenmişti. Carson küçük bir adam değildi, ama Kalo onu oyuncak gibi küçültmüştü. Öfkeli ejderhanın

tek bir asitli zehir püskürtmesiyle toprağa gömebilir ya da kemiklerini eritebilirdi. Ve Sedric bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve nefes alamadığını hissediyordu. Kendini kucakladı, soğuk hava ve korkusuyla titriyordu. Carson neden kendini böyle bir tehlikeye atıyordu?

Seni koruyacağım. Sedric'in kendi ejderhası Relpda, keskin burnuyla ve düşünceleriyle ona dokundu.

Hızla dönüp boynuna elini koyarak kendi düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı. Sedric'in adına Kalo'ya meydan okursa, küçük bakır dişi ejderhanın hiç şansı olmazdı. Ve şu anda Kalo'ya meydan okumak, muhtemelen mantıksız ve şiddetli bir tepkiyi tetikleyecekti. Sedric, Kalo'nun koruyucusu değildi, ama ejderhanın duygularını hissediyordu. Ejderhadan yayılan öfke ve hayal kırıklığı dalgaları herkesi etkileyebilirdi.

"Biraz geri çekilelim," diye önerdi polise ve onu itti. Kadın kıpırdamadı. Ona baktığında, gözleri dönüyor gibiydi, koyu mavi ve ara sıra gümüş rengi çizgiler vardı. Kalo'nun ona tehlike arz ettiğine karar vermişti. *Oh, hayır.*

Carson şimdi konuşuyordu, sert ama öfkeli değildi. Kaslı kolları göğsünde kavuşturulmuş, hiçbir tehditkar tavır yoktu. Kalın kaşlarının altındaki koyu renkli gözleri neredeyse nazikti. Islak rüzgâr saçlarını savuruyor, kesilmiş kızıl sakalına damlalar bırakıyordu. Avcı, ejderhanın üstün gücünü hiçe saydığı gibi rüzgâr ve yağmuru da umursamıyordu. Kalo'dan ya da ejderhanın bastırılmış öfkesinden hiç korkmuyor gibiydi. Carson'ın sesi derin ve sakindi, sözleri yavaştı. "Sakin olmalısın, Kalo. Davvie'yi bulması için diğerlerinden birini gönderdim. Kendi bekçin de yaralarını sarmak için yakında burada olacak. İstersen şimdi ben bakabilirim. Ama herkesi tehdit etmeyi bırakmalısın."

Mavi-siyah ejderha hareket etti ve yağmurda pulları üzerinde gümüş parıltılar belirdi. Gözlerindeki renkler eriyip bakır cevherinin yeşil rengine dönüştü; sanki gözleri dönüyor gibiydi. Sedric, dehşetle karışık bir hayranlıkla onlara baktı. Carson çok yakındaydı. Yaratık ona daha sakin görünmüyordu ve eğer Carson'a saldırmaya veya ona asit püskürtmeye karar verirse, avcının çevikliği bile onu ölümden kurtaramazdı. Sedric geri çekilmesi için yalvarmak üzere nefes aldı, sonra dişlerini sıktı. Hayır. Carson ne yaptığını biliyordu ve şu anda en son ihtiyacı olan şey sevgilisinin dikkatini dağıtmaktı.

Sedric arkasında koşan ayak sesleri duydu ve dönüp Davvie'nin olabildiğince hızlı bir şekilde onlara doğru koştuğunu gördü. Genç bekçinin yanakları çabadan kızarmış, saçları yüzüne ve omuzlarına dökülmüştü. Lecter, sırlıklam çayır çimlerinin üzerinde, ıslak bir kirpi gibi görünüyordu. Boynunun arkasındaki dikenler, ejderhası Sestican'ın kiler gibi sırtında bir yeleye dönüşüyordu. Lecter artık onları gömleğinde tutamıyordu. Mavi renkli dikenler, uçları turuncu renkteydi ve Davvie'ye yetişmeye çalışırken, yüksek sesle nefes nefese kalarak sallanıyorlardı. Davvie nefesini toplayıp bağırdı, "Kalo! Kalo, ne oldu? Buradayım, yaralandın mı? Ne oldu?"

Lecter yön değiştirdi ve Sestican'a doğru ilerledi. "Neredeydin?" ejderhası öfkeli ve şikayetkar bir sesle bağırdı. "Bak, pis ve yaralıyım. Sen bana bakmadın."

Davvie, canavarın öfkesini hiçe sayarak dev ejderhasına doğru koştu. Çocuk ortaya çıktığı andan itibaren Kalo'nun tüm dikkati sadece ona odaklanmıştı. "Neden bana yardım etmedin?" diye ejderha suçlayıcı bir şekilde bağırdı. "Yaralarım bak! Dikkatsizliğin hayatıma mal olabilirdi!" Ejderha, Mercor'un asidinin çizdiği boğazındaki yara izini göstermek için başını yukarı kaldırdı. Yara, bir fincan tabağı büyüklüğündeydi.

Sedric yarayı görünce irkildi, ama Davvie ölüm gibi soldu. "Oh, Kalo, iyi olacak mısın? Çok üzgünüm! Ben nehir kıvrımında nehrin kıvrımında, balık tuzağını kontrol ediyordum, bir şey yakalanmış mı diye bakıyordum!"

Sedric balık tuzağını biliyordu. Davvie ve Carson'ın dün kurduklarını görmüştü. İki sepet, akıntıyla dönen tekerlek gibi hareket eden kolların uçlarına sabitlenmişti. Sepetler, sudan balıkları tutup bir oluktan dokunmuş bir kafese düşürmek için tasarlanmıştı. Davvie ve Carson'ın bunu yapması birkaç gün sürmüştü. Eğer işe yararsa, ejderhalar için sürekli yiyecek aramak zorunda kalmamak için daha fazlasını yapacaktı.

"Balık tuzağını kontrol etmiyordu," dedi Carson, Sedric'in yanına yaklaşarak alçak sesle. Kalo çömelmiş, Davvie ise ejderhanın kanatlarını başka yaralar var mı diye incelerken endişeli sesler çıkarıyordu. Lecter, suçlu bir ifadeyle Sestican'ı nehre götürüp yıkamaya başlamıştı.

Sedric, delikanlının gizlice kemer tokasını düzeltmesini izledi. Carson hoşnutsuzlukla başını sallıyordu, ama Sedric gülümsemekten kendini alamadı. "Hayır. Yapmadılar," diye sonuçlandırdı.

Carson ona bir bakış attı ve gülümsemesi yüzünden kayboldu.

"Ne?" Sedric, onun sert ifadesinden şaşkınlık duyarak sordu.

Carson alçak sesle konuştu. "Bunu hoş göremeyiz, Sedric. İki çocuk da daha sorumlu davranmalı."

"Onların birlikte olmasını hoş göremez miyiz? İkiyüzlü olmadan bunu nasıl kınayabiliriz?" Sedric, Carson'ın sözlerinden incindi. Çocukların birbirlerine aşık olduklarını saklamalarını mı bekliyordu? Onların açık davranışlarını mı kınıyordu?

"Öyle demek istemedim." İri adam Sedric'in omzuna elini koydu ve onu Kalo'dan uzaklaştırdı. Sessizce konuştu. "Onlar sadece çocuklar. Birbirlerinden hoşlanıyorlar, ama bu fiziksel bir keşif, birbirlerini sevmeleri değil. Bizim gibi değil. Onların oyunları, işlerini bitirene kadar bekleyebilir." İki adam ıslak çimlerin üzerinden tepeye doğru yürümeye başladı. Relpda birkaç adım onları takip etti, sonra aniden dönüp nehir kıyısına doğru yöneldi.

"Bizim gibi değil." Sedric sözleri yumuşak bir sesle tekrarlardı. Carson ona yan gözle baktı ve başını salladı, ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi ve Sedric'in karnında alevler yaktı. Sedric, Carson'ın bakışının kulübeye doğru gittiklerini anlamına geldiğini umdu. Çıplak taştan yapılmış, zemini taş döşeli küçük ve soğuk yapı, bir mağaradan biraz daha iyiydi, ama en azından çatısı yağmurdan koruyordu ve bacası iyi çekiyordu. Ocağa ateş yakarlarsa, neredeyse rahatça ısınabilirlerdi. Neredeyse. Orada ısınmak için başka yollar düşündü.

Sedric'in aklını okuyabiliyormuş gibi, Carson, "Bazı işler bekleyemez. Ormana gidip daha kuru odun bulabilir miyiz diye bakmalıyız. Dün gece yakmaya çalıştığın yeşil odunlar duman çıkardı ama ısı vermedi." Davvie ve Lecter'a baktı. Kalo çömelmiş ve boynunu uzatmıştı, böylece çocuk boynundaki asit yanığını inceleyebiliyordu. Çocuğun dokunuşuyla, büyük canavar sakinleşmiş ve neredeyse uysal görünüyordu.

"Gref'ten çok Kalo'ya daha uygun," dedi Sedric.

"Biraz daha çabalarsa olabilir." Carson, çocuğu övmek konusunda her zaman zorlanırdı. Davvie'yi oğlu gibi severdi ve onu en yüksek standartlarda tutmak için bir babanın çabasını gösterirdi. Başını sallayarak başka yere baktı. "Lecter ile birbirlerine aşık olduklarını anlıyorum, ama bu, görevlerini ihmal etmelerini mazur göstermez. Bir erkek önce sorumluluklarını yerine getirir, sonra zevklerine bakar. Davvie artık yeterince büyüdü, bir erkek gibi davranmasını bekliyorum. Bu seferin hayatta kalması

her birimizin üzerine düşen görevi yerine getirmesine bağlı. Bahar geldiğinde ya da yeni erzak aldığımızda Davvie biraz rahatlayıp kendini şımartabilir. Ama o zamana kadar olmaz. İkisi de başka bir şey düşünmeden önce her gün ejderhalarıyla ilgilenmek zorundalar."

Sedric, Carson'ın bu sözleriyle onu azarlamak istemediğini biliyordu. Yine de, kendi yararlı becerilerinin eksikliğini daha keskin bir şekilde hissettiği zamanlar oluyordu. Babası, onun gibi insanları "boğada meme gibi işe yaramaz" diye tanımlardı. *"Bu benim suçum değil,"* diye kendini teselli ediyordu. *"Ben burada sudan çıkmış balık gibiyim."* Carson'ı birdenbire Bingtown'da alıştığım türden bir topluma nakledersem, kendini işe yaramaz ve rahatsız hissedecek olan o olurdu. Sedric'in bir ziyafete uygun şarapları seçmek veya bir terziden ceketin nasıl değiştirileceğini anlatmak konusunda, ölü bir kütüğü baltayla odun parçalarına ayırmak veya bir hayvanı tencereye sığacak parçalara kesmekten daha yetkin olması gerçekten bir kusur muydu? O öyle düşünmüyordu. O işe yaramaz ya da beceriksiz biri değildi. Sadece uzmanlık alanı dışındaydı. Yağmurlu tepeye ve yaklaşan ormana baktı. Uzmanlık alanının çok dışındaydı.

Ve bundan bıkmıştı. Bingtown'u özlemle düşündü. Pazar yerinin gürültüsü ve cıvıltısı, şehrin geniş, bayraklı sokakları ve bakımlı malikaneleri, samimi tavernaları ve çayhaneleri! Pazarın açık devresi ve kamu bahçelerinin serin gölgesi! Terzi Jefdin, en iyi müşterisini paçavra içinde görünce ne düşünürdü? Aniden, sıcak bir kupa içinde sıcak şarap ve baharatlar içmeyi arzuladı. Ah, ocak ateşi üzerinde pişirilmemiş bir yemek için neler vermezdim! Bir kadeh iyi şarap, bir parça ekmek? Kuru üzüm ve bal ile basit bir kase sıcak yulaf lapası bile. Av eti, balık veya toplanan yeşillikler dışında her şey! En ufak bir tatlılık bile! Masa örtüsü serilmiş bir masada servis edilen iyi hazırlanmış bir yemek için her şeyi feda ederdim!

Yanında yürüyen Carson'a baktı. Özenle kesilmiş sakalının üstündeki yanakları kızarmıştı, koyu renkli gözleri endişeyle doluydu. Yakın zamana ait bir anı aklına geldi. Carson alçak bir taburede oturmuş, gözleri kapalı, Sedric küçük bir tarak ve minik makasla sakalını şekillendirirken, okşanmış bir kedi gibi bir ifadeyle oturuyordu. Hareketsiz ve itaatkârdı, sadece Sedric söylediğinde başını çeviriyor, Sedric'in ilgisinden keyif alarak kendinden geçmişti. Güçlü adamın dokunuşları altında sakinleşmesini görmek, Sedric'i bir ustalık hissiyle doldurmuştu. Carson'ın yabani saçlarını

ama fazla değil. Avcının ona çekici gelen yanlarından birinin onun vahşı tarafı olduğunu itiraf etmek garipti. Kendi kendine gülümsedi, hatırladığı zevk nedeniyle boynundaki ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Belki de Sedric'in Bingtown'a dönmek için feda etmeyeceğı tek şey buydu!

Yürürken Carson'ın omzuna dokunmaya çalıştı. Avcı gülümsedi ve hemen kolunu Sedric'in omzuna attı. Hiç tereddüt etmedi. Sedric'in kalbi bir sıçradı. Hest ona asla böyle samimi bir sevgi göstermezdi. Dürüst olmak gerekirse, özelde de göstermezdi. Carson kucaklamasını sıkılaştırdı ve Sedric yürürken onun kollarının arasına yaslandı. Avcı sağlam ve kaslıydı; meşe ağacına yaslanmak gibiydi. Sedric, sevgilisini bu şekilde düşündüğünü fark edince gülümsedi. Belki de bu vahşı doğada yaşamaya alışıyordu. Carson'ın kaba pelerini ve bağlanmış saçları odun dumanı ve erkek kokuyordu. Gözlerinin köşelerinde gümüş rengi pullar belirmeye başlamıştı. Ejderhası onu değiştiriyordu. Sedric bu görünüşü sevdi.

Carson onun kolunu ovuşturdu. "Üşümüşsün. Neden pelerinini giymedin?"

Sedric'in orijinal pelerini, Rain Wild Nehri'nin asitli suları tarafından çoktan yok edilmişti. Carson'ın bahsettiğı giysi, üzerinde hala kılları bulunan, kabaca tabaklanmış bir geyik derisiydi. Carson, hayvanın derisini kendisi yüzmüş, tabaklamış ve keserek şekil vermişti. Sedric'in boynuna, Carson'ın diktiğı deri kayışlarla bağlanıyordu. Sedric, yumuşak ve kumaşla astarlanmış kürkler alışkındı. Bu pelerin biraz sertti ve deri tarafı kremi renkteydi. Yürüdüğünde hışırdamıyordu. Geyik kılı kürk değildi: sert ve kılılıydı. "Çok ağır," dedi Sedric suçlulukla. Geyik derisi gibi koktuğunu söylemeye cesaret edemedi.

"Gerçekten öyle. Ama yağmurdan korur ve seni daha sıcak tutar." "Şimdi geri dönmek için çok uzak."

"Evet. Ama odun toplayarak ikimiz de ısınırız."

Sedric, ikisini ısıtmak için daha iyi yollar olduğunu düşündüğünü söylemedi. Tembel bir adam değildi, ama Carson'ın hayatının bir parçası olarak kabul ettiğı ağır fiziksel işlerden nefret ediyordu. Alise, Rain Wild Nehri'nde çılgın macerasına çıkıp onu kaçırmadan önce, Sedric, ailesi çok varlıklı olmasa da, genç bir Bingtown tüccarına yakışır bir hayat sürmüştü. Sıkı çalışırdı, ama sırtıyla değil, zekasıyla! Hem evin hem de birçok iş sözleşmesinin muhasebesini tutardı.

Hest ailesi için pazarlık yapardı. Hest'in gardırobunu düzenler, sosyal randevularını yönetirdi. Hest'in talimatlarını ev personeline iletir, şikayet ve sorularını yanıtlardı. Limana gelen gemilerin varış ve ayrılış tarihlerini takip eder, Hest'in gelen kargoları inceleyebilmesini ve yeni tüccarlarla ilk teması kurmasını sağlardı. Hest'in evinin ve işlerinin sorunsuz yürümesi için vazgeçilmez biriydi. Hayati. Değerli.

Sonra Hest'in alaycı gülümsemesi, o zamanki sıcak anılarını yüzüne çarptı ve dağıttı. Hayatının herhangi bir kısmı gerçekten düşündüğü gibi miydi? diye acı bir şekilde düşündü. Hest onu sosyal ve organizasyon becerileri için mi değer vermişti? Yoksa sadece Sedric'in vücudunu kullanmaktan ve Hest'in ona yüklediği aşağılanmalara ne kadar iyi dayandığından mı hoşlanıyordu? Yağmurun keskin acısına karşı gözlerini kısıarak baktı. Babası onun hakkında haklı mıydı? İşverenin parasıyla aldığı güzel kıyafetleri giymekten başka bir işe yaramayan, işe yaramaz bir züppe miydi?

"Hey. Geri gel." Carson omzunu hafifçe salladı. "Yüzüne o ifade geldiğinde, ikimiz için de hayra alamet değil. Bitti Sedric. Uzun zaman önce bitti. Her neyse. Unut gitsin ve kendine eziyet etmeyi bırak."

"Ne aptalmışım." Sedric başını salladı. "Acı çekmeyi hak ediyorum."

Carson başını salladı ve sesinde bir parça sabırsızlık belirdi.

"O zaman beni de işkence etmekten vazgeç. Yüzündeki o ifadeyi gördüğümde, Hest'i düşündüğünü anlıyorum." Sanki bir şey söylemek üzereyken vazgeçmiş gibi aniden durakladı. Bir an sonra, zoraki bir neşeyle, "Ee, bu sefer aklına ne getirdi?" dedi.

"Onu özlemiyorum Carson, eğer öyle düşünüyorsan. Ona dönmek istemiyorum. Senden çok memnunum. Mutluyum."

Carson omzunu tekrar sıktı. "Ama Hest'i düşünmekten vazgeçecek kadar mutlu değilsin." Başını eğdi ve ona merakla baktı. "Sana iyi davrandığını sanmıyorum. Seni kendine bağlayan şeyi anlamıyorum."

Sedric, Hest'le ilgili tüm anıları zihninden silebilecekmiş gibi başını salladı. "Onu açıklamak zor. Çok karizmatik. İstedikini elde ediyor çünkü hak ettiğini düşünüyor. Bir şey ters gittiğinde asla suçu kendine almıyor. Suçu başkasına atıyor ve felaketin içinden çıkıp gidiyor. Bana hep Hest'in, nedeni kendisi olsa bile, başına gelen tüm kötü şeylerden kolayca kurtulabildiğini düşünmüşümdür. Ne zaman sonunda yüzleşmek zorunda kalacak gibi görünse

Yaptığının sonuçları, başka bir yol aniden önünü açacaktı." Sesi alçaldı. Carson'ın karanlık gözleri onu anlamaya çalışarak ona bakıyordu.

"Ve bu hala seni büyülemiyor mu?"

"Hayır! O zamanlar, her zaman olağanüstü bir şans varmış gibi görünüyordu. Şimdi geriye baktığımda, suçu başkasına atmakta çok başarılı olduğunu görüyorum. Ve ben ona izin verdim. Sık sık. Bu yüzden aslında Hest'i düşünmüyorum. Bingtown'daki hayatımı, onun beni nasıl bir insan yaptığını... ya da daha doğrusu kendimi nasıl bir insan haline getirdiğimi düşünüyorum." Sedric omuz silkti. "Hest'le birlikteyken olduğum kişiden gurur duymuyorum. Yapmayı planladığım şeylerden ya da yaptıklarımın gurur duymuyorum. Ama bazı yönlerden hala o kişiyim. Ve nasıl değişeceğimi bilmiyorum."

Carson ona yan gözle baktı, gülümsemesi genişti. "Oh, sen değiştin. Bana güven, delikanlı. Oldukça değiştin."

Ormanın kenarına ulaşmışlardı. Dış kenarlardaki yapraksız ağaçlar, aralıksız yağın yağmuru engellemeye yetmiyordu. Tepede biraz daha yüksekte, daha fazla koruma sağlayan yaprak dökmeyen ağaçlar vardı, ama burada yakacak odun olarak kullanılabilecek ölü ve düşmüş dallar daha fazlaydı.

Carson bir dişbudak ağacı korusunun yanında durdu. Her birinin ucunda bir halka olan iki uzun deri kayış çıkardı. Sedric, içini çekerek birini aldı. Kendine iki şeyi hatırlattı: çalışırken daha sıcak kalıyordu ve Carson'la aynı hızda yürüdüğünde kendine daha fazla saygı duyuyordu. *Erkek ol*, dedi kendine ve Carson'ın öğrettiği gibi kayışı yere atarak bir ilmek yaptı. Carson çoktan odun toplamaya başlamış ve kayışın üzerine koyuyordu. İri adam bazen bir dalı uyluk kemiği üzerinde kırarak kullanışlı bir boyuta getiriyordu. Sedric de bunu denemişti; vücudunda Carson'ın bakınca bile yüzünü buruşturan belirgin morluklar kalmıştı. O günden beri denememişti.

"Balta ile geri dönüp o köknar ağaçlarından birkaçını kesmem lazım. Büyük olanlardan. Onları kesip bir mevsim kurutabiliriz, gelecek yıl da kesip uzun süre yanan odunlar elde ederiz. Bunlardan daha sağlam, bütün gece yanan odunlar."

"İyi fikir," dedi Sedric isteksizce. Yine sırtını kıran bir iş. Ve gelecek yıl için odun düşünmek, gelecek yıl da muhtemelen burada olacağını fark etmesine neden oldu. Hala bir kulübede yaşıyor, ateşte pişirilmiş et yiyor ve Sa'nın ne için olduğunu bildiği giysiler giyiyor olacaktı. Ve sonraki yıl. Ve ondan sonraki yıl. Hayatını burada mı geçirecekti, burada mı yaşlanacaktı? Diğer bekçilerden bazıları, ejderhaların

onları Elderlinglere dönüştüreceğini ve ömürlerinin çok uzayacağını söylemişti. Bileklerinin arkasındaki balık pullarına baktı. Burada yüz yıl mı? Küçük bir kulübede yaşayıp eksantrik ejderhasına bakarak mı? Hayatı bu mu olacaktı? Eskiden Elderlingler onun için efsanevi yaratıklardı, sihirle dolu muhteşem şehirlerde yaşayan zarif ve sevimli varlıklar. Yağmur Vahşileri gömülü şehirleri kazarken keşfettikleri Elderling eserleri mistikti: kendi ışıklarıyla parıldayan mücevherler ve her biri kendine özgü tatlı kokusu olan parfüm mücevherleri. İçine ne konulursa soğutan sürahiler. Dokunulduğunda ışıkla uyanma özelliğine sahip sihirli metal Jidzin. Sonsuz çeşitlilikte armoniler ve melodiler çalan harika rüzgâr çanları. Dokunarak paylaşılabilen anıları barındıran taşlar... Elderlinglere ait o kadar çok şaşırtıcı şey vardı ki. Ama onlar çoktan bu dünyadan ayrılmışlardı. Sedric ve diğer bekçiler onların mirasçıları olacaklarsa, uçamayan ejderhalarla ittifak kurmuş ve Elderlinglerin büyüünden yoksun, ailenin fakir kolu olacaklardı. Bu neslin sakat ejderhaları gibi, yarattıkları Elderlingler de fakir ve bodur yaratıklar olacak, ilkel bir ortamda hayatta kalmaya çalışacaklardı.

Bir rüzgâr esintisi, üstündeki çıplak ağaç dallarından bir yağmur damlası yağdırdı. O, iç çekerek damlaları pantolonundan silkeledi. Kumaş incelmış, paçaları yıpranmış ve iplikleri sarkmıştı. "Yeni pantolon lazım."

Carson, nasırlı elini uzatıp ıslak saçlarını karıştırdı. "Şapkaya da ihtiyacın var," dedi kayıtsızca.

"Onu ne yapacağız? Yapraklarla mı?" Sedric acımasızca değil, eğlenceli bir şekilde konuşmaya çalıştı. Carson. Carson vardı. Carson'ın olmadığı Bingtown'daki bir malikanede yaşamaktansa, Carson'ın olduğu ilkel bir dünyada yaşamayı tercih etmez miydi?

"Hayır. Ağaç kabuğu." Carson pragmatik bir sesle konuştu. "Doğru türde bir ağaç bulabilirsek. Trehaug'da ağaç kabuğunu lif haline getirip dokuyan bir tüccar vardı. Bazılarını su geçirmez hale getirmek için ziftle işliyordu. Şapkalar ve sanırım pelerinler yapıyordu. Hiç almadım ama şu anki durumumuzda her şeyi denemeye hazırım. Sanırım adıma kalan tek gömlek ve pantolonum bile yok."

"Kabuk," diye tekrarladı Sedric kasvetle. Böyle bir şapkanın nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı ve başını açık bırakmayı tercih etti. "Belki Kaptan

Leftrin Cassarick'ten kumaş getirebilir. O zamana kadar elimdekilerle idare edebilirim."

"Öyle yapmak zorundayız, iyi ki yapabileceğini düşünüyorsun." Hest'in böyle bir sözü acı bir alay olurdu. Carson'dan ise, birlikte katlanacakları zorluklara dair ortak bir eğlence duyuluyordu.

Bir an için ikisi de düşüncelere dalarak sessiz kaldı. Carson oldukça büyük bir odun yığını biriktirmişti. Çubukların etrafındaki kayışı sıkıca bağladı ve deneme amaçlı kaldırdı. Sedric kendi yığına birkaç çubuk daha ekledi ve yığına korkuyla baktı. Yığın ağır olacaktı ve çubuklar onu batıracak, sırtı bu gece ağrıyacaktı. Yine. Ve Carson *daha fazla* odunla geldi, yardımsever bir şekilde yığının boyutunu artırdı. Sedric olumlu bir şey düşünmeye çalıştı. "Ama Leftrin Cassarick'ten döndüğünde, erzaklarında bize daha fazla giysi getirmeyecek mi?"

Carson getirdiği çubukları yığına ekledi ve kayışı etrafına sardı. Kayışı sıkarken konuştu. "Çok şey, Konsey üyelerinin ona borçlu oldukları parayı verip vermeyeceklerine bağlı. Sanırım ayak sürteceklerdir. Ödeseler bile, getirebilecekleri şey Cassarick'te ve belki Trehaug'da alabilecekleriyle sınırlı olacak. Önce yiyecek gelir herhalde. Sonra katran, lamba yağı, mum, bıçak ve av okları gibi malzemeler. Kendi başımıza hayatta kalmamıza yardımcı olacak her şey. Battaniye, kumaş ve benzeri şeyler en son gelir. Dokuma ürünler Cassarick'te her zaman pahalıdır. Bataklıklarda otlak yok, dolayısıyla yün için koyun da yok. Bu çayırlar, Leftrin'in Bingtown'dan hayvan siparişi vermek için bu kadar heyecanlanmasının nedenlerinden biri. Ancak hayvanların gelmesi aylar sürebilir ve Tarman onları almak için geri dönmek zorunda kalacak."

Kaptan Leftrin birkaç gece önce *Tarman'da* bir toplantı için onları bir araya getirmişti. Nehirden aşağıya Cassarick ve Trehaug'a gidip, paralarının yettiği kadar erzak alacağını duyurmuştu. Rain Wild Tüccarlar Konseyi'ne görevlerini yerine getirdiklerini bildirecek ve onlara ödenmesi gereken paraları toplayacaktı. Bekçiler Cassarick'ten özel bir şey isterse ona haber versinler, o da almaya çalışacaktı. Bekçilerden ikisi, kazandıkları paranın ailelerine gönderilmesini istedi. Diğerleri akrabalarına mesaj göndermek istedi. Rapskal, tüm parasını her türlü tatlıya harcamak istediğini söyledi.

Leftrin, Trehaug'a geri dönmek isteyen olup olmadığını sorana kadar kahkahalar dinmedi. Ardından kısa bir sessizlik oldu ve

ejderha bekçileri şaşkın bakışlar atmışlardı. Trehaug'a geri dönmek mi? Bağlandıkları ejderhaları terk edip kendi halkları arasında dışlanmış olarak yaşamaya devam etmek mi? Trehaug'dan ayrıldıklarında görünüşleri yüzünden dışlanmışlarsa, diğer Yağmur Vahşileri şimdi onlar hakkında ne düşünecekti? Ejderhalarla geçirdikleri zaman, onların tuhaflıklarını azaltmamıştı. Tam tersine: daha fazla pul ve diken çıkmış, genç Thymara'nın ise bir çift şeffaf kanatları olmuştu. Ejderhalar, değişikliklerini estetik açıdan daha hoş olacak şekilde yönlendiriyor gibiydi. Yine de, bekçilerin çoğu insanlıklarını açıkça geride bırakmıştı. Hiçbiri eskiden bildikleri hayata geri dönemezdi.

Alise bir ejderhayla bağ kurmamıştı ve görünüşü hala çok insaniydi, ama Sedric onun geri dönmeyeceğini biliyordu. Bingtown'da onu bekleyen tek şey utançtı. Hest onu geri kabul etse bile, o sevgisiz sahte evliliğine geri dönmezdi. Sedric, Hest ile olan ilişkisini ona itiraf ettiğinden beri, Alise zengin tüccar ile olan evlilik sözleşmesini geçersiz sayıyordu. Kelsingra'da kalıp, pis nehir kaptanının dönmesini bekleyecekti. Sedric, onu bu adama çeken şeyi anlayamasa da, Leftrin ile taş bir kulübede yaşarken Hest'in malikanesinde olduğundan daha mutlu görüldüğünü kabul etmeye hazırды.

Peki ya kendisi?

Carson'a baktı ve bir anlığına sadece onu izledi. Avcı iri, blöfçü bir adamdı, kendi kaba tarzında bakımlıydı. Hest'in asla olamayacağı kadar güçlüydü. Hest'in asla olamayacağı kadar nazikti.

Düşündüğünde, o da Carson'la birlikte taş bir kulübede yaşarken, Hest'in malikanesinde hiç olmadığı kadar mutluydu. Hayatında artık yalan yoktu. Sahtecilik yoktu. Ve onu seven küçük bir bakır ejderha vardı. Bingtown'a olan özlemi azaldı.

"Neden gülümsüyorsun?"

Sedric başını salladı. Sonra dürüstçe cevap verdi. "Carson, seninle mutluyum."

Avcının yüzünü aydınlatan gülümseme, bu basit sözlere karşılık gelen içten bir sevinçti. "Ben de seninle mutluyum, Bingtown'lu çocuk. Bu odunları istifleyip hazırlarsak, bu gece ikimiz de daha mutlu olacağız." Carson eğildi, bohçasının kayışını tuttu ve omzuna yükledi. Kolayca ayağa kalktı ve Sedric'in de aynısını yapmasını bekledi.

Sedric onu taklit etti ve kendi demetini omzuna kaldırırken homurdandı. Dengede kalmak için iki adım sendeleyerek attıktan sonra ancak ayakta kalabildi. "Sa'nın nefesiyle, çok ağır!"

"Evet, öyle." Carson ona gülümsedi. "Bir ay önce taşıyabileceğinin iki katı. Seninle gurur duyuyorum. Hadi gidelim."

Onunla gurur duyuyorum.

"Kendimle gurur duyuyorum," diye mırıldandı Sedric ve onun arkasına takıldı.

Umut Ayının 7. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı

***Kuşların Koruyucusu Detozi, Trehaug'dan
Kuşların Koruyucusu Vekili Reyall, Bingtown'a***

Sevgili yeğenim, selamlar ve iyi dileklerimle.

Erek ve ben, bu konuda sakın olmanı tavsiye ediyoruz. Kim'in seni öfkeliendirmesine veya kanıtlamayacağımız suçlamalarda bulunmasına izin verme. Onunla ilk kez hoş olmayan bir yazışma yapmıyoruz. Hala onun rüşvetle bu göreve geldiğine inanıyorum, ancak bu, Cassarick Konseyi'nde terfisini onaylayan arkadaşları olduğunu gösterir ve oraya şikayette bulunmak sonuçsuz kalabilir.

Hala onun çıraklarından birkaçını tanıyorum, çünkü onlar da çıraklıklarına burada, Trehaug'da benimle başlamışlardı. Onlara gizlice birkaç soru soracağım. Bu arada, mesajı ustalarına iletip konunun hallini onlara bırakman akıllıca bir hareket oldu. Usta statüün kesinleşene kadar Kim ile eşit olarak konuşman zor. Erek ve ben, bu zor görevi sana verenlerin akıllıca davrandığını sorguluyoruz.

Şimdilik, konumunda senden beklenen her şeyi yaptın. Erek ve ben, kuşlarla ilgilenme yeteneklerine olan güvenimizi sürdürüyoruz.

Daha iyi haberler ise, düğün hediyesi olarak bize gönderdiğin iki benekli hızlı kuş, burada eşlerini seçti ve üremeye başladı. Yakında yavrularından bazılarını sana göndermek için sabırsızlanıyorum, böylece dönüş uçuşlarını zamanlayabiliriz. Bu projeye büyük bir heyecan duyuyorum.

Erek ve ben hala hangimizin kalıcı olarak taşınacağı konusunda tartışıyoruz; bu bizim için zor bir karar. Yaşlarımızda, hızlı ve sessiz bir şekilde evlenmek istiyoruz, ancak ailelerimiz bu konuda pek istekli görünmüyor. Bize acıyın!

Sevgi ve saygılarımla,

Tezzi Teyze

Üçüncü Bölüm

YOLLAR

Thymara tüm hayatı boyunca Yağmur Ormanları'nda yaşamıştı, ama hiç böyle bir yağmur görmemişti. Trehaug ve Cassarick'te geçirdiği çocukluk yıllarında, Yağmur Nehri'nin kıyılarını kaplayan devasa ağaçlar, ağaç evlerden oluşan şehirlere gölgeliklerini yaymışlardı. Kışın şiddetli yağmurları, gökyüzü ile arasına giren sonsuz yapraklar tarafından engellenir ve yön değiştirirdi. Elbette, doğrudan güneş ışığını da engelliyorlardı, ama Thymara bu konuda farklı düşünüyordu. Güneş ışığı isterse, tırmanıp ulaşabilirdi. Hiç bir yağmur fırtınasının şiddetini hissetmek istediğini hatırlamıyordu.

Burada başka seçeneği yoktu. Nehrin kenarındaki çayır, Yağmur Ormanları'nın gölgeli çalılıklarına benzemiyordu. Kalın otlar beline kadar uzanıyordu. Toprak bataklık gibi değil, ayaklarının altında sert ve tuzluydu, farklı doku ve renklerdeki sert parçalardan oluşan şaşırtıcı bir dizilim oluşturuyordu. Bunların nereden geldiğini ve buraya nasıl ulaştığını sık sık merak ederdi. Bugün rüzgâr çıplak topraklardan esiyor, engelsiz yağmuru yüzüne ve yakasına çarpıyordu. Yağmurlu Vahşi Nehir'in asitli sularıyla sık sık temasından zayıflamış yıpranmış giysileri hiçbir koruma sağlamıyordu.

Sırılsıklam ve ıslak giysiler cildine yapışmıştı. Bütün gün soğuk ve ıslak kalacağını biliyordu. Kızarmış, üşümüş ellerini ovuşturdu. Elinde kalan yıpranmış ekipmanlarla iyi avlanmak zaten zordu. Uyuşmuş eller işi daha da zorlaştırıyordu. Tats'ın geldiğini duymuştu: ıslak çimenler bacaklarına çarpıyor, koşarken nefes nefese kalmıştı. Nefes nefese ona seslenene kadar arkasını dönmedi. "Avlanmaya mı gidiyorsun? Biraz ister misin?"

"Yardım ister misin?"

"Neden olmasın? Avımı ejderhalara taşımak için birine ihtiyacım var." İkisi de bildiği şeyi söylemedi: Carson, hiçbirinin tek başına avlanmasından hoşlanmıyordu. Büyük yırtıcı hayvanların izlerini gördüğünü iddia ediyordu,

insanlara saldırabilecek kadar büyük olabileceğini iddia ediyordu. "Büyük avlar genellikle büyük yırtıcıları çeker," demişti. "Avlanırken bir partner al." Carson'ın onlara karşı otoritesi olduğu kadar, deneyimi de vardı.

Tats ona sırtıttı, ince pullu yüzünde dişleri beyaz parladı. "Oh. Yani benim, senin yardımın olmadan geri taşıyamayacağın bir avı öldüremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

O da sırtıttı. "Sen iyi bir avcısın, Tats. Ama ikimiz de benim daha iyi olduğumu biliyoruz."

"Sen bu iş için doğdun. Baban, ağaç dalında dengede durabildiğin andan itibaren sana öğretti. Ben bu işe geç başlayan biri için oldukça iyi olduğumu düşünüyorum." Onun yanına geldi. Dar patikada yürümek biraz zordu. Yürürken dirsekleri çarpıştı ama ne öne geçti ne de geri kaldı. Ormanın kenarına vardıklarında, çayır otları seyrekleşmeye başladı ve yerini yaprak örtüsüne ve alçak çalılar aldı. Ağaçlar rüzgarı kesiyordu, Thymara buna minnettardı. Tats'ın iltifatını kabul ederek başını salladı.

"Trehaug'dan ayrıldığımızdan çok daha iyisin. Ve bence buraya benimkinden daha çabuk alışacaksın. Burası evimizden çok farklı."

"Ev," dedi ve bu kelimenin onun için acı mı tatlı mı olduğunu anlayamadı. "Bence artık burası evimiz," diye ekledi ve onu şaşırttı.

Çalılıkların arasından ilerlerken ona yan gözle baktı. "Ev mi? Sonsuza kadar mı?"

Kolunu ona doğru uzattı ve kolunu sıyırarak pullu derisini ortaya çıkardı. "Trehaug'a geri dönmeyi hayal edemiyorum. Bu haldeyken olmaz. Ya sen?"

Kanatlarını esnetmesine ya da doğduğundan beri sahip olduğu kalın siyah pençelerine bakmasına gerek yoktu. "Kabul görmek ev demekse, Trehaug benim için hiçbir zaman ev olmadı."

Trehaug hakkındaki pişmanlıklarını ve düşüncelerini bir kenara itti. Avlanma zamanı gelmişti. Sintara acıkmıştı. Bugün Thymara, daha önce avlanmadıkları taze bir av izi bulmak istiyordu. Bir iz bulana kadar işleri zor olacaktı. İkisi de nefes nefeseydi, ama Tats, Trehaug'dan ayrıldıklarında olduğu kadar nefes nefese değildi. *Tarman* seferindeki hayat hepsini güçlendirmiş ve sertleştirmişti, diye düşündü onaylayarak. Ve tüm bekçiler büyümüşü, erkekler neredeyse endişe verici bir büyüme atılımı yaşamıştı. Tats artık daha uzundu ve omuzları daha genişti. Ejderhası da onu değiştiriyordu. Bekçiler arasında tek tamamen insan olan oydu.

Trehaug'dan ayrıldıklarında görünüşleri. O, Chalced ile savaş sırasında Trehaug'a göç eden özgürleştirilmiş köle nüfusunun soyundan geliyordu ve bebekken köle olduğu, eski sahibinin dövmesiyle yüzünde açıkça belliydi. Sol yanağına örümcek ağı çizilmiş, burnunun yanına ise küçük bir at koşarken dövme yapılmıştı. Ejderhası onu kaplamaya başladığında bunlar değişmişti. Dövmeler artık stilize edilmiş tasarımlardı, derisinin altında mürekkep yerine pullar vardı. Koyu saçları ve koyu gözleri her zamanki gibiydi, ama kız, boyunun bir kısmının doğal büyümeden ziyade Elderling'e dönüşmesinden kaynaklandığını düşünüyordu. Tırnakları, huysuz küçük kraliçe ejderhası Fente kadar yeşil parlıyordu. Işık derisine çarptığında, pullarında yeşil parıltılar uyandı. O, yaprak gölgesi ve çam iğnesi, ormanının yeşiliydi ... Düşüncelerini dizginledi.

"Ee. Hayatını burada geçireceğini mi düşünüyorsun?" Bu ona garip bir kavramdı. Şehri bulma hedeflerine ulaştıklarından beri biraz kaybolmuş hissediyordu. Trehaug'dan ayrıldıklarında, ejderhaları nehrin yukarısına yerleştirmek için bir sözleşme imzalamışlardı. Efsanevi Kelsingra şehrini bulmaktan neredeyse hiç bahsedilmemişti. Eski hayatından kaçmak için bu işi kabul etmişti. Planları bundan öteye gitmemişi. Şimdi ise kendini burada sonsuza kadar yaşarken hayal etmeye cesaret ediyordu. Onu dışlayan insanlarla bir daha asla karşılaşmayacaktı.

Bu hayalin diğer yarısı ise bir daha asla eve dönmemektir. Annesini sevmezdi ve bu karşılıklıydı. Ama babasına çok yakındı. Onu bir daha hiç göremeyecek miydi? Hedefine ulaştığını asla öğrenemeyecek miydi? Hayır, bu saçma bir düşünceydi. Kaptan Leftrin, Cassarick'e erzak götürmek için yola çıkacaktı. Oraya vardığında, buldukları haber, Rain Wilds'daki herkesin kulağına sinekler gibi üşüşecekti. Babası da yakında haberi alacaktı. Buraya gelip kendi gözleriyle görecekti miydi? Belki de o, eve gidip babasını ziyaret edecekti? Bir gece önce, toplantıda Leftrin, şehre dönmek isteyen var mı diye sormuştu. Sorusunun ardından sessizlik çökmüştü. Bekçiler birbirlerine bakmışlardı. Ejderhalarını bırakıp Trehaug'a, orada parya olarak yaşamaya geri mi döneceklerdi? Hayır. Diğerleri için cevap kolaydı.

Onun için bu o kadar kolay olmamıştı. Bazen ejderhasını terk etmek istediği zamanlar olmuştu. Sintara, dünyadaki en sevimli yaratık değildi. Thymara'ya emirler yağdırır, kendi eğlencesi için onu tehlikeye atar ve bir keresinde bir balık yakalamak için acele ederken onu nehirde boğmak üzereydi. Sintara

bunun için hiç özür dilememiştir. Ejderha, muhteşem olduğu kadar alaycı ve sinikti. Ama Thymara ejderhasını terk etmeyi düşünse bile, *Tarman'a* geri dönüp nehirden aşağı inmek istemiyordu. Hâlâ mavna ve daracık bir yerde sonsuz yolculuktan bıkmıştı. Leftrin ile Trehaug'a geri dönmek, tüm arkadaşlarını terk etmek ve Elderling şehrinde keşfettiklerini asla öğrenememek anlamına gelirdi. Bu yüzden şimdilik burada kalacak, arkadaşlarıyla birlikte olacak ve Leftrin yeni erzakla dönene kadar ejderhaların avcısı olarak görevine devam edecekti. Peki ya sonra? "Burada sonsuza kadar yaşamayı mı planlıyorsun?" Tats'ın ilk sorusuna cevap vermediğini fark edince tekrar sordu.

Ormanın içindeki yumuşak adımlarına uygun olarak sessizce cevap verdi. "Başka nereye gidebiliriz ki?" Ona ve sonra kendi yüzüne küçük bir hareket yaptı. "Ejderhalarımız bizi kendilerine ait olarak işaretledi. Fente, Sintara'dan daha hızlı uçmayı öğreniyor ama bence iki kraliçe de yakında kendi başlarına yaşayabilecek duruma gelmeyecek. Avlanarak kendilerini besleyebilirler bile, bakım ve arkadaşlık için bizi burada yanlarında isteyeceklerdir. Artık Elderling'leriz, Thymara. Elderling'ler her zaman ejderhaların yanında yaşamışlardır. Ve ejderhalar da burada kalacaklar. Yani, evet, sanırım hayatımın geri kalanını burada geçireceğim. Ya da Fente hayatta olduğu sürece."

Elini kaldırdı ve daha iyi bir yön olduğunu düşündüğü yere sessizce işaret etti. O da ona katılmaya karar verdi ve önden yürümeye başladı. Ormanda tek sıra halinde ilerlerken arkadan konuştu. "Dediğin şey, benim düşündüğüm şey mi? Gerçekten Trehaug'a geri dönmeyi mi düşünüyorsun? Bizim gibiler için bunun mümkün olduğunu mu düşünüyorsun? Sintara'nın sana her zaman iyi davranmadığını biliyorum. Ama şimdi başka nerede yaşayabilirsin ki? Artık kanatların var, Thymara. Eskisi gibi ağaçların tepesinde tırmanıp koşarken seni hayal edemiyorum. Nereye gidersen git, insanlar sana bakacak. Ya da daha kötüsü."

Thymara kanatlarını vücuduna daha sıkı sararak kaşlarını çattı. Bunu yapacağının farkında değildi. Yabancı uzuvlar giderek onun bir parçası haline geliyordu. Hâlâ sırtını ağrıtıyor ve yıpranmış giysilerini kanatlarının etrafına uydurmaya çalışırken her gün canını sıkıyordu. Ama artık bu işe odaklanmadan kanatlarını hareket ettirebiliyordu.

"Çok güzeller," dedi Tats, sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi. "Onlar için katlandığın her şeye değer."

"Onlar işe yaramaz," diye karşılık verdi Thymara, onun iltifatının kendisini memnun etmesine izin vermemeye çalışarak. "Asla uçamayacağım. Onlar alay konusu gibiler."

"Hayır. Asla uçamayacaksın, ama yine de bence çok güzeller."

Şimdi, onun asla uçamayacağına dair onayı, iltifatının yatıştırıcı etkisinden daha keskin bir acı verdi. "Rapskal uçağımı düşünüyor," diye karşılık verdi.

Tats iç geçirdi. "Rapskal, bir gün Heeby ile birlikte Ay'a gideceklerini düşünüyor. Thymara, bence uçabilmen için kanatlarının çok daha büyük olması gerekir. O kadar büyük ki, yürürken ağırlığından eğilirsin. Rapskal, işlerin gerçekte nasıl yürüdüğünü düşünmez. O, her zamankinden daha fazla hayallerle ve dileklerle dolu. Ve ikimiz de onun seni istediğini ve senin ilgini çekmek için her şeyi söyleyeceğini biliyoruz."

Ona geri dönüp baktı, dudaklarında ekşi bir gülümseme belirdi. "Senin gibi değil," dedi.

Ona sırtıttı, koyu renkli gözleri meydan okurcasına parladı. "Seni istediğimi biliyorsun. Bu konuda dürüstüm. Sana karşı her zaman dürüstüm, Thymara. Çılgın övgülerle dolu bir adamı tercih etmek yerine, zekânı takdir eden bir erkeğin dürüstlüğüne takdir etmelisin."

"Dürüstlüğüne değer veriyorum," dedi ve ona her zaman dürüst olmadığını hatırlatmadan önce dilini ısırdı. Jerd ile çiftleştiğini ona söylememişti. Ama Rapskal da ona itiraf etmemişti. Tabii Rapskal'ın durumunda, bunu ondan gerçekten gizlememişti. Sadece bunu o kadar önemli bulmamıştı.

Sonuçta, erkek bekçilerin çoğu Jerd'in iyiliklerinden hoşlanıyor gibiydi. Ve muhtemelen Thymara'nın bildiği kadarıyla, hoşlanmaya da devam ediyorlardı. Soru tekrar aklına geldi. Neden bu kadar önemliydi? Tats artık Jerd'le birlikte değildi. Yaptığı şeye gerçek bir önem vermiyor gibiydi. Öyleyse neden bu kadar önemliydi?

Thymara adımlarını yavaşlattı. Ormanın içinde bir açıklığa yaklaşıyorlardı ve ağaçların seyrekleştiği yerde önlerinde daha fazla ışık vardı. Tats'a sessiz olmasını ve adımlarını yavaşlatmasını işaret etti, tatmin edici olmayan oklarından en iyisini seçti ve yayına taktı. Artık vücudundan çok gözlerini hareket ettirme zamanıydı. Omzunu bir ağaca dayayarak duruşunu sabitledi ve önlerindeki orman çayırını yavaşça incelemeye başladı.

Gözlerini odaklayabiliyordu ama kontrolsüz düşüncelerini odaklayamıyordu. Jerd, Rain Wild'da büyürken öğrendiği kuralları çok çabuk bir kenara atmıştı. Onun, Jerd ve Sylve gibi kızların evlenmesine izin verilmiyordu. Rain Wild'da doğduğunda pullu veya pençeli olan çocukların yetişkinliğe ulaşamayacağı herkes tarafından biliniyordu. Onları büyötmek için harcanacak kaynaklara değmezlerdi

Çünkü yaşasalar bile nadiren sağlıklı ocuk doğururlardı. Deneyenler genellikle doğum sırasında ölür, hayatta kalan canavarlar ise terk edilirdi. Rain Wilds'tan güçlü bir şekilde etkilenenlerin evlenmesi yasaktı, bu yasak tüm Rain Wilders için evlilik dışı cinsel ilişki kadar katıydı. Ama Jerd bu iki kuralı da görmezden gelmeyi seçmişti. Jerd, sarı saçları, keskin gözleri ve esnek vücuduyla çok güzeldi. Yatmak istediği bekçileri seçmiş ve sonra bir fare yuvasındaki kedi gibi tek tek avlamış, iştahının sonucuna hiç vicdan azabı duymamıştı. Bazı gençler onun için kavga etse bile, bunu hak ettiği bir şey olarak kabul ediyor gibiydi. Thymara, Jerd'in sahip olduğu özgürlüğü kiskanmakla, onun topluluk içinde yarattığı duygusal uyumsuzluğa öfkelenmek arasında kalmıştı.

Sonunda, Thymara'nın hatırlamak istemediği bir bedel dedi. Jerd'in beklenmedik hamileliği erken doğumla sonuçlandığında, Thymara ona yardım eden kadınlardan biriydi. Jerd'in ejderhası Veras'a cesedi teslim edilmeden önce balık kızın minik bedenini görmüştü. Thymara'nın bundan bir ders çıkardığını düşünmek garipti, ama Jerd bundan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Thymara, bedenini hiçbir bekiyle paylaşmaktan kaçınırken, Jerd istediği her yerde zevk almaya devam ediyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Bazı günler, hepsine bela açabilecek Jerd'in aptallığına kızıyordu; ama çoğu zaman, diğer kızın özgürlüğünü ve seçimlerini ele geçirmesini ve başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamamasını kiskanıyordu.

zgrlk ve seçimler. Birini elde edebilir, diğerini yapabilirdi. "Kalacağım," dedi sessizce. "Ejderham için değil. Arkadaşlarım için de değil. Kendim için kalacağım. Ait olduğum bir yer yaratmak için."

Tats ona baktı. "Benim için değil mi?" diye sordu samimiyetle.

Kız başını salladı. "Dürüstlük," diye hatırlattı ona sessizce.

O, kadından gözlerini kaçırdı. "En azından Rapskal için kalacağını söylemedin." Sonra, aniden, Tats bir ses çıkardı, boğuk bir nefes aldı. Bir an sonra Thymara i çekerek fısıldadı, "Onu görüyorum." Ormanın kenarından dikkatlice açık ayırılığa doğru ilerleyen hayvan muhteşemdi. Thymara, bu kuru ormandaki toynaklı yaratıkların ulaşabileceği büyük boyutlara yavaş yavaş alışmaya başlamıştı. Yine de bu, şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğüydü. İki düz boynuzunun arasına bir uyku ağı asabilirdi. Bunlar, diğer geyiklerde gördüğü ağaç dalı gibi boynuzlar değildi.

Bu bölge. Bunlar ona parmakları yayılmış ellerini hatırlattı. Bunları taşıyan yaratık, böylesine devasa bir tacı hak ediyordu. Omuzları devasa ve üzerinde etli bir çıkıntı vardı. Zengin bir adamın pazarda dolaşır gibi, adımlarını dikkatlice atarak yürüyordu. Büyük, karanlık gözleri açıklığı bir kez süzdü, sonra ihtiyatını bir kenara bıraktı. Thymara şaşırmadı. Bu büyüklükte bir canavarı hangi tür bir avcı tehdit edebilirdi? Yayını gerdi ve nefesini tuttu, ama umudu azdı. En iyi ihtimalle, o kalın deriyi delip etine ulaşabilirdi. Onu yeterince yaralayıp kanatırsa, Tats ile birlikte onu öldürdüğü yere kadar takip edebilirdi. Ama bu, hiçbirisi için temiz bir av olmazdı.

Dişlerini sıktı. Bu iş bütün gün sürebilirdi, ama etin değeri buna değdi. Bir adım daha atarsa ona net bir atış yapabilirdi.

Kızıl bir şimşek gökyüzünden düştü. Kırmızı ejderhanın dev geyiğe çarpmasının etkisi yeryüzünü sarsmıştı. Thymara'nın ilk tepkisi okunu fırlatmak oldu: ok titreyerek uçtu ve hiçbir şeye çarpmadı. Aynı anda, geyiğin omurgasının kırılmasının sesi duyuldu. Geyik acı içinde böğürdü, ama ejderhanın çeneleri geyiğin boğazını kapattığında sesi kesildi. Heeby avını yerden kaldırdı ve geyiğin kafasını boynundan yarı yarıya kopardı. Sonra onu yere attı ve geyiğin yumuşak karnından kocaman bir parça deri ve bağırsak koparmak için üzerine atladı. Başını geriye attı ve eti yuttu. Bağırsakların sarkık parçaları çenesi ile avı arasında sarkıyordu.

"Tatlı Sa, merhamet et!" Tats iç geçirdi. Onun sözleri üzerine ejderha keskin bir şekilde onlara döndü. Gözleri öfkeyle parıldıyordu ve kızıl renkte dönüyordu. Çıplak dişlerinden kan damlıyordu.

"Onu sen öldürdün," diye onu sakinleştirdi Tats. "Hemen gidiyoruz." Thymara'yı kolundan tutup ormanın sığınağına çekti.

Thymara hala yayını sıkıca tutuyordu. "Okum! En iyisiydi. Nereye gittiğini gördün mü?"

"Hayır." Tats'ın tek kelimesinde büyük bir inkar vardı. Okun uçtuğunu görmemişti ve onu bulmak da ilgisini çekmiyordu. Thymara'yı ormanın derinliklerine çekti ve çayırın etrafında dolanmaya başladı. "Lanet olsun ona!" diye fısıldadı. "Çok et vardı."

"Onu suçlayamazsın," dedi Thymara. "O sadece bir ejderhanın yapacağı şeyi yapıyor."

"Biliyorum. O sadece bir ejderhanın yapması gerekeni yapıyor ve keşke Fente de öyle yapsa." Kendi sözlerine suçluluk duyarak başını salladı, sanki ejderhasını suçlamaktan utanıyormuş gibi. "Ama o ve Sintara uçana kadar, onlara et sağlamak zorunda kalacağız. O yüzden avlanmaya devam etsek iyi olur. Ah. İşte buradayız."

Büyük geyiği ormanlık alana getiren av izine rastlamıştı. Thymara refleks olarak bakışlarını yukarıya çevirdi. Ama buradaki ağaçlar, onun alışık olduğu devasa ağaçlar değildi. Evindeyken, bir ağaca tırmanır, sonra sessizce dallardan dallara atlayarak, av izini takip ederken ağaçtan ağaca görünmeden ilerlerdi. Avını yukarıdan avlardı. Ama bu ağaçların yarısı kışın yapraksızdı ve saklanacak yer yoktu. Dalları da Rain Wild'daki evinde olduğu gibi komşu ağaçlara uzanıp birbirine karışmıyordu. "Yürüyerek ve sessizce avlanmalıyız," Tats onun düşüncelerine cevap verdi. "Ama önce Heeby'nin avlanma yerinden uzaklaşmalıyız. Ben bile ölüm kokusunu alabiliyorum."

"Sesini duymak da cabası," diye cevapladı Thymara. Ejderha gürültüyle besleniyor, kemikleri çıtırdatıyor ve her ısırıkta zevk dolu sesler çıkarıyordu. İkisi de durakladığında, ölü avıyla oynayan bir kedi gibi aniden hırladı; ardından büyük bir çatlama sesi geldi.

"Muhtemelen boynuzlarıdır," dedi Tats.

Thymara başını salladı. "Hiç bu kadar büyük bir geyik görmedim. Ejderhalar dışında bu kadar büyük bir hayvan görmedim."

"Ejderhalar hayvan değildir," diye düzeltti. O önde gidiyordu, Thymara ise onu takip ediyordu. Hafif adımlarla yürüdüler ve sessizce konuştular.

Thymara sessizce güldü. "O zaman onlar ne?"

"Ejderhalar. Bizim hayvan olmadığımız gibi. Düşünürler, konuşurlar. Eğer bu bizi hayvan yapmıyorsa, ejderhalar da hayvan değildir."

Kız bir süre sessiz kaldı, bunu düşündü. Katılmadığından emin değildi. "Bu konuyu çok düşünmüşsün."

"Evet." Bir dalın altından geçmek için eğildi ve kız da onu taklit etti. "Fente ile bağlandığımızdan beri. Üçüncü gece, onun ne olduğunu merak etmeye başladım. O benim evcil hayvanım değildi, vahşi bir maymun ya da kuş gibi de değildi. Toplayıcıların yüksekteki meyveleri toplamak için kullandıkları evcil maymunlar gibi de değildi. Ve ben onun evcil hayvanı ya da hizmetçisi değildim, onun için birçok şey yapmama rağmen. Ona yemek bulmak, gözlerinden böcekleri almak, kanatlarını temizlemek."

"Onun hizmetçisi olmadığından emin misin?" diye sordu Thymara ekşi bir gülümsemeyle. "Ya da kölesi?"

Bu kelimeye yüzü buruştu ve Thymara kiminle konuştuğunu hatırladı. O bir köle olarak doğmuştu. Annesi suçlarından dolayı köle yapılmıştı, bu yüzden o da köle olarak dünyaya gelmişti. Kaçtıklarında çok küçük bir çocuk olduğu için o kölelik günlerini hatırlamayabilirdi. Ama yüzündeki izlerle ve birçok insanın bu yüzden ona farklı baktığını bilerek büyümüşü.

Asmalarla kaplı alçak bir taş duvara geldiler. Duvarın ötesinde, birkaç küçük kulübe kendi temelleri üzerinde çökmüşü. Kulübelerin içinde ve çevresinde ağaçlar büyümüşü. Thymara düşünceli bir şekilde kulübelere baktı, ama Tats ilerlemeye devam etti. Ormandaki harabeler o kadar sıradan bir manzaraydı ki, yorum bile yapmaya değmezdi. Sintara bu kadar aç olmasaydı, Thymara kulübelerin içinde yararlı bir şey var mı diye bakınırdı. Birkaç bekçi, yıkılmış kulübelerin enkazında alet parçaları, çekiç başları, balta parçaları ve hatta bir bıçak bıçağı bulmuştu. Aletlerin bazıları Elderling yapımıydı ve yıllar geçmesine rağmen hala keskinliğini koruyordu. Yıkılmış bir masanın üzerinde bardaklar ve kırık tabak parçaları vardı. Kelsingra'yı yok eden her neyse, bunu çok hızlı bir şekilde yapmışı. Sakinler aletlerini ve diğer eşyalarını yanlarına almamışlardı. Enkazın altında ne bulabileceğini kim bilebilirdi? Ama ejderhasının açlığı, sırtına bıçak saplanmış gibi zihnini baskı altında tutuyordu. Daha fazla zamanı olduğunda geri gelmesi gerekecekti. Tabii Sintara ona zaman ayırırsa.

Tats'ın sonraki sözleri, sorusuna ve düşüncelerine cevap verdi.

"Ben onun kölesi değilim çünkü köle gibi davranmıyorum. İlk başta sanki benim çocuğummuş gibi görünüyordu. Onu mutlu etmek ve onu ne kadar güzelleştirebileceğimi görmekten gurur duyuyordum. Önüne et ya da büyük bir balık koymak ve onu yerken ne kadar mutlu olduğunu görmek gerçekten çok tatmin ediciydi."

"Glamour," dedi Thymara acı bir şekilde. "Hepimiz ejderhaların cazibesini biliriz. Sintara bunu bana birden fazla kez yaptı. Kendimi gerçekten yapmak istediğimi düşündüğüm bir şey yaparken buluyorum. Sonra, işim bittiğinde, bunun benim isteğim olmadığını anlıyorum. Sadece Sintara beni itiyor, onun istediği şeyi yapmamı sağlıyor." Büyük mavi kraliçenin onu nasıl manipüle edebildiğini düşünmek bile dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu.

"Sintara'nın sana bunu yaptığını biliyorum. Birkaç kez gördüm. Önemli bir şey hakkında konuşurken,

sen birden bana bakmayı bırakıp hemen ava çıkman gerektiğini söylüyorsun."

Thymara suçluluk duygusuyla sessiz kaldı. Onun yanıldığını, konuşmaları çok yoğunlaştığında ondan kaçmak için ava çıkmanın en iyi bahanesi olduğunu söylemek istemiyordu.

Tats, onun onaylamadığının farkında değildi. "Ama Fente bana öyle yapmıyor. Yani, neredeyse hiç. Bence o beni seviyor, Thymara. Beni değiştiriyor, buna çok dikkat ediyor. Onu besledikten ve tımar ettikten sonra, bazen sadece yanında kalmamı ve ona eşlik etmemi istiyor. Çünkü benimle birlikte olmaktan hoşlanıyor. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Annem ben küçükken hep komşulara bana göz kulak olmalarını isterdi. Ve o adamı öldürdüğünde, birdenbire ortadan kayboldu. Hâlâ bunun bir kaza olduğunu, sadece onu soymak istediğini düşünüyorum. Belki de kısa bir süre saklanmak zorunda kalacağını düşünmüştü. Belki de geri dönüp beni almayı planlamıştı. Ama hiç dönmedi. Başının belada olduğunu anladığında, kaçtı ve beni kaderime terk etti. Ama Fente benimle birlikte olmak istiyor. Belki beni gerçekten "sevmiyor", ama kesinlikle yanımda olmamı istiyor. Yürürken omuzlarını hafifçe silkti, sanki onu duygusal bulacağını düşünüyormuş gibi. "Beni seven tek kişi babanmış gibi görünüyordu, ama o bile aramızda hep biraz mesafe bırakıyordu. Seninle çok zaman geçirmemi istemediğini biliyorum."

"Komşularımızın ne düşüneceğinden korkuyordu. Ya da annemden. Kurallar çok katıydı, Tats. Kimsenin bana kur yapmasına izin vermemeliydim. Çünkü evlenmem yasaktı. Ya da çocuk sahibi olmam. Hatta sevgilim olması bile."

Tats, geçtikleri bir ağacın üzerindeki boynuz izlerine hayretle işaret etti. Bunu yapan geyik, Heeby'nin az önce öldürdüğü geyik kadar büyük olmalıydı. Parmaklarıyla izlere dokundu. Boynuz izleri mi? Yoksa pençe izleri mi? Hayır, o kadar büyük bir ağaç kedisi hayal bile edemiyordu.

"Onun sana karşı kurallarını biliyordum. Uzun süre sana o gözle bakmadım bile. O zamanlar kızlara pek ilgi duymuyordum. Sadece senin sahip olduklarını kıskanıyordum; bir ev, anne babası, düzenli bir iş ve düzenli yemekler. Ben de bunlara sahip olmak istiyordum."

Oyun yolunun bir çatallanma noktasında durdu ve ona kaşlarını kaldırdı.

"Sola git. Orası daha çok kullanılmış gibi görünüyor. Tats, benim evim sandığın kadar harika değildi. Annem benden nefret ederdi. Onu utandırırdım."

“Bence... şey, seni nefret ettiğini sanmıyorum. Belki komşular seni sevmek istediği için onu utandırıyor. Ama seni nefret etse bile, seni terk etmedi. Ya da evden atmadı.” Israrcı tavrıyla neredeyse inatçı gibi geliyordu.

"İlk kez beni ebeye bırakıp terk ettiği zaman hariç," dedi Thymara acı bir şekilde. "Beni geri getiren ve bana bir şans vereceğini söyleyen babamdı. Beni ona zorla verdi."

Tats ikna olmamıştı. "Bence onu utandıran şey buydu. Senin kim olduğun değil, ebeye karşı çıkıp seni pençelerle birlikte alacağını söylememiş olması."

"Belki," diye cevapladı Thymara. Bu konuyu düşünmek istemiyordu. Hem zaman hem de mekan olarak o kadar uzaktaydı ki, şimdi düşünmenin bir anlamı yoktu. Gidip annesine ne hissettiğini soramazdı. Babasının onu sevdiğini biliyordu ve bu bilgiyi her zaman kalbinde saklayacaktı. Ama aynı zamanda, asla bir sevgilisi ya da kocası olmaması, asla çocuk sahibi olmaması gerektiği kurallarına da uyduğunu biliyordu. Bu sınırı aşmayı her düşündüğünde, babasına ve onun kendisine öğrettiklerine ihanet ettiğini hissediyordu. Babası onu sevmişti. Onu korumak için kurallar koymuştu. Bu konuda babasından daha akıllı olabilir miydi?

Bu kararın ona ait olması gerektiği gibi görünüyordu. Aslında, evet, bu onun kararıydı. Ama babasının yanlış olduğuna karar verirse, bir eş bulmakta özgür olduğuna karar verirse, bu onun babasına olan sevgisine zarar verir miydi? Babasının ona olan sevgisine? Böyle bir şeyi düşünmesinin bile babası tarafından onaylanmayacağını çok iyi biliyordu.

Ve bu mesafeye rağmen, babasının onaylamaması onu incitiyordu. Belki de evinden çok uzakta ve yalnız olduğu için daha da fazla incitiyordu. Babası ondan ne beklerdi? Tats ile öpüştüğünü ve dokunduğunu bilse hayal kırıklığına uğrar mıydı?

Hayal kırıklığına uğrardı. Kız başını salladı ve Tats ona baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece düşünüyordum."

Ama bunu söylerken, ritmik bir sesin farkına vardı. Bir şey, gizlenmeye çalışmadan, arkalarındaki patikadan yaklaşıyordu.

"O ne?" diye sordu Tats ve yakındaki ağaçlara baktı. Ne düşündüğünü biliyordu. Sığınmak zorunda kalırlarsa, bir ağaca tırmanmak en iyi seçenek olabilirdi.

"İki bacak," dedi aniden, seslerden bunu çıkardığına kendisi bile şaşırarak.

Bir saniye sonra Rapskal göründü. "Buradasınız!" diye neşeyle bağırdı. "Heeby yakınlarda olduğunuzu söyledi."

Onları bulduğu için sevinçle gülümsüyordu. Her zamanki gibi hayattan zevk alıyordu. Thymara, Rapskal'a bakıp gülümsemeden duramıyordu. Trehaug'dan ayrıldıklarından beri çok değişmişti. Yüzündeki çocuksu özellikler, zorluklar ve erkekliğe yaklaşmasıyla silinmişti. Birkaç ay içinde kimsenin ulaşamayacağı bir boya ulaşmıştı. Tıpkı Thymara gibi, o da Rain Wilds'ın izleriyle doğmuştu. Ama keşif yolculukları başladığından beri zayıflamış ve esnekleşmişti. Pulları artık Heeby'nin derisine uyum sağlayan, açık kırmızı renkteydi. Gözleri her zaman sıra dışı, çok soluk mavi renkteydi. Ama şimdi, bazı Yağmur Vahşi'lerinin yaşla birlikte kazandıkları parlak mavi ışıltı, gözlerinde sürekli parlıyordu ve yumuşak mavi bazen çeliğin sert gümüş rengini alıyordu. Ejderhalara benzemeyeceğine, yüz hatları klasik insan özelliklerine sahipti: burnu düz, yanakları düzdü ve çenesi son birkaç ayda belirginleşmişti.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve bakışlarından memnun oldu. Kız gözlerini indirdi. Yüzü ne zaman bu kadar çekici hale gelmişti?

"Avlanmaya çalışıyorduk," diye Tats, Rapskal'ın selamına sinirli bir şekilde cevap verdi. "Ama sen ve ejderhan arasında, yenilebilir her şeyin buradan kaçmış olacağını sanıyorum."

Rapskal'ın yüzündeki gülümseme biraz soldu. "Üzgünüm," diye içtenlikle cevap verdi. "Düşünmeden konuştum. Heeby bu kadar çok yiyecek bulduğu için çok sevindi ve o mutlu ve karnı tokken kendimi çok iyi hissediyorum. Arkadaşlarımla birlikte olmak istedim."

"Evet, ama Fente o kadar şanslı değil. Sintara da öyle. Ejderhalarımızı beslemek için avlanmak zorundayız. Thymara o geyiği vurmuş olsaydı, Heeby üzerine düşmeseydi, ikisine de doyurucu bir yemek verebilirdik."

Rapskal çenesini sıkıp savunmacı bir tavırla ısrar etti: "Heeby, avını öldürdükten sonra senin yakınlarda olduğunu fark etti. Onu senden almaya çalışmıyordu."

"Biliyorum," diye cevapladı Tats huysuzca. "Ama yine de, ikiniz yüzünden günün yarısı boşa gitti."

"Özür dilerim." Rapskal'ın sesi sertleşmişti. "Bunu zaten söyledim."

"Önemli değil," dedi Thymara aceleyle. Rapskal'ın bu kadar sinirlenmesi alışılmadık bir şeydi. "Sen ve Heeby avımızı mahvetmek istemediğinizi biliyorum." Tats'a azarlayıcı bir bakış attı. Fente, Sintara kadar inatçıydı. Rapskal'ın, Heeby'nin geyiği avlamasını engelleyemeyeceğini bilmeliydi, aynı avın peşinde olduklarını bilse bile. Tats'ın sinirinin asıl sebebi kaybedilen et değildi.

"Peki, bunu telafi etmenin bir yolu var," dedi Tats. "Heeby işini bitirdiğinde, belki ikinci bir av yapabilir. Bir tanesi ejderhalarımız için."

Rapskal ona baktı. "Heeby yedikten sonra uyuması gerekecek. Sonra da kalan eti bitirmesi gerekecek. Ve ejderhalar diğer ejderhalar için avlanmazlar ya da öldürmezler. Bu... onun asla yapmayacağı bir şey." Tats'ın sert bakışları üzerine ekledi: "Asıl sorun, ejderhalarının uçamaması. Uçabilselerdi, kendi avlarını yakalayabilirlerdi ve eminim Heeby kadar çok severlerdi. Onlara uçmayı öğretmelisin."

Tats ona baktı. Gözlerinde öfke kıvılcımları parladı. "Bariz olanı söylediğin için teşekkürler, Rapskal. Ejderham uçamaz." Sinirlenerek gözlerini devirdi. "Soruna dair çok derin bir içgörü. Bilinmesi çok yararlı. Şimdi avlanmam gerek." Aniden döndü ve uzaklaştı.

Thymara ağzı açık bir şekilde onun arkasından baktı. "Tats!" diye seslendi. "Bekle! Yalnız avlanmamamız gerektiğini biliyorsun!" Sonra Rapskal'a döndü. "Özür dilerim. Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," diye neşeyle yalanını ortaya çıkardı. Elini yakaladı ve konuşmaya devam ederken tuttu. "Ben de biliyorum. Ama önemli değil. Zaten konuşmak istediğim kişi sendin. Thymara, Heeby uyandığında Kelsingra'ya gitmek ister misin? Sana göstermek istediğim bir şey var. İnanılmaz bir şey."

"Ne?"

Kafasını salladı, yüzü yaramazlık doluydu. "Biziz. Sana tek söyleyeceğim bu. Biziz. Sen ve ben. Açıklayamam, seni oraya götürmem lazım. Lütfen?" Konuşurken ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu, kendinden çok memnundu. Gülümsemesi genişti ve kız isteksizce başını sallasa da ona gülümsemek zorunda kaldı.

Kelsingra. Baştan çıkarıcı bir istek onu yakıyordu. Heeby'den onu oraya uçurmasını istemek zorunda kalacaktı. Bir ejderhanın sırtında uçmak! Nehrin üzerinde, gökyüzünde. Bu korkutucu ama aynı zamanda büyüleyici bir düşünceydi.

Ama Kelsingra? O konuda o kadar emin değildi.

Elderling şehrine tam olarak bir kez gitmişti ve sadece birkaç saat kalmıştı. Sorun nehri geçmekti. Nehir yağmurla dolmuştu, hızlı ve derindi. Yaz aylarında geniş nehir yatağında akıyordu, ama şimdi kıyıdan kıyıya dolmuştu. Nehirdeki geniş bir kıvrım, akıntının en hızlı ve en derin şekilde eski Kelsingra'nın yıkık rıhtımlarının önünden geçmesine neden oluyordu. *Tarman*, geldiklerinden beri iki kez karşı kıyıya geçmeye çalışmıştı. Her seferinde akıntı, mavna ile şehri hızla geçip nehrin aşağısına sürüklemişti. Her seferinde, canlı gemi ve mürettebatı nehrin diğer tarafına ve ardından köye geri dönmek için mücadele etmişti. Efsanevi şehri aramak için bu kadar uzağa gelip de oraya yanaşamamak, hepsi için çok sinir bozucu olmuştu. Kaptan Leftrin, Cassarick'ten döndüğünde Kelsingra'da geçici bir iskele yapmak için sağlam halatlar, çiviler ve gerekli diğer her şeyi getireceğine söz vermişti.

Ancak genç bekçiler o kadar uzun süre bekleyememişti. Thymara ve bir avuç diğer bekçi, geminin iki botuyla nehri geçmişti. Nehri geçmek için bütün sabah yorucu bir kürek çekme mücadelesi vermeleri gerekmişti. Yine de, şehrin yıkık taş rıhtımlarının çok uzağına sürüklenmişler ve yorucu bir dönüş yolculuğuna çıkmak zorunda kalmışlardı. Öğleden sonra geç saatlerde vardıklarında, geniş caddeleri ve yüksek binaları olan devasa şehri keşfetmek için sadece birkaç saatlik yağmurlu gün ışığı kalmıştı.

Thymara hep ormanda yaşamıştı. Bunu fark etmek garip bir şeydi. Trehaug'u hep bir şehir, hem de Rain Wilds'ın en büyük şehri olarak düşünmüştü. Ama öyle değildi.

Kelsingra gerçek bir şehirdi. Kenar mahallelerden eski şehir rıhtımına kadar tekneleri taşıyarak yaptıkları yürüyüş bunu ona kanıtlamıştı. Küçük tekneleri orada bırakıp şehre girmişlerdi. Sokaklar taşla döşenmişti, inanılmaz geniş ve ıssızdı. Binalar, çoğu gümüş damarlı devasa siyah taş bloklardan yapılmıştı. Bloklar o kadar büyüktü ki, taşınmaları ve yerine kaldırılmaları bir yana, nasıl kesildiklerini hayal bile edemiyordu. Binalar çok yüksekti, Yağmur Ormanı'ndaki ağaçlar kadar yüksek olmasa da, insan yapımı hiçbir şeyin ulaşabileceği yükseklikteydi. Yapılar düz kenarlı, tavizsiz bir şekilde insan yapımıydı. Pencereler karanlık ve boş bir şekilde yukarıda açılıyordu. Ve her yer sessizdi. Rüzgâr, sanki şehri uyandırmaktan korkuyormuş gibi, şehirde sessizce esiyordu. Geçiş yapan bekçiler, sokaklarda yürürken birbirlerine yakın duruyorlardı ve sesleri o sessizlikte boğuluyordu. Tats bile sessizdi. Davvie ve Lecter

Yürürken ellerini sıkıca tutmuşlardı. Harrikin, tuhaf bir rüyadan uyanmaya çalışır gibi etrafına bakınıyordu.

Sylve, Thymara'nın yanına yaklaşmıştı. "Duydun mu?"

"Neyi?"

"Fısıltılar. İnsanlar konuşuyor."

Thymara dinledi. "Sadece rüzgâr," dedi ve Tats başını salladı. Ama Harrikin geri adım attı ve Sylve'nin elini tuttu. "Sadece rüzgâr değil," dedi ve sonra bu konuyu bir daha açmadılar.

Şehrin eski rıhtıma en yakın kısmını keşfettiler ve birkaç binaya girdiler. Yapılar insanlardan çok ejderhalara uygun büyüklükteydi. Ağaç evin küçük odalarında büyümüş olan Thymara, kendini bir böcek gibi hissetti. Tavanlar solgun öğleden sonra ışığında loş ve uzaktaydı, pencereler duvarların üst kısmında yer alıyordu. İçeride, mobilyaların kalıntıları duruyordu. Bazılarında, yerde uzun zamandır çürümüş tahta yığınları ya da dokunulduğunda tozlu ipliklere dönüşen bir duvar halısı vardı. Çizgili vitray pencerelerden renkli ışıklar sızarak taş zeminlere soluk ejderha ve Elderling görüntüleri yansıtıyordu.

Birkaç yerde, Elderlinglerin büyüğü hâlâ hissediliyordu. Bir binada, bir bekçi odaya girince iç oda birden aydınlandı. Hafif ve belirsiz bir müzik çalmaya başladı ve tozlu bir koku durgun havaya yayıldı. Uzakta kahkahalar gibi bir ses duyuldu, sonra müzikle birlikte aniden kesildi. Bekçiler açık havaya kaçtılar.

Tats, Thymara'nın elini tutmuştu ve kız bu sıcak dokunuşa sevindi. Tats, ona sessizce sordu: "Sence burada hayatta kalan Elderlingler olabilir mi? Onlarla karşılaşabilir miyiz, yoksa saklanıp bizi izliyor olabilirler mi?"

Thymara titrek bir gülümsemeyle cevap verdi. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Beni korkutmaya çalışıyorsun."

Karanlık gözleri ciddi, hatta endişeli görünüyordu. "Hayır, dalga geçmiyorum." Etraflarına bakarak ekledi, "Zaten tedirginim ve bunu düşünmemeye çalışıyorum. Sana soruyorum çünkü gerçekten merak ediyorum."

O, onun şanssız sözlerine çabucak cevap verdi: "Bence onlar hala burada değiller."

En azından, bedenene değil."

Kısa bir kahkaha attı. "Bu beni rahatlatacak mı?"

"Hayır, rahatlatmıyor." Kesinlikle gergin hissediyordu. "Rapskal nerede?" diye sordu aniden.

Tats durdu ve etrafına baktı. Diğerleri önlerinde ilerlemişti. Thymara sesini yükseltti. "Rapskal nerede?"

"Sanırım önden gitti," diye bağırdı Alum.

Tats elini tuttu. "Ona bir şey olmaz. Hadi. Biraz daha etrafa bakalım."

Yoluna devam etmişlerdi. Geniş meydanların boşluğu ürkütücüydü. Ona göre, yıllarca terk edilmiş bir yerin hayatın geri dönmesi gerekirdi. Kaldırım taşlarının çatlaklarında otlar büyümüş olmalıydı. Yeşil yosunlu çeşmelerde kurbağalar, bina çıkıntılarında kuş yuvaları ve pencerelerden sarkan sarmaşıklar olmalıydı. Ama yoktu. Ah, burada orada küçük bitki örtüleri vardı, bir heykelin parmakları arasında sarı liken, çeşmenin çatlak tabanında yosun... ama olması gerekenler yoktu. Şehir, bunca yıl sonra bile hala çok agresif bir şehirdi, Elderlingler, ejderhalar ve insanlar için bir yerdi. Thymara'nın hayatının arka planını oluşturan vahşi doğa, ağaçlar, sarmaşıklar ve karışık bitki örtüsü, burada hiç tutunamamıştı. Bu da onu bir yabancı gibi hissettiriyordu.

Kuru çeşmelerdeki heykeller onlara bakıyordu ve Thymara kendini hiç hoş karşılanmış hissetmiyordu. Elderling kadınlarının oyulmuş heykellerine bakarken, kendi görünüşünün nasıl değişebileceğini defalarca merak etmişti. Uzun boylu ve zarif yaratıklardı, gözleri gümüş, bakır ve mor renkteydi, yüzleri pürüzsüz pullarla kaplıydı. Bazılarının başlarında etli taşlar vardı. Zarif emaye elbiseler giymişlerdi ve uzun, ince parmakları mücevherli yüzüklerle süslenmişti. Onlardan biri olmak o kadar da kötü olur mu, diye merak etti. Tats'ı düşündü: onun değişimleri hiç de çirkin değildi.

Bir binada, sıralar halinde dizilmiş taş banklar bir kürsüye bakıyordu. Duvarları, yıllar geçmesine rağmen mozaik renkleri hala parlak olan ejderhalar ve Elderlinglerin kabartma resimleri süslüyordu. O odada, sonunda diğerlerinin fısıldadıklarını duydu. Alçak, konuşma sesleri yükselip alçalıyordu. Dilin ritmi ona yabancıydı, ama kelimelerin anlamı zihninin sınırlarını zorluyordu.

"Tats," dedi, daha çok kendi sesini duymak için, onun adını çağırmak için değil. O aniden başını salladı. "Dışarı çıkalım."

O, solan gün ışığına doğru aceleyle dışarı çıkarken onun hızlı adımlarına yetişmekten memnun olmuştu.

Diğerlerinden bazıları da kısa süre sonra onlara katıldı ve sessizce ama karşılıklı olarak nehir kenarına dönüp orada küçük bir taş kulübede geceyi geçirme kararı aldı. Kulübe sıradan nehir taşlarından yapılmıştı ve köşelerindeki sertleşmiş çamur, onu sular altında bırakmış eski sel felaketlerini anlatıyordu. Kapılar ve pencereler uzun zaman önce toza dönüşmüştü. Eski ocakta ıslak odunlarla yanan bir ateş yakmışlar ve sıcaklığın etrafında toplanmışlardı. Rapskal'ın yokluğu, grubun geri kalanı da onlara katıldığına fark edildi.

"Geri dönüp onu aramalıyız," diye ısrar etti ve üçer kişilik arama gruplarına ayrılmak üzereydiler ki, Rapskal fırtınanın şiddetiyle içeri girdi. Yağmur saçlarını kafasına yapıştırmıştı ve giysileri sıırıslılandı. Soğuktan titriyordu ama deli gibi gülümsüyordu.

"Bu şehri seviyorum!" diye haykırmıştı. "Burada görülecek ve yapılacak o kadar çok şey var ki. Burası bizim yerimiz. Her zaman ait olduğumuz yer burası!" Hepsinin onunla birlikte geceye geri dönüp daha fazla keşfetmelerini istemişti. Onların reddetmesine şaşırmıştı, ama sonunda Thymara'nın yanına oturmuştu.

Rüzgârın, yağmurun ve nehrin sürekli uğultusu geceyi doldurmuştu. Uzak tepelerden uluma sesleri geliyordu. "Kurtlar!" diye fısıldadı Nortel ve hepsi titredi. Kurtlar onlar için efsanevi yaratıklardı. Bu sesler mırıldanan sesleri neredeyse bastırıyordu. Neredeyse. Thymara iyi uyuyamamıştı.

Ertesi sabah şafak vakti Kelsingra'dan ayrıldılar. Yağmur yağıyor, rüzgâr nehirden sertçe esiyordu. Diğer tarafa ulaşmak için günün büyük bir kısmını savaşıarak geçireceklerini biliyorlardı. Uzakta, Thymara aç ejderhaların kükremelerini duyabiliyordu. Sintara'nın hoşnutsuzluğu Thymara'nın zihninde gürledi ve diğer bekçilerin yüzlerindeki tedirgin ifadede, onların da aynı şekilde acı çektiğini anladı. O gün Kelsingra'da daha fazla kalamazlardı. Kıyıda uzaklaşırken Rapskal pişmanlıkla geriye baktı. "Geri döneceğim," dedi sanki şehre söz veriyormuş gibi. "Her fırsat bulduğumda geri döneceğim!"

Heeby'nin uçma gücü sayesinde, o sözünü tutmuştu. Ancak Thymara, o ilk ziyaretinden beri geri dönmemişti. Şehre geri dönmeyi düşündüğünde, merak ve temkinlilik içinde çatışıyordu.

"Lütfen. Sana orada bir şey göstermeliyim!"

Rapskal'ın sözleri onu gerçeğe döndürdü. "Yapamam. Sintara için et bulmam lazım."

"Lütfen!" Rapskal başını eğdi. Sarkan koyu saçları gözlerinin yarısını kapattı ve ona yalvarırcasına baktı.

"Rapskal, yapamam. O aç." Bu sözleri söylemek neden bu kadar zordu?

"Şey... O uçup avlanmalı. Belki bir gün aç kalsan daha çok çabalar..."

"Rapskal! Heeby'yi aç bırakır mısın?"

Yarı öfke, yarı utançla, kalın orman örtüsüne tekme attı. "Hayır," itiraf etti. "Hayır, yapamam. Benim Heeby'm olmaz. Ama o tatlı. Sintara gibi değil."

Bu sözler canını yaktı. "Sintara o kadar da kötü değil!" Aslında öyleydi. Ama bu onunla ejderhası arasında bir meseleydi. "Seninle gelemem Rapskal. Avlanmam lazım."

Rapskal ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. "Peki, tamam." Ona gülümsedi. "Yarın o zaman. Belki yağmur yağmaz. Erken çıkarız ve bütün günü şehirde geçiririz."

"Rapskal, yapamam!" Ejderhanın sırtında sabah gökyüzünde uçmak istiyordu. Uçmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek, ejderhanın nasıl uçtuğunu incelemek istiyordu. "Bütün gün yok olamam. Sintara için her gün avlanmam lazım. O doyana kadar başka hiçbir şey yapamam. Kulübemizin çatısını onaramam, pantolonumu tamir edemem, hiçbir şey yapamam. Düşüncelerinde beni rahatsız ediyor, açlığını hissediyorum. Nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor musun?"

O, Tats'ın ince kaşlarını çatarken yüzünü inceledi. "Evet," diye itiraf etti sonunda. "Evet. Peki." Aniden içini çekti. "Bugün avlanmana yardım ederim," diye teklif etti.

"Bunun için sana minnettar olurum, bugün çok işime yarardı." Tats'ın onu almadan gittiğini çok iyi biliyordu. Onu yakalaması imkansızdı. "Ama bu, Sintara'nın yarın aç kalacağını değiştirmez."

Üst dudağını ısırды ve bir çocuk gibi düşünceli bir şekilde kıvrandı. "Anlıyorum. Pekala. Bugün avlanmana yardım edeceğim, tembel ejderhanı besleyebilirsin. Yarın da, bütün günü bununla uğraşmadan onu besleyebilmen için bir şeyler düşüneceğim. O zaman benimle Kelsingra'ya gelir misin?"

"Giderim. En içten teşekkürlerimle!"

“Oh, sana göstermek istediğim şey için minnettar olmaktan daha fazlasını hissedeceksin! Hadi, avlanalım!”

"Kalk!"

Selden titreyerek ve kafası karışmış bir şekilde uyandı. Genelde bu saatte onu uyandırmazlardı, değil mi? Saat kaçtı? Fenerin ışığı gözlerini kamaştırıyordu. Yavaşça oturdu, gözlerini korumak için kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu. Cevap vermeyeceklerini biliyordu. Kendine bir insan olduğunu, aptal bir hayvan olmadığını hatırlatmak için bu sözleri söyledi.

Ama bu adam ona konuştu. "Ayağa kalk. Dön de sana bir bakayım."

Selden'in gözleri biraz alışmıştı. Çadır tamamen karanlık değildi. Gün ışığı yamalar ve dikişlerden sızıyordu, ama fenerin parlaklığı hala gözlerini yaşartıyordu. Artık adamı tanıyordu. Ona bakan, bayat ekmek, pis su ve yarı çürümüş sebzeler verenlerden biri değildi, seyircileri eğlendirmek için uzun bir sopayla onu dürtenlerden de değildi. Hayır. Bu, Selden'in sahibi olduğunu düşünen adamdı. Küçük, şişkin burunlu bir adamdı ve her zaman yanında çantasını taşırdı. Çantayı, sanki paralarından uzun süre ayrı kalmaya dayanamayacakmış gibi omzuna asardı.

Selden yavaşça ayağa kalktı. Daha önce olduğundan daha çıplak değildi, ama adamın onu değerlendiren bakışları sanki çıplakmış gibi hissettiriyordu. Sabah gelen ziyaretçileri de oradaydı. Büyük Burunlu, Chalcedean tarzında giyinmiş bir adama döndü. "İşte orada. Satın alacağın şey bu. Yeterince gördün mü?"

"Zayıf görünüyor." Adam tereddütle konuştu, sanki pazarlık yapmaya çalışıyor ama satıcıyı kızdırmaktan korkuyormuş gibi. "Hastalıklı."

Büyük Burun sert bir kahkaha attı. "Bu elimde olan tek şey. Daha iyi durumda bir ejderha adam bulabilirsen, onu satın alsan iyi olur."

Bir an sessizlik oldu. Chalcedean tüccar tekrar denedi. "Temsil ettiğim adam, sizin söylediğiniz kişi olduğuna dair kanıt isteyecektir. Ona gönderebileceğim bir şey verin, ben de ona fiyatınızı kabul etmesini tavsiye edeyim."

Büyük Burun bunu kısa bir süre düşündü. "Ne gibi?" diye sordu somurtkan bir şekilde.

"Bir parmak. Ya da ayak parmağı." Büyük Burun'un yüzündeki öfkeye bakarak tüccar sözünü değiştirdi, "Ya da parmağının bir eklemi. Bir simge. Pazarlıkta iyi niyetin göstergesi. Fiyatınız yüksek."

"Evet, yüksek. Ve ona geri gelmeyecek bir şey kesmeyeceğim! Onu kesersem, enfeksiyon kapar ve ölür, yatırımımı kaybederim. Ve tek ihtiyacınız olanın bir parmak olmadığını nereden bileceğim? Hayır. Onun bir parçasını istiyorsanız, parasını önceden ödeyin."

Selden dinledi ve sözlerinin tam anlamı kafasına dank edince, mide bulandırıcı bir dehşetle sarsıldı. "Parmağımı satacak mısınız? Bu delilik! Bana bak! Yüzüme bak! Ben bir insanım!"

Big Nose döndü ve ona öfkeyle baktı. Gözleri buluştu. "Çeneni kapatmazsan, kanlı bir insan olacaksın. Ve ona da söyledim, geri gelmeyecek hiçbir şeyini kesmeyeceğim. Yani şikayet edecek bir şeyin yok."

Selden, bu adamların yapabileceği en acımasız şeyi çoktan yaşadığını düşünüyordu. İki şehir önce, müşterilerinden biri onu meraklı bir müşteriye kiralamıştı. Aklından bu anı silmeye çalışırken, Büyük Burun'un sırttan yardımcısı siyah saplı bir bıçak kaldırdı ve Selden kulaklarında bir uğultu duydu.

"Onun dediğin kişi olduğunu kanıtlayacak bir şey olmalı," diye ısrar etti alıcı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun için sana on gümüş vereceğim. Ama sonra efendim memnun kalır ve onu satın almak isterse, fiyatından on gümüş düşmelisin."

Big Nose bunu düşündü. Asistanı bıçağın ucuyla tırnaklarını temizledi.

"Yirmi gümüş," diye karşılık verdi. "Onu kesmeden önce."

Chalcedean alt dudağını ısırды. "Elimin avuç içi kadar, pullu bir et parçası için mi?"

"Dur!" diye bağırdı Selden, ama sesi çığlık gibi çıktı. "Bunu yapamazsın. Yapamazsınız!"

"İki parmağım kadar," diye şart koştu Büyük Burun. "Ve başlamadan önce parayı elime ver."

"Anlaştık," dedi alıcı çabucak.

Big Nose pipetin içine tükürdü ve elini uzattı. Paralar birbiri ardına avucuna düştü.

Selden zincirlerinin izin verdiği kadar geri çekildi. "Sana karşı savaşıcağım!" diye bağırdı. "Burada durup beni kesmene izin vermeyeceğim."

"Nasıl istersen," diye cevapladı Big Nose. Çantasını açıp parayı içine attı. "Bıçağı ver, Reeve. Sen ve o ikiniz onun üstüne oturun, ben de omzundan bir parça alayım."

Umut Ayının 14. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı

***Kassarick'ten, Kuşların Bekçisi Kim'den
Bingtown'daki Tüccar Finbok'a***

Yeşil ve mavi mumla kapatılmış, çift mühürlü bir haberci tüpü içinde gönderilmiştir. Mühürlerden biri eksik veya hasarlıysa, derhal bana haber verin!

Tüccar Finbok'a selamlar,

İsteğiniz üzerine, istasyonumdan gelen gönderileri incelemeye devam ettim. Bunun benim için ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsunuz, bu yüzden çabalarımı daha cömertçe ödüllendirmelisiniz. Topladığım bilgiler biraz kafa karıştırıcı, ama ikimiz de biliyoruz ki gizlilik olan yerde kazanç da vardır. Oğlunuzun karısı ve Tarman seferinin başarısı veya başarısızlığı hakkında doğrudan bir bilgi yok, ancak size gönderdiğim haberlerin henüz değerlendiremediğimiz şekillerde değerli olabileceğini düşünüyorum. Anlaşmamız, aldığım riskler için topladığım bilgiler kadar ödeme yapacağın yönündeydi. Açıkça söylemek gerekirse ve kendimi büyük bir riske atarak, bu mesaj başka birinin eline geçerse, casusluğum ortaya çıkarsa, kuş bakıcılığı görevimden olacağım. Bu olursa, herkes benim kimin için casusluk yaptığımı öğrenmek isteyecektir. Ne olursa olsun bu bilgileri gizli tutacağıma dair verdiğim sözün sizin için bir değeri olması gerektiğini düşünüyorum. Haberlerimin ne kadar önemsiz olduğunu söyleyerek beni tekrar azarlamadan önce iyice düşünün. Nehir boşken balık tutamazsınız.

Bu nedenle, şehirdeki belirli bir kuş satıcısıyla, et satıcılarının bulunduğu sokakta Sheerup adında bir adamla konuşmalısın. O, kuşların Lonca'nın kafeslerine değil, kendisine geri dönecek şekilde bir sevkiyat ayarlayabilir ve böylece iletişimimizin gizliliğini sağlayabilir. Ardından mesajlarımı sana iletacaktır. Bu ucuz olmayacak, ama fırsatlar her zaman onları değerlendirenlerin eline geçer.

Eşine selamlarımı ilet, Sealia. Zengin bir tüccarın eşi olarak onun rahatı ve mutluluğunun ikiniz için de önemli olduğuna eminim.

Kim

Dördüncü

Bölüm

KELSINGRA

İssız sokaklarda tek başına yürüyordu. Parlak bakır rengi kumaştan yapılmış Elderling cüppesi vücudunu örtüyordu. Garip bir tezat oluşturan botları yıpranmıştı ve dalgalanan pelerini uzun süre kullanıldığından lekelenmişti. Çıplak başı, saçlarını tutan örgülerinden koparan rüzgara doğru eğilmişti. Alise, hareket eden havanın keskin soğuşuna karşı gözlerini kısarak inatla yürümeye devam etti. Elleri neredeyse uyuşmuştu, ama elinde solmuş bir kumaş parçasını sıkıca tutuyordu. Yakındaki bir evin kapısı ardına kadar açıktı ve içi boştu, tahta kepenkleri uzun zaman önce çürümüştü.

İçeri girdiğinde, titreyerek şükran dolu bir nefes verdi. İçerisi daha sıcak değildi, ama en azından rüzgâr artık vücudunun ısınısını almıyordu. Leftrin'in verdiği Elderling cüppesi vücudunu sıcak tutuyordu, ama başını, boynunu, ellerini ve ayaklarını koruyamıyordu. Hareketli havayı dolduran ve dikkatini çeken hışırtı sesi kesildi. Kendini kucaklayarak, terk edilmiş evin içinde etrafına bakarken ellerini kollarının altında ısıttı. Görülür bir şey yoktu. Fayanslı zemindeki izler, uzun zaman önce çürüyüp ufak parçalara ayrılmış ahşap mobilyaların varlığını gösteriyordu. Botuyla zemini sürttü. Tozun altındaki fayanslar koyu kırmızı renkteydi.

Tavandaki dikdörtgen bir delik ve altında yığılmış eski enkaz, toza dönüşmüş bir merdivenin varlığını gösteriyordu. Tavan sağlamdı. Kesilmiş taştan yapılmış uzun "kirişler", birbirine geçme bloklardan oluşan bir yapıyı destekliyordu. Kelsingra'ya gelmeden önce böyle bir şey görmemişti, ama burada en küçük evlerde bile taş işçiliği hakimdi.

Odanın köşesinde bir ocak kalmıştı. Ocağın bir kısmı odanın içine doğru çıkıntı yapıyordu ve çinilerle süslenmişti. Alise pelerinin ucunu toplayıp pürüzsüz çinili ocak rafına sürtünce sevinçle haykırdı. Kırmızı çinilerde leke sandığı şeylerin aslında siyah kazımlar olduğunu fark etti. Onları incelerken, bir teması olduğunu fark etti. Yemek pişirme ve yiyecekler. Bir tepside şişman bir balık ve yanında

yaprakları hâlâ üzerinde olan yuvarlak köklerle dolu bir kase vardı. Başka bir çinide, içinde buhar çıkan bir tencere ve üçüncü çinide ise şiş üzerinde kızartılan bir domuz vardı. "Demek Elderlingler de bizimle aynı yemekleri seviyorlar."

Sanki birini uyandırmaktan korkar gibi, yumuşak bir sesle konuştu. Rapskal'ın ejderhası onu bu yıkık şehre ilk kez getirdiğinden beri içindeki bu his, onu terk etmemişti. Burası boş, terk edilmiş ve ölü gibiydi. Yine de, her an herhangi bir köşede, hayatlarının ortasında yaşayan sakinlerle karşılaşabileceği hissinden kurtulamıyordu. Gümüş damarlı siyah taşlardan yapılmış daha büyük binalarda fısıltılar ve bir keresinde şarkı sesleri duyduğuna emin olmuştu. Ama seslenip aradığı halde kimseyi bulamadı; sadece terk edilmiş odalar ve toza dönüşen mobilya ve diğer eşya kalıntıları vardı. Bağırışları sincapları kaçırmadı, güvercinleri uçurmadı. Burada hiçbir şey yaşamıyordu, ne fare ne karınca, rastladığı dağınık bitkiler de sağlıksız görünüyordu. Bazen, yıllardır buraya gelen ilk ziyaretçi olduğunu hissediyordu.

Aptalca bir düşünce. Kış rüzgârları, önceki geçişlerin tüm izlerini silip süpürmüş olmalıydı, çünkü sadece burada değil, nehrin diğer tarafında da vahşi hayvanlar bolca vardı. Şehri çevreleyen tepeler yoğun ormanlarla kaplıydı ve Heeby'nin avlanmadaki kolay başarısı, hayvan nüfusunun bol olduğunu kanıtlıyordu. Daha dün, Heeby, adını bilmediği, iri gövdeli, toynaklı yaratıklardan oluşan bir sürü bulmuş ve onları kaçırmıştı. Kızıl ejderha onları yukarıdan korkutmuş, tepenin aşağısına, ormana ve nehir kıyısına doğru kaçışmaya zorlamıştı. Orada tüm ejderhalar üzerlerine çullanmış ve geçici olarak doyana kadar ziyafet çekmişti. Bu yüzden nehrin her iki yakası da vahşi hayvanlarla doluydu. Ama hiçbirisi şehre girmeye cesaret edemiyordu.

Bu, Kelsingra'nın gizemlerinden sadece biriydi. Her şey, sanki tüm sakinleri bir anda ortadan kaybolmuş gibi, tamamen bozulmadan duruyordu. Birkaç hasar izi rastgele görünüyordu, tek bir istisna dışında. Sanki devasa bir balta ile şehri ikiye bölmüş gibi, sokakları kesen devasa bir yarık vardı. Nehir akıp bu yarığı doldurmuştu. O derin mavi yarının kenarında durup, sonsuz gibi görünen derinliklere bakmıştı. Şehri öldüren bu muydu? Yoksa yıllar sonra mı olmuştu? Ve neden bu Elderling yerleşiminde binalar birbirinden bağımsız dururken, Trehaug ve Cassarick'in gömülü yapıları tek bir şehir labirenti olarak inşa edilmişti? Sorularının cevabı yoktu.

Ocağı temizlemeyi bitirdi. Bir sıra fayans gevşemişti, elinde kayıyordu. Bir tanesini yakaladı ve nazıkçe yere koydu. Bu ev gibi ocak kaç yıldır sağlam kalmıştı ki, sadece tozunu alırken parçalanmıştı? En azından sağlam halini görmüştü ve eski hali kayıtlara geçecekti. Trehaug'un ve Cassarick'in büyük bir kısmı gibi tamamen yok olmayacaktı. En azından *bu* Elderling şehrinin bir kaydı kalacaktı.

Alise ocağın önüne diz çöktü ve kumaşını açtı. Bir zamanlar beyaz bir gömleğin parçasıydı. Nehir suyunda yıkamak kumaşı sarartmış, giysinin dikişleri nehrin asiditesine yenik düşmüştü. Geriye kalan paçavra parşömen görevi görüyordu. Pek tatmin edici değildi. Sahip olduğu mürekkep birden fazla kez seyreltilmişti ve kumaşın üzerine yazmaya çalışıldığında çizgiler yayılıp bulanıklaşıyordu. Ama hiç yoktan iyiydi ve tekrar düzgün kağıt ve mürekkep bulduğunda tüm notlarını yazabilecekti. Şimdilik, bu yerle ilgili ilk izlenimlerini kaybetme riskine girmeyecekti. Şu anda gördüklerini kayda geçirecek, daha sonra doğrulamak için. El değmemiş Elderling şehrine ilişkin araştırması, başına gelebilecek her şeyden sağ salim kurtulacaktı.

Ya da şehre başına gelecek her şeyden.

Endişe dişlerini sıkmasına neden oldu. Leftrin, yarın sabah Cassarick'e ve muhtemelen Trehaug'a geri dönmek için uzun bir yolculuğa çıkmayı planlıyordu. Rain Wild Konseyi'nden hepsine ödenmesi gereken parayı alacak ve ardından erzak alacaktı. Sıcak giysiler, un ve şeker. Yağ, kahve ve çay. Ama bu sırada Kelsingra'yı yeniden keşfettiklerini açıklamak zorunda kalacaktı. Bunun ne anlama gelebileceğini onunla çoktan konuşmuştu. Tüccarlar, bir başka Elderling bölgesini keşfetmeye can atacaktı. Öğrenmek için değil, yağmalamak için, Elderlinglerin büyümlü eserlerinden ve sanatından geriye kalanları bulup almak için geleceklerdi. Yağmacılar ve hazine avcıları akın akın gelecekti. Onlar için kutsal hiçbir şey yoktu. Tek düşündükleri kârdı. Bu mütevazı evin ocağının kiremitleri çalınacaktı. Kelsingra'nın merkez kulesindeki devasa kabartmalar kesilip, sandıklara konacak ve gönderilecekti. Hazine avcıları çeşmelerdeki heykelleri, kayıt odası gibi görünen yerden belge parçalarını, dekoratif taş lento taşlarını, gizemli aletleri, vitray pencereleri alacaktı... Ve hepsi birbirine karışacak ve basit birer meta olarak taşınacaktı.

Leftrin'le birlikte keşfettikleri bir yer geldi aklına. Fildişi ve abanoz tahtalar, tozlu oyun taşları hala yerlerinde duruyordu, düşük mermer masaların üzerinde hiç dokunulmamış halde. Oyunların hiçbirini tanımadı, oyulmuş granit standın geniş çanağına saçılmış yeşim ve kehribar taşların üzerindeki runları da. "Burada kumar oynuyorlardı," dedi Leftrin'e.

"Ya da dua ediyorlardı belki. Baharat Adaları'nda rahiplerin, bir adamın dualarının kabul olup olmayacağını görmek için runik taşlar kullandığını duymuştum."

"O da olabilir," diye cevapladı. Çok fazla bilmece vardı. Masalar arasındaki koridorlar genişti ve odanın zemininde farklı bir taştan yapılmış büyük dikdörtgenler siyah renkte parlıyordu. "Bunlar ejderhaları ısıtmak için mi? Buraya kumar oynamak için mi, yoksa dua etmek için mi geliyorlardı?"

Leftrin'in cevabı çaresiz bir omuz silkme olmuştu. Bu sorunun cevabını asla öğrenemeyeceğinden korkuyordu. Kelsingra'nın ne olduğunu ortaya çıkarabilecek ipuçları, çöpçüler gelmeden önce belgeleyebildikleri hariç, parçalanıp satılacaktı.

Kelsingra'nın yağmalanması kaçınılmazdı. Bunu anladığından beri, Alise, Heeby'nin uçabileceği kadar havanın açık olduğu her gün şehre gitmek için yalvarmıştı. Gün ışığı olan her saatini, binalardan binaya koşturmak yerine, her yapıyı ziyaret edip izlenimlerini kaydetmekle geçirmişti. Eski şehrin tamamını gelişigüzel bir şekilde incelemektense, bir kısmını ayrıntılı ve doğru bir şekilde kaydetmenin daha iyi olacağına karar vermişti.

Şimdi dışarıda kaldırımında ayak sesleri duydu ve kapıya gitti. Leftrin boş sokaklarda büyük adımlarla yürüyordu, ellerini ısınmak için kavuşturmuş kollarının altına sokmuş, çenesini göğsüne gömmüştü. Gri gözleri keskin rüzgardan dolayı kısılmıştı. Soğuk, koyu sakalının üstündeki yanaklarını kızartmış, rüzgâr her zamanki gibi asi saçlarını da dağıtırdı. Yine de onu görünce kalbi ısındı. Yıpranmış ceket ve pantolon giymiş, iri yapılı gemi kaptanı, saygın bir Bingtown tüccarının kızı olduğu günlerde onun ikinci kez bakmasına bile layık değildi. Ancak *Tarman'da* birlikte geçirdikleri aylar boyunca, onun gerçek değerini keşfetti. Onu seviyordu. Onu, yakışıklı adama ilk aşık olduğu günlerde bile, acımasız kocası Hest'ten çok daha fazla seviyordu. Leftrin kaba konuşan ve hayatın inceliklerinden neredeyse hiç haberi olmayan bir adamdı. Ama dürüst, yetenekli ve güçlüydü. Ve onu açıkça ve tüm kalbiyle seviyordu.

"Buradayım!" diye seslendi ona, o da adımlarını ona doğru çevirip aceleyle yanına geldi.

"Dışarısı soğuyor," diye selamladı Leftrin, evin küçük sığınağına adımını atarken. "Rüzgâr şiddetleniyor ve yağmur yağacak gibi. Ya da belki karla karışık yağmur."

Kız onun kollarının arasına girdi. Dış giysileri ona soğuk geldi, ama birbirlerine sarıldıklarında ısındılar. Kız biraz geri çekilip onun sert ellerini tutup kendi elleriyle ovuşturdu. "Eldivenlere ihtiyacın var," dedi ona, boşuna.

"Hepimizin eldiven lazım. Ve her türlü sıcak giysi. Ve selde kaybettiğimiz tüm ekipman, alet ve yiyeceklerin yerine yenileri lazım. Korkarım Cassarick tek kaynağımız."

"Carson yapabileceğini söyledi..."

Leftrin başını salladı. "Carson bol miktarda et getiriyor ve bekçiler bu yeni arazide avlanmada giderek daha iyi hale geliyor. Hepimiz karnımızı doyuruyoruz, ama sadece et var ve ejderhalar asla doymuyor. Carson her yarattığın derisini yüzüyor ama bu zaman alıyor ve uygun aletlerimiz yok. Zemin kaplaması veya pencere örtüsü olarak kullanılabilecek sert deriler yapabiliyor. Ama yatak örtüsü veya giysi olarak kullanılabilecek deriler yapmak için zaman ve ekipmanımız yok. Cassarick'e gitmeliyim, canım. Artık erteleyemem. Ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

Alnını omzuna yaslayıp başını salladı. "Gidemem." Sözleri onun kollarında boğuk boğuk çıktı. "Burada kalmam gerek. Kaydedilecek çok şey var ve bozulmadan halletmem lazım." Yüzünü kaldırıp, o her zamanki güven verici sözlere başlamadan önce konuştu. Konuşmanın bir anlamı yoktu. "İşlerin nasıl gitti?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

"Yavaşça." Başını salladı. Şehrin yeni bir iskelesi tasarlamakla görevlendirilmişti. "Gerçekten, yapabileceğim tek şey planlamak ve satın almam gerekenlerin listesini yapmak. Nehir şehrin önünden akıyor; su seviyesi aniden düşüyor, su derin ve akıntı hızlı. Tarman'ı karaya çekecek yer yok ve bağlayabileceğim güvenilir bir yer de yok. Her bir kürekçi görev başında olsa bile, şehrin önünden geçip nehrin aşağısına sürüklendik. Her zaman böyle miydi bilmiyorum, ama sanmıyorum. Suyun derinliğinin mevsimlere göre değiştiğini ve yaz geldiğinde suyun biraz çekileceğini düşünüyorum. Öyleyse, yaz bizim inşa zamanımız olacak.

"Kalan eski kazıkları kontrol ettim. Tahta olanlar sadece kabukları kalmış, ama taş olanlar sağlam görünüyor. Nehrin diğer tarafına geçip oradan kereste kesip nehirden aşağıya, şehre taşıyabiliriz. Kütükleri buraya çıkarmak

zor olacak. Ama şu anda bunu denemek zaman kaybı olur. Büyük bir geminin buraya güvenli bir şekilde yanaşabilmesi için ihtiyaçımız olan türden bir iskeleyi inşa edecek alet ve bağlantı elemanlarımız yok. Ve bunları alabileceğimiz tek yer..."

"Trehaug," diye tamamladı kadın.

"Trehaug. Muhtemelen Cassarick. Her iki yol da uzun. Gemiye bir keşif gezisi için donattım, bir yerleşim yeri kurmak için değil. Ve bekçiler o an selde temel ekipmanlarının, yedek giysilerinin ve battaniyelerinin çoğunu kaybettiler, yani herkese yetecek kadar yok. Ben yeni malzemelerle dönene kadar burada zor bir kış geçireceğiz."

"Senden ayrılmak istemiyorum, Leftrin. Ama burada kalıp çalışmaya devam edeceğim. Tüccarlar buraya gelip her şeyi mahvetmeden önce şehir hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyorum."

Leftrin içini çekip onu kendine çekti. "Canım, sana yüzlerce kez söyledim. Burayı koruyacağız. Buraya gelen yolu başka kimse bilmiyor ve haritalarımı kimseye vermeye niyetim yok. Eğer bizi buraya kadar takip etmeye kalkışlırlarsa, Tarman'ın gece de gündüz gibi hareket edebildiğini görecekler. Buraya kadar takip etmeyi başarsalar bile, gemilerini buraya yanaştırmakta bizimle aynı sorunu yaşayacaklar. Elimden geldiğince onları oyalarım Alise."

"Biliyorum."

"Peki. Trehaug'a dönmek istememenin gerçek nedenini konuşabilir miyiz?"

Kafasını salladı, yüzünü omzuna yasladı, ama sonra itiraf etti: "Alise Finbok olduğumu hatırlamak zorunda kalacağım hiçbir yere gitmek istemiyorum. O eski hayatımın hiçbir parçasına dokunmak istemiyorum. Hayatımın burada ve şimdi, seninle olmasını istiyorum."

"Öyle de, hanımım, sevgilim. Kimsenin seni benden çalmasına izin vermeyeceğim."

Geri çekildi ve onun gözlerine baktı. "Bugün çalışırken aklıma bir fikir geldi. Geri döndüğünde benim öldüğümü bildirsen nasıl olur? Hest'e ve aileme birer kuş gönderip, denize düşüp boğulduğumu söyleyebilirsin. Beni beceriksiz ve aptal olarak gördükleri için, buna kesinlikle inanırlar."

"Alise!" O dehşete kapıldı. "Böyle bir şeyi asla yüksek sesle söylemem, yalan olsa bile! Ve zavallı ailen! Onlara bunu yapamazsın!"

"Bence rahatlar," diye mırıldandı, ama yine de onun için ağlayacaklarını biliyordu.

“Bir de işini düşünmelisin. Ölmüş olursan işini yapamazsın!”

"Ne?"

Onu bıraktı ve geri adım attı. "İşin. Ejderhalar ve Yaşlılar üzerine yaptığın araştırmalar. Bütün bunlara çok uzun zamanını verdin, şimdi vazgeçemezsin. Bitirmen gerek, eğer bitirilebilecek bir şeyse. Günlüklerini sakla, çizimlerini yap. Malta ve Reyn Elderlings ile buluş ve onlara bulduklarını anlat. Bulgularını dünyayla paylaş. Öldüğünü iddia edersen, keşfettiklerinin övgüsünü alamazsın. Onları korumayı bırak, bahsetmek bile imkansız.”

İçini kaplayan duyguyu adlandıramıyordu. Birinin ona böyle sözler söyleyeceğine inanmak zordu. "Sen... bunun benim için ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Aniden utanarak başka yere baktı. "Yazılarım, aptalca küçük çizimlerim, çeviri denemelerim, benim..."

"Yeter!" Sesinde şok edici bir azarlama vardı. "Alise, yaptığın şeyin 'aptalca' bir yanı yok, benim Rain Wild Nehri'ni haritalandırmamın 'aptalca' olması gibi. Çalışmalarımızı küçümseme! Ve sakın kendin hakkında kötü konuşma, özellikle de bana! Ben, eskiz defterleri ve günlükleriyle o ciddi kadına aşık oldum. Böylesine eğitilmiş bir hanımefendinin bana bunları açıklamak için zaman ayırması beni gururlandırdı. Yaptığın şey önemli! Yağmur Vahşileri, ejderhalar ve tarih için önemli! Biz buradayız, bu ejderhalar ve bakıcılarıyla birlikte bir şeylerin olduğunu görüyoruz. O gençler Elderling'lere dönüşüyor. Önce ejderhalar, şimdi de Elderling'ler dünyamıza geri dönüyor. Şimdilik sadece burada. Ama ejderhalara ve bakıcılarına bakıp bundan sonra ne olacağını şüphe edebilir misin? Heeby her geçen gün güçleniyor. Diğer ejderhaların çoğu kısa uçuşlar yapmayı başardı, bazıları nehre veya ağaçlara çarparak düştü. Kış sonuna kadar çoğu avlanıp en azından biraz uçabilecek hale gelecektir. Hiçbir bakıcı Trehaug veya Cassarick'e dönmekten bahsetmedi. Burada kalıyorlar ve bazıları çiftleşiyor. Sa hepimize yardım et! Bu bir şeylerin başlangıcı Alise ve sen zaten bunun bir parçasısın. Artık geri dönmek için çok geç. Saklanmak için çok geç.

“Saklanmak istemiyorum.” Yavaşça şöminenin önüne yürüdü ve diz çöktü. İsteksizce yerden süslü fayanslardan birini aldı. “Malta’ya söz verdim. Sözümü tutacağım.” Fayansı inceledi. Narin fırça darbeleriyle kabarcıklar çıkaran bir çorba tenceresi çizilmişti. Çevresini otlardan yapılmış bir çelenk süslüyordu. “Gittiğinde bunu ona seninle birlikte vereceğim. B i r

Ona, Kelsingra'yı gerçekten bulduğumuzu ve bu dünyada ejderhalar ve Yaşlılar için hala bir yer olduğunu bildirmek için bir mesaj.

"Benimle gelebilirsin. Kendin söyle."

Alise neredeyse şiddetle başını salladı. "Hayır, Leftrin. O dünyayla yüzleşmeye henüz hazır değilim. Aileme, hayatta ve iyi olduğumu bildirmek için mesajlar vereceğim. Ama daha fazlasını yapamam. Henüz değil."

Omzunun üzerinden ona baktığında, Leftrin yere bakıyordu.

Ağzı hayal kırıklığıyla büzülmüştü. Alise ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü.

"Yapmam gerekenle yüzleşmeyeceğim sanma. Hest'ten kurtulacağım. Senin yanında özgürce durmak istiyorum, onun kaçak karısı olarak değil, kendi hayatını seçebilen özgür bir kadın olarak. Hest evlilik sözleşmemizi bozdu. Artık ona bağlı olmadığımı biliyorum."

"O zaman bunu Bingtown Konseyi'ne bildir. Ondan vazgeç. O sana verdiği sözleri tutmadı. Sözleşme geçersiz."

Kadın iç geçirdi. Bu, daha önce de yaptıkları bir konuşmaydı. "Ölmüş gibi davranmak istediğim için beni azarladın, bunun aileme zarar vereceğini söyledin. Ama Hest'i daha geniş bir çevrede insanlara zarar vermeden beni serbest bırakmaya zorlamanın bir yolunu göremiyorum. Onun sadakatsiz olduğunu söyleyebilirim, ama bunu doğrulayacak tanıklarım yok. Sedric'ten ortaya çıkmasını isteyemem, bu onun ailesine utanç getirir! O da benim gibi burada yeni bir hayat kuruyor. Onu Carson'dan alıp Bingtown'a geri götürmek, onu skandal ve acımasız şakaların konusu yapmak istemiyorum. Hest onu yalancı ilan eder ve ne derse desin, onun doğruyu söylediğine yemin edecek birçok arkadaşı olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes aldı ve ekledi: "Bu, ailemin sosyal hayatını mahveder. Bingtown'da çok saygın bir ailemiz yok ama yine de Bingtown Konseyi'nin önüne çıkıp, Hest'le evlendiğim için değil, onunla tüm o yıllarımı boşa harcadığım için aptal olduğumu itiraf etmek zorunda kalırım..."

Sesi yavaşça kesildi. Hasta edici bir utanç duygusu yükseldi ve onu sardı. Her şeyi geride bıraktığını düşündüğü her seferinde, Hest'in onu hala bağlayan şeyin ne olduğu sorusu bu duyguyu geri getiriyordu. Yıllarca onun neden kendisine bu kadar kötü davrandığını merak etmişti. Onun dikkatini çekmek için kendini küçük düşürmüştü. Tek kazandığı, çabalarına karşı onun küçümsemesi olmuştu. Bingtown'dan ayrılıp Rain Wilds'ta sevdiği ejderhaları incelemek için kısa bir ara verdiğinde, kocasının gerçeğini keşfetmişti. O, onu hiç sevmemişti. Evlilik, onun gerçek tercihlerini gizlemek için bir hileydi.

tercihlerini gizlemek için bir hileydi. Sedric, çocukluk arkadaşı ve kocasının yardımcısı, onun için bir sekreter ve uşağından çok daha fazlasıydı.

Ve Hest'in tüm arkadaşları bunu biliyordu.

Bağırsakları kasıldı ve boğazı düğümlendi. Nasıl bu kadar kör, bu kadar aptal olabilmmişti? Bu kadar cahil, bu kadar mutlu bir şekilde naif? Yıllarca evlilik yatağındaki tuhaf davranışlarını sorgulamadan, keskin alaycı sözlerine ve sosyal ihmaline katlanarak nasıl yaşayabilmmişti? Bu soruların cevabı, aptal olduğu dışında yoktu. Aptal, aptal, aptal...

"Kes şunu!" Leftrin kolunu tutup hafifçe salladı. O da başını salladı. "Böyle gitmeni görmek istemiyorum. Gözlerin kısılıyor ve dişlerini sıkıyorsun, kafandan neler geçtiğini çok iyi biliyorum. Kendini suçlamayı bırak. Biri seni aldattı ve incitti. Bu yükü üstlenmene gerek yok. Suçu işleyen adam suçlu, onun incittiği kişi değil."

Kadın içini çekti, ama içindeki ağırlık hala duruyordu. "Ne derler bilirsin, Leftrin. Beni bir kez kandırırsan sen utanırsın. İki kez kandırırsan ben utanırım. O beni bin kez kandırdı ve izleyenlerin çoğunun bundan zevk aldığından şüphem yok. Bingtown'a bir daha asla dönmek istemiyorum. Asla. Orada tanıdığım kimseye bakıp, benim aptal olduğumu bilen ama bana söylemeyenlerin kim olduğunu merak etmek istemiyorum."

"Yeter," dedi Leftrin aniden, ama sesi yumuşaktı. "Gün batıyor. Ve daha şiddetli bir fırtına yaklaşıyor. Nehrin bizim tarafına dönmemizin zamanı geldi."

Alise dışarıya baktı. "Karanlık çökmeden bu tarafta kalmak istemiyorum," diye kabul etti. Ona doğrudan baktı ve bir şey eklemesini bekledi, ama o sessiz kaldı. O da başka bir şey söylemedi. Bazen, birbirlerine ne kadar yakın olsalar da, onun hala bir Rain Wilder olduğunu, kendisinin ise Bingtown'da büyüdüğünü fark ediyordu. Onun konuşmadığı bazı şeyler vardı. Ama bu, konuşulmadan kalamayacak bir şeydi, diye aniden karar verdi. Boğazını temizledi ve "Gece yaklaştıkça sesler daha da yükseliyor gibi," dedi.

Leftrin onun bakışlarını karşıladı. "Öyle." Kapıya gitti ve tehlikeli bir şey var mı diye dışarı baktı. Bu basit hareket, kadının sırtında bir ürperti yarattı. Bir şey mi görmeyi bekliyordu? Birini mi? Sessizce konuştu. "Trehaug ve Cassarick'in bazı bölgelerinde de aynı şey var. Ağaç tepelerindeki şehirleri değil, gömülü kalıntıları kastediyorum. Ama onları ortaya çıkaran karanlık değil. Bence yalnız olduğunda ya da kendini yalnız hissettiğinde ortaya çıkıyorlar. İnsan daha duyarlı hale geliyor.

Kelsingra'da daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü. Ama basit insanların yaşadığı bu semtte o kadar kötü değil. Binaların görkemli ve sokakların geniş olduğu semtlerde, neredeyse her zaman fısıltılar duyuyorum. Yüksek sesle değil, ama sürekli. En iyisi onları görmezden gelmek. Zihnini onlara odaklama."

Omzunun üzerinden ona baktı ve kız, şimdilik bilmek istediği her şeyi öğrendiğini hissetti. Ona anlatabileceği daha çok şey vardı; bunu hissediyordu, ama sorularını, iyi aydınlatılmış bir odada sıcak bir ateşin başında ısınırken sormaya karar verdi. Burada, gölgelerin toplandığı soğuk bir şehirde değil.

Ocağın yanındaki gevşek kiremit de dahil olmak üzere eşyalarını topladı. Resmi tekrar inceledi ve sonra Leftrin'e uzattı. Leftrin cebinden yıpranmış bir mendil çıkardı ve değerli şeyi sardı. "Ona iyi bakacağım," diye söz verdi, kız sormadan. Kol kola, kulübeden çıktılar.

Dışarıda, bulutlar kalınlaşıp güneş yumuşak tepelerin ve arkalarındaki dik kayalıkların arkasına batarken, bulutlu gün daha da kararmıştı. Evlerin gölgeleri dolambaçlı sokaklara uzanıyordu. Alise ve Leftrin, soğuk rüzgârın itmesiyle aceleyle yürüdüler. Alise'nin araştırdığı mütevazı evleri geride bırakıp şehrin ana kısmına girdiklerinde, fısıltılar daha da güçlendi. Kulaklarıyla duymuyordu ve tek bir ses ya da kelime akışını ayırt edemiyordu: daha çok, zihninde bir düşünce baskısı gibiydi. Kafasını sallayarak onları reddetti ve aceleyle yürümeye devam etti.

Hiç böyle bir şehirde bulunmamıştı. Bingtown büyük ve görkemli bir şehirdi, gösteriş için inşa edilmiş bir şehir, ama Kelsingra insanları cüce gibi gösteren bir ölçekte inşa edilmişti. Kelsingra'nın bu bölümündeki geçitler genişti, ejderhaların sokaklarda birbirlerinin yanından geçebilecek kadar genişti. Parlak siyah binalar da ejderhaların girebileceği büyüklükteydi. Çatılar daha yüksekti ve kapılar hem geniş hem de uzundu. Merdivenlere geldiklerinde, orta kısımlar her zaman geniş ve sığdı, insan adımlarına hiç uygun değildi. Her basamağı geçmek için iki adım atıp sonra aşağı atlamak gerekiyordu. Kenarlarda, insanlara uygun merdivenler paralel olarak uzanıyordu.

Kuru bir çeşmenin önünden geçti. Ortasında, gerçek boyutlu bir ejderha arka ayakları üzerinde dikilmiş, çenesiyle ve ön pençeleriyle çırpınan bir geyiği tutuyordu. Bir sonraki köşeyi döndüğünde, uzun ve ince bir elinde bir parşömen tutarken diğer eliyle yukarıyı işaret eden bir Elderling devlet adamının anıtıyla karşılaştı. Anıt

aynı siyah taştan yapılmış ve ince gümüş çizgilerle süslenmişti. Elderlingler ve ejderhaların burada yan yana yaşadıkları ve muhtemelen aynı yerleri paylaştıkları açıktı. Koruyucuları ve ejderhalarının onları nasıl değiştirdiğini düşündü ve bir gün bu şehrin yine böyle bir nüfusu barındıracağını merak etti.

Geniş bir bulvara saptılar ve rüzgâr yeniden şiddetini artırdı. Alise, yırtık pırtık pelerinini kendine daha sıkı sararak rüzgârın şiddetine karşı başını eğdi. Bu cadde, nehir limanına ve bir zamanlar gemileri bekleyen rıhtım kalıntılarına doğru uzanıyordu. Su yüzeyinden birkaç taş kazık çıkıntı yapıyordu. Alise başını kaldırdı ve yaşlı gözleriyle nehrin parlak siyah yüzeyini gördü. Ufukta, güneş ormanlık tepelerin arkasında batıyordu. "Rapskal nerede?" Rüzgârın sesini bastırmak için yarı bağırarak sordu. "Heeby'yi gün batımında nehir kenarına getireceğini söylemişti."

"Orada olacaktır. O çocuk biraz tuhaf olabilir, ama sözünü tutma konusunda en sorumluluk sahibi kişidir. Şurada. İşte oradalar."

Leftrin'in işaret ettiği yere baktı ve onları gördü. Ejderha, suyu gören yüksek bir taş platformun kenarında duruyordu. Platform, yıkık bir rampaya bitişikti. Alise, platformu süsleyen kabartmalardan, bir zamanlar ejderhaların suya inmek için kullandıkları bir rampaya çıktığını anladı. Yaşlı ve ağır ejderhaların, yerden havalanmak için yükseklik avantajına ihtiyaçları olduğunu düşündü. Rampanın blokları, on yıllarca süren kış selinden önce, muhtemelen çok yüksekteydi. Şimdi ise heykelin platformunun hemen ötesinde son buluyordu.

Heeby'nin bekçisi podyuma tırmanmış ve gerçek boyutunun kat kat büyütülmüş bir Elderling çifti heykelinin dibinde duruyordu. Adam kolunu genişçe açarak bir hareket yaptı, kadının ise işaret parmağı ve zarifçe eğilmiş başı, bakışlarının bir şeyi, muhtemelen uçan bir ejderhayı takip ettiğini gösteriyordu. Rapskal'ın başı geriye eğilmişti ve bir elini uzattı, Elderling'lerden birinin kalçasına dokunmak için. Ayakta durmuş, uzun boylu, yakışıklı yaratığa sanki büyülenmiş gibi bakıyordu.

Ejderhası Heeby, onu beklerken huzursuzca hareket ediyordu. Muhtemelen yine acıkmıştı. Son zamanlarda tek yaptığı avlanmak, yemek yemek ve tekrar avlanmaktı. Kırmızı ejderha, Alise onunla ilk tanıştığında iki kat daha küçüktü. Artık eskisi gibi bodur, küt bir yaratık değildi: vücudu ve kuyruğu uzamış, derisi ve yarı katlanmış kanatları

kızıl renkte parıldıyordu, batan güneşin kırmızı ışınlarını yakalayıp geri yansıtıyordu. Yaklaşmalarını izlemek için döndüğünde, kıvrımlı boynundaki kaslar dalgalandı. Aniden başını eğdi ve uyarı olarak düşük bir tıslama çıkardı. Alise olduğu yerde durdu. "Bir sorun mu var?" diye seslendi.

Rüzgâr, kızın sözlerini alıp götürdü ve Rapskal cevap vermedi. Ejderha tekrar hareket etti ve arka ayakları üzerinde yarı dik durdu. Rapskal'ı kokladı ve sonra onu dürttü. Çocuğun vücudu ejderhanın itmesine boyun eğdi, ama ejderhanın farkında olduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi.

"Oh, hayır," diye inledi Leftrin. "Lütfen, Sa, hayır. Çocuğa bir şans daha ver." Kaptan kolunu bıraktı ve koşmaya başladı.

Ejderha başını geriye attı ve yüksek sesle ıslık çaldı. Gergin bir an, Alise yarattığın Leftrin'e saldırmamasını ya da asit püskürtmesini bekledi. Bunun yerine, ejderha Rapskal'ı tekrar kokladı, yine aynı tepkiyi aldı. Sonra tekrar dört ayak üstüne çöktü ve onlara bakarak durdu. Gözleri dönüyordu. Bir şeyden açıkça rahatsızdı ve bu Alise'yi hiç rahatlatmadı. Rahatsız bir ejderha, tehlikeli bir ejderhaydı.

"Rapskal! Hayal kurmayı bırak da Heeby'ye bak! Rapskal!" Bağırışları rüzgârla boğuştu.

Genç bakıcı, dokunduğu heykel kadar hareketsiz duruyordu ve azalan gün ışığı, çıplak ellerinde ve yüzündeki kırmızı pulların üzerinde parıldıyordu. Heeby, Leftrin'i engellemek için harekete geçti, ama denizci onu ustaca atlattı. "Ona yardım edeceğim, ejderha. Çekil yolumdan."

"Heeby, Heeby, her şey yoluna girecek. Bırak geçsin, bırak geçsin!" Kendi tehlikesini umursamadan Alise, Leftrin avuçlarını göğüs hizasındaki kaideye dayayıp üzerine atlarken endişeli ejderhayı oyalayabilmek için elinden geleni yaptı. Rapskal'ı göğsünden yakaladı ve heykelden uzaklaşarak çocuğun elini taştan kopardı. Bunu yaparken bekçi sessizce çığlık attı ve aniden adamın kollarında yığıldı. Leftrin ani ağırlıkla sendeledi ve ikisi de heykelin ayaklarına çökerek oturdular.

Heeby huzursuzca kıpırdanarak, heyecanla başını ileri geri sallıyordu. Alise ile hiç konuşmamış tek ejderhaydı. Şu anda hem uçabilen hem de avlanabilen tek ejderha olmasına rağmen, her zaman bakıcısının neşeli mizacını paylaşıyor gibi görünse de, hiç de zeki bir ejderha gibi görünmüyordu. Leftrin, genç ejderhayı kollarında tutarken endişeli bir şekilde onunla konuşurken, ejderha güçlü bir avcıdan çok endişeli bir köpeğe benziyordu.

Yine de Alise, kürsüye doğru ilerlerken ondan uzak durdu. Kürsünün tepesine çıkmak Leftrin'e göre çok daha fazla çaba gerektirdi, ama başardı. Kaptan, Rapskal'ı kucaklayarak soğuk taşın üzerine diz çöktü. "Nesi var? Ne oldu?"

"Boğuluyordu," dedi Leftrin korku dolu alçak bir sesle.

Ama Rapskal'ın yüzü ona doğru eğildiğinde, sadece aptalca şaşkın bir gülümseme ve zar zor açık gözler gördü. Kaşlarını  att . "Boğulmak mı? Boğulmuş gibi değil, sarhoş gibi görünüyor! Ama içkiyi nereden buldu?"

"Almad ." Leftrin onu bir kez daha salladı. "Sarhoş değil." Ama bir sonraki hareketi, Rapskal'ı bir kez daha sallayarak sözlerini yalanladı. "Kendine gel, evlat. Kendi hayatına d n. Burada sana ihtiya ı olan bir ejderha var ve gece yaklaşıyor. F rtına da geliyor. Karanlık basmadan diğer tarafa geçmek istiyorsak, uyanman lazım."

Alise'ye bir bakış attı ve acil bir durumla başa çıkan Y zbaş  Leftrin'e dönüştü.

"Atla aşağı ve ben onu indirirken bacaklarından tut," diye emretti ve Alise itaat etti. Bu  ocuk ne zaman bu kadar uzamıştı? diye düşündü Leftrin, Rapskal'ı kollarının arasına indirirken. Onunla ilk tanıştığında, çocukluktan yeni çıkmış gibi görünüyordu, sadeliği onu yaşıtlarından daha küçük gösteriyordu. Sonra o ve ejderhas  ortadan kaybolmuş, herkes ikisinin de öldüğünü sanmıştı. D nd klerinden beri ejderha avcı olarak yeteneğini kanıtlamış, Rapskal ise hem daha yaşlı hem de daha ruhani görünmeye başlamıştı, bazen mistik bir Elderling, bazen de merak dolu bir  ocuk gibi. Tüm bakıcılar gibi, ejderhasıyla yakın temas  onu değiştiriyordu. Y rtık pantolonları, ayaklarında ve bald rlarında kalın kırmızı pulları ortaya çıkarmıştı. Alise'ye tavukların bacaklarındaki sert turuncu deriyi hatırlattı. Ve bir kuş gibi, Leftrin Rapskal'ı bıraktığında ve onu dik tutmak için tüm ağırlığını üstlendiğinde, beklediğinden daha hafifti. Gözleri ardına kadar açılmıştı.

"Rapskal?" dedi, ama o omzuna gevşekçe yaslandı.

Leftrin, bir gümbürtü ve homurtuyla Alise'nin yanına indi. "Onu bana ver," dedi sert bir sesle, Heeby burnunu Rapskal'ın sırtına bastırırken, Alise heykelin kaidesine doğru sendeledi. "Dragon, kes şunu!" diye emretti Heeby'ye, ama ejderhanın gözleri hızla dönünce, daha nazik bir sesle ekledi, "Ona yardım etmeye çalışıyorum, Heeby. Bana biraz yer a ."

Onu anladığı belli değildi, ama Leftrin Rapskal'ı soğuk taşın üzerine uzattığında geri çekildi. "Uyan, evlat. Bize d n." Yüzüne hafifçe vurdu, sonra omuzlarından tutup oturt

ve salladı. Rapskal'ın başı boynuna geri düştü, gözleri fal taşı gibi açıldı ve başı tekrar öne doğru geldiğinde yüzüne hayat döndü. Hiç eksik olmayan sevimli gülümsemesi, onlara mutlulukla bakarken yüzünde açtı. "Festival için giyinmişsin," dedi neşeyle. "Kaşlarının rengiyle uyumlu pembeye boyanmış yılan balığı derisinden yapılmış bir elbise giymiş. Hava çiçeğı üzerindeki minik bir kertenkele kadar narin ve dudakları gül yapraklarından daha yumuşaktı."

"Rapskal!" Leftrin onu sertçe azarladı. "Hemen bize dön. Buraya. Üşüyoruz ve gece yaklaşıyor, bu şehir kim bilir ne zamandır ölü. Ne festival var ne de senin tarif ettiğın gibi bir elbise giyen bir kadın. Hemen dön!" Genç adamın yüzünü iki eliyle kavradı ve onu öfkeyle bakan gözlerine bakmaya zorladı.

Uzun bir süre sonra Rapskal aniden dizlerini göğsüne çekip şiddetle titremeye başladı. "Çok üşüyorum!" diye şikayet etti. "Diğér tarafa dönüp ateşin yanında ısınmamız lazım. Heeby! Heeby, neredesin? Hava kararıyor! Bizi diğér tarafa geçirmelisin!"

Sesini duyan ejderha, başını toplanan grubun ortasına soktu ve Leftrin ile Alise'yi geriye savurdu. Ağzını genişçe açarak Rapskal'ın etrafındaki havayı

kokladı. Rapskal, "Tabii ki iyiyim! Sadece üşüdüm. Neden bu kadar uzun kaldık? Hava kararmak üzere." "Hava karardı," diye tersledi Leftrin. "Ve bu kadar uzun kaldık çünkü sen dikkatsizdin. Bunu bilmediğine inanamıyorum!"

Ama şimdilik

bunu konuşmayacağız. Nehrin bizim tarafına dönmemiz gerekiyor."

Bekçi hızla kendine geliyordu. Alise, onun dik oturup ayağı kalkmasını ve ejderhasına doğru sendeleyerek ilerlemesini izledi. Heeby'ye dokunur dokunmaz ikisi de sakinleşti. Ejderha huzursuzca hareket etmeyi bıraktı. Rapskal derin bir nefes aldı ve onlara döndü. Yüzü rahatlamış, yakışıklı hatları ortaya çıkmıştı. Koyu renkli saçlarını geriye attı ve neredeyse suçlayıcı bir tonla konuştu. "Zavallı Heeby üçüncü seferine çıktığında karanlıkta uçuyor olacak. Hemen yola çıkmalıyız."

Leftrin konuştu. "Önce Alise. Sonra sen. Sonra ben. Karşı kıyıda seni bekleyen biri olsun istiyorum. Karanlıkta, kimse seni izlemeden burada yalnız kalmanı istemiyorum."

"Beni mi izleyecek?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Karşıya geçip ateşin başında güvende olduğumuzda konuşuruz."

Rapskal ona incinmiş bir bakış attı ama sadece "Öyleyse Alise önce gitsin" dedi.

Ejderhaya binmek ilk deneyimi değildi, ama buna asla alışamayacağını düşünüyordu. Alise, diğer ejderhaların Heeby'nin sıradan insanları sırtına alıp onu yük hayvanı gibi sürmesine onay vermediğini biliyordu ve bu konuda onunla yüzleşmelerinden korkuyordu. En büyük dişi ejderha olan Sintara bu konuda özellikle açık sözlüydü. Ama bu endişe, kalbini çarptıran duyguların en küçük kısmıydı. Tutunacak bir koşum takımı yoktu, bir parça ip bile yoktu. "Ne için lazım ki?" Rapskal, Heeby'den onu nehrin karşısına geçirmesi için ilk kez sorduğunda, tutunacak bir şey olup olmadığını sorduğunda ona inanamadan sormuştu. "O nereye gideceğini biliyor. Sıkı tutun, seni oraya götürür."

Leftrin onu kaldırdı ve ejderha düşünceli bir şekilde çömeldi, ama yine de pürüzsüz pullarla kaplı omzuna tırmanmak zor oldu. Alise, Heeby'nin kanatlarının vücuduna bağlandığı yerin hemen önüne oturdu. Hiç de onurlu bir pozisyon değildi. Tutunacak hiçbir şey olmadığı için öne eğilip ellerini ejderhanın boynunun yanlarına düz bir şekilde koymak zorunda kaldı. Heeby koşarak ve havaya zıplayarak uçmayı öğrenmişti. Rapskal, ejderhaların bu şekilde uçtuğunu düşünmüştü, ama diğer ejderhalar bunu yanlış bulmuş ve Heeby'nin yerden sıçrayıp gökyüzüne doğru kanat çırparak uçuşması gerektiğini söylemişlerdi. Yine de, her uçuş Heeby'nin tepenin aşağısındaki nehre doğru koşmasıyla başlıyordu. Sonra vahşi bir sıçrayış, kanatlarını açarken çıkan bir çıt sesi ve ardından geniş deri kanatlarının ağır ve düzensiz çırpınışları geliyordu. Alise, Heeby'nin havalanacağından, havada kalacağından hiç emin olamıyordu.

Ancak havaya yükselince kanatlarının ritmi sabitlendi. Daha yükseğe çıktılar. Soğuk rüzgâr Alise'nin yanaklarını yakarak yırtık pırtık giysilerinin içinden geçip gitti. Alise, pürüzsüz, pullu, kaslı vücuda sıkıca sarıldı. Kayarsa, buz gibi nehre düşüp ölecekti. Kimse onu kurtaramazdı. Heeby, selde çaresizce sürüklenip gittiğinden beri sudan korkuyordu. Düşen bir binicinin peşinden buz gibi suya atlamayacaktı. Alise, cesaret kırıcı düşünceleri kafasından attı. Düşmeyecekti. Hepsi bu kadar.

Gözlerini kısarak nehrin karşı yakasındaki küçük ışıklara baktı ve bir an önce oraya ulaşmak için kendini zorladı. Işıklar çok azdı. Bekçiler ve gemi mürettebatı, yaşanabilir hale getirilebilen birkaç kulübe ve evi işgal etmiş ve onları sıcak ve hava koşullarına dayanıklı hale getirmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Yine de, bir köy oluşturmaya yetecek kadar insan yoktu.

bir köy bile *oluşturmaya yetmezdi. Ama* keşfedildikleri haberi yayıldığında *daha fazlası gelecekti*, diye düşündü Alise üzüntüyle. Daha fazlası gelecekti. Ve onlarla birlikte, belki de Kelsingra'nın sonu da gelecekti.

Leftrin, kızıl ejderhanın karanlıkta ve uzaklarda küçülmesini izledi. "Sa, onu koru," diye fısıldayarak dua etti ve sonra kendine gülümseyerek dudaklarını büzdü. Alise hayatına girmeden önce hiç dua eden bir adam olmamıştı. Şimdi ise Alise her riske girmeye ısrar ettiğinde kendini dua ederken buluyordu. Terk edilmiş şehirleri keşfetmek, avlanmaya çalışmak, uçan ejderhalara binmek... Alise'nin karanlıkta kayboluşunu izlerken başını salladı. Onun için endişelendiği kadar, onu ilk çeken şey maceracı doğasıydı. Şapkası, peçesi ve fırfırlı etekleriyle ilk kez rıhtımda görüldüğünde, ağzı açık kalmıştı. Tehlikeli Rain Wild Nehri'nde ve onun mavnasında kendini tehlikeye atan böylesine zarif bir hanımefendi.

Şimdi elleri pürüzlüydü, saçları geriye toplanmıştı, peçe ve kurdeleler çoktan gitmişti. Ama hala aynı zarif hanımefendiydi, ne kadar yıpranmış olursa olsun, kalitesini koruyan kaliteli bir alet gibi. O, eşsizdi, onun Alise'iydi. Sihirli ağaç kadar sert ve dantel kadar zarif.

Artık onu ya da ejderhayı göremiyordu. Karanlık onları yutmuştu. Yine de bakmaya devam etti, Heeby'nin güvenli bir şekilde uçmasını, Alise'nin diğer tarafta güvende olmasını diledi.

"Yere indiler," dedi Rapskal sessizce.

Leftrin şaşkınlıkla ona döndü. "O kadar uzağı görebiliyor musun?"

Rapskal neşeyle sırıttı. Gözleri loşlukta mavi parıldıyordu. "Ejderham söyledi. Bize dönüyor."

"Elbette," diye yanıtladı Leftrin. Kendi kendine iç geçirdi. Bazen Rapskal'ın ejderhayla olan bağını unutmak kolaydı. Genç Elderling'in çocuksu yanını unutmak kolaydı. Büyüyen tüm çocuklar gibi Rapskal da tehlikeyle oynardı. Bu gece pervasızca davranmıştı. Ejderhası bile bunu hissetmişti. Bir daha kendini böyle tehlikeye atmasına izin verilemezdi.

Leftrin boğazını temizledi. "Seni bulduğumuzda ne yapıyordun? Bunun mazereti olamaz. Sen Rain Wild'da büyüdün. Tehlikenin farkında değildin deme bana. Ne düşünüyordun? Anıların içinde boğulmak mı istiyorsun? Bizi sonsuza dek kaybetmek mi?"

Rapskal onun bakışlarını karşıladı. Gözleri karanlıkta mavi parıldıyordu, sanki yılların izlerini taşıyan yaşlı bir adam gibi. Gülümsemesi genişledi ve neşeyle itiraf etti: "Evet, aslında istiyorum."

Leftrin ona baktı. Sözleri şok ediciydi. Ama bunları küstahça değil, içtenlikle söylemişti. "Ne diyorsun sen? Salya akıtan bir aptal olmak mı istiyorsun? Vücudun kontrolünü kaybederken Elderling'lerin anılarında sonsuza dek dolaşmak mı? Seni seven herkes için bunak bir yük olmak mı, yoksa herkes seni bencilliğine terk ettiğinde kendi pisliğin içinde açlıktan ölmek mi? Bu olacak, biliyorsun."

Anılarına boğulan bir adamın ölümünü olabildiğince sert bir şekilde resmetti. Çocuğu, kendisine ait olmayan bir geçmişin zevkine kapılmaktan vazgeçirmeliydi. "Anılara boğulmak" Rain Wild'da bunun için kullanılan bir euphemismdi. Elderling şehirleri ilk keşfedildiğinde bu kader o kadar yaygın değildi, ama yine de yaşıyordu ve çoğunlukla Rapskal gibi gençlerde. Belirli taş duvarlar ve heykellerle temas halinde kalma isteği çok büyüktü. Rain Wilds'daki hayat eskisi kadar sert değildi, ama hiçbir Rain Wilder şehirdeki taşlara kazınmış zenginlik ve lüks hayatın tadını çıkaramıyordu. Bir genç, bu anılardan birini keşfettikten sonra, hatırladığı ziyafetler, müzik, romantizm ve zevklerin hayalini tekrar tekrar yaşamak için geri dönme isteği, bazıları için dayanılmaz hale gelirdi. Kendi başlarına bırakıldıklarında, anılarına boğulur, kendi hayatlarını ve gerçek bedenlerinin ihtiyaçlarını unuttur, artık var olmayan bir şehir ve medeniyetin zevklerine kapılırlardı.

Leftrin bunun cazibesini anlıyordu. Neredeyse her maceracı Rain Wild delikanlısı en az bir kez hafıza dalışını denemişti. En iyi ve en yoğun anıların nerede saklandığına dair sırlar, nesilden nesile gizlice aktarılırdı. Akı, Trehaug'un altında gömülü Elderling şehrinin az kullanılan bir koridorundaki bazı taş oymalarına gitti. Elini dokunduğunda, muhteşem bir ziyafetin ardından Elderling müziğinin güzel bir konseri yaşıyordu. Güçlü bir Elderling'in cinsel fetihlerinin kayıtlarının bulunduğu başka bir oyma olduğu söylentileri vardı. Yıllar önce, Rain Wild Tüccarlar Konseyi, bu oymanın cazibesi nedeniyle yeterince genç adamın öldüğünü söyleyerek yok edilmesini emretmişti. Ancak hikayeler devam etti.

Leftrin, Rapskal'a bakarak, heykelin dokunduğunda ne keşfettiğini merak etti. Heykel ne tür anılar barındırıyordu ve diğer bekçilere haber yayıldığında çekiciliği ne kadar güçlü olacaktı? Alise'ye heykelin yok edilmesi gerektiğini söylemek zorunda kalacağını düşündü ve sonra onu parçalara ayırmanın yoğun fiziksel emeğini düşündü. Elderlingler, çağlar boyunca inşa etmişlerdi. Yarattıkları hiçbir şey doğaya veya insana kolayca boyun eğmezdi.

Heykeli yok etmek günler, hatta haftalar alabilirdi. Ve tehlikeli bir iş olacaktı. Hassas kişiler için, anı taşı sadece dokunmak bile tehlikeliydi. Tozunu solumak bile ciddi sonuçlar doğurabilirdi.

"Heykelde ne buldun, evlat? Bunun için gerçek hayatını feda etmeye değer mi?"

Rapskal'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kaptan, bu kadar endişelenmenize gerek yok. Ne yaptığımı biliyorum. Ve bu benim yapmam gereken şey. Elderlinglerin her zaman yaptığı şey. Anılar bu yüzden saklanmıştı. Bana zarar vermezler. Beni olmam gereken kişi yapacaklar."

Çocuğun kendinden emin sözleri Leftrin'in kalbini daha da sıkıştırdı. Artık sanki bir yabancı gibi konuşuyordu, hiç de aceleci, düşüncesiz Rapskal gibi değildi. Nasıl bu kadar kısa sürede bu hale gelmişti? Leftrin sert bir sesle konuştu. "Şu anda sana öyle görünebilir, bekçi. Başkalarına da öyle göründü ve onlar derinlere dalıp yolunu kaybettiklerinde, tekrar düşünmek için çok geç olmuştu. Bu cazibeyi bilirim, Rapskal. Ben de bir zamanlar gençtim. Bir anı taşına elimi koydum ve onun içinde kendimi kaybettim."

"Öyle mi?" Rapskal, Leftrin'e bakarak başını eğdi. Parçalanmış gün batımında, çocuğun sabit bakışlarındaki ifadeyi okuyamadı. Şüphe miydi? Hatta belki de küçümseme? "Belki de öyledir," dedi Rapskal daha yumuşak bir sesle. "Ama senin için aynı anlama gelmezdi. Başkasının günlüğünü okumak gibi olurdu." Aniden gözlerini kaldırdı ve cömert bir gülümsemeye gülümsedi. "İşte geliyor, güzelliğim, sevgilim, kızıl harikam!"

Kırmızı ejderha, kanatlarını genişçe açıp yavaşlayarak, onlardan yirmi adım kadar uzaklıkta iniş yaparken kayarak durdu. Parıldayan gözleri, çocuğun övgüsünden zevkle dönüyordu.

"Sıra sende," dedi Leftrin'e gülümseyerek.

Leftrin gülümsemeyi karşılık vermedi. "Hayır. Sen git. Ejderhanı benim için geri gönder. Seni burada heykelinle yalnız bırakmak istemiyorum."

Rapskal ona uzun uzun baktı ve sonra dar omzunu silkti. "Nasıl istersen, Kaptan. Ama biliyorsun, bu şehirde hayatımda bulunduğum diğer yerlere göre daha az yalnızım." Sanki onu kucaklamak istercesine kollarını açarak ejderhasına doğru yürüdü. Küçük kızıl kraliçe arka ayakları üzerinde yükseldi ve sonra indi. Kafasını ona doğru uzattı ve o ona ulaşip omzuna tırmanırken, hırıltı ile mırıldanma arasında bir ses çıkardı.

"Onu senin için geri göndereceğim!" diye söz verdi ve ejderha arka ayakları üzerinde dönerek tepeden aşağı koşmaya başladı.

Değişim Ayının 5. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. Yılı

***Reyall, Bingtown'da Kuşların Vekil Bekçisi Detozi,
Trehaug'da Kuşların Bekçisi***

İçindekiler, Meldar ve Kincarron tüccar ailelerinden bir bildiri, Sedric Meldar ve Alise Kincarron Finbok'un yeri ve durumuyla ilgili herhangi bir bilgi için önemli bir ödül teklifinin yenilenmesi, tüm ilanların Trehaug ve Cassarick'te yenilenmesi ve ödüllerin her iki tüccar merkezinde yapılacak tüccar toplantılarında duyurulması talebi, Bu hizmetler için tüm ücretler önceden ödenmiştir.

Detozi, buraya eklediğim küçük bir not. Tavsiyen için teşekkür ederim, Ereke'e de teşekkürlerini ilet lütfen. Zorlukla dilimi tuttum ve Kim'in bana gönderdiği mesaj hakkında hiçbir şikayette bulunmadım. Şimdi Cassarick'ten gelen mesajların durumu hakkında birkaç şikayet geldi. Gençliğime yakışır şekilde sessiz kalacağım ve postaların o yerde tahrif edilip edilmediğini başkalarının düşünmesine bırakacağım.

Beşinci Bölüm

BINGTOWN'DA BİR TİCARETÇİ

Kapı karanlığa açıldı. Hest, solmuş parfüm ve kullanılmama kokusuna burnunu buruşturarak odaya dikkatlice girdi. Odayı en son temizleyen kişi işini iyi yapmamıştı. Uzun zamandır sönmüş bir ateşin külleri küçük ocakta yatıyor ve eski kül kokusu yayıyordu. Uzun bacaklarıyla birkaç adım atarak pencereye gitti. Perdeleri geri çekerek odaya ince gri kış ışığı girmesini sağladı. Pencereyi açarak, kış gününe doğru genişçe açtı.

Bu küçük oda Alise'nin dikiş odası olarak tasarlanmıştı. Annesi, müstakbel gelini için bu odayı düzenlemekten büyük zevk almıştı; şöminenin yanındaki sandalyeleri, küçük masaları, koyu mavi perdeleri ve çiçek desenli halıyı kendisi seçmişti. Ama rahatsız edici karısı dikiş veya nakışla ilgilenmiyordu. Alise değil, hayır. Diğer erkeklerin eşleri kendilerine yeni şapkalar süslemekle ya da sloganlar işlemekle meşgulken, onun kadını pazarlarda dolaşıp, fahiş fiyatlara eski parşömenler bulup eve sürükleyerek getiriyordu. Odanın altın ve beyaz boyalı, biblolar için yapılmış rafları, parşömenlerin, kitapların ve not yığınlarının ağırlığı altında çökmüştü. Narin dikiş masasının yerini alan büyük ahşap masanın üstü boştu; en azından Alise gitmeden dağınıklığını toplamıştı.

Sonra masasının *tamamen* boş olduğunu fark etti. Hayır! Onu yanına almamış olamaz! Alise bile, nişan hediyesi olarak verdiği Elderling parşömenini riske atacak kadar takıntılı değildi. O parşömen çok pahalıydı. Değeri ve kırılganlığını bilen Alise, onu tozdan ve meraklı ellerden korumak için özel bir kutuya koymuştu. Alise, Rain Wild Nehri'nde tekne yolculuğuna çıkarken bu kadar nadir, bu kadar yeri doldurulamaz, bu kadar değerli bir şeyi yanına almazdı. Almazdı, değil mi?

Sedric, Hest'in Alise'e kur yaptığı günlerde bu parşömeni onun için bulmuştu. Cassarick'ten ele geçirilen birkaç sağlam

Elderling belgesinden biriydi. Sedric, onun paha biçilmez olduğunu ve ödediği fahiş bedelin bile kelepirci olduğunu söylemişti. Sedric, eşsiz bir Elderling eseri elde etmekle kalmayacak, aynı zamanda Alise'nin evlilik rızasını da kazanacaktı. Bu bir tüccarın hayali, bir şey verip hemen geri kazanacağı ve üstüne bir de kadını elde edeceği mükemmel bir pazarlıktı. O küçük, çirkin yaratığa hediye sunmadan önceki akşam bu konuda gülmüşlerdi.

Hest o geceyi hatırlayarak küçümseyerek kaşlarını çatı. O pazarlık hakkında gülmüştü. Sedric sessizce oturmuş, dudağını ısırması ve sonra cesaretini toplayarak ona sormuştu: "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Bu mükemmel bir hediye. En azından bu, Alise'nin sana saygısını kazanmanı sağlayacaktır. Onu tavlama ve karın yapmak için kapıyı açacaktır. Ama istediğin bu mu, gerçekten emin misin?"

"Tabii ki değil!" Hest'in çalışma odasında içki içiyor, budaklı elma ağacından yapılmış odunların küle dönüşmesini rahatça izliyorlardı. Ev sessiz ve sakindi, perdeler geceyi dışarıda tutmak için çekilmişti. Chalced ile savaş bitmiş, ticaret yeniden başlamış ve dünya normale dönüyordu. Bingtown'a iyi şarap ve kaliteli brendi, şarkılar ve eğlence geri dönmüştü. Hanlar, tavernalar ve tiyatrolar yeniden inşa ediliyor, yanıp kül olan eski Bingtown'un eskisinden daha da görkemli bir şekilde yeniden yükseliyordu. Servet kazanılacaktı. Genç, bekâr ve zengin olmak için harika bir zamandı.

Sonra Hest'in yanlış yönlendirilmiş babası, Hest'in bir eş bulup aileye bir varis vermesi gerektiğini, aksi takdirde Finbok ailesinin servetinin tek varisi olma hakkını kaybedeceğini söyleyerek her şeyi mahvetti. "Bana kalsaydı, hayatımı tam olarak istediğim gibi yaşardım. Arkadaşlarım ve işlerim var, işlerim yolunda gidiyor ve istediğim zaman yatağında sen varsın. İhtiyacım olan son şey, evimi dağınık eden, zamanımı ve ilgimi isteyen meşgul bir kadın. Ağlayan bebekler ve dağınık küçük çocuklar da hiç istemiyorum."

"Ama baban hayatta ve Tüccar cüppesini giyiyor, oy hakkını ve mülklerin mali kontrolünü elinde tutuyor. Onu memnun edecek şeyleri yapmak zorundasın."

Sedric'in sözleri onu o zaman da, şimdi de somurtkanlaştırmıştı. "Yanlış. Onu memnun edecek gibi *görünmek* zorunda kalacağım. Kendimi memnun etmek için sürdürdüğüm çabaları bırakmaya niyetim yok."

"Peki öyleyse." Sedric, biraz sarhoş bir şekilde, eski süslü kutudaki parşömene işaret etti. "O zaman tam da istediğin şey bu, Hest. Alise'i yıllardır tanıyorum. Eski Elderlingler ve ejderhalara olan hayranlığı onu tüketiyor. Böyle bir hediye onu senin tarafına çekecektir."

Ve öyle de oldu. O zamanlar, o lanet şey için ödediği saçma sapan fiyat buna değer gibi görünüyordu. Alise onunla evlenmeyi kabul etmişti. Ondan sonra, Alise'ye kur yapma süreci, Bingtown geleneklerine göre, haritada bir yolu takip etmek kadar kolaydı. Evlendiler, ailesi ona rahat bir ev ve daha fazla harçlık sağladı ve yerleşik bir hayata başladılar. Tabii, ara sıra babası ya da annesi Alise'nin karnının şişmediğinden şikayet ederdi, ama bu Hest'in suçu değildi. Kadınlar ona ilgi duysaydı bile, Alise gibi birini seçeceğinden şüpheliydi. Yaramaz kızıl saçları, yüzünde, kollarında ve omuzlarında çiçek izleri gibi yoğun çiller vardı. Sağlam yapılı, küçük bir kadındı, kolayca hamile kalıp ona hemen bir çocuk vermesi gerekirdi. Ama bunu bile doğru düzgün yapamamıştı.

Ve sonra, onun yerine yerleştiğini düşündüğü yıllar sonra, ejderhaları incelemek için Rain Wilds'a gitmek gibi çılgın bir dürtüye kapılmıştı. Ve Sedric de onu bu fikrinde desteklemişti. İkisi de ona, evlilik sözleşmesinin şartlarından biri olarak böyle bir yolculuğa çıkmayı kabul ettiğini hatırlatma cüretini göstermişlerdi. Belki de kabul etmişti, ama düzgün bir eş böyle saçma bir şeyde ısrar etmezdi. İkisine de çok kızan Sedric, onları birlikte göndermişti. Sedric, "eski dostunun" bitmek bilmeyen sızlanmalarını ve yorucu tavırlarını ne kadar seveceğini görsün. Sedric, kokuşmuş bir nehirde, kokuşmuş bir gemide köylü gibi yaşamak nasıl bir şey olduğunu hatırlasın. Nankör herif. İkisi de nankör, aptal, bencil, sıradan aptallardı. Ve şimdi, ondan çaldıklarını, aptal kızıl ineğin biriktirdiği pahalı koleksiyonun en değerli parşömenini aldıklarını öğrenmek, bir insanın tahammül edebileceğinden fazlasıydı.

Oda kapısına geri döndü ve başını dışarı çıkardı. "Ched! Ched, hemen buraya gel."

"Geliyorum, efendim!" Uşağının sesi uzaktaydı, belki şarap mahzeninden geliyordu. Tembel piç. Hest onu istediğinde asla elinin altında olmazdı.

Hest odada sabırsızca dolaşarak parşömeni arıyordu ama bulamıyordu. O kaltak çalmıştı! Yumruklarını sıktı. Yakında, onu bir kuruş bile vermeden mirasından mahrum bırakacağını öğrenecekti. Ve sadakatsiz Sedric de! Kendi ticaret seyahatinden döndüğünde

karısının ve sekreterinin Rain Wilds'a yaptıkları akılsız seyahatten dönmediklerini öğrenince çok öfkelenmişti. Yine de, birlikte kaçtıkları yönündeki çirkin söylentiler sosyal konumunu zehirlemeye başlayana kadar elini çekmişti. Yakın arkadaşları bunun doğru olamayacağını biliyordu, çünkü Sedric bir kadına kaçmak için cesaretini toplayıp kendini savunmak yerine, bir kadınla kaçırdı. Ancak Bingtown toplumunda buna inanan ve Hest'e acımaya cesaret eden, onu aldatılmış bir koca olarak gören başkaları da vardı. Ona sempati duyuyorlardı ve kalbinin kırık olduğuna inanarak, karısı geri dönerse onu geri kazanmanın en iyi yolunu ona tavsiye etmeye cesaret ediyorlardı. Daha da kötüsü, hırslı matronlar, ona evlilik sözleşmesindeki fesih maddesini hatırlatarak "daha uygun, doğurgan bir eş" bulmasını özel olarak teşvik ettiler; elbette, bu role layık bir kızı, yeğeni veya torunu vardı. Bir dul kadın bile kendini ona sunmaya cesaret etti. Bu tür ısrarlar aşağılayıcıydı, ama başkalarının gösterdiği acıma daha da kötüydü. Alise'nin yokluğuna tepki göstermemesini, onun kırmızı ineğini özlemle beklediğinin göstergesi olarak görüyorlardı!

O zaman Rain Wild Nehri üzerindeki tüm önemli kasabalara ilanlar göndermişti. Kaçaklara kredi veren aptalların, Hest'in cebinden geri ödeme almayı beklememeleri gerektiğini açıkça belirtmişti. Alise ve Sedric ondan uzaklaşmak mı istiyorlardı? Peki! Onun servetinden mahrum kaldıklarında nasıl idare edeceklerini görsünler. Bu, ikisinin de başına ne geleceğinin umurunda olmadığını herkese açıkça gösteren bir işaretti.

Lanet olası kahyası neredeydi? Kapıdan tekrar dışarıya eğildi. "Ched!" diye bağırdı, bu sefer öfkeyle, ve adamın arkasında koridordan "Buradayım efendim" diyerek onu korkutması öfkesini dindirmede.

"Neredeydin? Seni aradığımda, sana hemen ihtiyacım var demektir."

"Efendim, üzgünüm, ama bir misafir kabul ettim ve onu ziyaret odasına yerleştirdim.

Ziyaret odasına yerleştiriyordum. Çok şık giyinmiş, efendim, kiralık bir araba ve en kaliteli atlarla gelmiş. Bu sabah gelen bir gemiyle Chalced'den buraya kadar geldiğini ve sizin onu beklediğinizi söylüyor."

"Adı ne?" diye sordu Hest. Aklını zorladı ama randevusu olan kimseyi hatırlayamadı.

"Adını söylemeyecek konusunda çok kararlıydı efendim. Bunun çok hassas bir mesele olduğunu ve sadece size değil, Begasti Cored adında birine de hediyeler ve mesajlar getirdiğini söyledi. Sedric

Meldar'ın tüm bunları aylar önce ayarladığını, beklenen sevkiyatların gelmediğini ve gecikmenin bedelini birinin ödemesi gerektiğini söyledi..."

"Yeter!" Yine lanet Sedric! O adamı düşünmekten bıkmıştı. Sedric kaçıp iş anlaşmasının iplerini çözülmeye mi bırakmıştı? Bu onun yapacağı bir şey değildi. Hest'in tanıdığı herkesten daha fazla detaylara ve düzenlemelere önem verirdi. Ama aynı zamanda, konfor ve zenginlikten bu kadar uzun süre uzak kalmak da onun yapacağı bir şey değildi. Tabii bu, Hest'e karşı başka bir komplo planının parçası değilse. Bu çok rahatsız edici bir düşünceydi. Sedric ve Alise çocukluktan beri arkadaşı. İkisi, Hest'in ticaretini elinden almak için bir komplo kurmuş olabilir miydi? Bu yüzden mi ortadan kaybolmuş ve geri dönmemişlerdi? İkisi ne ticareti yapabiliirdi ki? Aniden Ched'i çağırma nedenini hatırladı. "Şuna bir bak. O masada, cam kapaklı tahta bir kutuda çok değerli bir parşömen vardı. Oradaydı, ama şimdi yok. Onu bulmanızı istiyorum."

"Bilmiyorum..." beceriksiz aptal başladı.

"Bul onu!" Hest ona sertçe bağırdı. "Hemen bul, yoksa hırsızlık suçlamasıyla karşı karşıya kalırsın!"

"Efendim!" uşak dehşetle itiraz etti. "Bu odanın içeriği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Buraya ilk geldiğimde, buranın hanımefendinin hizmetçilerinin odası olduğunu söylemişsiniz. Sonra hanımefendinin hizmetçilerini göndermenizi emrettikten sonra, bana öyle söylemediğiniz için odayla ilgilenmedim..."

"Parşömeni bul!" diye bağırdı Hest. Adama sırtını dönüp ziyaret odasına doğru yürüdü. "Ve ben diğer işleri nasıl batırdığını öğrenirken bana ikramlar gönderin."

Bağırmak tatmin ediciydi, geçim kaynağı için endişelenen, solgun ve sarsılmış kâhyayı geride bırakmanın verdiği küçük bir rahatlama hissi vardı. Adam kayıp parşömeni hemen çıkarsaydı çok daha iyi olurdu, ama eninde sonunda çıkaracaktı.

Tabii Alise ve Sedric çalmamışlarsa. Peki ya o nezaketsiz küçük kadın ve uşağı yıllardır topladıkları diğer pahalı parşömenler ne olacaktı? Sedric'in onun için pahalı ve eski yazıtları ne kadar özenle aradığını ve Hest'i bunları satın alması için ne kadar ısrarla teşvik ettiğini düşünerek adımlarını durdurdu. Birlikte geçirdikleri zamanın sonlarına doğru Sedric, Alise'in bu tür hediyeleri, mantık evliliğinin karşılığı olarak "hak ettiğini" bile söylemeye cüret etmişti! Hest, evlilik sözleşmesini imzalarken neye bulaştığını bildiğini söylemişti. Başından beri bunun görünüş, kolaylık ve bir varis için olduğunu ona açıkça belirtmişti.

ve bir varis olduğunu açıkça belirtmişti. Şimdi, onun yırtık pırtık deri parçalarına ve küflü kitaplarına servetinin ne kadarını harcadığını merak ediyordu. Bir yerlerde bir hesap defteri, bir tür envanter olmalıydı. Sedric kayıt tutma konusunda titizdi. Ama nerede? Yoksa birlikte kaçarken değerli eserlerle birlikte onu da yanlarına almışlar mıydı?

Lanet olsun onlara! Elbette almışlardı. Şimdi her şey mantıklı geliyordu. Sedric'in Alise'nin Rain Wilds'a gereksiz yolculuğuna izin verilmesi konusunda ısrarı. Hest ile yaptığı aptalca tartışma, Hest'in ona Alise ile gitmesini emretmesine neden olmuştu. Elbette. Öfkeyle dişlerini gıcırdatıyordu. Ona karşı işbirliği yapmışlar, kendi evinde, kendi parasıyla onu aptal yerine koymuşlardı. Onlar da onunla dalga geçilmeyeceğini görecektlerdi. Onları bulup intikamını alacaktı, onları beş kuruşsuz ve utanç içinde bırakacaktı!

Nefesi hızlanmıştı, kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Kendini zorla hareketsiz tuttu, derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştı, sonra birkaç saniye durup ceketini düzeltti, yakasını ve manşetlerini düzeltti. Ziyaret odasındaki Chalcedean'ın kim olduğunu bilmiyordu, ama Sedric'in kendisine karşı kurduğu komplonun bir parçası olabilirdi. Eğer öyleyse, Hest adamdan alabileceği her türlü bilgiyi almaya niyetliydi. Sonra Ched'e onu evden atmasını söyleyecekti.

En azından görünüşte sakin ve soğukkanlı bir şekilde, yüzünde nazik bir gülümsemeyle odaya girdi. Onu bekleyen Chalcedoalı adam genç ve kaslıydı. Bol beyaz gömleğinin üzerine brokar yelek giymişti. Bol pantolonları kapitone ipekten, kısa botları parlak siyah deriden yapılmıştı. Kalçasında asılı olan bıçak ne kılıç ne de hançerdi, ikisinin arasında, kavisli ve tehlikeli bir şeydi. Kabzası siyah, deri ile sarılmıştı. Dekoratif değil, ama çok işlevseldi. Yanındaki yerde, Chalced Dükü'nün arması bulunan bir çanta duruyordu. Adam, Hest'in masasının çekmecelerini karıştırmaktan başını kaldırdı. Kısa kesilmiş koyu saçları ve düzgün kesilmiş sakalı, sol gözünün köşesinden yanağına, ağzına ve çenesine kadar uzanan kırmızı yara izini gizleyemiyordu. Yara izi yeni bir yaralanma gibi görünüyordu ve dudakları iyi iyileşmemişti. Yara izinin kenarları lastiksi ve şişmişti ve konuşurken sözleri bozuk çıkıyordu.

"Söz verdiğin mallar nerede? Onları teslim etmek için bir şansın daha olmayacak. Her gün gecikme sana pahalıya mal olacak."

Hest, birinin masasını karıştırdığını görünce öfkелendi, ancak adamın eli silahının kabzasına uzandığında öfkesi bir anda korkuya dönüştü.

Hest uzun bir süre konuşmadı. Hest sesini bulduğunda, sözlerinin hiçbir etkisi olmadı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Evimden çık yoksa Şehir Muhafızlarını çağırırım."

Adam ona baktı, gri gözleri donuk ve düşünceliydi. Ne korku, ne öfke. Sadece değerlendirme. Tüyler ürperticiydi.

"Çık dışarı!"

Chalcedean, masadan ve dağınık eşyalardan uzaklaştı. Adam yanından geçmeye başladığında, Hest hala aralık olan kapıyı küçümseyen bir hareketle işaret etti. Tek bir akıcı ve kesintisiz hareketle, adam sol eliyle Hest'in bileğini yakaladı, sağ eliyle kılıcını çekti ve esirin elini, Hest'in avucundan işaret parmağının ucuna kadar uzun ve sık bir kesik attı. Sonra yabancı adam bileğini bıraktı ve geri atladı.

Uzun kesikten kan fışkırdı ve acı dayanılmazdı. Hest elinin üzerine eğildi, Chalcedean pencereye doğru yürürken acı içinde bağırdı ve kılıcını perdelere silerek temizledi. Hest'in tepkisini umursamadan omzunun üzerinden konuştu. "Yalan söylememesi için küçük bir hatırlatma. Söz verdiğin malları geç teslim etmemesi için hatırlatma çok daha şiddetli olur. Begasti Cored veya Bingtown'dan Sedric'ten son zamanlarda haber almadığımı bildirmek zorunda kaldığımda Dük'ün kılıç ustasının bana verdiği hatırlatma gibi."

Hest, koluna yayılan yakıcı acıyı bastırmak için bileğini sıkıca tutuyordu. Elinden kan akıyor, parmaklarından çalışma odasındaki pahalı halılara damlıyordu. Nefes aldı. "Ched!" diye bağırdı. "Ched! Yardım edin! Ched!"

Kapı açılmaya başladı, ama Chalcedean kedimsi bir hareketle kapıyı tamamen açılmadan durdurdu. Vücudunu kapının arasına sıkıştırdı. "Çay ve bisküvi! Ne düşünceli. Ben alırım, lütfen kimse rahatsız etmesin. Efendin ve benim çok gizli bir konuyu görüşüyoruz."

"Efendim?" Ched'in şikayetçi sesi Hest'i öfkелendirdi.

"Kurtarın beni!" diye bağırdı Chalcedean, elleri çay tepsisiyle dolu halde dönerek. Bir damla bile dökmeden tepsiyi ayaklarının dibine koydu ve geri dönerek kapıyı kapatıp sürgülü kilidi çekti.

"Efendim? İyi misiniz?" Ched'in şaşkın sesi ağır kapılardan zar zor duyuluyordu.

"Hayır! O deli, yardım çağır!" "Efendim?"

Hest nefes almaya fırsat bulamadan, Chalcedian adamın önünde duruyordu. Bu sefer çekilmiş bıçak boğazındaydı. Chalcedian adam gülümsedi, yara izlerini gerdi. Yaraları çok yeniydi, alt dudağından kan akmaya başladı. Yumuşak, mantıklı bir sesle konuştu. "Kölenize, sizin iyi olduğunuzu, sessiz olmamız gerektiğini ve onun gitmesi gerektiğini söyleyin. *Hemen* söyleyin." Bıçak birden hareket etti ve Hest'in yakası birden gevşedi. Bir saniye sonra kesilen derinin acısı ve sıcak kanın akışı geldi.

Hest nefes nefese kaldı ve çığlık atmak için nefes aldı. Adam aniden ona tokat attı, açık eliyle yanağına vurdu.

Kapı kolu boşuna sallandı. "Efendim? Yardım çağırayım mı, efendim?"

Chalcedean gülümsüyordu ve bıçak geri geldi, Hest'in gözlerinin önünde bir desen çiziyordu. Adam lanet olasıca hızlıydı. "Hayır!" Hest, bıçak burnunun ucuna dokunduğunda bağırdı ve sonra bıçak boğazının çukuruna geri döndüğünde, "Hayır, Ched, hayır! Beni yanlış anladın! Bizi bırak! Rahatsız etme. Bizi bırak!"

Kapı kolu sallanmayı bıraktı. "Efendim? Emin misiniz, efendim?"

"Bizi bırak!" Hest, bıçak bıçağı boğazında bir çizgi çizdiğinde bağırdı. "Git buradan!"

"Nasıl isterseniz, efendim."

Sonra sessizlik. Ama bıçak ucu hala Hest'in çenesinin altında duruyordu, onu ayak parmaklarının ucuna kaldırıyordu ve eli hala yanıyor ve zonkluyordu, parmaklarından kan damlıyordu. O hareketsiz işkencede sonsuz bir zaman geçti, sonra Chalcedean bıçağını aniden bir yana savurdu. İki hızlı adımla tekrar kapıya geldi ve Hest, onun gideceğini, çılgın saldırısının sona erdiğini umarak umutlandı. Ancak adam eğilip çay tepsisini kaldırdı. Hest'in masasına götürdü, çantasının üzerinden atlayarak masadaki kağıtları dikkatsizce süpürerek tepsiyi masaya koydu. Soğuk gri gözleriyle Hest'i izlerken temiz beyaz bir peçeteyi açıp bıçağını sildi. Peçetede kırmızı bir iz kaldı. Peçeteyi Hest'e doğru fırlattı. "Elini bağla. Sonra söz verdiğin malları teslim etmenin zamanı gelecek."

Hest, yaralı elini beceriksizce sardı. Kesik yerine bezi koymak çok acı vericiydi. Kan peçeteye yayıldı. Derin bir nefes aldı ve gözlerinden teri siliyormuş gibi yaparak gömleğinin koluyla yüzünü sildi. Zayıflık gösteremezdi. Yabancı deliydi ve her şeyi yapabilirdi. Kolunda kan vardı ve Hest aniden fark etti: "Burnumu kestim! Yüzümü kestim."

"Küçük bir bıçak darbesi, bıçağın ucuyla hafifçe iğneledim. Aldırma." Chalcedean kendine bir fincana buharlı çay döktü, düşünceli bir şekilde kokladı ve bir yudum aldı. "Kaynatılmış yapraklar. Anlamıyorum ama böyle soğuk bir günde tadı fena değil. Evet. Mallar. Şimdi."

Hest titrek bacaklarla geri çekildi. "Gerçekten, efendim, neden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum."

Chalcedo'lu, bir elinde çay fincanı, diğer elinde bıçakla onu takip etti. Hest'i ağır perdeleri olan pencerelerden uzaklaştırdı ve köşeye sıkıştırdı. Hest'in kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Adam çayından bir yudum aldı ve gülümsedi.

"Dinleyeceğim," dedi sohbet eder gibi. "Bu bardağı içene kadar. Sonra sen ve kılıcım, gerçeğin dansını yiyeceğiz."

"Sana hiçbir şey söyleyemem. Hiçbir şey bilmiyorum." Hest kendi titrek sesini duydu ve tanıyamadı.

"O zaman kölen Sedric'i çağırın. Begasti Cored ile bu anlaşmayı yapan oydu, değil mi?"

Hest'in zihni hızla çalışmaya başladı. Begasti. Ağız kokusu çok kötü, kel bir adam. "Begasti Cored ile işim olmuştu, ama o geçmişte kaldı. Sedric benim kölem değil, o benim... yardımcım. Ve..." İsimler arasında bir bağlantı kurdu ve aniden her şeyin ne olduğunu anladı. Gözlerini havada duran bıçağa dikerek hızlıca konuştu. "Ve o beni ihanet etti ve çok değerli bazı parşömenlerle kaçtı. Yağmur Ormanları'na. Begasti Cored ile kendi başına bir anlaşma yapmış olabilir. O küçük hain muhtemelen öyle yapmıştır. Benim arkamdan ve bilgim olmadan birçok iş çevirdiğinden şüpheleniyorum. Bu... mal hakkında konuşman gereken kişi Sedric." Ejderha parçaları. Adamın ondan teslim etmesini beklediği şey buydu. Ejderha karaciğeri ve ejderha kanı, kemik, diş ve pullar. Eski, hasta ve muhtemelen deli olan Chalced Dükü'nü iyileştirmek için ilaç yapmak için ejderha parçaları. Elde edilmesi imkansız, son derece yasadışı ejderha parçaları. Sedric onu neye bulaştırmıştı?

Adam çayını son yudumladı. Boş fincanı bir an elinde tuttu, sonra omzunun üzerinden rahatça fırlattı. Fincan halının üzerine düştü ve kırılmadan yarım daire çizerek yuvarlandı. Hest'in kulakları çınladı ve oda kararmış gibi geldi. Adam jilet gibi keskin bıçağıyla işaret ettiğinde, Hest boğazından çıkan küçük sesi bastıramadı. Chalcedean farkında değilmiş gibi görünüyordu. Kafasını Hest'e doğru eğdi ve cilveli bir yılan gibi gülümsedi. "Sen

Şimdi masana otur, burada biraz daha gerçeği ortaya çıkaralım. Gözlerinde saklı olduğunu görüyorum.

"Gerçeği bilmiyorum. Şüphelerim var, hepsi bu." Ama şüpheler hızla mantıklı bir yapıya dönüşüyordu. Alise ve ejderhalar üzerine takıntılı çalışmaları. Sedric'in, ejderhaları görmek için yaptığı saçma Rain Wild seferine aniden destek vermesi. Hatta son kavgalarının ortasında Begasti'nin adını bile söylememiş miydi? Ya da ondan önceki kavgada? Bir servet kazanacağına dair aptalca bir laf... Hest boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı. Son birkaç yıldır Sedric, onun ticaret dünyasında manevralarını izlemişti. Hest'in ayak işlerini yapmıştı, çayını getirmiş, ceketlerini fırçalamış ve evet, yatağını ısıtmıştı. Ama belli ki kendini ondan daha iyi ve daha layık görüyordu. Bu küçük yan işi kendi başına halledecek kadar zeki olduğunu düşünmüştü. Sadece kendini ve Alise'yi tehlikeye atmış olsaydı, Hest bunu eğlenceli bulabilirdi. Ama lastik gibi bacaklarıyla odayı geçip masasına oturduğunda, kesik yüzünden ve parçalanmış elinden kan damlarken, Sedric'in beceriksizliği ve ihanetine karşı öfke duyuyordu.

Chalcedean masanın köşesine oturdu ve Hest'e bakarak gülümsedi. "Şimdi biraz öfke görüyorum. 'Onun kanı bu peçeteyi ıslatmalıydı, benimki değil' diye düşünüyorsun. Haklıyım, değil mi? Öyleyse köleni çağır ve bu acıyı hak eden yere uygulayalım."

Hest sesini sabit tutmak için uğraştı. "Sana söyledim. Kaçtı. Benden çaldı ve kaçtı. Artık onunla hiçbir ilgim yok. Begasti Cored ile yaptığı anlaşma ne olursa olsun, kendi başına yaptı. Benimle hiçbir ilgisi yok." Sedric'in bu felaketi tetiklemiş olabileceği düşüncesi ona cesaret verdi. Sandalyesinde öne eğildi ve bağırdı: "Sen, efendim, ciddi bir hata yaptın!"

Chalcedean etkilenmemişti. Başını eğdi ve yaklaşarak ince dudaklı bir gülümsemeyle gülümsedi. Ancak eğlencesi gözlerine yansımamıştı. "Öyle mi? Ama seninki kadar ciddi değil. Sen sorumlusun ve sorumlu tutulacaksın. Bir adamın kölesinin yaptığı veya yapmadığı şeyler efendisine yansır. Sen, adamlarından birinin kaçmasına, pazarlık yapmasına ve senden çalmasına izin verdin ve onu düzeltmek için hiçbir şey yapmadın. Bu yüzden, atın pazarda kaçmış ya da köpeğin bir çocuğun yüzünü ısırması gibi, bedelini ödemek zorundasın. 'Köle dilinle yalan söylerse, kesilen yine senin ağzındır' atasözünü bilmiyor musun? Adamının senin adına yaptıklarından sen sorumlusun. Belki

parmağınla, belki elinle... belki de canınla. Ne kadar ağır bedel ödeyeceğine karar vermek bana düşmez, ama cevap vermek zorundasın."

"Begasti Cored ile bir sözleşme imzaladıysa, ben bundan haberim yok. Yasal olarak buna bağlı değilim." Hest sesini sabit tutmak için uğraştı.

"Chalced'de, Bingtown'da neyin yasal olduğu umurumuzda değil. Bizim umurumuzda olan şey şu. Bilge ve saygıdeğer bir şahsiyet olan Dük, sağlık sorunları yaşıyor. Ejderha parçalarından yapılan ilaçların doğru şekilde verilmesi ile sağlığına kavuşacağını biliyoruz. Begasti Cored, egzotik ürünler konusunda en önde gelen tüccarlarımızdan biridir ve gerekli parçaları temin etme görevini üstlenen onurlu kişilerden biridir. Dük, Cored'in bu görevi yerine getirirken hiçbir endişesi olmaması için tüm ailesini koruması altına aldı. Tahmin edebileceğiniz gibi, böyle bir görevi üstlenmek büyük bir onur olduğu kadar büyük bir sorumluluk da. Bununla birlikte, Dük ve soylularının büyük teşvikine rağmen, bir süre boyunca çok az ilerleme kaydedildi. Bu nedenle, Begasti Cored'in nihayet gerekli malları temin etmesine yardım edecek, sağlam bir üne sahip bir Bingtown Tüccarı bulduğu haberini memnuniyetle aldık. Chalcedean ve bıçağı daha da yaklaştı ve ekledi: "Bize sadece Sedric'ten bahsedilmedi, sizden de bahsedildi: Tüccar Hest Finbok. Tüccarlarımızın çoğu sizi çok iyi tanıyor. Hepsi, çok yönlü ve becerikli bir tüccar olduğunuzu, pazarlıkta kurnaz ama en kaliteli malları elde edebilen biri olduğunuzu söylüyor. Peki, mallarımız nerede?"

Bilmiyorum. Hest, Chalcedean'ın bu sözleri tekrar duyunca şiddetli tepki vereceğini düşünerek, sözlerini söylemeden önce dişleriyle ısırıldı. Bir an için gözlerini kapattı ve bu durumdan kurtulmak için bir taktik bulmaya çalıştı. Eski bir tüccar tekniğine başvurdu. Müşterinin beklentilerini karşılayabilecekmiş gibi davranmak. Daha sonra bir bahane uydurmak ya da Şehir Muhafızlarını çağırmak.

"Bildiğim tek şey bu," dedi dikkatlice. Bandajlı elini kaldırıp burnunun ucundaki kanı silmeye çalıştı. Bir hata. Pıhtı peçeteye yapıştı ve kan tekrar damlamaya başladı. Ellerini masaya sıkıca koydu ve bunu görmezden gelmeye çalıştı. "Sedric, Yağmur Ormanları'na gitti. Yanında ejderhalar hakkında çok bilgili bir kadın vardı. Onun bilgisini kullanarak ejderhalarla yakın temas kurmayı umuyor olabilir. Ben kendi ticaret yolculuğuma çıkmak zorunda kaldım. Döndüğümde ondan hiçbir haber yoktu. Yağmur Ormanları'ndan gelen haberlere göre, ejderhalarla birlikte Yağmur Nehri'ne keşif gezisine çıkan bir grubun içindeymiş. Keşif ekibinden

Keşif gezisinden hiçbir haber alınamadı. Onlar ve ejderhalar ölmüş olabilir."

"Pah! Sen eski haberler veriyorsun. Begasti Cored onu yola çıkardığında, Sedric bu görev için tek elemanımız değildi. Diğer casuslarımız daha hızlı rapor verdiler. Elimizdeki tüm kaynakları bu göreve adadık. Senin Sedric'in, bizim geliştirdiğimiz birçok bağlantıdan sadece biriydi. Öyleyse yalanlarını bir kenara bırak. Zaten birçok şeyi biliyoruz. Bana eski haberleri anlatarak beni tatmin edebileceğini mi sanıyorsun? Beni görevimden alıkoyabileceğini mi sanıyorsun? Bu görevle ilgili kendi endişelerim olmadığını mı sanıyorsun? O zaman sen bir aptalsın. Ve bizi de aptal yerine koymanın bedelinin ağır olacağını göreceksin."

"Gerçekten, size anlattıklarımın fazlasını bilmiyorum!" Sesinde çaresizlik belirmişti. Kendini bu şekilde ele vermek, akıllı pazarlık kurallarının ve Chalcedians'larla başa çıkmak için öğrendiği her şeyin tersine gidiyordu. Korku, şüphe ve zayıflık gösterme. Ama elindeki yanma hissi, kendi kanının kokusu ve bu tamamen yabancı deneyim onu resmen titretmişti.

"Sana inanıyorum," dedi Chalcedoalı aniden. Masadan atladı ve pencereye doğru yavaşça yürüdü. Kılıcını perdelerle sürterek test etti ve perdeleri parçaladı. Konuşurken pencereden dışarı bakıyordu. "Sana inanıyorum çünkü bizim de benzer bir sorunumuz var. Begasti Cored'in nerede olduğunu bilmiyoruz; onun da Rain Wilds'a gittiğini düşünüyoruz. Belki de bu, gerekli malı elde etmek üzere olduğu anlamına gelir."

Hest sessizce sandalyeden kalktı. Kapı çok uzak değildi. Halılar kalındı. Yavaşça ve sessizce kapıya doğru ilerleyip, kilidi açıp, adam kaçtığını fark etmeden güvenli bir yere kaçabilir miydi? Kapıdan geçemezse, bunun bedelini hayatıyla ödeyebileceğinden şüpheleniyordu. Kapıdan geçerse, nereye kaçacaktı? Chalcedean'lı adamın peşine düşeceğinden emindi. Korku onu hasta etti, zayıflıktan başı döndü.

"Bir Chalcedian'ın Rain Wild Nehri'nden geçmesinin ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Begasti'nin böyle bir başarıya imza atması, onun becerikliliğini gösteriyor. Sinad Arich'in ona yardım ettiğini düşünüyoruz. Belki de ikisi de görevlerini yerine getirmek için çalışıyorlar. Ama bu onları bizim ulaşamayacağımız bir yere koyuyor. Ve bu olmaz. Kesinlikle olmaz."

Hest kapıya doğru bir adım attı. Adam sırtını ona dönmüştü. Bir adım daha. Chalcedian, pahalı perdeleri bıçakla yukarı aşağı çizdi, sanki ince kumaşla bıçağını biliyor gibiydi. Hest umursamadı. Onu meşgul eden her neyse, sorun değildi. Kapıya bir adım daha yaklaştı. Bir adım daha sessizce ilerledi, sonra kapıya atlayacak, mandalını açacak, kapıyı açacak ve yanmış kedi gibi koşacaktı.

"Öyleyse yapmamız gerekeni yapalım. Mesajlarımızı ulaşabildiğimiz kişiye ileteceğiz. O da bizim ulaşamadığımız yerlere iletecek. Bunu çok hızlı yapıyor."

Adam döndü. Sanki biri kapıyı bir kez sertçe vurmuş gibi ani bir gürültü duyuldu. Hest, Ched'in geri geldiğini umarak döndü. Ancak, çok gösterişli bir saplı kısa bir bıçak sert ahşapta titreyerek duruyordu. Bir an için gördüğü şeyi anlayamadı. Chalcedean boğazını temizledi ve Hest ona baktı. Başka bir küçük bıçak, sapı kırmızı, mavi ve yeşil renkli neşeli bir desenle süslenmiş, adamın elinde dengede duruyordu.

"Bıçak uçar gibi koşabilir misin? Öğrenelim mi?"

"Hayır. Lütfen, hayır. Benden ne istiyorsun? Açıkça söyle, verebileceğim bir şeye veririm. Para mı istiyorsun? Yoksa...?"

"Sus." Nazik bir kelime, sert bir şekilde söylendi. Hest sessiz kaldı.

"Çok basit. Söz verilen malları istiyoruz. Ejderha parçaları. Pullar. Kan. Dişler. Karaciğer. Kim getirir umurumuzda değil, yeter ki çabuk gelsin. Geldiğinde, Chalced Dükü'nün ne kadar cömert bir adam olduğunu göreceksin. İstenilenleri getiren kişi, para ve şerefle ödüllendirilecek! Nesiller boyu, evin onun efendisine hizmet eden herkes tarafından övülecek ve saygı görecektir.

"Öyleyse. Sinad Arich ve Begasti Cored'i bulmakla başlayacaksınız. Her biri için, güzel masanızın yanında küçük bir kutu var. Her birinde, Dük'ün hayatlarından daha değerli bulacakları birer hediye var. İkisini de kaybetmeyin. Onlar yeri doldurulamaz. Kaybolurlarsa, hayatınızla ödersiniz. Onları teslim ettiğinizde, her ikisine de en büyük oğullarının selamlarını iletin ve varislerinin Dük'ün himayesinde refah içinde olduklarını söyleyin. Bu, ailelerinin her üyesinin söyleyebileceği bir şey değil, ama en büyük oğulları için hala geçerli. Bunun doğru kalması için tek yapmaları gereken görevlerini tamamlamaktır. Uygun şekilde motive edildiğinde, bu ikisinin kaçak kölenizi bulmanıza yardım etmek için istekli olacağından eminiz. Ve bize söz verilen malları.

Adamın her sözüyle Hest'in kalbi umutsuzluğa daha da batıyordu. Son bir çaba gösterdi. "Ejderha parçaları elde etmek mümkün olmayabilir. Ejderhalar Cassarick'ten ayrıldı. Onlar ve bakıcıları gitti. Bildiğim kadarıyla hepsi ölmüş olabilir."

"Peki. En azından bir tanesinin hayatta olduğunu ummalısın. Ve kölenin senin adına yaptığı anlaşmayı yerine getirebilecek durumda olduğunu. Aksi takdirde... Peki. İkimiz de *bunun* nasıl sonlanacağını düşünmek istemeyiz herhalde. Şimdi gitmeliyim."

Adam aniden parlak kılıcını kınına soktu. Küçük fırlatma bıçağı geldiği yere geri kayboldu. Hest'in hissettiği rahatlama, dehşetinden neredeyse daha fazla dizlerini titretti.

"Elimden geleni yapacağım."

Chalcedean kapıya doğru ilerlerken bu sözleri söylemek, herhangi bir söz vermek kolaydı. "Biliyorum," diye cevapladı adam. Durdu, attığı bıçağın kabzasına parmaklarını kapattı ve ani bir hareketle bıçağı karanlık panelden çıkardı. Bir an bıçağı inceledi. "Ailenin çok güzel bir evi var," dedi. "Annen yaşına göre hala çok çekici bir kadın. Dolgun ve güzel. Yara izi yok." Bu sözleri söylerken gülümsedi ve bıçağı ortadan kayboldu.

Sonra kapının mandalını açtı, içeri girdi ve gitti. Hest iki adımda kapıya ulaştı, kapıyı çarparak kapattı ve sıkıca mandalını çekti. Bacakları tutmadı ve yere çöktü. Sakinleşmek için derin ve düzensiz nefesler aldı. "Artık güvendeyim," dedi yüksek sesle. "Güvendeyim." Ama sözleri boş çıkmıştı. Adamın ailesine yönelik tehdidi açıktı. Hest'in kendisine itaat etmediğini düşünürse, Hest'in annesini ve muhtemelen babasını da öldürecekti. Sonra da Hest'in peşine düşecekti.

Zorlukla ayağa kalktı ve sandalyesine sendeleyerek gitti, henüz kapıyı açıp Ched'e seslenmeye cesaret edemiyordu. Chalcedean hala kapının dışında pusuda bekliyor olabilirdi. Kendine bir fincan çay doldurdu. Çaydan çıktığı anda hala buhar çıkıyordu. O aptal Ched, çayı bırakıp Hest'i sadist bir suikastçinin eline terk edeli çok mu kısa bir zaman olmuştu? Hala sabah mıydı? Sanki günler geçmiş gibi geliyordu.

Titrek ellerle fincanı kavradı ve çayı yudumlayarak sıcak sıvının kendisini sakinleştirmesine izin verdi. Bakışları, adamın masasının yanında bıraktığı çantaya düştü. Çalcedo stili, üstü açık, gevşek dokunmuş bir çantaydı. İçinde emaye kaplı iki tahta kutu vardı. Parlak kırmızı ve siyah renkteki arması, Dük'ün sembolü, bir raptorun pençesi

bir yırtıcı kuşun pençesi. Kutunun kenarları inci ve küçük yakutlarla süslenmişti. Kutuların değeri bile küçük bir servete bedeldi. İçlerinde ne vardı? Yerine konamayacak bir şey. Kutuyu elinde çevirip çevirerek gizli bir kilit aradı. Peçeteyle sardığı elinden kan damladı ve incileri pembeye boyadı.

İçlerinde ne varsa, bu sabah yaşadıklarının adil bir karşılığı olacaktı. Birisi ona bunun için tazminat borçluydu. Öfke kendini göstermeye başlamıştı. Şehir Muhafızlarına gidecekti. Bingtown Tüccarları, en iyi zamanlarında bile Chalcedeanlara karşı çok hoşgörülü değildi. Şehirde deli bir suikastçı dolaştığını duyduklarında, onu köpek gibi avlayacaklardı. Ve Hest düşündü ki, böyle bir caninin Bingtown'a Sedric Meldar'ın ihaneti yüzünden geldiği duyulursa... Sedric ve ailesinin itibarı Hest'i ilgilendirmezdi. Onu soymadan önce bunları düşünmeliydi.

Kapının sertçe çalınması onu sandalyesinden sıçrattı. Titreyerek ayağa kalktı, elindeki kutuyu unutmuştu. Sonra yine sert bir vuruş ve Ched'in sesi duyuldu. "Efendim? Misafiriniz gitti. İsteddiğiniz parşömeni bulduğumu bilmek istersiniz diye düşündüm. Cam kapaklı gül ağacı kutudaki mi? Bir dolapta

diğerleriyle birlikte dolaplardan birinde saklanmıştı. Efendim?"

Hest kapıya sendeledi. Sağ eliyle mandalı kaldırdı. "Bir şifacı çağır, seni aptal! Beni bir delinin insafına bıraktın! Ve hemen Şehir Muhafızlarını çağır!"

Adam, elinde süslü bir kutuda bulunan değerli parşömeni tutmuş, ona bakakaldı. Hest'in tuttuğu kutu aniden küçük bir tıklama sesi çıkardı; dikkatsizce dokunduğu gizli bir mandal açılmıştı. Kapağın iki yarısı kendiliğinden açıldı. Baharat ve kirli tuz kokusu yayıldı. Hest içine baktı.

Kutunun içindeki el küçüktü ama iyi korunmuştu. Bir çocuğun eli, avuç içi yukarı bakıyordu, parmakları sanki yalvarır gibi açılmıştı. Bilek kısmındaki yırtık pırtık parçayı bağlayan gümüş bilezik, dışarı çıkan iki kol kemiğini gizleyemiyordu. Kemikler düzensizdi, kesilmiş kadar ezilmişti.

"Tatlı Sa, merhamet et," diye soluk soluğa konuştu Ched. Bayılacak gibi görünüyordu. Hest konuşacak nefes buldu. "Sadece bir şifacı, Ched. Dikkatli biri." "Şehir Muhafızları değil, efendim?" Hizmetçi şaşkın görünüyordu.

"Hayır. Ve kimseye tek kelime bile etme."

Değişim Ayının 12. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. Yılı

***Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug Reyall,
Kuşların Bekçisi Vekili, Bingtown***

Reyall, maalesef size bir kurcalama şikayeti aldığımızı bildirmek zorundayım. Malta Vestrit Khuprus, Trehaug kuş bakıcılarına, annesi Keffria Vestrit Haven of Bingtown'dan gelen son iki mesajının açılmış, okunmuş ve kalitesiz balmumu ile yeniden mühürlenmiş gibi görüldüğünü bildirdi. Her iki mesajda da hassas bilgiler bulunmadığını, sadece aile haberleri ve Selden Vestrit'in kayboluşuyla ilgili tartışmalar olduğunu bildirmesine rağmen, her iki kadın da kuşlar aracılığıyla gönderilen tüm yazışmalarında mumların zarar görmesi veya mesajların garip bir şekilde bükülmesi gibi bir durumun ortaya çıktığından endişe duyuyor. Kuş bakıcılarının dürüstlüğü söz konusu. Tüccarların işlerini gizli tutmanın ve gizli iletişimi korumanın, Loncemizi özel rekabetten koruyan tek temel olduğunu hatırlatmama gerek yok. Tüccarlar dürüstlüğümüze olan güvenlerini kaybederse, tüm geçim kaynaklarımız tehlikeye girer. Loncemizin tüm kademelerinde resmi görüşmeler yapılacağından eminim, ancak Erek ve benimle olan tüm iletişiminizi profesyonel düzeyde tutmanızı ve herhangi bir tutarsızlığa karşı gözlerinizi açık tutmanızı rica ediyorum. Fark ettiğiniz her şeyi sadakatle kaydedin ve kuşlar, mesaj tüpleri, balmumu ve kurşun mühürler ve alınan mesajların durumu hakkında fark ettiğiniz her şeyi Erek ve bana bildirin. Durumdan ciddi endişe duyuyoruz.

Detozi ve Erek

Altıncı Bölüm

YAĞMURLA İZ BIRAKAN VAHŞİ DOĞA

"Eşyalarını topluyorsun."

Malta, Jani'nin suçlayıcı bir tonla konuşmamaya çalıştığını anlayabilirdi. Pudra fırçasını bırakıp rahat bir şekilde cevap verdi: "Evet. Reyn'le Cassarick'e gidiyorum." Önündeki aynada Jani'ye baktı. Kapının hafifçe çalınması, kayınvalidesinin geldiğini haber vermişti. Malta kaşlarını çatmamaya çalıştı. Gözlerinin altındaki koyulaşan morlukları gizlemek için makyaj malzemeleriyle uğraşıyordu. Yüzündeki ince pullar, pudra ve boyanın maskesini, pürüzsüz yüzlü genç bir kadıken olduğundan çok daha zor hale getiriyordu.

"Bunu kendi başına halledemez mi? Sadece kazıcılarla ilgili bir sorun ve Reyn kazı işlerinden hepimizden daha iyi anlar."

"Elbette biliyor." Malta, kocasının bu zor alanda gösterdiği yetkinlikle her zaman gurur duymuştu. "Ama ben gitmek istiyorum. *Tarman* keşif gezisinden haberler olabilir. Sadece söylenti olsa bile. Cassarick nehirten sadece bir günlük yol mesafede. Ve iki haftadan fazla kalmayız herhalde."

Pudra fırçasını aldı ve boynunun arkasına son bir kez hızlıca sürdü. Yukarıya toplanmış saçları, yıllar önce çok garip bir karşılaşmanın mirası olan gümüş rengi izi ortaya çıkardı. Bu iz, cildini doğal olmayan bir şekilde hassas hale getirmişti. Reyn'in oraya verdiği öpücük, alnında oluşan Elderling tacına dokunmak kadar şehvetliydi. Malta gardırobuna dönüp eşyalarını toplamak için ayağa kalkarken, Jani odasına girdi. Kapıyı arkasından kapatarak, yaklaşan kış fırtınasının rüzgârını dışarıda bıraktı.

Kocasının annesinin habersiz ziyaretleri alışılmadık bir şey değildi. Evliliklerinin yılları boyunca Malta buna alışmıştı. Odası tamamen ayrı bir yapı olsa da, yine de Reyn'in atalarının evinin bir parçasıydı. Bu ağaçtaki tüm odalar ve odacıklar

, Jani Khuprus'un "evinin" bir parçasıydı, tıpkı Malta'nın Bingtown'daki aile evindeki yatak odasının hala annesinin evinin bir parçası olması gibi. Jani için bu bir ziyaret değildi, sadece bir koridorda dolaşmak gibiydi, o koridor geniş bir ağaç dalının kıvrımlarını takip eden havadar bir yol olsa bile.

Nesiller önce, Jamaillia'nın Satrap'ı "suçluları" Rain Wilds'a sürgün ettiğinde, Reyn'in ataları bu ağacı seçmişti. Bir zamanlar ilk evlerini taşıyan sağlam alt dallar, artık sayım evlerini ve ticaret yerlerini, Elderling eserlerinin temizlendiği ve büyülü özellikleri incelendiği dükkanları, bir zamanlar testereciler tarafından büyücü ağacı kütüklerinin tahtalara kesildiği çalışma alanlarını ve bugüne kadar alıcı bulunana kadar malların depolandığı ve sergilendiği ambarları destekliyordu. Bir sonraki dal katmanı, ailenin yaşam odalarını destekliyordu. Ağaç gövdesinin tamamını çevreleyen, masif ahşaptan yapılmış büyük bir resmi yemek salonu vardı. Bingtown'daki herhangi bir konak kadar sağlamdı. Ötesinde, merkezi gövdeden dışarıya doğru yayılan odalarda çalışma odaları ve sabah odaları, yatak odaları ve dikiş odaları, misafir odaları, banyolar ve oyun odaları vardı. Her yapı birbirinden ayrı duruyordu. Bazıları bitişik dalların oluşturduğu bir yelpaze üzerinde sağlam bir şekilde dururken, diğerleri güneş ışığını ve hafif rüzgarı yakalayabilecekleri yerlerde asılı, kuş evleri gibi sallanıyordu. Bunlar, ağaçların destekleyici dallarını takip eden yollar veya insan yapımı köprüler ve tramvaylarla birbirine bağlanmıştı.

Yıllar geçtikçe, hem aile hem de ağaç dallarını ve yeni dallarını uzattıkça, Khuprus ailesi aile ağacının daha yükseklerine doğru uzanan odalar eklemeye devam etti. Malta ve Reyn, gövdeye yakın ve Jani'nin odalarının sadece bir kat üzerinde bulunan sağlam odalarda yaşıyordu. Bingtown standartlarına göre bile odalar geniş ve iyi donanımlıydı. Evlerinin farklı odaları arasındaki koridorlar, dalları takip eden ya da dallardan dallara uzanan yollar ve köprüler olabilirdi, ama Malta buna alışmıştı. Artık burası onun eviydi ve Reyn'in akrabalarının gelişigüzel ziyaret alışkanlıkları bile artık normal geliyordu.

Jani, dolup taşan seyahat sandığına kaşlarını kaldırdı. "Birkaç günlük ziyaret için mi?"

Malta utangaç bir şekilde güldü. "Hafif seyahat etmeyi hiç öğrenemedim. Reyn'i deli ettiğini biliyorum. Ama ne tür kıyafetlere ihtiyacın olacağını asla bilemezsin

ihtiyacın olacağını bilemezsin. Özellikle de Cassarick Tüccarlar Konseyi ile görüşeceğimiz için. Onun katılacağı bazı toplantılara ben de gidebilirim ve onun istediği gibi davranmam gerekir. Asil ve ürkütücü mü, yoksa sade ve alçakgönüllü mü görünmem gerektiğini bilmiyorum."

"Asil ve ürkütücü," diye karar verdi Jani onun yerine. "O konseyde kendini beğenmiş bir sonradan görme olmayan tek kişi bile yok. Rain Wild Konseyi, Cassarick'in kendi konseyini kurmasına izin vermekle aptallık etti. Bu onlara sahte bir önem hissi verdi. Reyn'e toplantılardan herhangi birine eşlik edersen, seni korkutmalarına izin verme. Başından itibaren onları ez ve sana emir vermeye cüret etmelerine izin verme. Gücü ele geçir ve başından sonuna kadar elinde tut."

"Korkarım haklısın. Kar elde etmeye o kadar odaklanmışlar ki, Tüccar geleneklerinin dürüstlük ve adalete değer verdiğini unutmuşlar."

"Alev taşlarını tak. Onlarla övün. Ve Elderling pelerini de. Onlara, Rain Wilds'ın ilk Tüccar ailelerinden birinden geldiğini hatırlat. Size saygılı davranmalarını talep et. Kazma işine gelince, Trehaug'un ilk kazılarında hayatımızı tehlikeye atanların arasında bizim de olduğumuzu hatırlat. Biz bedelimizi ödedik ve hak ettiğimizi talep etme hakkımız var. Tarman seferiyle ilgili haber varsa, hepsini isteyin. Tintaglia ile yaptıkları anlaşmayı hatırlatın. Ve bir gün ejderha kraliçesinin, onun ejderhaları için yaptıkları her şeyin hesabını sorabileceğini hatırlatın."

"Ya da yapmadılar. *Tarman'dan* hiç haber almamış olmamız beni endişelendiriyor. Onlara, ne olduğunu öğrenmek için başka bir gemi gönderip gönderemeyeceklerini soran bir mesaj gönderdim. Cevap, 'şu anda gönderebilecek uygun bir gemi yok' oldu. Malta derin bir nefes aldı ve yatağa uzandı. Reyn, yatak platformunu yükseltmişti, böylece Malta daha kolay oturup kalkabilirdi. Bir an nefesini toparlamak için oturdu, Jani ise onu sessizce izledi. Malta gülümsedi ve "Bana hamile olduğumu hatırlatıp, böyle bir zamanda neden seyahate çıktığımı sormayacak mısınız?" dedi.

Jani gülümsemeyle karşılık verdi, ince yüzü dalgalandı. "Senin sorularımın ne olacağını bildiğin kadar, cevaplarını da biliyorum. Zamanın yaklaştıkça Reyn'in yanında olmak istiyorsun. Böyle hissetmen beni mutlu ediyor. Ama ikimiz de risk aldığınızı biliyoruz. İkimiz de düşük yapmanın ne demek olduğunu biliyoruz, hem de birden fazla kez. İkimiz de düşüklerin ya olacağını ya da olmayacağını biliyoruz. İlk ay yataklara düşen ve bir yaprak gibi hareketsiz kalan kadınları gördük.

koza, içlerinde büyüyen şeyi kurtarmak umuduyla.” Jani aniden iç geçirdi. “Ve buna rağmen çocuklarını kaybettiklerini gördük. Ya da Rain Wilds'ta o kadar zayıf ya da o kadar değişmiş bir çocuk doğurduklarını ki, hayatta kalmalarına izin verilemedi. Sen de benim gibi seçimler yapabilirsin, sağlıklı bir hayat sürmeye devam etmek, çocuğunun sağlıklı olacağının garantisi olmadan yürümek ve çalışmak. Ama kendi çocuk doğurma yıllarımdan biliyorum ki, karanlık bir odada hareketsizce bekleyip uzun ayları umut ve endişeyle doldurmaktansa bunu yapmak daha iyidir.”

Jani, sanki ne kendisinin ne de Malta'nın hamileliğinin karanlık yönlerini bir kez daha düşünmek istemediğini anlanmış gibi konuşmayı kesti. Konuyu aniden değiştirdi. “Öyleyse. Reyn ile Cassarick'e gideceksin. Vargus ailesiyle, kazı alanımızı nasıl kazdıkları hakkında konuşmak istediğini söyledi. Reyn, çok hızlı çalıştıkları ve tünelleri gerektiği gibi güçlendirmedikleri yönünde söylentiler duyduğunu söyledi. İnsan hayatından çok hızlı kar elde etmeyi önemsediklerini düşünüyor. Onlarla ortaklık kurduğumuzda böyle bir anlaşma yapmamıştık.”

"Daha da kötüsü var," dedi Malta, konunun değişmesine minnettar olarak. "Reyn, kazı için dövmeli adamları kullandıklarını söylüyor. Onlara çok az para ödüyorlar ve Rain Wild'da yetiştirilmiş insanlar gibi güvenliklerini umursamıyorlar. Buldukları şeylerin değeri ne olursa olsun, pay almıyorlar ve maruz kaldıkları tehlikeler için ekstra ücret de almıyorlar. Elderling şehrinin çöküntüler ve sellerden daha garip ve daha büyük tehditler barındırdığını anlamıyorlar. Vargus Tüccarları onları, sadece deneyimli kazıcıların, hem kazı hem de şehrin diğer tehlikeleri konusunda bilgili olanların gitmesi gereken yerlere gönderiyor."

"Söylentileri duydum," diye kabul etti Jani tedirgin bir şekilde. "Bu durum işçilerin hırsızlığa ve dikkatsizliğe yol açıyor. İyi kazılmış bir oda için kişisel bir ödül yok, sadece günlük ücret alıyorlar, neden dikkatli davranıp titiz kayıtlar tutsunlar ki? Vargus Tüccarları onları köleden biraz daha iyi muamele ediyorsa, neden daha iyi davranmalılar?"

"Ama dövmeli olanların söylediklerini de duydum. Onlara onları kabul edeceğimize ve aramıza alacağımıza söz verdik. Çalışabileceklerini, evleri olacağını ve kaderleri hakkında oy kullanabileceklerini söyledik. Burada ikinci sınıf vatandaş olmayacaklarını, aramızda yaşayabileceklerini, aramızdan evlenebileceklerini ve umduğumuz gibi sağlıklı çocukları olup şehirlerimizi yeniden nüfuslandıracaklarını söyledik. Onlara bu sözleri verdim." Acı bir şekilde başını salladı. "Peki, bunun bizi nereye getirdiğini gördük. Vargus ailesi gibi tüccarlar onlara kötü davranıyor ve fiziksel işler dışında hiçbir şey yapmadıkları için onları hor görüyorlar. Buna misilleme olarak, dövmelilerin çoğu kendilerini dışlıyorlar. Şehrin kendi bölgelerinde kalıyorlar ve

Kendi türleriyle evleniyorlar ve çok çocuk yapıyorlar, bizim nüfusumuz ise azalmaya devam ediyor. Bizden onlarca yıl daha uzun yaşıyorlar. Ve bizim geleneklerimize saygı göstermiyorlar. Bu da daha fazla kin doğuruyor, çünkü Rain Wild'ın köklü aileleri, onların yerlerini alacağından korkuyor." Yine derin bir nefes aldı ve şöyle devam etti: "Onları buraya getirmek benim fikrimdi. Chalced ile savaşın karanlık günlerinde, bu hepimiz için faydalı olacak harika bir fikir gibi görünüyordu. Onlara, dövmeli yüzlerinin utanç sembolü değil, sadece derilerinde bir işaret olarak kabul edileceği bir yerde, aramızda yaşayabileceklerini söylediğimde, Rain Wild'ın bizde yarattığı değişiklikleri kabul edeceklerini düşündüm. Bunların da sadece deri derinliğinde olduğunu anlayacaklarını düşündüm."

"Ama öyle olmadı, tamamen öyle olmadı," Malta da aynı fikirdeydi. Jani'nin sesinde suçluluk duyuyordu. Yaşlı kadın, müzakere ettiği konuları gözden geçirip işlerin nasıl ters gittiğini merak ederken, bu konuşma ona tanıdık geliyordu. Malta uzanıp bir çift çorap aldı. Yavaşça onları top haline getirdi. "Jani, bu senin suçun değil. O zamanlar, hem onlar hem de bizim için harika bir çözüm gibi görünüyordu. İyi niyetle pazarlık yaptın ve işler planladığın gibi gitmediyse kimse seni suçlayamaz. Onları bize katılmaya zorlayamayız. Ama hepimiz biliyoruz ki eninde sonunda katılacaklar. Yağmur Ormanları şimdiden bazılarını dokundu, ilk yerleşenler kadar yoğun olmasa da. Yetişkin olarak buraya gelen dövmeli olanların bazıları yaşlandıkça pullar çıkmaya başladı, çocuklarında ise bu daha belirgin. Çocukları gözlerinde bakır parıltılarla ve ilerleyen yaşlarda pebbling olacağını gösteren parlak bir ciltle doğuyor. İsterlerse de istemeseler de, çocukları Rain Wilders olacak. Malta ayaklarını yere sağlamca bastırdı ve ayağa kalktı. Belinin alt kısmı ağrıdı ve düşünmeden ellerini karnına koyarak büyüyen çocuğunu destekledi.

Jani gülümsedi. "Senin çocuğun da öyle olacak, Malta Vestrit Khuprus."

Malta'nın gülümsemesi daha zayıftı. Aceleyle arkasını dönüp çantasına topaklanmış çorapları attı, sonra gardırobuna dönüp hazırladığı valizin içine koymak için bir kışlık pelerin aradı. Gözleri yaşlarla doldu ve Reyn'in annesinin görmesini istemedi.

Jani sessizce konuştu. "Bazen korku ya da üzüntüyü paylaşmak, onları hafifletebilir."

"Oh," dedi Malta, sesine rahat bir ton vermeye çalıştı ama boğazı düğümlenince başaramadı. "Dün ebeye gittiğimde söylediği bir şeydi."

"Koli en iyi ebelerimizden biridir. Yıllardır doğumlara yardım ediyor."

"Biliyorum. Bazen çok açık sözlü oluyor. Şansımız hakkında. Çocuk sahibi olmaya çalıştığımız için bizi nasıl gördüğü konusunda." Malta gardırobu karıştırdı ve istediği pelerini buldu. Kırmızı renkte ve kadife astarlıydı, cildine çok yumuşak geliyordu. Pelerininden bir kısmını yanağına tuttu. "En iyisini umabiliriz, ama en kötüsüne de hazırlıklı olmalıyız dedi. Çocuk doğduğunda nefes alıyorsa ama hayatta kalma şansı çok azsa ne yapacağımıza şimdi karar vermemiz gerektiğini söyledi." Sesini sabitlemeye çalıştı. "Eğer istersem, bebeğimizi hayvanların yemesi için ortaya çıkarmadan önce boğabilir ya da ılık suda boğabilir. Ölü halini görmemize ve veda etmemize izin verebilir. Ya da onu ebeye bırakabiliriz, o karar versin ve bir daha asla bahsetmeyelim. Eğer bunu seçersem, bebeğin nefes alıp almadığını ya da ölü doğup doğmadığını bilmemiz gerekmez." Kararlılığına rağmen sesi titriyordu. "Bu kararı sadece annenin verebileceğini söyledi. Ama ben yapamam, Jani. Yapamam. Yine de her gördüğümde benden cevap istiyor." Malta, pelerini sanki kollarından koparılacak bir çocukmuş gibi kendine sıkıca sarıldı. "Ama yapamam."

"Bu onun işi," dedi Jani yumuşak bir sesle. "Yıllarca bu işi yapmak onu bazı yönlerden sertleştirmiş. Onun sözlerini dinleme. Koli'ye onun fikirleri için değil, elleri ve becerileri için para ödüyoruz."

"Biliyorum." Malta bu kelimeleri zar zor çıkardı. Karamsar yaşlı kadının başka neler söylediğini düşünmek istemiyordu. Yetenekli bir ebe olabilir, ama aynı zamanda kendi çocuğu olmayan acımasız ve huysuz bir kadındı. Kocasına ya da kayınvalidesine bile söylemeyeceği kadar sert sözler söylemişti. "Bebeğe hak kazanamazsın; kardeşi Bendir'in zaten bir varisi var. Sana ne çocuk lazım? Bebeğin bir canavar olacağını biliyorsun. Tüm düşüklerin ve ölü doğumların canavardı." Suçlamalar bu kadar doğruyken bu sözleri görmezden gelmek zordu.

Malta hıçkırığını bastırdı. Aptal olma. Herkes hamileliğin kadını duygularının esiri yaptığını söylerdi. Elindeki işe odaklan. Toplan. Kendini zorlayarak pelerini katladı ve sandığa koydu. Kocasıyla birlikte Cassarick'e gidecekti. Kocasının kız kardeşi Tillamon da taşınan çocukluk arkadaşını ziyaret etmek için onlarla birlikte gelecekti. Nehirde keyifli bir öğleden sonra gezintisi olacaktı. Evden çıkıp

ve Reyn'in eşliğinde geçirmek için güzel bir gündü. Sıcak bir pelerin seç, nehirde rüzgarlı ve yağmurlu olacak.

Kırmızı kış pelerininin kancasının yanında, siyah üzerine yeşil, mavi ve kırmızı uçan ejderhalar işlenmiş bir başka favori pelerin asılıydı. Bu pelerin, Reyn ile birlikte Jamaillia'nın Satrap'ının misafiri oldukları ve onun tarafından Elderlinglerin "kralı" ve "kraliçesi" olarak onurlandırıldıkları günlerde Jamaillia'daki bir dokumacı tarafından hediye edilmişti. Elderlingler gerçekten de öyleydiler; ejderha Tintaglia onlara bu adı vermişti. Ama ejderhalar da insanlar kadar dürüst değildi ve o anda hoşlarına giden her şeyi söylerlerdi. Elderling statüsünden şüphe duyduğu günler olmuştu. Belki de hem o hem Reyn hem de Selden, Rain Wilds tarafından değiştirilmiş ve şans eseri bu değişiklikler onlara egzotik bir güzellik katmıştı. Belki de Elderling'lerdi. Ama çocukça Satrap'ın hayallerinde dışında hiçbir zaman bir şeyin kralı ve kraliçesi olmamışlardı.

Korsan Adaları'ndaki "büyük maceralarından" sonra, Satrap Cosgo'nun zavallı hayatını sayamayacağı kadar çok kez kurtardıktan sonra, Reyn ve onu Elderling kraliyet ailesi olarak sarayına sunmak onu memnun etmişti. O zamanlar, onlara gösterdiği ilgi ve lüksün tadını çıkarmıştı. Birkaç zorlu yıl, onu güzel takılar, hoş giysiler ve abartılı partilere aç bırakmıştı. Ama onun onlara gösterdiği saygı, bunun çok ötesine geçmişti. Jamaillian soyluları onları hediyeler ve övgülerle yağmuruna tutmuştu. Onların şerefine şarkılar bestelenmiş, ziyaretlerini anmak için duvar halıları ve vitray pencereler yapılmış, Elderlinglerin lezzetleri olduğu iddia edilen egzotik yemekler icat edilmişti. Bu, sabun köpüğü gibi bir illüzyon, hayatının olabileceğini hayal ettiği her şeyin birkaç ay süren bir yansımasıydı. Balolar ve akşam yemekleri, mücevherler ve ziyafetler, parfümler ve gösteriler...

... Reyn'le ikisinin de sonunda bunlardan bıkip eve dönüp evlenip birlikte bir hayat kurmak istemiş olmaları hâlâ onu şaşırtıyordu. Pelerinini çıkardı ve koluna nazikçe katladı. Uzun zaman önce bir baloda kullanılmış parfümün soluk kokusu yumuşak kıvrımlarından yükseldi ve onu çılgın bir dansın, kocası olacak genç adamın yakışıklı yüzüne bakışının anısına geri götürdü.

Bir an önce gözlerine dolan gözyaşları birdenbire kayboldu. "İşte o gülümseme, oğlumun sana aşık olmasına neden olan gülümseme," dedi Jani sevgiyle söyledi.

"Oh, kendimi çok aptal hissediyorum. Bir an gözlerim yaşlarla dolarken, bir an sonra sevinçle uçuyorum."

Jani yüksek sesle güldü. "Hamileymişsin, canım. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" Reyn'in sesi alaycı bir öfkeyle doluydu. Rüzgârın itmesiyle odaya girdi ve kışın soğuğuna karşı kapıyı çarptı. "Hepsi bu mu, anne? Yıllardır tek duyduğumuz şey 'Hepsi bu! Bir tane daha Khuprus yap, Malta canım! Bir ya da iki varisle aile kasasını doldur!' iken nasıl böyle söyleyebilirsin?"

"Oh, o kadar da kötü değilim!" diye haykırdı Jani Khuprus.

"Beni sanki bir damızlık inekmişim gibi gösteriyorsun!" diye bağırdı Malta.

"Ah, ama ne kadar güzel bir inek! Hemen toparlanıp benimle birlikte tekneye gelmezse hepimizi geç kalacak."

"Sen, bayım, bir canavarsın!" Malta öfkelenmeye çalıştı ama gülerek bunu mahvetti.

"Terbiyesiz çocuk," diye Reyn'i azarladı annesi, onu sevgiyle iterek. "Onunla alay etme! Güzel bir bebek karnı var, gurur duyulacak bir şey!"

"Ben de gurur duyuyorum," dedi Reyn, ellerini Malta'nın karnının iki yanına nazikçe koyarak. Gözleri o kadar şefkatle parlıyordu ki, kızın yanakları kızardı ve annesi, aralarında geçenlerin kendisinin görmemesi gereken çok özel bir şey olduğunu düşünerek dikkatlice başka yere baktı.

"Sandıkları indirecek birini bulacağım. Sen ona göz kulak ol oğlum, sadece tekneye giderken değil."

"Tabii, her zaman korurum," diye cevapladı ve ne o ne de Malta, Jani'nin kapıyı kapatmasına pek aldırmış etmedi. Yine de, kilidin yerine oturduğunu duyar duymaz Reyn, karısının karnına eğilip dudaklarını nazikçe karısının dudaklarına değdirdi. Sanki hala yeni evliymişçesine, o kadar şefkatli ve tutkulu bir öpücük verdi ki, karısı ayrılana ve başını göğsüne yaslayana kadar öpücüğü sürdürdü. Parlak altın saçlarını okşadı, sonra elini alnına götürdü ve parmaklarıyla onu Elderling olarak tanımlayan kırmızı arması okşadı. Karısı onun dokunuşuyla titredi ve yumuşak bir azarlama mırıldanarak başını elinden çekti.

"Biliyorum." Adam içini çekti. "Bebeğe zarar verebilir ya da onu erken doğurabiliriz. Bekleyeceğim. Ama çok sabırlı olduğumu düşünmeni istemiyorum!"

Kadın sessizce güldü ve kollarından kurtuldu. "O zaman sabret ve almam gerekenleri seçmeme izin ver."

"Vakit yok," dedi ona. Gardıroba doğru adım atarak, içindekileri bir an düşündü. Sonra hızla içeri daldı, koca bir kol dolusu giysiyi kaparak

, döndü ve seyahat sandığına koydu. Malta umutsuzca itiraz ederken, acımasızca sandığı kapatıp kapağını kapattı. "İşte! Her şey hazır! Şimdi seni götüreceğim. Merdivenleri kullanmak yerine asansörle ineceğiz, merdivenlerin ne kadar yavaş olduğunu biliyorsun."

"Merdivenleri hala kullanabilirim," diye Malta öfkeyle ısrar etti, ama içten içe onun düşünceli davranışından memnundu. Her zamanki kadar çevik hissetmiyordu ve ayakları sık sık şişer ve ağrırdı.

"Hadi gidelim o zaman. Her şeyi sandığa koyduğuma eminim, yoksa bu sabah tekneye indirilen ilk sandık var."

"O sadece bebeğin eşyalarıydı. Cassarick'te bizi şaşırtmasın diye. Tillamon? O hazır mı?"

"Kız kardeşim asansörde bizi bekliyor."

Malta diğer gardıroba özlemle baktı, ama Reyn elini tuttu, kolunun altına sıkıca soktu ve kapıyı açtı. Malta, Reyn'in ağzının köşesinden, uysal ve eş gibi davranmanın zamanı geldiğine karar verdi. Sadece bir pelerin daha aldı ve Reyn onu dışarıya çıkarırken omuzlarına doladı.

Parlak bir günde bile, aile ağacının ev seviyesine çok az güneş ışığı ulaşılıyordu. Böyle gri kış günlerinde, orman alacakaranlığı hüküm sürüyordu. Yüksek ağaç tepelerinde, rüzgâr ormanı dövüyordu. Bunu, ara sıra aşağıya düşen yaprak ve iğnelerden anlıyordu. Bu mevsimde yapraklarını dökecek ağaçların çoğu çoktan çıplak kalmıştı, ama Rain Wilds'ın bu bölümünde, şiddetli yağmurlar dışında onları koruyacak kadar çok yaprak dökmeyen ağaç vardı.

Asansörler, sepet örgüsü kenarlı bir dizi platformdan oluşuyordu ve kanopiden yere dikey olarak hareket ediyordu. Asansörler, halatlar, kasnaklar ve karşı ağırlıklar ile çalışan, kaslı erkekler tarafından işletiliyordu. Malta asansörleri kullanmaktan hoşlanmıyordu, ama artık eskisi gibi korkmuyordu. Aslında, ağaç gövdelerinin etrafında dolanan ve orman zeminine inmenin tek alternatif yolu olan uzun spiral merdivenlerden korkuyordu.

Tillamon, pelerin ve ağır peçeyle örtünmüş, onları bekliyordu. Malta nedenini merak etti ama hiçbir şey söylemedi. Reyn, her zamanki kardeşçe tavrıyla, o kadar da ihtiyatlı değildi. "Neden Bingtown'a gidiyormuş gibi peçe takmışsın?"

Tillamon, dantelli maskesinin arkasından ona baktı. "Şu anda alt katlara gitmek, Bingtown'a gitmekle neredeyse aynı şey. Şehrin her yerinde bizi izleyen yabancılar var

. Ve hepimiz, küçük kardeşim, değişiklikler sayesinde daha güzel hale gelme şansına sahip değiliz."

Malta, bu azarın Reyn'e yönelik olduğunu biliyordu, kendisine değil. Yine de, içinden gelen bir rahatsızlığı bastırdı. Son zamanlarda, Tillamon'un her zaman arzuladığı her şeye sahip olduğunu daha fazla fark etmeye başlamıştı. Bir kocası ve bir çocuğu olacaktı. Ve inkar edilemez bir güzelliğe sahipti. Rain Wilds'ın ona yaptığı değişikliklerin hepsi iyi değişikliklerdi. Yüzündeki ince pullar esnekti, renkleri ona yakışıyordu. Beklediğinden daha uzun boylu olmuştu ve uzun elleri ve parmakları zarifti. Bunu Tillamon'un çakıllı yüzü ve çenesini ve kulaklarını çevreleyen çok sayıda sarkık uzantılarla karşılaştırdığında, Reyn'in kız kardeşlerinin hiçbirinin ona kıskançlık duymamasına rağmen, kendi şansından dolayı suçluluk duymamak zordu.

Tillamon'un ardından asansöre girdi ve Reyn'in onlara katılmasını bekledi. Reyn ipi çekti. Yukarıda, bir asansör görevlisi zil çaldı ve aşağıdan partnerinin ılık sesini duydu. Kısa bir süre asılı kaldılar, beklediler. Sonra, küçük bir sarsıntı ve Malta'nın kalbinin bir sıçrayışıyla aşağı inmeye başladılar.

Asansör onun istediğinden daha hızlı indi ve kendini Reyn'in koluna tutunurken buldu. İlk asansörün sonuna ulaşır dışarı çıktıklarında ve bir sonraki asansöre bindiklerinde minnettar oldu. "Daha yavaş lütfen," Reyn, asansör görevlisine sert bir şekilde uyardı ve adam başını sallayarak cevap verdi. Tillamon, adamın dövmeli olduğunu fark etti ve gözlerinin Tillamon'un peçesine merakla takıldığını gördü. Tillamon da bunu fark etti ve oradan uzaklaşarak ormana doğru baktı. Asansör hareket ettikten sonra konuştu. "Bazen, bana öyle baktıklarında kendimi burada yabancı gibi hissediyorum."

"O cahil. Zamanla öğrenir," dedi Reyn. "Ne zaman?" diye sordu Tillamon sertçe.

"Belki bir çocuğu olduğunda ve o çocuk Yağmur Ormanları'nda değişmiş olarak doğduğunda," dedi Malta sessizce.

Reyn ona şaşkınlıkla baktı, ama Tillamon acı bir kahkaha attı. "O zaman ne öğrenecek? Asla güzel olamayacak çocukları öldürmeyi mi? Ama ben güzel *doğdum*. Değişimim erken başladı ve şimdi ölümle yaşıyorum. Benim için asla evlilik, asla çocuk olmayacak. Bana kaba kaba bakıyor, ama kendi halkım bile benden yüzünü çeviriyor. Belki de en azından biri beni görüyor diye şükretmeliyim."

"Tillamon! Ben seni görüyorum. Seni seviyorum." Reyn dehşete kapıldı. Elini omzuna koydu, ama o kollarının arasına girmede. Sesi peçesinden boğuk çıkıyordu.

"Beni seviyorsun, küçük kardeşim, ama beni gerçekten görüyor musun? Neye dönüştüğümü görüyor musun?"

"Bilmiyorum..." Reyn başladı, ama asansör bir sonraki durağa gelmişti ve Tillamon onu susturmak için dantelli eldivenli elini kaldırdı.

Malta içinde umutsuzluk dalgası yükseldi. Tillamon'a söyleyecek hiçbir şey bulamadı, ama bir sonraki asansöre geçerken sessizce elini tuttu.

Asansör hareket etmeye başlayınca Reyn, "Tillamon, ben..." diye başladı ama kız kardeşi hemen, "Biliyorsun, şimdi rahatsız edici şeylerden konuşmamalıyız. Malta hamileyken sadece sakın ve hoş şeyler düşünmeli." dedi. Tillamon, Malta'nın elini kısa bir süre sıkıp bıraktı.

Tillamon'un konuşmanın yönünü değiştirmek istediği açıktı ve Malta ona memnuniyetle yardım etti. "Bak. Aşağıda, ağaçların arasında. O bizim teknem mi?" Uzun, dar bir tekneydi ve nehrin akıntısına karşı ilerleyebilmek için birçok kürekçi tarafından kullanılıyordu. Kıç tarafında yolcular için küçük bir kabin vardı. Geminin ortasında uzun bir yük güvertesi uzanıyordu. Geminin en arkasında, iri yarı bir adam, aynı zamanda geminin dümeni olan kürek sopasına yaslanmış, boş boş duruyordu. Sıkılmış görünüyordu.

"O *River Snake*. Evet, bizi bekliyor." Reyn'in sesinde rahatlama vardı. O da hoş şeyler düşünmeyi tercih ediyordu. Belki kısa bir süreliğine, kız ona bunu izin verebilirdi.

Tillamon sordu: "Bu, duyduğum yeni teknelerden biri mi? Nehir suyuna ve canlı gemilere dayanabilen Bingtoun tekneleri mi?"

"Hayır, o Rain Wild yapımı ve mürettebatı. Ama dönmeden önce Bingtoun gemilerinden birini görebilirsin. Bir tanesinin Rain Wild yerleşimlerini gezdiğini duydum, aside ne kadar dayanıklı olduğunu ve sığ kanallarda bile ne kadar hızlı hareket edebildiğini göstermek için. Jamaillian tekne yapımcısı onlara dayanıklı tekneler diyor. O teknenin Trehaug'da durup sonra Cassarick'e gideceği söyleniyor. Orayı mal taşımacılığında bir darboğaz olduğunu biliyorsunuz: Yılanların Cassarick'e ulaşmasına yardımcı olmak için yaptığımız kilitler artık çoğunlukla yıkılmış durumda; kışın gelen seller onları yok etti. Derin su çekimli yaşam tekneleri nehrin o bölümünden geçemiyor. Sığ sularda seyredebilir

yarım düzine seferden sonra erimeden, nehirde ticaret yapma şeklimizi kökünden değiştirecektir."

"Ve bunlar Bingtown'da mı yapılıyor?"

"Evet. En azından o tekne öyle. Gövde kaplamasının formülünü Korsan Adaları'ndan biri buldu, bu yüzden ortak bir girişim olacak. Jamaillia'lı bir tekne yapımcısı bu girişimi finanse ediyor, duyduğuma göre."

"Oh." Tillamon'un sesi aniden düzleşti. "Yani gemiler bizim sularda seyretmeye başladığında, Rain Wilds'ta hiç olmadığı kadar çok Bingtownlu, Dövmeliler ve Jamaillialılar olacak."

Reyn şaşkın göründü. "Sanırım... öyle olacak."

"Bu iyiye işaret değil," dedi Tillamon kararlı bir şekilde ve asansör iniş platformunda durduğunda hızla indi.

Son bir asansör onları yere indirdi ve tahta yürüyüş yoluna bıraktı. Malta asansörden inmiş olmasına seviniyor olsa da, sağlam zeminde yürümek artık garip geliyordu. Reyn koluna girdi ve Tillamon da onları takip ederek bekleyen tekneye doğru aceleyle yürüdü. Malta arkasında bir gümbürtü duydu ve dönüp baktığında, bavulunun içinde olduğu daha hızlı bir yük asansörünün geldiğini gördü. Bavulu getiren hizmetçi onu omzuna yükledi ve onları takip etti. "Umarım yük güvertesinde yer ayırmışlardır," dedi ve Reyn, "Bugün tek yolcular biziz ve çok fazla yük yoktu. Yeterince yer vardır," diye cevap verdi.

Ormanın sonsuz gölgelerinden çıkıp güneş ışığına adım atmak, dünyaya ayak basmak kadar şok ediciydi. *Her şeyde bir Rain Wilder'a dönüşüyorum*, diye düşündü Malta. Elinin arkasındaki ince pullu derisine baktı. *Her şeyde*. Nehirden esen rüzgâr ona çarptı ve pelerinini daha sıkı sardı.

River Snake'in kaptanı teslim etmesi gereken yükü vardı ve yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Malta, Reyn ve Tillamon yolcu kabinine girer girmez, kaptan mürettebatına iskeleden halatları çözmelerini söyledi. Birkaç dakika içinde kürekçiler uzun gemiyi serbest bıraktılar ve nehre açıldılar. Malta, kabinin duvarlarını çevreleyen yastıklı banklardan birine minnetle oturdu, ama Tillamon arka pencerede durmuş, özlemle dışarıya bakıyordu. "Evden uzaklara gitmeyeli çok uzun zaman oldu. Yüzüme tam güneş ışığı değmeyeli yıllar oldu."

"Benim iznime ihtiyacın yok," dedi Reyn.

"Hayır, hiç gerek yoktu. Sadece cesaretimi toplamam lazım. Hepsi bu."

Malta onun bakışlarını takip etti. Kabinin dışında küçük bir güverte ve ardından dümenci bölümü vardı. Adam, kaptan ona rota düzeltmesi söylediğinde durarak, uzun kürekleri bir dizi sabit yay şeklinde hareket ettiriyordu. Adamın gemiyi yönlendirirken veya iterek gösterdiği güç ve kararlılıkta garip bir güzellik vardı. Adam, bir şekilde onların bakışlarını fark etti ve kabine doğru baktı. Yüzü o kadar pürüzlüydü ki, kaşları gözlerinin üzerine sarkmıştı; çenesini çevreleyen bir dizi çıkıntı, Malta'ya bir balığın sakallarını hatırlattı. "Ben dışarı çıkacağım," dedi Tillamon aniden. Peçesini kaldırdı ve onu sabitleyen şapkayla birlikte attı, sonra ellerini ve kollarını kaplayan uzun dantelli eldivenleri çıkardı. Tek kelime etmeden giysilerini Malta'nın yanındaki bankın üzerine koydu ve küçük arka kapıyı açarak güverteye çıktı. Soğuk rüzgâr esiyordu ama bu onu caydırmadı. Hemen korkuluğa yaslandı ve bulutlu gökyüzündeki bir aralıktan sızan güneşe yüzünü çevirdi.

Reyn, kız kardeşinin şapkasını, peçesini ve eldivenlerini kenara koydu ve Malta'nın yanına oturdu. Kız kardeşi başını omzuna yasladı ve bir an için mutlu oldu. Güneş ışığı, kabinin zemininde parlak bir kare oluşturdu. Tek ses, geminin sesi, ritmik hareket eden küreklerin gıcırtısı ve ara sıra kaptanın dümenciye bağırmasıydı. Kız kardeşi esnedi, aniden uykusu geldi.

"Kız kardeşimde görmediğim şey nedir?" diye sordu Reyn ona kederli bir sesle. Şapkayı ve şapkaya bağlı duvağı kaldırdı. "Bu o kadar korkunç mu? Bingtown'a sana kur yapmaya geldiğimde ben de bu kadar ağır bir duvak takıyordum. Bu bir gelenek."

"Rahatsızlıktan doğan gelenek," dedi Malta. "Rain Wilders grotesk olarak görülüyordu. Hala öyle. Ben sizin aranızda yaşadım ve sizden biri oldum. Ama Tillamon'un bildiğini ben de biliyorum. Eğer Bingtown'a gidip peçesiz yürürse, insanlar ona bakacak. Bazıları, hatta Bingtown'da doğanlar bile, ona kötü sözler söyleyecek, alay edecek ya da dehşetle yüzünü çevirecek. İnsanlar Yağmur Vahalarının hazinelerini istiyor ama bunları sağlayanlardan aldıkları bedeli görmek istemiyorlar."

"Beni grotesk buldun mu? İlk tanıştığımızda ve peçeli olduğumda?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "O zamanlar Rain Wilds'ın tuhaf hikayeleriyle dolu, aptal bir küçük kızdım. Zalim annemin beni korkunç bir yaratığa sattığından emindim. Sonra o korkunç yaratığın inanılmaz derecede zengin olduğunu, benim için yüzlerce küçük hediyeyle yüklü olduğunu ve

duymak için sabırsızlandığım iltifatlarla dolu olduğunu keşfettim. Sonra sen gizemli oldun. Anlaşılmaz. Ve tehlikeli bir şekilde çekici.”

Gülümsedi ve sırtında bir heyecan dalgası geçince hafifçe titredi.

"O neydi?" diye sordu Reyn. Kız kardeşinin şapkasını bir kenara koydu ve elini tuttu.

Malta hafifçe utanarak yüksek sesle güldü. “Beni ilk öptüğün anı düşünüyordum. Annem odadan çıkmıştı ve odada sadece senin hizmetkarların vardı, hepsi peçeli ve işleriyle meşgullerdi. Bana yaklaştın ve bana bir sır vereceğini sandım. Ama sonra beni öptün. Peçenin danteli aracılığıyla dudaklarını hissettim. Ve dilinin ucunu, sanırım. O...

"Çok erotik," Reyn onun yerine sessizce tamamladı. Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı ve gözleri hatırladığı zevkle parladı. "Annen bakmıyorken sadece bir öpücük çalmak istemiştin. Dokunmamızın önündeki engelin bu anı daha da güzelleştireceğini fark etmemiştim."

"Sen yaramaz bir çocuktun. Beni öpmeye hakkın yoktu." Malta kırgınmış gibi davranmaya çalıştı ama başaramadı. Eskiden ne kadar aptal bir kız olduğunu düşünerek, onun gülümsemesine karşılık verdi.

Kardeşinin duvağını yüzünün önüne tuttu. Koyu renkli dantellerin arkasından onun yüzünü zar zor görebiliyordu. "Ama şimdi hakkım var. Tekrar denemeli miyiz?"

"Reyn!" diye azarladı onu, ama o durmadı. Duvağı yüzüne örttü ve ona öpücük vermek için eğildi.

"Bu Tillamon'un en güzel duvağı!" diye itiraz etti. Ama sonra danteller yüzüne değdi ve o onu öperken gözlerini kapattı. Çok masum bir öpücüktü ama yine de onu ilk aşklarının anılarına geri götürdü.

Ondan uzaklaştığında, boğuk bir sesle merakla sordu, "Neden yasak olan her şey bu kadar tatlıdır?"

"Doğru. Ama nedenini bilmiyorum." Kız başını onun göğsüne yaslayıp yaramazca sordu, "Bu, artık bana sahip olma hakkın olduğu için benim tatlılığımın azaldığı anlamına mı geliyor?"

Adam güldü. "Hayır."

Bir süre birlikte sessizce ve mutlu bir şekilde oturdular. Kürekçiler akıntıyla mücadele ederken tekne sallanıyordu. Malta küçük pencereden dışarı baktı. Arkalarında nehir parıldayarak uzanıyordu, gri rengi gün batımının ışığında gümüşe dönmüştü. Tillamon korkuluğa yaslanıp dalgın dalgın düşüncelere daldı. Rüzgâr

saçlarını dalgalandırdı. Arkadan bakıldığında, hayallerine dalmış herhangi bir genç kadın olabilirdi. Ama ne hayal ediyordu? Gelecek ona ne sunacaktı? Malta'nın çocuğu da benzer bir değişim geçirirse, ona ne sunacaktı?

"Yine iç çekiyorsun. Rahatsız mısın?" Reyn nazikçe elini karnına koydu. O da iki elini onun elinin üzerine koydu. Bu, ne kadar korkarsa da, o an gelmişti.

"Konuşmamız gereken zor sorular var, aşkım. Konuşmak istemediğim ve konuşmak istemediğim şeyler. Ama konuşmalıyız." Derin bir nefes aldı ve sonra, yaradan bandajı çekip çıkarmak gibi, ebe'nin karar vermelerini istediğini ona anlattı.

Ondan geri çekildi, yüzü dehşetle doldu. Dehşetin yerini öfke aldı. "Sana nasıl böyle şeyler söyleyebilir? Bu ne cüret?"

"Reyn!" Gözlerindeki öfke hem güven verici hem de korkutucuydu. "Bu soruları sormak zorunda. Diğer hamileliklerim, pek uzun sürmedi, değil mi? Sanırım onların sonuçsuz kalacağını biliyordu. Ama şimdi çocuğun hareketlerini hissediyoruz ve her geçen gün doğuma bir adım daha yaklaşıyoruz. Rain Wilds veya Bingtown'daki tüm ebeveynlerin karşı karşıya kaldığı kararlar bunlar. Sert görünseler de, Rain Wilds halkının nesiller boyu karşılaştığı kararlar. Öyleyse." Malta derin bir nefes aldı. "Ona ne söyleyeyim?"

Reyn, sanki bir kavgaya girmiş gibi zor nefes alıyordu. "Ona söyle? Ona geleneklere ve görgü kurallarına aldırmadığımı söyle! Her an senin başucunda olacağımı ve çocuğumuz doğduğu anda onu kollarımda güvende tutacağımı söyle. Sa onun canını bizden alırsa, o zaman yas tutarım. Ama başka biri onu herhangi bir şekilde tehdit ederse, onu öldürürüm. Ona bunu söyle. Hayır. Bu, o burnunu her şeye sokan yaşlı cadıya söyleyeceğim şey!"

Ani bir hareketle ayağa kalktı ve küçük kulübede hızlıca bir tur attıktan sonra durdu ve pencereden dışarıya, geçen ağaçlara kasvetle baktı. "Çocuğumuzu koruyacağımı şüphe mi ettin?" diye sordu ona sessizce. Ona döndüğünde gözlerinde acı vardı. "Yoksa bu...?" Tereddüt etti. "Bu senin istediğin değil mi? Çocuğumuz değişmiş olarak doğarsa, onu bir kenara atmak mı istiyorsun? Onu..." Sözleri sessizliğe gömüldü.

Malta şok olmuştu. Sessizlik uzadı ve Reyn'in yüzündeki acı daha da derinleşti. "Başka seçeneğim olmadığını düşündüm," dedi sonunda. Gözleri yaşlarla doldu ama ağlamadı. "Bingtown'da bile böyle yapılır. Kimse bundan bahsetmez. Ben küçükken, hamile bir kadın görürdüm, sonra bir süre bizden ayrılırdı ve bazen

bazen de gelmezdi. Bazı bebeklerin geri verilmediğini ne zaman anladığımı bile hatırlamıyorum. Bu, büyürken tüm kızların bildiği bir şeydi. Kadınlar bu konuyu konuşurlarsa, çoğu bunun en iyisi olduğunu, annenin çocuğu tanıyıp sevmeye başlamadan önce hızlıca yapıldığını söyler. Ama..." İki elini karnına koydu ve sanki onun kaderinin kararlaştırıldığını biliyormuş gibi çocuğun karnında huzursuzca hareket ettiğini hissetti. "Ama ben bu çocuğu zaten *tanıyorum*. Onu zaten seviyorum. Ya da onu. Doğduğunda alnı pul pul olsa ya da tırnakları siyah olsa umurumda olmaz. Ya da onun." Gülümsemeye çalıştı ama gözyaşları aniden yüzüne döküldü. "Reyn, çok korktum. Bir gece rüyamda, sancılar başladığında, bebeğimizi güvende tutmak için tek başıma ormana kaçtığımı gördüm. Uyandığımda, bunu gerçekten yapabilir miyim diye düşündüm. Ve bunu yaparsam, değişmiş bir çocuk getirip onu vermeyi reddedersem, senin benim hakkımda ne düşüneceğini merak ettim. Ya da annenin ne düşüneceğini."

Burnunu çekti ve Reyn yanına geldi. Bir mendil buldu ve ıslak gözlerini sildi. "Bazı ejderha bekçileri gördüm. Hepsi çocuktur. Neredeyse hepsinin vücudunda o kadar ağır izler vardı ki, doğuştan farklı olduklarını anladım. Aileleri onları yanlarında tutuyordu. Büyüdüler, yaşadılar. Belki evlenip kendi çocukları olamayacaktı, ama onlara bakıp 'Hayatları boşuna değil' diye düşündüm. Ebeveynleri, komşuları ne derse desin, onları yanlarında tutmakta haklıydılar.' Ama şimdi Tillamon'un ne kadar mutsuz olduğuna bakıyorum. Nasıl bakıldıklarını görüyorum ve bazen cahil insanların ona yüksek sesle bir şeyler söylediğini biliyorum. Artık neredeyse hiç evden çıkmıyor, pazara bile gitmiyor. Arkadaşlarını nadiren ziyaret ediyor. O doğuştan farklı değildi. Ve cezayı hak edecek hiçbir şey yapmadı. Ama cezalandırıldı."

Sessizlik çöktü. İkisi de Reyn'in kız kardeşine baktılar. Bulutlar güneşi kapattı ve güneşli gün aniden karardı, ama Tillamon pelerinini daha sıkı çekip yüzünü rüzgara çevirdi, sanki onu içmek istercesine.

"Belki çocuğumuz dokunulmamış olarak doğacaktır. Ya da belki, biz artık Elderling olduğumuz için, çocuk da öyle olacak ve değişiklikler..."

"Güzel," diye tamamladı Malta, o tereddüt edince. "Güzel ve egzotik, tıpkı bizim gibi. Şansımıza, bizi görenlerin yüzünü güldüren bir şekilde değişmişiz. Ya da eskiden öyleydi. Şimdi ise, çoğu zaman yüzlerinde başka bir şey görüyorum. Kin. Söylentilere göre, sırf bir ejderha bize güzel görünmemiz için bizi ödüllendirdi diye, kendimizi beğenmiş, diğerlerinden üstünmüş gibi davrandığımızı söylüyorlar."

Bu, Tüccarların tarzı değil Reyn, hiçbir insan bir başkasının üstünde olamaz. Tüccarlar her zaman kendilerini Bingtown'daki Dövmeliler veya Üç Gemi halkından, vahşi Chalcedean veya barbar Altı Dükaliğin adamlarından çok daha üstün görürler. Ama Satrap'ın bize 'kral' ve 'kraliçe' demeyi seçmesine öfkelenenler de çoktu. O zamanlar öfkelenmişlerdi, Konsey daha sonra bu kararları onaylasa bile, Tüccarlar için almaya hakkımız olmayan kararlar aldığımızı söylemişlerdi. Bizi rahatsız edenler var, Reyn. Ve bizi kullanmak isteyenler. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Kolunu onun omzuna doladı ve onu tekrar kendine çekti. "Bunun çocuğumuzu nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim. Eğer doğduğunda farklı olursa ve onu tutmakta ısrar edersek, Khuprus ailesinde kötü hisler uyandırabilir. Ve oyun arkadaşı bulamayabilir. Ama onu bizden almasına izin vermeyi ya da onu boğmayı hayal edemiyorum."

Bu sözler üzerine Malta hıçkırarak ağlamaya başladı.

Reyn başını onun başının üzerine eğdi. "Korkma, sevgilim. Ne olursa olsun, birlikte yüzleşeceğiz. Bu çocuğu geleneğe teslim etmeyeceğim. Sa ona kendi başına nefes almasını izin verirse, o nefes alacak ve Sa'dan başka kimse o nefesi kesemeyecek. Sana söz veriyorum."

Malta gözyaşlarını yuttu. "Ben de sana söz veriyorum," dedi. Ve bu sözünü tutabilmek için sessizce dua ederek gözlerini kapattı.

Değişim Ayının 20. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. Yılı

***Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug Reyall,
Kuşların Bekçisi Vekili, Bingtown***

Kırmızı karantina kapsülü

Riski en aza indirmek için bu kuşu tek başına gönderiyorum. Soğuk ve yağışlı hava her zamankinden daha sert geçiyor ve buradaki kuşlar endişe verici bir hızla hastalanıyor. Bizim yaptığımız gibi, kümeslerinize gelen tüm kuşlar için derhal karantina önlemleri alın. Bu mesajı iletmek için görünüşte sağlıklı bir kuş seçtim. Hasta kuşların bazıları, alışılmadık bir tür kırmızı bit ile enfekte olmuş gibi görünüyor. Lütfen kuşlarınızda bu bitlere dikkat edin ve hemen izole edin.

Bu kötü hava hiç bitmeyecek mi?

Erek, düğün hazırlıkları için Trehaug'da mahsur kaldığı sırada bu olayların yaşanmasından dolayı büyük bir hayal kırıklığı ve öfke içinde. Onunla tamamen aynı duyguları paylaşıyorum. Lütfen, o dönene kadar kümeslerini ve kuşlarını iyi durumda tutmak için elinizden geleni yapın. Şu anda Bingtown'a yerleşmeyi düşünüyoruz, ancak orada nasıl kabul edileceğime dair birçok endişem var. Erek, benim kusurlarımı ve Rain Wilds'ın beni ne kadar derinden etkilediğini görmüyor. Ne adam ama!

Yedinci Bölüm

EJDERHA HAYALLERİ

Uçmak çok kolaydı. Sintara'nın kırmızı kanatları, altındaki geniş tahıl tarlalarından yükselen ısıyı yakaladı ve onu havaya kaldırdı. Gökyüzünde süzüldü. Altında, şişman beyaz koyunlar yeşil otlaklarda otluyordu. Gölgesi otların üzerinden geçerken, korkuyla dağıldılar. Aptal yaratıklar. Ağzına yapışkan yünlerini almak istemiyordu. Avlanmak istemediğinde, çok az sayıda ejderha onları yemeyi severdi. İçinden, insanların bu yüzden bu kadar çok koyun beslediğini düşünüyordu. Sığırlar ejderhalar için çok daha lezzetliydi. Ama onun gibi gerçek bir avcı için, kafese kapatılmış bir hayvana saldırmak pek tatmin edici değildi. O, yemeğini avlamak, biraz zorluk çıkaracak ve belki de etini kazanmak için savaşmak zorunda kalacağı büyük, boynuzlu bir yaratık aramayı tercih ederdi.

Ama bugün değil. Dün çok yemişti ve öğleden sonra ve gece boyunca uzun bir uyku çekmişti. Şimdi susuzluğunu gidermek istiyordu, kan ya da nehir suyuna olan susuzluğunu değil. Kanatlarını katladı ve Kelsingra'nın üzerine süzüldü. Gümüş Meydan sonunda diğer ejderhalardan arınmıştı. Oraya inecek ve Yaşlıların sırasını beklemeyecekti... Ne yapacaktı? İsteddiği bir şey. Çok istediği, ama hatırlayamadığı bir şey. Gizli bir şey. Huzursuzca kıpırdadı.

O Sintara değildi. Uykunun derinliklerinde, kükreyen açlığını ve üşüyen bedenini başka bir zaman ve mekânın anılarına sakladı. Kızıl renkli bir atası, o bereketli zamanlarda, o güneşli günde Kelsingra'nın üzerinde uçmuştu. O, uçmanın özgürlüğünü değil, aynı zamanda Elderlinglerin ejderhalarla simbiyoz içinde yaşadıkları dönemde onların dostluğunun zevkini de bilmişti. Her iki ırk için de güzel zamanlardı. Bunun neden sona erdiğini kesin olarak bilmiyordu. Rüyalarında, tatmin edici olmayan şimdiki zamandan kaçarken, geleceği olması gerektiği gibi geri getirmek için neler yapabileceğine dair ipuçları aramak için geçmişi keşfediyordu.

Aniden esen rüzgârla yağmur yüzüne çarptı ve rüyadaki anılarını dağıttı. Sintara gözlerini açtığında gece ve fırtına karşısındaydı. Thymara'nın onun için yaptığı barınak, dallarla örtülmüş, kütüklerden yapılmış çürük bir şeydi. Yatağı, onu yerden birazcık yukarıda tutan kalın bir çam dalı tabakasıydı. Thymara onu inşa ettiğinden beri büyümüşü ve şimdi kendini içine kıvrıldığında sıkışıyordu. Kız daha büyük, daha kalın duvarlı, belki çamurla kaplı ve daha sıkı sazdan bir barınak yapmalıydı. Sintara ona öyle söylemişti. Ve bakıcısı sinirli bir şekilde, Thymara ona barınak inşa etmekle uğraşırken ne kadar süre yemek yemeden kalmak istediğini sormuştu. Kızın cevabı, ona olan kızgınlığını yeniden alevlendirdi. Hiçbir şeyi doğru yapamıyordu. Ejderha, açlık karnını kemirirken, kötü yapılmış barınakta titriyor olmalıydı. Hayatında hiçbir şeyden tatmin olmuyordu. Sadece açlık, rahatsızlık ve sinir bozucu rüyalar vardı.

Sintara, alçak çatılı barınaktan karnının üstüne sürünerek çıktı. Yağmur yağıyordu. Sanki her zaman yağmur yağıyordu. Bulutlar ayı ve yıldızları örtmüştü, ama gözlerini genişleterek hiç zorlanmadan görebiliyordu. Dağınık ağaçların ve çalılarının bulunduğu açık ormanda, bekçiler ejderhalar için bir barınak köyü inşa etmişlerdi. Sanki her zaman birbirlerine yakın olmak zorunda olan insanlar gibi! Hiçbir barınak sağlam değildi veya kalıcı olarak inşa edilmemişti. Onunkisi diğerlerinden daha kötü değildi ve çoğundan daha iyiydi. Yine de, ahırları ve köpek kulübelerini anımsatan belirsiz atalarının anılarını canlandırıyordu. Bunlar hayvanlar için barınaklardı, Üç Diyarın Efendileri için uygun konutlar değildi.

Doğru, bekçilerin kendileri için de daha iyisi yoktu. Eski zamanlarda nehrin bu tarafına inşa edilmiş çoban ve çiftçilerin evlerinin kalıntılarına taşınmışlardı. Bazıları ayakta duran duvarlardan ibaretti, ama onları biraz yaşanabilir hale getirmişlerdi. Onların konuşmalarını ve düşüncelerini duymuştu. Nehrin karşısına, zamanın ve havanın tahribatına direnen görkemli Kelsingra'ya ulaşabilirlerse çok daha rahat yaşayacaklarına inanıyorlardı. Aptal Heeby'nin, kendini ejderhadan çok yük beygiri sanan Heeby'nin feribotuyla tek tek geçebildiler. Ama bunu yapmak için ejderhaları terk etmek zorunda kalacaklardı.

Ve terk etmemişlerdi.

Bunun için hissettiği minik minik şükran duygusuna kıızıyordu. Şükran duygusu ona hem yabancı hem de rahatsız edici geliyordu, bir ejderhanın, özellikle de bir insana karşı hissetmesi uygun olmayan bir duyguydu. Şükran, bir borç anlamına geliyordu:

Ama bir ejderha bir insana nasıl borçlu olabilir ki? Bir güvercine borçlu olmak gibi. Ya da bir parça ete.

Sintara yağmurdan gözlerini korudu ve kanatlarından titreyerek yağmur damlalarıyla bu düşünceyi zihninden silkeledi. Vakit gelmişti. Rüzgâr dinmiş, hava kararmış ve herkes uyuyordu. Barınakları geride bırakarak ıslak yapraklar ve orman kalıntılarından oluşan halının üzerinde sessizce ilerledi ve tepenin yamacından nehre bakan açık bir çayırığa doğru ilerledi.

Çayırlara ulaştığında durdu ve gecenin karanlığını gözlerinden silerek etrafına bakındı. Kimse yoktu, hiçbir şey kıpırdamıyordu. Yararlı büyüklükte av hayvanları, onlar buraya ilk geldiklerinde, haftalar önce bu bölgeden kaçmıştı. Ejderhaları ilk gördüklerinde hayretle bakan yaratıklar, korkmanın en doğru tepki olduğunu çabucak öğrenmişlerdi. Çayır ona kalmıştı. Uzakta, nehir yağmurla dolmuş, hızlıca akıyordu ve sesi buraya kadar geliyordu. Nehir geniş, karanlık, soğuk ve derindi; bir ejderhayı içine çekip boğulana kadar tutacak kadar güçlüydü. Güneşin ısıttığı vücuduna soğuk suyun çarpması neredeyse hoş bir his vermişti. Suyun çarpmasını yumuşatmasına izin verdiği, vücudunun batmasına izin verdiği, kanatlarını sıkıca kapattığı, pençelerinin altında kum ve çakıl hissedene kadar, sonra burun deliklerini suya kapatıp akıntıya karşı mücadele ederek sığ sudan çıkıp nehir kıyısına çıktığı, her parıldayan pulundan su damlalarının aktığı anların anıları.

Ama bu anılar eskidi. Şimdi, bekçilerin ona anlattığına göre, kumlu, eğimli bir nehir kıyısı yoktu, sadece şehrin kenarında derin suya açılan aç bir uçurum vardı. Uçmaya çalışır ve yanlışlıkla nehre düşerse, sert akıntının içinde yuvarlanıp bir daha asla çıkamayabilirdi. Etrafına baktı. Sadece nehir, rüzgâr ve yağmur konuşuyordu. Yalnızdı. Başarısızlığını alay edecek kimse yoktu.

Kanatlarını genişçe açtı ve salladı; ıslak kanvas yelkenlerin rüzgarda çırpınması gibi bir ses çıkardı. Bunu nasıl bildiğini merak etmek için bir an durakladı, sonra bunu gereksiz bir bilgi olarak bir kenara attı. Tüm anılar saklanmaya değer değildi, ama yine de o anıları saklıyordu. Kanatlarını yavaşça hareket ettirerek gerdi, pençeli kanat uçlarını tek tek denedi, sonra kanatlarını kaldırarak rüzgarı hissetmeye çalıştı. Sağ kanadı sol kanadından hala daha küçüktü

sol kanattan daha küçüktü. Bir kanadı diğerinden daha zayıfken bir ejderha nasıl uçabilirdi?

Telafi et. Kaslarını güçlendir. Bunun, kozadan çıktığından beri var olan bir kusur değil, savaşta ya da avda aldığı bir yara olduğunu düşün.

Kanatlarını bir düzine kez açıp kapattı, sonra kanatlarını genişçe açarak yere çarpmadan tüm gücüyle çırpı. Uçmak için bir uçuşum ya da en azından açık bir tepe olmasını diledi. Uzun ıslak otların bulunduğu bu eğimli çayır işini görmeliydi. Kanatlarını genişçe açtı, rüzgârın yönünü belirledi ve sonra beceriksizce yokuş aşağı koşmaya başladı.

Bir ejderhanın uçmayı öğrenmesi için bu hiç de uygun bir yol değildi! Sağlıklı ve sağlam bir şekilde yumurtadan çıkmış olsaydı, ilk uçuşunu o zaman yapardı, vücudu hafif ve zayıf, kanatları ise ona göre çok büyük olurdu. Bunun yerine, kaçak bir inek gibi ağır ağır ilerliyordu, vücudu uçmak için değil, yürümek için ağır ve kaslıydı, kanatları ise onu havaya kaldıracak kadar gelişmemişti. Rüzgar estiğinde havaya sıçradı ve kanatlarını sertçe çırpı. Yeterli irtifaya ulaşamadı. Sol kanadının ucu uzun ıslak çimlere takıldı ve onu bir yana döndürdü. Çılgınca düzeltmeye çalıştı ama yerine yere çarptı. Ayakları üzerine indi, sarsıldı ve hayal kırıklığına uğradı.

Ve öfkeliydi.

Dönüp tekrar tepeye doğru ağır adımlarla yürüdü. Tekrar deneyecekti. Ve tekrar. Şafak söküp gökyüzü grileşene ve ahıra geri dönme vakti gelene kadar. Başka seçeneği yoktu.

Alise, bir yerlerde mavi gökyüzü olduğunu düşündü. Ve ılık bir esinti. Heeby'nin ondan uzaklaşıp geniş caddeye doğru koşarak havaya sıçramasını izlerken, yıpranmış pelerinini daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Geniş kırmızı kanatları, onu havaya kaldırırken sabah yağmuruyla savaşıyor gibiydi. Alise, ejderhanın giderek daha zarif hale geldiğine karar verdi. Havalanmakta daha yetkin. Ve her geçen gün büyüyor ve bu büyümeyle birlikte üzerine binmek daha zor hale geliyor. Rapskal'ı, ejderhasının bir tür koşum takımına ihtiyacı olduğuna ikna etmesi gerekecekti. Yoksa Kelsingra'ya ulaşmak için Heeby'ye binmeyi bırakmak zorunda kalacaktı.

Bir rüzgar esintisi onu itti ve beraberinde daha şiddetli bir yağmur getirdi. Yağmur, yağmur, yağmur. Bazen yaz ve kuru sıcak günler hayal ürünü gibi geliyordu. Burada durup

ne ısınabilirdi ne de günün işini halledebilirdi. Nehre sırtını dönüp şehrine baktı.

Bu manzarayı gördüğünde her zamanki gibi kalbinin coşacağını ummuştı. Heeby onu buraya getirdiğinde ve önündeki Kelsingra'ya baktığında, çoğu zaman günün işleri için büyük bir heyecan duyardı. Bugün, diye söylerdi kendine. Bugün, önemli bir keşif yapacağı, eski Elderlingler hakkında yeni bir bakış açısı kazandıracak bir buluntu ortaya çıkaracağı gün olabilir. Ama bugün, heyecanı onu terk etmişti. Önündeki geniş caddeye baktı, sonra gözlerini daha da yukarı kaldırarak şehrin tüm panoramasını gördü. Bugün, ayakta duran binalara bakmak yerine, gözleri çatlamış kubbeler ve yıkılmış duvarlara takılmış gibiydi. Bu eski yer çok genişti. Ve bu kadar düzenli bir şekilde üstlendiği ve sürdürdüğü görev umutsuz bir görevdi. On iki yılda bile tamamlayamazdı. Ve onun on iki yılı yoktu.

Şu anda bile Tarman ve Kaptan Leftrin Cassarick'e yaklaşıyordu. Orada rapor verdiğinde, Rain Wilds'tan Bingtown'a keşif haberleri yayıldığında, izdiham başlayacaktı. Hazine avcıları ve küçük oğullar, daha da zengin olmak isteyen zenginler ve servet şansı arayan fakirler hep onu takip edecekti. Bu seli durdurmak imkansızdı ve onlar kıyıya ayak bastıkları anda şehir yok olmaya başlayacaktı. Onları hayal ederken, omuzlarında kazma ve levye, hazinelerini koymak için kıyıya yığılmış varil ve sandıklarla, bir umutsuzluk dalgası onu sardı. Onlar geldiğinde, eski şehir yeniden canlanacaktı. Yağma telaşı, limanları yeniden inşa etmek, gemiler ve ticaret getirmek için para sağlayacaktı. Hayatın alay konusu olması, yıkımdan önce gelecekti.

Derin bir nefes aldı ve içini boşalttı. Şehri kurtaramazdı. Tek yapabileceği, keşfettikleri haliyle belgelemeye çalışmaktı.

Aniden Leftrin'i, açlıktan daha boş bir boşlukla özledi. Bir aydan fazla süredir yoktu ve ne zaman döneceği belli değildi. Leftrin'in olacakları değiştirebileceği için değil, bir süre onunla birlikte burada olduğu, bu yerin inanılmaz sessizliğine tanık olduğu, Elderlingler'den beri kimsenin ayak basmadığı yerlerde onunla birlikte yürüdüğü için. Onun varlığı her şeyi daha gerçek kılıyordu; o gittiğinden beri gördükleri, buldukları ve belgeledikleri şeyler daha az önemli geliyordu. Leftrin'in ilgisiyle doğrulanmamışlardı.

Alise sola dönerek, her zamanki rutinine göre dikkatli haritalama ve keşif çalışmalarına devam edebileceği daha dar bir yola girmeye başladı. Sonra

durdu. Hayır. Bu yolda devam ederse, yağmalanmadan önce büyük binalara bile giremeyecekti. O yüzden bugün planını değiştirdi. Bugün belgeleme, çizim ve not alma günü olmayacaktı. Bugün sadece keşif yapacaktı, canının istediği yere yürüyecekti.

Nehirden uzaktaki dağlara doğru uzanan geniş caddeye geri döndü. Rüzgâr arkasında esiyordu ve yağmur damlaları gözlerini kıymasına neden oluyordu. Yürürken sağa sola bakınıyor, yolun her ayrımında duruyordu. Keşfedilecek, kataloglanacak ve kaydedilecek çok şey vardı. Hafif bir tepenin zirvesine ulaştı ve bir an düşündükten sonra sağa döndü.

Bu geniş cadde boyunca, deniz kıyısına yakın yerlerde gördüğü mütevazı evler ve küçük dükkanlardan çok daha görkemli binalar vardı. Bu binaların büyük bir kısmını oluşturan siyah taşlar yağmurla ıslanarak parlıyordu ve üzerinde gümüş iplikler gibi akan damlalar ışıldıyordu. Binaların birçok kapı ve sütun başlığı süslenmişti. Bazı sütunlar, birbirine dolanan asmalar ve arkalarından bakan hayvanlar ile oyulmuştu. Orada, bir giriş, kafes ve asma şeklinde ustaca oyulmuş taşlarla korunmuştu.

Bir sonraki yapıda, şiddetini artıran yağmurdan korunmak için sığındığı bir sundurma vardı. Sütunlar, birbirlerini destekleyen akrobatlar şeklinde oyulmuştu; ayakları omuzlarda, elleri tavanı tutuyordu. Gümüş rengi ve parçalanmış ahşaptan yapılmış uzun kapılar, içeri girmesini engelliyordu. Eski bir mandalın hala kapıyı kapalı tuttuğunu merak ederek kapılardan birine hafifçe itti. Eli çürümüş ahşaptan içeri girdi. şaşkınlıkla elini geri çekti ve sonra eğilip yumruk büyüklüğindeki delikten içeriye baktı. Bir ön oda ve ardından başka bir kapı gördü. Kapı kolunu tuttu ve çekti, ancak kapı sadece kısmen açıldı. Yaptığı hasara dehşetle kapıyı bıraktı, ancak ağır pirinç kapı tokmağı koparak ayaklarının dibine düştü. *"Aferin sana, Alise,"* diye kendini sertçe azarladı.

Sonra, rüzgâr ve yağmurun uğultusu eşliğinde, eğilip avuç avuç odun parçalarını çekerek, içinden geçebileceği kadar büyük bir açıklık açtı. Diğer tarafta ayağa kalktı ve etrafına baktı. Artık yağmurun sesini duyamıyordu ve rüzgâr da sakinleşmiş ve uzaklaşmıştı. Yüksek pencerelerden yumuşak kenarlı dikdörtgenler halinde ışık yere düşüyordu. Odanın ortasına doğru yürürken ayaklarının altında bir halı parçalandı. Yukarı baktı: tavan ejderhalarla doluydu

ejderhalarla boyanmıştı. Bazıları pençelerinde kurdeleli sepetler taşıyordu ve sepetlerin içinde ve sepetlerden sarkan parlak giysili figürler vardı.

İkinci bir dizi uzun ahşap kapı onu çağırıyordu. Odayı geçerek kapılara ulaştı ve dış kapılardan çok daha iyi korunmuş olduklarını gördü. Parlak pirinç bir kolu kavradı, çevirdi ve kapıyı itti. Kapı, uzun süredir kullanılmadığından sadece hafif bir gıcırtı çıkararak neredeyse kolayca açıldı.

Ortaya çıkan oda, tiyatronun ortasındaki büyük sahneye doğru hafifçe alçalan eğimli bir zemine sahipti. Boş bir alanla çevrili bir ada gibiydi, ardından kademeli sıralar ve sonunda tozlu minderlerin hayaletlerini taşıyan sandalyeler vardı. Gözlerini kaldırdığında, perdeleri çekilmiş kutuların sahneyi görkemli bir şekilde yukarıdan izlediğini gördü. Işık, kalın camdan yapılmış bir kubbenin içinden geliyordu. On yılların tozu, bulutlu bir günde içeri sızan ışığı loşlaştırıyordu. Işık, odanın en dış kenarlarında donmuş gibi duran gölgeleri dağıtamıyordu. Yarıyı görünen bekleyen figürler, onun ani girişiyle donmuş gibi görünüyordu.

Alise dikkatlice nefes aldı ve elini kaldırarak kirpiklerinden yağmur damlalarını sildi. Damlaların kaybolacağını biliyordu. Bunun siyah taşın bir hilesi olduğunu anlamaya başlamıştı. Bazen fısıldıyordu, bazen yüksek sesle şarkı söylüyordu ve bazen, köşeyi hızlıca döndüğünde ya da eliyle duvara dokunduğunda, insanlar, atlar ve arabalar, şehrin hala hatırladığı tüm yaşamı görebiliyordu. Gözlerini iyice ovuşturdu, ellerini indirdi ve tekrar etrafına baktı.

Hâlâ gölgelerden ona bakıyorlardı, tüm başları ona dönmüştü. Giydikleri parlak ve alacalı kıyafetler mesleklerini belli ediyordu: Akrobatlar, ip cambazları, hokkabazlar, yaz festivallerinde bir toplulukta ya da Bingtown'daki Büyük Pazar'ın kenarında para atanlara gösteri yapan sanatçılar gibiydiler. İnanılmaz derecede hareketsizdiler ve onların heykel olduğunu tamamen anladıktan sonra bile, titrek bir sesle "Merhaba?" diye seslendi.

Sesi salonda yankılandı ve ona geri döndü. Odanın uzak köşesinde, bir tiyatro locasını örten perdeler aniden açıldı ve bir *şapırtı* ile yere düştü, iplikler, tüyler ve tozlar uçuşmaya başladı. Kız irkildi, sonra ayağa kalktı, ellerini sıkıca tutarak ince güneş ışığında dans eden sayısız toz zerresini izledi. "Sadece heykeller," diye yüksek sesle ısrar etti. "Hepsi bu."

Kendini zorlayarak dönüp koltukları çevreleyen koridordan yürüyerek ilk heykelin yanına gitti.

Yakından bakınca daha az rahatsız edici olacaklarını düşünmüştü. Ama öyle değildi. Her biri zarif bir şekilde oyulmuş ve boyanmıştı. Mavi ve yeşil giysili bir hokkabaz, bir elinde iki top, diğer elinde üç top tutmuş, başını merakla eğmiş, bakır yeşili gözleri gülümsemeye başlarken kısılmıştı. Onun iki adım ötesinde, bir akrobat durmuştu, bir elini partnerine uzatmış, çenesini göğsüne gömmüş, boş koltuklara merakla bakıyordu. Partneri, onun renkli kıyafetine uyan sarı-beyaz çizgili bir kıyafet giymişti ve saçları dağınık siyah bukleler halinde dökülmüştü. Dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Çiftin arkasında, bir uzun bacaklı adam sopalarından inmiş, onları omzuna dayamış ve boş salonu seyrediyordu. Kuş gagası maskesi takmış, zarif başlığı bir kuşun tepesindeki tüyleri andırıyordu.

O yürümeye devam etti; hiçbir figür birbirine benzemiyordu. Burada, partnerinin omuzlarına çıkmak için diz çökmüş ince bir çocuk vardı. Burada, dudaklarına flüt dayamış ve ayaklarının dibinde üç küçük oyma siyah köpek bulunan bir adam vardı; hepsi arka ayakları üzerinde durmuş, onun melodisine dans etmeye hazırdı. Sonra yüzü ve kolları beyaza boyanmış, altın iplikleri taklit eden yaldızlı bir elbise giymiş bir kız vardı. Tüylerden ve horoz başlarından yapılmış tacı da yaldızlıydı ve elinde daha çok tüy süpürgeye benzeyen bir asa tutuyordu. Onun arkasında, gelincikler kadar esnek kaslı, sadece kısa parlak etekler ve göğüslerini zar zor örten birer kumaş parçası giymiş ikiz kızlar vardı. Kollarının, karınlarının ve bacaklarının derisi mavi, kırmızı ve altın renkli abartılı süslemelerle boyanmıştı. Alise onların önünde durdu ve bu desenlerin dövme mi yoksa her gösteri için yeniden mi boyandığını merak etti. Her bir oymanın, bir zamanlar bu tiyatrodaki sahne almış bir eğlence grubunun gerçek ve bireysel üyelerini temsil ettiğinden şüphe duymuyordu.

Tiyatroyu yavaşça dolaştıktan sonra, bir kez daha sahneye bakarak durdu. Bunu nasıl belgeleyebilirdi? Ya da açıklayabilirdi? Neden uğraşsın ki? Bir ya da iki yıl sonra, heykellerin hepsi ortadan kaybolacak, topluluklarından ayrılacak ve Bingtown'a götürülerek en yüksek teklifi verene satılacaktı. Kafasını salladı ama bu kasvetli düşünceyi kafasından atamadı. "Üzgünüm," dedi onlara yumuşak bir sesle. "Çok üzgünüm."

Gitmek için döndüğünde, yerde bir şeyin parladığını fark etti. Paçaları bezle sarılmış botuyla üzerine bastı ve elinin genişliği kadar gümüş bir şerit ortaya çıktı. Dizlerinin üzerine çöktü, yıpranmış eldivenini çıkardı ve eliyle üzerindeki tozu silkeledi. Ama elinin dokunuşuyla gümüş şerit sıçradı.

hayata. Işık, onun dokunuşundan her yöne doğru hızla yayıldı, durduğu yerden şeritler halinde yayıldı, koridorların hatlarını çizdi ve duvarları tırmanarak uzaktaki tavan penceresini karmaşık bir gümüş rengi ışık düğümüyle çerçeveledi.

"Jidzin," dedi sessizce, neredeyse sakın bir şekilde. "Bunu daha önce görmüştüm, dokunulduğunda parlayan metal. Trehaug'da bir zamanlar çok vardı." Ama bunun böyle olduğunu sanmıyordu. Bu tamamen sağlam ve işlevseldi. Eğilmiş halde kalarak şeridi dokundu ve gümüş ışığın eski salonu neşeyle uyandırmasına hayretle baktı. Neredeyse bir gösterinin başlamasından önceki molayı duyuran müziğin çalmasını bekliyordu.

Hayalet gibi bir müzik çalmaya başlayınca vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. Ses zayıf ve uzaktaydı ama şüphesiz neşeliydi. Bir korno neşeyle çaldı ve bir yaylı çalgı onu nota nota takip etti. Sonra heykeller hareket etmeye başladı. Kafaları müziğin ritmine göre sallanıyordu, tüy süpürgesi bir baton haline geldi, ikiz kızlar uyum içinde bir adım ileri, bir adım geri hareket ediyordu. Alise, heykeller canlanırken korkuyla hıçkırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yerine oturdu. "Hayır," diye fısıldadı korku içinde.

Ama heykeller yaklaşmadı. Müzik çalarken heykeller hareket ediyor, başlarını sallıyor, ellerini nazıkçe sallıyor, dudakları gülümsüyor ama gözleri görmüyordu. Alise izlerken müzik kesildi, heykellerin hareketleri daha tereddütlü ve düzensiz hale geldi ve sonra müzik kesilip düzensizce titremeye başlayınca heykeller titreyerek durdu. Müzik kesildi ve jidzinlerin gümüş rengi parlaklığı yavaşça kayboldu. Birkaç saniye içinde, büyük salonun tek ışığı yine uzaktaki cam kubbenin üstünden geldi ve heykeller hareketsizce yere düştü.

Alise yere oturdu ve kendini hafifçe salladı. "Gördüm. Gerçektir," diye kendine güvence verdi. Ve bu sözleri söylerken, bu özel Elderling büyüsünü görecekti son kişi olduğunu biliyordu.

Dışarıda yağmur durmuştu. Rüzgâr soğuktu, ama bulutları güneşin önünden uzaklaştırıyordu ve ek ışık çok hoş geldi. Alise ıslak pelerinini kendine daha sıkı çekti, ama rüzgâr pelerinin her yırtığını buldu ve soğuk elleriyle ona dokunmak için içeri sızdı. Aceleyle yürüdü, sonra rüzgârın doğrudan esmesinden kaçmak için bir yan sokağa döndü. Bir kuzgun aniden onaylamayan bir ses çıkararak bir binanın saçağından havalandı ve uzaklaşırken onu ürküttü. Burada, binaların önünden yürürse korunaklıydı ve zayıf güneş ışığı bile hafif bir sıcaklık hissi veriyordu.

sıcaklık hissediliyordu. Yürürken eldivenlerini tekrar giydi. En son ne zaman içten içe ısınmıştı? Cevap hemen geldi: Leftrin Cassarick'e dönmek için ayrıldığı gece. Nehirde nerede olduğunu ve fırtınaların yolculuğunu nasıl etkilediğini merak etti. Nehirden aşağıya yolculuğun nehirden yukarıya yolculuktan çok daha hızlı olacağını ve günlerce yolculuklarını yavaşlatan ve kafalarını karıştıran sığılıkların artık olmayacağını söylemişti.

"Tek yapmamız gereken en güçlü akıntıyı takip etmek, bunda bir püf noktası yok. Şüpheyeye düşersek, Tarman'a güvenelim, o yolumuzu bulur. Bana güven. Bana güvenemezsen, gemime güven! O, nesillerdir ailemi bu nehirden korudu."

Ve o, hem kaptanına hem de onun yaşam gemisine güvendi. Ama Leftrin'in burada olmasını diledi. Onun dönüşünü, korktuğu kadar çok da arzuluyordu, çünkü o geri döndüğünde, bu el değmemiş şehrin günleri sayılı olacaktı. Bir suçluluk duygusu onu sardı. Yapılacak işler vardı, çok iş. Kısa kış günü hızla geçiyordu ve gün batmadan önce geri dönüp ejderhayı beklemeliydi.

Zamanın ya da depremin ya da her ikisinin birden kurbanı olmuş iki binanın önünden hızla geçti. Birinin cephesi çökmüş, sokağa yayılmış bir moloz yığını, terk edilmiş içini ortaya çıkarmıştı. Üzerinden tırmanırken, yanındaki binanın ilkine yaslandığını fark etti. Siyah taş temelde çatlaklar uzanıyordu. Sokağın diğer tarafına geçerek aceleyle uzaklaştı.

Titreyerek ve aç olan Alise, öğle yemeğini yiyebileceği bir barınak bulmaya karar verdi. Pakette kurutulmuş tütsülenmiş et şeritleri ve küçük bir şişe suyu vardı. Basit bir yemekti, ama açlığı düşüncesi bile ağzını sulandırıyordu. Ama tarçınla baharatlanmış ve bal ile tatlandırılmış bir fincan sıcak çay için neler vermezdim! Ve Bingtoun'da sokak satıcılarının sattığı yağlı sosisli çöreklerden birkaç tane! Yağlı ve kenarları kahverengi, baharatlı sosis, soğan ve adaçayı ile doldurulmuş, yaprak yaprak hamurdan yapılmış çörekler.

Böyle şeyler düşünme. Sıcak, zengin yemekleri, yeni, sıcak yün çorapları ya da Hest'in evindeki rafta gereksiz yere katlanmış, tilki kürkü yakalı ve kapüşonlu ağır kışlık pelerinini düşünme. Omuzlarında o hoş ağırlığı hissetmeyi ne kadar da istiyordu.

Sokağın sonunda, tamamen beyaz taşla döşenmiş devasa bir meydan, güneşte parıldayarak gözlerini kamaştırıyordu. Sanki devler için yaratılmış gibiydi. Kocaman bir kuru çeşmenin üzerinde, gökyüzüne doğru pençelerini uzatan, parlak kanatları yarı açık yeşil bir ejderha heykeli duruyordu. Heykel çok büyük müydü, yoksa bu yaratıklar gerçekten o büyüklüğe ulaşabiliyor muydu? Ona hayretle bakarken, bir atın o boğazdan tek yudumda kayıp gittiğini hayal etti.

Çeşmenin ötesinde, geniş bir merdiven devasa bir binaya çıkıyordu. Siyah duvarların dışını devasa beyaz kabartma figürler süslüyordu. Bir kadın öküzlerin çektiği bir sabanla tarlayı sürüyordu. Başında çiçeklerden yapılmış bir taç vardı ve ustaca işlenmiş şeffaf cüppesi rüzgarda arkasında dalgalanıyor gibi görünüyordu. İnce ayakları çıplaktı. Alise, kadının tek bir saban izinin sonunda, hele ki bütün tarlayı sürdükten sonra nasıl görüneceğini hayal ederek gülümsedi. Bu görüntüde çok sanatsal bir hayal gücü kullanılmıştı!

Gözlerini kaldırıp devasa binadan yükselen kuleye baktı. En üstte kavisli cam panellerden yapılmış bir kubbe vardı. Etrafına bir bakış, bu tepenin en yüksek yapısına, belki de şehrin en yüksek yapısına geldiğini doğruladı. Gözlerini tekrar indirdiğinde, bakışları girişin üstüne oyulmuş yazıya takıldı. Elderling karakterleri kıvrılıyor ve dans ediyordu, anlamasına engel olan çekici bir şekilde tanıdık geliyordu. Girişi taş aslanlar koruyordu.

Pekala. İçeri girip yemeğini yiyecek, sonra kuleye çıkan merdivenlerin hala sağlam olup olmadığını kontrol edecekti. Eğer sağlamsa, o manzarayı kullanarak tüm şehrin büyük bir taslağını çizecekti, bunu ilk geldiğinde yapması gerekirdi! Girişe doğru uzun tırmanışa başladı. Merdivenler geniş ve alçaktı. "Ne sinir bozucu bir tasarım," diye mırıldandı ve sonra kahkaha attı. İnsanların bacakları ve adımları için sinir bozucuydu. Bir ejderha için ise mükemmeldi. Girişin karanlık boşluğuna baktı. Bu odanın büyük ahşap kapıları çoktan çökmüştü. Parçaları merdivenlere dağılmıştı. Kapıya ulaştı ve düşmüş ahşap ve pirinç bağlantı parçalarının üzerinden geçerek içeri girdi.

İç odaya şaşırtıcı miktarda ışık giriyordu. Geniş mermer zemini, dağınık mobilya kalıntıları ile doluydu. Masalar mı? Bunlar bir zamanlar banklar mıydı? Bir zamanlar pencereler arasındaki duvarları süsleyen duvar halıları, artık yırtık pırtık kalıntılar halinde asılı duruyordu. Odaya ilerledi

, kapıdan gelen kurumuş tahta parçaları ayaklarının altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu.

Pencere nişlerinde taş banklar vardı ve Alise öğle yemeği için uygun birini seçti. Soğuk bankta oturdu, dizlerini göğsüne çekti ve nemli pelerinini dikkatlice etrafına sıkıca sararak vücudunun ısınısını korudu. Leftrin'in ona verdiği Elderling cüppesini düşündü; şu anda onu giyseydi, çok sıcak olurdu. Ancak eski kumaşın görünürdeki sağlamlığına rağmen, onu dışarıda giymemeyi tercih etti. Bu şehirdeki diğer eserler gibi yeri doldurulamaz bir parçaydı ve sıradan bir giysi olarak kullanmak yerine saklanıp incelenmesi gereken bir şeydi.

Çantasından tütsülenmiş et paketini çıkardı ve omzundan deri su şişesini indirdi. Eldivenlerini çıkardı ve yemeğini açtı. Kırmızımsı etin bükülmüş çubukları sertti, ama kızılağaç dumanı onu lezzetli hale getirmişti. Azimle çiğnedi ve her lokmanın ardından bir yudum su içti. Su, sudu. Basit ve az bir yemektir, çabucak bitti, ama sahip oldukları için şükretmesi gerektiğini kendine hatırlattı. Yerken, kırık kapıdan solan günü izledi. Kış günleri çok kısaydı. Mümkün olduğunca yükseğe tırmanacak, şehri seyredecek ve yapabildiğini çizip eski rıhtıma dönüp Heeby'yi bekleyecekti.

Düşmüş kapıların karşısındaki odada, geniş merdivenler gölgelerin içine çıkıyordu. Ayağa kalktı, su şişesini tekrar omzuna astı ve merdivenlere doğru yürüdü. Kapının arkasında, kapının kapladığı alan kadar büyük bir meyve bahçesi olabilirdi. Kapıyı arkasında bırakırken, odanın genişliği onu daha küçük ve savunmasız hissettirdi. Şehrin gölgelik sakinlerinin uzak fısıltıları giderek yükseldi. Binaya doğru ilerledikçe, eski Elderlinglerin varlığı daha da hissedilir hale geldi. Gözünün ucuyla bir hareket sezdi, ama baktığında kimse yoktu. Kendini cesaretlendirip ilerledi.

Korkmanın bir yararı yoktu, diye düşündü. Neden korkacaktı ki? Taşlara kazınmış anılardan mı? Onlar ona zarar veremezdi, tabii o izin verip kendilerini kontrol etmelerine ve büyüsüne kapılmaya izin vermezse. Ve o izin vermeyecekti. Kesinlikle vermeyecekti. Yapacak işi vardı. Adımlarını hızlandırdı ve fısıltılar giderek yükselirken arkasına bakmamaya karar verdi. Merdivenler

dış merdivenlerden daha dikti; en azından dış merdivenler insanların rahatlığı için yapılmıştı. Yukarı çıkarken elini tırabzana koydu.

Sonra etrafında bir gürültü koptu. Üç genç sayfa çocuğu yanından koşarak geçti, genç sesleriyle şüphesiz hepsinin işlediği bir suçu birbirlerine atıyorlardı. Merdivenlerden aşağı inen, yaramaz sayfalara kızgın bakışlar atan, sarı cüppeler giymiş en az bir düzine uzun boylu insan vardı. Gözleri bakır, gümüş ve altın renginde parılıyordu ve uzun parmaklı bir kadın eliyle bir işaret yaptığında, Alise ona hiç dokunmayan hayaletvari bir dokunuştan geri çekildi. Elini tırabzandan çekti ve oda sessizleşti. Ama bir kez kendine geldiğinde, hayaletler güç kazanmış gibi görünüyordu. İşlerini konuşan fısıltılar kulaklarında yankılanıyordu. Ellerini önünde birleştirmiş, yukarı çıkarken onları eskisi kadar net göremese de, hala hissedebiliyordu.

Bir sahanlığa ulaşan Alise, geniş odaya göz attı. Hayaletler halindeki banklar ve masalar, kendi yıkıntıları üzerinde duruyordu. Sabırsızca çalan bir zil sesi duydu ve başını çevirdiğinde, kısa soluk sarı tunik ve mavi tozluk giymiş bir sayfa, çağrıyı yanıtlamak için koşarken neredeyse görebildi. Geri döndü. Devlet işi olmalı, diye düşündü. Belki bir arşiv salonu ya da kanunların yapıldığı bir oda.

Yukarı çıktı. Merdivenler, her sahanlıkta bulunan geniş pencerelerden gelen ışıkla aydınlanıyordu. Camlar, kalın yağmur damlalarıyla bulanmıştı. İlk pencereden sadece komşu binalar görünüyordu. İkincisinden ise çatıları görebildi. Büyük merdivenler o kadar uzanıyordu. Geniş bir odayı geçerek bir sonraki merdivenleri bulmak için daha küçük bir merdiven buldu. Ancak bir sonraki sahanlıkta, şehri görebilme umutları, gösterişli bir vitray pencere tarafından boşa çıktı. Gün ışığı çok loştu, ama siyah saçlı, koyu gözlü bir Elderling kadının bakır rengi bir ejderhayla hararetli bir şekilde konuşurken görebiliyordu. Merdiven sahanlığı, alt katlara göre daha fazla ışık alan yüksek pencereleri olan bir tür galeri odasına açılıyordu. Pencereler arasındaki duvarlar, tarlaları süren, ekinleri biçen ve savaşa hazırlanan Elderlinglerin frizleriyle süslenmişti.

Onları daha yakından incelemek için odaya girdi. Evet. Frizlerden birinde, güçlü kaslı bir Elderling parlayan bir kılıçla kıvılcımlar saçıyordu. Bir diğerinde, esnek yeşil bir ejderha, kırmızı saçlı ince bir Elderling kadının yanında arka ayakları üzerinde dikilmişti. Kadının yumrukları, kılıç kemerinin üzerinde kalçalarına dayalıydı. Yuvarlak kolları kaslıydı, bacakları

esnek gümüş pullarla kaplı zırhla kaplıydı. Mavi bir ejderha dikenli bir zırh giymiş, kızıl gözleriyle Alise'ye öfkeyle bakıyordu.

Odayı yavaşça dolaşarak her resmi hafızasına kazımaya çalıştı. Elderlingler ve ejderhaların her birinin farklı bireyler olduğuna emindi. Her resmin altında parıldayan yazıları neredeyse okuyabiliyordu. Kırmızı ve gümüş renkli bir ejderhanın olduğu resmin önünde uzun süre durdu. Yanındaki Elderling de kırmızı ve gümüş renkliydi ve birbiriyle uyumlu zırhları siyah sivri uçlarla süslenmişti. Adam, kısa ve makaralı tuhaf bir yay tutuyordu. Ejderhanın zırhı dikenlerle ve ek oklarla doluydu. Ejderhanın sırtına, yüksek sırtlı ve sarkan kayışları olan bir tür taht sabitlenmişti. Savaşçı, ejderhasıyla birlikte savaşa gitmişti. Yani, Sintara, Heeby'nin Rapskal'ın ona binmesine izin vermesini kınamasına rağmen, eski Elderlingler ejderhalara biniyorlardı. Düşmanlarının kim olduğunu merak etti. İnsanlar mı? Diğer Elderlingler mi? Diğer ejderhalar mı? O eski zamanlara dair uzun süredir sahip olduğu algıları sarsıldı ve yeniden şekillendi. Elderlinglerin barışçıl ve bilge, savaşmak için fazla bilge olduklarını düşünmüştü. İçini çekti.

Çok uzun süre oyalanmıştı. Kararan görüntüler, kısa kış gününün akşamın yerini aldığını gösteriyordu. Binayı gezmeyi bitirmek istiyorsa, yola devam etme zamanı gelmişti. Bir sonraki merdiven spiral şeklindeydi ve sonunda dışarıdan gördüğü kulenin tabanına geldiğini düşündü. Yolu dış duvara paralel ilerliyordu ve yolu, sadece küçük bir kesiti gösteren derin ve dar pencerelerden aydınlatılıyordu. Bir kapıya geldi, ama kilitliydi, bir sonraki de öyle, ondan sonraki de. Kim boş bir odanın kapısını kilitler ki? Bu şehrin halkını buradan uzaklaştıran her neyse, bu kilitli kapıların arkasında korumaya değer bir şey bırakmış olmalıydı. Parşömen rafları veya kitaplarla dolu raflar hayal etti. Belki de burası şehrin hazine odasıydı ve kapılar arkasında basılmış sikkeler ve diğer zenginlikler saklanıyordu.

Alise dolambaçlı merdivenleri tırmanmaya devam ederken, her kısa sahanlıkta birer tane olmak üzere daha fazla kilitli kapı ile karşılaştı. Her kapıyı denedi, metal kollara dokunduğunda kendini hazırladı. Her seferinde, elini geri çekip kuleyi sessizliğe ve karanlığa geri döndürmeden önce, gözlerinde bir anlık hareket ve yaşam görüntüsü belirdi. Her sahanlıkta merdivenler daha dar ve daha dik hale geliyordu.

Sonra aniden tırmandı ve beklediğinden çok daha büyük bir odaya girdi. Kulenin tepesi, sanki bir mantarın başı gibi

ve kalın bir cam tavanla örtülmüştü. Yağmur tekrar başlamıştı ve yağmur, kirli camdan küçük akıntılar halinde akıyordu, sanki yılanların karınlarına bakıyormuş gibi. Bu kubbe şeklindeki odanın duvarları, cam ve taş panellerden oluşuyordu. Şok edici bir şekilde, panellerden birinin kırık olduğunu gördü. Odanın ortasındaki devrilmiş masanın etrafında tereddütle dolaştı. Yaklaştıkça yüzü asıldı. Biri odada ateş yakmıştı! Ve pencere kasten kırılmıştı: cam parçaları hem yerde hem de kulenin dış kenarlarını çevreleyen parapet üzerindeydi. Pencerenin yanındaki duvardaki isin üzerinde net bir el izi vardı.

Öfke onu sardı. Rapskal ne düşünmüştü? Çünkü en olası suçlu oydu. O, şehirde herkesten daha fazla zaman geçirmişti, şehri keşfetmeye en meraklısıydı ve sırf dışarı çıkıp şehri engelsiz bir şekilde görebilmek için böyle bir şey yapacak kadar dürtüsel davranabilecek tek bekçi oydu.

Şimdi onu çeken de aynı cazip duyguydu. Zaten bildiği şeyi doğrulamak için kısa bir süre dışarı eğildi. Güneş batıyordu ve yağmur tekrar başlamıştı. Sonra, kalbi ağzında, hala çerçeveye yapışmış sivri parçaları geçerek parapete çıktı. Soğuk bir rüzgar onu sardı ve kırık camlar ayaklarının altında gıcırdadı. Kuleyi çevreleyen yürüyüş yolu dardı ve kenarındaki korkuluklar gülünç derecede alçaktı.

Kuleyi dikkatlice dolaşırken duvara yakın durdu ve yağmurun arasından şehri ve çevresini gözetledi. Sis ve yaklaşan karanlık onu sinirlendirdi. Uzakta uzanan şehir, loş topraklara karşı bir bina yığını gibiydi. Parlak siyah nehrin karşısında, bekçilerin yerleşim yerinden ışık kıvılcımları görünüyordu, ama görkemli Kelsingra karanlıkta uyuyordu. Turunu neredeyse tamamlamışken, korkulukta dar bir kapı gördü. Kalbi ağzına gelmiş, kendini zorlayarak kenara adım attı ve aşağıya baktı. Evet. Kapı, başka bir balkona inen bir merdivene açılıyordu. Merdivenin amacını hemen anladı. Pencerelemler için. İki eliyle korkuluğa tutunup dışarıya eğildi. Merdiven birkaç kat aşağı iniyordu; tırmanırken geçtiği kilitli odaların pencerelemleri vardı. Kuru ve güneşli bir gün olsaydı, kilitli odalara bu yoldan girebilecek mi diye görmek için aşağı inmeyi göze alırdı. Ama tek başına, ıslak rüzgarda ve ışığın kaybolduğu bir zamanda, bu onun için uygun bir zaman değildi.

düşme tehlikesi vardı. Kule odasına geri sıkışarak girdi ve kirpiklerinden yağmur damlalarını silerek durdu.

Odanın ortasındaki moloz yığını dikkatini çekti. Çömelip ona bakmak için eğildi. Büyük yuvarlak bir masa vardı ve yıkılmıştı. Ama masanın üzerinde bir şey vardı. Ne olduğunu anlamak için bir süre ona baktı. Bu, bu şehrin bir maketiydi! Burada nehir limanı, burada da rıhtım vardı, kırık camlardan giren yağmur nedeniyle biraz bozulmuştu. Ama maketin geri kalanı oldukça sağlamdı. Bulunduğu kule, maketteki şehir merkezinde gibi görünüyordu, cam paneller de haritadaki manzaraya karşılık geliyordu.

Keşke bir meşale olsaydı! Işık çok çabuk sönüyordu. Yarın ilk iş buraya gelip çizim yapmak için bir şeyler getirmeliydi. Ve bu muhteşem şehir haritası bir şekilde korunmalıydı! Rapskal'ın dikkatsiz vandalizmi bu değerli eseri tehlikeye atmıştı. Bu gece onunla konuşmalı ve yaptığı hasarın farkında olduğundan emin olmalıydı. Umarım başka yerlerde de bu kadar yıkıcı olmamıştır. Ne düşünmüştü ki?

Kalbinden gelen bir iç çekişle ayağa kalktı, muhteşem haritadan ayrılmak istemiyordu ama karanlığın çökmekte olduğu merdivenlerden aşağı inmek de istemiyordu. Odadan çıkarken haritaya son bir kez baktı ve durakladı. Nefesi kesildi. Bir köprü mü? Nehrin üzerinde bir köprü mü? Olamaz! Kimse bu kadar şiddetli bir nehrin üzerine bu kadar uzun bir köprü inşa edemezdi. Ama oradaydı, geniş nehri geçen küçük bir siyah köprü maketi. Yönünü belirledi ve bir kez daha yağmurla kayganlaşan parapete çıktı. Sis ve yağmurun arasından baktı ama hiçbir şey göremedi. Muhtemelen çoktan parçalanmıştı.

Kule odasına geri döndü ve uzun merdivenlerden inmeye başladı. Merdivenlerden inmek artık bir kuyuya inmek gibiydi. İlk basamakları indikten sonra karanlık onu yendi ve elini yanındaki siyah duvara dayamak zorunda kaldı. Şaşkınlıkla, aradığı desteği bulmak yerine, parmakları tırabzanın hemen üstünde duvara yerleştirilmiş bir jidzin şeridi buldu ve bu şeritle dokunduğu anda kule aydınlandı. Işık onun önünde ilerledi, parlak değildi ama karanlığa tercih edilebilirdi ve ayaklarını yönlendirmek için yeterliydi. Merdivenlerde daha az Elderling hayaletleri vardı ve gördükleri süpürge ve toz bezleri taşıyorlardı. Bir keresinde, önemini gösteren bir tür omuz süslemesi olan sarı cüppeli bir memur gördü.

önemini gösteren bir tür omuz süslemesi olan sarı cüppeli bir memur gördü. Kollarında bir sürü parşömen taşıyordu ve merdivenlerden ağır ağır iniyordu. İki kat merdiven inmeden cesaretini toplayıp bu hayali görüntünün içinden geçip onun yanından hızla geçebildi. Arkasına bakıp ona baktı, ama o dalgın bir ifadeyle onu sanki hayaletmiş gibi görmezden geldi.

Karanlık odaları geçmek zordu. Sonunda zemin kata ulaştığında ve yıkılmış kapılardan gri bir akşam gördüğünde, binadan çıkmak için koşmaya başladı. Ayak sesleri yerde yankılandı ve şimdiye kadar hissetmesine izin vermediği korku aniden onu ele geçirdi ve Elderling kulesinden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçarak sokaklara ve Heeby'nin onu beklediği yere koştu.

Değişim Ayının 25. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

***Kim, Kuşların Bekçisi, Cassarick Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug***

Nasıl cüret edersin, bit sorununun kaynağının ben olduğumu ima edersin! Bu haşereleri kuşlar, uçuşları sırasında ormanda gecelerken kapmış olabilir. Kendini Lonca müfettişlerinin arkasına saklayabilirsin, ama bu şikayeti kimin yaptığını ve benim kümeslerimde ve kuş kafeslerimde bu haksız ve rahatsız edici denetimleri kimin başlattığını ben biliyorum! Sen ve ailen, aranızda bir Dövmeli'nin gelip çalışkanlığı ve gayretiyle kuş bekçisi olmasını hiç affetmediniz. Siz Rain Wilds'a ve "eşitliğe" bizi böyle mi karşılıyorsunuz, yalanlar ve gizli suçlamalarla mı? Sen, pullu suratlı, erkek göğüslü kertenkele orospusu! Konseye kendi şikayetlerimi ileteceğim, başlangıç olarak sen, Erek ve yeğenin bu göreve geldiğimden beri bana karşı komplo kurup iftira attığınızı! Bu intikamını şimdi bitirebileceğini sanabilirsin, ama kümeslerin boşalana ve kuş bakıcı belgelerin geri alınana kadar senin peşini bırakmayacağım!

Sekizinci Bölüm

DİĞER

HAYATLAR

Yağmur yağmayan ikinci günleriydi. Sedric, hava biraz ısınsaydı kendini daha şanslı hissedirdi. Soğuk yağmur artık neredeyse her gün onları üşütüyordu. Bir keresinde yüksek sesle merakını dile getirmişti: "Elderlingler neden buraya yerleşti ki? Neden sıcak bir deniz kıyısı yerine bu kadar yağmurlu bir yere şehir kurdular? Ejderhalar güneşi sever. Elderlingler neden buraya yerleşti?"

Carson ona keskin bir bakış attı. "Çok iyi bir soru. Bazen, Spit rüya görürken ve düşünceleri zihnime girerken, nedenini bilmek üzere olduğumu hissediyorum. Kelsingra'nın buraya inşa edilmesinin kesinlikle önemli bir nedeni vardı. Onun anılarında hissediyorum. Bu şehre gelen ejderhalar şiddetli bir beklentiyle doluydu. Onun rüyalarında bunu paylaşıyorum ve nedenini neredeyse biliyorum. Sonra bu bilgi benden uzaklaşıyor. Ama ben de aynı şeyi merak ettim."

Küçük bir teselli. En azından bugün yağmur yağmadı. Sedric kendine bunu hatırlattı ve kalbinde biraz şükran bulmaya çalıştı. Zordu. Yağmur yağmayan günlerde Carson, daha iyi havanın tadını çıkarmak için daha da erken kalkardı. Sedric o sabah, yatağının hemen yanında, kulübenin dışından gelen hafif bir çekiç sesiyle uyanmıştı. Yatağının üzerindeki duvardaki çerçeveli açıklığa baktı. Ses oradan geliyordu.

Bir zamanlar kulübenin pencerelerinde cam vardı, belki panjurlar bile. Taş duvarlar ve taş ocak iyi yapılmıştı. Kulübeyi seçtiklerinde çatı çoktan yıkılmıştı. Carson, kulübeyi yeniden inşa etmiş, destek için kaba yontulmuş keresteler ve çatı için çayırdan topladığı dallar ve ot demetleri kullanmıştı. Kulübeye ilk taşındıklarında, boş pencere çerçevelerini fazladan gemi battaniyeleriyle örtmüşlerdi. Ancak günler ve geceler soğudukça, battaniyeleri yatakları için geri almışlar ve Carson yerine derileri çivilemişti. Bu, yağmur ve rüzgarı engellemekle kalmamış, gün ışığını da içeri almamıştı.

Kaba bir şekilde tabaklanmış deriler, Sedric'in hayatına sinmiş ölü hayvan kokusuna katkıda bulunuyordu. Carson, daha iyi bir çözüm bulmaya çalışacağına defalarca söz vermişti. Sert deriler, çekiç seslerinin ritmine uyarak rüzgârla birlikte hareket ediyordu. Sedric, Carson'ın bunu neden şafak vakti yapmak zorunda olduğunu bilmiyordu.

Paylaştıkları kaba paletten yuvarlandı ve ocak başına doğru yürüdü. Ateş sönmek üzereydi. Daha fazla odun getirmek zorunda kalacağını bildiği halde birkaç odun daha attı. Sonra, dün gece değil, önceki gece yıkayıp astıkları giysileri hissetti. Gömlekler kurumuştı, ama pantolonların dikişleri ve bel kısımları hala nemliydi. Sürekli yağmur yağdığı günlerde hiçbir şeyi tamamen kurutmak neredeyse imkansızdı. İçini çekerek bulabildiği en kuru giysileri giydi ve geri kalan çamaşırları geceye kadar kurur umuduyla yeniden düzenledi. Onları katlayıp dolaba koyabilmeyi çok istiyordu. Deriler kokan ve her adımında sallanan çoraplardan kaçınmak zorunda olduğu küçük bir kulübede yaşamak, ruh halini ciddi şekilde etkiliyordu. Temizlik ve düzeni özlüyordu. Dağınıklığın ortasında huzur bulmak zordu. Her zaman böyle hissetmişti. İşine koyulmadan önce çalışma odasını her zaman düzenlemek zorunda kalmıştı. Pencerenin dışındaki tıkırtı devam ediyordu ve giderek daha acil hale geliyordu.

Aç. Ejderhası şikayetini zihnine itti ve diğer tüm düşünceleri uzaklaştırdı.

Biliyorum, güzelliğim. Mümkün olduğunca çabuk halledeceğim. Önce biraz uyanayım.

Bütün gece aç kaldın. Bugün de açsın. Çok fazla uyuyorsun.

Haklısın, küçük kraliçe. Daha iyi olacağım. Bazen Relpda ile tartışmaktansa ona katılmak daha kolaydı. Küçük bakır ejderha talepkâr, otoriter ve başkalarının ihtiyaçlarını hiç düşünmeyen bir çocuk gibiydi. Ayrıca ona tapıyor ve daha önce hiçbir yaratığın yapmadığı kadar ona bağımlıydı. Ve o, kıskanç, bencil ve kindar küçük yaratığa aşık olmuştu. "Küçük," diye yüksek sesle söyledi, gömleğinin düğmelerini iliklerken ve kendine gülerek. Diğer ejderhalara kıyasla sadece küçük. Onu beslemek neredeyse imkansız hale gelmişti. Carson'ın balık tuzağı düzenli olarak balık sağlamaya devam ettiği için şanslıydı. Her sabah bu balıklar olmasaydı, Relpda'nın hayatını cehenneme çevireceğini biliyordu. Zaten öyleydiler. Sadece kendi açlığını değil, kadının açlığını da hissediyordu.

Ocağa baktı. Bacanın üzerinde, alevlerin ve dumanın içinde, parlak kırmızı balık parçaları asılıydı. Duman, eti pişirip koruyordu. Ayrıca kulübenin içindeki çeşitli kokulara kendine özgü aromatik bir koku katıyordu. Kokuları koklamaktan çok yorulmuştu. Kapının yanındaki kancadan yıpranmış pelerininini aldı, silkeledi ve omuzlarına attı. Güne başlama zamanı gelmişti. Yapacak işler vardı. Yıkama ve yemek için su taşımak. Ejderhasını beslemek, kendini beslemek. Ama önce Carson'ın ne yapmaya çalıştığını öğrenecekti. Tıkırtı, düzensiz bir vurma sesine dönüşmüştü.

Evin köşesine dolanarak Carson'ı kaba bir tahta çerçeveye boğuşurken buldu. Çerçevenin üzerine bir parça deri germiş, kenarlarına çakılmış çivilere takmıştı. Bu "pencere"yi açıklığa zorla sokmaya çalışıyordu. Sedric yaklaşınca, kırılğan deri yırtıldı. "Lanet olsun!" diye küfretti Carson ve çerçeveyi ve deriyi bir kenara attı.

Sedric, tatmin edici olmayan yapıya tekme atarken ortağına baktı. "Carson?" diye sordu tereddütle.

Bu kelime avcının dikkatini Sedric'e çekti. Yüzü aniden kızardı. "Şimdi değil, Sedric! Şimdi değil." Arkasını dönüp uzaklaştı, Sedric şaşkınlıkla onun arkasından bakakaldı. Carson'ı hiç bu kadar öfkeli görmemişti, hele ki bu öfkeyi bu kadar çocukça ifade ederken. Bu, Hest'le ilgili istenmeyen anıları canlandırdı. *Tek fark, Hest öfkesini bana yöneltirdi, uzaklaşıp düşüncelere dalmazdı,* diye düşündü. *Hest, onunla konuştuğum için her şeyi benim suçum yapardı.*

Carson'ın terk ettiği projesinin yanına gitti, tekmeyle fazla zarar görmemiş çerçeveyi aldı ve gerilmiş deriyi düşünceli bir şekilde inceledi. Ne olduğunu fark edince suçluluk duydu. Deri o kadar ince kazınmıştı ki ışığı geçiriyor, ama rüzgarı ve yağmuru dışarıda tutuyordu. Derinin üzerindeki tüm tüyler kazınmış ve sertleşmişti, böylece kokusu çok güçlü gelmeyecekti. Bu, Sedric'in pencere örtüleri hakkındaki şikayetine Carson'ın verdiği yanıtı. Sedric sakallı çenesini kaşıyarak düşündü. Carson'ın şikayetini eleştiri olarak algılayacağını veya durumu düzeltmek için bu kadar düşünce ve çaba harcayacağını hiç düşünmeden şikayet etmişti.

Hâlâ çerçeveyi tutarken arkasında ayak sesleri duydu. Carson, Sedric'in elinden pencereyi alıp sert bir sesle, "Yerine kayarak açılacaktı, böylece sabah uyanınca ışıkla karşılaşacaktın. Ama açıklık çok eğri. Sana sürpriz olsun istemiştım ama

İyi yapmayı biliyorum, ama doğru aletlerim yok. Üzgünüm."

"Hayır. Ben üzgünüm. Bu kadar şikayet etmek istemedim." "Sen daha iyisine alışmışsın. Bundan çok daha iyisine."

Bu söze karşı çıkmak mümkün değildi. "Ama bu senin suçun değil, Carson. Ve ben şikayet ettiğimde, sadece şikayet ediyorum. İşleri düzeltmenin sana bağlı olduğunu söylemiyorum. Sadece..."

"Burada rahat değilsin. Bunu biliyorum. Daha iyisine alışmışsın, Sedric. Daha iyisini hak ediyorsun, ama bu konuda ne yapabilirim, bilmiyorum."

Sedric gülmekten kendini zor tuttu. "Carson, bizim hayatımızdan daha kolay bir hayat yaşayan kimse yok ki. Tekne geldiğinde her şey daha iyi olacak."

"Sadece biraz. Sedric, seni izliyorum. Tüm bunlardan ne kadar yorulduğunu görüyorum.

Ve bu beni endişelendiriyor."

"Neden?"

Carson ona tuhaf bir bakış attı. "Belki de intihar etmek için çok samimi bir çaba gösterdiğinde oradaydım. Belki de bir dahaki sefere denediğinde orada olmayacağımdan endişeleniyorum. Ve başarabilirsin."

Sedric şok oldu. "Ben artık farklı biriyim! O kadar zayıf değilim," diye itiraz etti. Carson'ın sözleri onu incitmişti, ama nedenini açıklayamıyordu. Bir an sonra nedenini anladı. "Sen benim zayıf olduğumu düşünüyorsun," diye avcıya suçlamada bulundu, daha ağzından çıkmadan.

Carson gözlerini indirdi ve dağınık saçlarını salladı. Cevabı isteksizdi. "Zayıf değilsin, Sedric. Sadece... sert değilsin. Sürekli devam eden zorluklarla başa çıkabilen biri değilsin. Bu seni kötü bir insan yapmaz, sadece..."

"Zayıf." Sedric onun yerine kelimeyi seçti. Carson'ın sözlerinin bu kadar canını yakmasından nefret ediyordu, gözlerinde biriken yaşların acısından daha çok nefret ediyordu. Hayır. Bu yüzden ağlamayacaktı. Bu sadece onun haklı olduğunu kanıtlardı. Boğazını temizledi. "Balık tuzağına gidip Relpda için bir şeyler almam lazım. Acıktı."

"Biliyorum. Spit de öyle." Carson sinekler tarafından rahatsız edilmiş gibi başını salladı. "Sanırım bugün huysuzluğumun bir nedeni de bu. Seninle alakası yok, Sedric. Bunu biliyorsun." Neredeyse yalvarırcasına konuştu. Tekrar başını salladı. "Lanet olası Spit. Bana açlığını hissettirebileceğini biliyor. Bana bunu dayatıyor. Bu beni sürekli gergin yapıyor. Düşünmemi zorlaştırıyor ve basit bir işi bile sabırla yapmamı engelliyor." Carson başını kaldırdı ve Sedric'in bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinde kararlılık vardı. "Ama ona

ona yemek vermeyeceğim. Henüz değil. Onu aç bırakmalıyım, bir şeyler yapmaya çalışacak kadar aç. O tembel küçük piç. Uçmayı öğrenmek için daha çok çabalamalı. Ama her acı çektiğinde onu besleyeceğim sürece, gerçekten çaba göstermeyecek. Onu biraz acı çekmesine izin vermeliyim, yoksa kendi başının çaresine bakmayı asla öğrenemez."

Sedric sözlerini düşündü. "Sence Relpda'ya da aynısını yapmalı mıyım? Onu aç bırakmalı mıyım?" Bu sözleri yüksek sesle söylerken, ejderhasının bu düşüncenin farkına vardığını hissetti.

Hayır! Aç kalmak istemiyorum. Bana kötü davranma!

"Sert görüldüğünü biliyorum," dedi Carson, sanki o da Relpda'nın düşüncesini paylaşıyormuş gibi. "Ama bir şeyler yapmalıyız, Sedric. Böyle devam edemez. Her gün sabahdan akşama avlansam ve her avda başarılı olsam bile, hepsini doyurmaya yetmez. Hepsi her zaman aç, bazıları diğerlerinden daha fazla. Ama biz bakıcıların yapabileceklerinin bir sınırı var. Ejderhalar uçmak ve kendilerini beslemek için çaba göstermeliler. Ve bunu çok geç olmadan, şimdi yapmalılar."

"Çok geç mi?"

Carson'ın yüzü asık sırtıyordu. "Onlara bak, Sedric. Onlar havada uçan yaratıklar olmalı, ama yer hayvanları gibi yaşıyorlar. Düzgün büyümüyorlar. Kanatları zayıf, hatta bazılarında kanatları çok küçük. Rapskal haklıymış. Heeby'nin sorumluluğunu üstlendiği günden itibaren, her gün ona uçmayı denetmiş. Onu bir ara izle ve vücudunun hatlarını diğer ejderhalarınkilerle karşılaştır. Kasların nerede geliştiğine ve nerede gelişmediğine bak." Başını salladı. "Spit'in kanatlarını çalıştırması zor. İnatçı ve benden daha büyük ve güçlü olduğunu çok iyi biliyor. Onu kontrol edebilmemin tek yolu yemek. Kurallarımı biliyor. Uçmaya çalışıyor. Sonra onu besliyorum. Her gün denemek zorunda. Diğer ejderhalar da bunu yapmak zorunda. Ama zorlanmadıkları sürece yapmayacaklarını düşünüyorum."

Carson'ı sevmedim.

Ama bunun doğru olduğunu biliyoruz, Relpda. Seni besleyemeyecek kadar büyüksün. Ne kadar acıktığını biliyorum. Sana yemek getiriyorum ama asla yetmiyor. Uçup kendi avını yakalayana kadar asla yetmeyecek. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Düşmek acıtıyor.

Açlık da acı verir. Her zaman. Düşmekten acı çekmek, uçmayı öğrendiğinde sona erecek. Ama uçmayı öğrenmezsen, açlık acısı

sonsuzu kadar devam edecek. Denemelisin. Carson haklı. Daha çok çabalamalısın ve her gün denemelisin.

Şu anda seni sevmiyorum.

Sedric, bunun onu ne kadar incittiğini gizlemeye çalıştı. *Seni incitmeye çalışmıyorum, Relpda. Senin tam bir ejderha olabilmen için yapman gereken şeyi yapmanı istiyorum.*

Ben bir ejderhayım! Öfkeli düşüncesinin gücü onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Ben bir ejderhayım ve sen benim bekçimsin. Bana yemek getir!

Birazdan. Onu kasten beklettiğini hissetmemesini umdu. Kendi midesi de protesto etmek için guruldadı.

Carson ona yan gözle baktı. "Bir şeyler yemelisin." "O açken ben yemek yersem kendimi suçlu hissederim."

Carson iç geçirdi. "Kolay olmayacak. Ama birkaç gündür bunu düşünüyorum. Kendi başlarına bırakıldıklarında ejderhalar öğrenmek için pek çaba göstermiyorlar. Şu anda açlıktan ölmemeleri için tuzaklarımızda yeterince balık yakalayabiliyoruz. Ayrıca Heeby'nin onlar için avlanmaya razı olması gibi birkaç şansımız da oldu. Ama böyle şeylere güvenemeyiz. Balıklar her an azalabilir ya da tamamen bitebilir. Ve biz yerel avlanmaya devam ettikçe ve Heeby kampımızın yakınlarında avlanmaya devam ettikçe, avlanacak hayvanlar azalacak. Bunlar büyük yırtıcılar ve iştahları çok. Avlanma alanlarını genişletmeleri ve kendilerini besleyebilmeleri gerekiyor. Aksi takdirde, bu bölge onlar için ikinci bir Cassarick'e dönüşecek. Buraya kadar gelmedik ki böyle bir şey olsun."

Sedric soğuk bir dehşetle dinledi. Carson bunu bu kadar açıkça ortaya koyduktan sonra, bunu nasıl göremediğini merak etti. *Çünkü ben ejderhalar gibiydim,* diye düşündü. *Her şey eskisi gibi devam edeceğini, bekçilerin ne olursa olsun hepsine et bulacağını düşünmüştüm.*

Midesinde tekrar gurultu duydu ve Carson neredeyse kendi sesi gibi gülerek, "Git bir şeyler ye. Tütsülenmiş balık pişmiş olmalı. Relpda'ya da bir şeyler götür," dedi.

"Spit'e de bir şey götüreceksin?"

Carson başını salladı, inkar etmek için değil, kendine kızarak. "Evet. Eninde sonunda. Ama ona beni itip kakamayacağını göstermeden olmaz. O, Relpda'dan farklı bir mizaca sahip. O küçük gümüşün, senin bakırında olmayan bir acımasızlık ve kin var. Bu sadece diğer ejderhalara karşı değil. Tüm bakıcılara karşı da öyle. Kendisi iyi ve işlevselken, öyle olmayan herkese karşı."

"Onun bir seferde sadece bir binici taşıyabileceğini sanıyordum." Thymara bu maceraya hala şüpheyle bakıyordu.

Rapskal, Heeby'nin omuzlarından ona baktı. "O büyüyor. Daha büyük ve daha güçlü oluyor. En çok da kanatları büyüyor. Bunu yapabileceğini söylüyor. Hadi gel." Belinden eğildi ve ona doğru uzanarak elini uzattı. Ona açıkça meydan okurcasına sırtıyordu. Artık geri çekilemezdi. O, onun elini tutarken, o da onun bileğini tuttu. Tutunacak başka bir şey yoktu. Heeby'nin tüm vücudu, cilalı taştan daha pürüzsüz, parlak ve üst üste binen kırmızı pullarla kaplıydı. Ejderhanın sırtına tırmanırken, bu beceriksiz hareketiyle onu gücendirdiğinden endişelendi. Rapskal'ın arkasına geçip, ejderhanın geniş sırtına bacaklarını açarak oturduktan sonra, "Neye tutunacağım?" diye sordu.

O, omzunun üzerinden ona baktı. "Bana!" diye cevapladı ve sonra öne eğilerek ejderhasına sessizce, "Hazırız," dedi.

"Hayır, değilim!" diye itiraz etti Thymara, ama artık çok geçti. Ne nehrin üzerinden ejderha sırtında geçerek hayatını tehlikeye atmak istemediğine karar vermek için, ne pelerinini daha sıkı saracak zaman bulmak için, ne de oturduğu yerin sağlam olduğundan emin olmak için. Ejderha hareketlendi ve çimenli yamaçtan aşağı koştu. Thymara, diğer bekçilerin birlikte uçmalarını izlediklerini bir an için rahatsız edici bir şekilde fark etti. Ama bir saniye sonra, Heeby çılgınca bir sıçrayış yaptı, sert bir şekilde yere indi ve tekrar sıçrayarak kanatlarını aniden açtığında, Rapskal'ın yırtık pırtık ceketine sıkıca tutunmaktan başka bir şey düşünemedi. Onun neye tutunduğunu düşünmemeye çalıştı. Sırtına sarıldı, başını yana çevirdi ve ejderhanın kanatlarının çırpınmasıyla yüzüne çarpan soğuk havadan korunmak için gözlerini kapattı. Altında ejderhanın kaslarının hareket ettiğini, güçlü bir şekilde gerildiğini çok iyi hissediyordu; sonra aniden sarsıntılı adımlar kesildi ve yükselmeye başladılar, Heeby'nin kanatlarının ritmi, serçenin çılgın çırpınmasından büyük bir yırtıcı kuşun sabit kanat çırpışlarına dönüştü.

Thymara bir göz atmaya cesaret etti. İlk başta sadece Rapskal'ın boynunu gördü. Sonra, cesaretini toplayıp başını çevirdiğinde, nehrin panoramik manzarası aşağıda uzanıyordu. Başını hafifçe eğip aşağıya bakmaya çalıştı, ama dışarıya eğilmeye cesaret edemedi. Tek görebildiği kendi vücudunun yan tarafı ve ejderhanın geniş göğsünün yan tarafıydı.

"Kollarını gevşet. Nefes alamıyorum!" Rapskal, hava akımının içinde ona bağırarak şikayet etti.

Thymara ona uymaya çalıştı ama yapamadı. Kavrayışını gevşetmek istese de kolları ona itaat etmiyordu. Kavrayışını biraz değiştirerek uzlaşma sağladı. Elleri hala gömleğini sıkıca tutuyordu. Şimdi buna razı olduğu için gerçekten pişman oldu. Ne düşünmüştü ki? Heeby'nin sırtından bir kayma, aşağıdaki hızlı ve soğuk suda kesin ölüm anlamına geliyordu. Neden bu, hayatını riske atmak için mantıksız bir fırsat değil de, heyecan verici ve cesur bir maceraya davet gibi gelmişti? Şimdiye kadar diğer tarafa varmış olmaları gerekirdi! Sonra, oraya inmenin geri dönmek için bir kez daha uçmak zorunda kalacağı anlamına geldiğini fark edince, cesareti tamamen kayboldu ve onu korku sardı. Bu eğlenceli ya da macera değildi. Tehlikeli bir maceraydı.

Paniklemesini kontrol altına almaya çalıştı. Neyi vardı? Kolayca korkacak biri değildi. Yetkin ve güçlüydü. Kendine bakabilirdi.

Ama böyle bir durumda değil, becerilerinin hiçbir anlam ifade etmediği ve riskleri kontrol edemediği bir durumda değil. Aniden fark etti ki, hoşuna gitmeyen şey buydu. Riskler tamamen kontrolünün dışındaydı. Güvenliği için tamamen Rapskal'ın sağduyusuna ve Heeby'nin uçuş becerilerine güvenmek zorunda olduğu bir durumdaydı. Ve ikisinden de gerçekten emin değildi. Kulağına yaklaşarak konuşmak için öne eğildi.

"Rapskal! Geri dönmek istiyorum. Hemen!"

"Ama Kelsingra'ya varmadık. Sana şehri göstermedim." Bu istek onu açıkça şaşırtmıştı.

"Beklerim. Diğerleri gördüğünde ben de görürüm, liman tamir edilip Tarman'ın yaşayabileceği zaman."

"Hayır. Beklemeye gerek yok. Bu çok önemli! Sana bugün, hemen göstermem gereken bir şey var. Bunu hemen anlayabilecek tek kişi sensin. Alise Finbok'un anlamayacağını biliyorum. O, şehrin olduğu gibi kalması gereken büyük, ölü bir şey olduğunu düşünüyor. Ama öyle değil. Kelsingra zaten onun için değil. Bizim için. Bizi bekliyor."

Rapskal'ın sözleri, onu dehşetinden uzaklaştırdı. "Şehir Alise için değil mi? Bu delilik. Onu bulmak için bu kadar yol geldi ve hakkında çok şey biliyor. Kelsingra'yı seviyor. Ve onu korumak istiyor. Bu yüzden pencereyi kırdığın için sana kızmıştı. Harabelere daha fazla saygı duymamız gerektiğini, onlardan öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenene kadar her şeyi olduğu gibi korumamız gerektiğini söylemişti."

"Bu şehir korunmak için yapılmadı. Kullanılmak için yapıldı."

Thymara'da yeni bir tedirginlik uyandı. "Bu yolculuğun amacı bu mu? Şehri kullanmak için mi?"

"Evet. Ama kimseye bir zarar vermedim. Ve hiçbir pencereyi kırmadım! Ona da söyledim. Evet, o kuleye çıktım; neredeyse tüm büyük binalara girdim. Ama hiçbir şeyi kırmadım. O panel oraya vardığımda kırıktı. İstersen seni oraya götürüp onun neden bu kadar sinirlendiğini gösterebilirim. Orası çok güzel; o kuleden Heeby'nin sırtından görebildiğin kadarını görebilirsin. Ve şehrin eskiden nasıl görüldüğünü gösteren bir tür harita var. Ama en önemli şey o değil. Sana ilk olarak göstermek istediğim şey o değil."

"Sonra hepsini görebilirim. Lütfen, Rapskal. Bundan hoşlanmıyorum." Dişlerinin arasından zorla sözleri çıkardı. "Bak. Korkuyorum. Geri dönmek istiyorum."

"Yolun yarısından fazlasını geçtik. Etrafına bak, Thymara. Uçuyorsun! Kendi kanatların yeterince büyük ve güçlü olduğunda, bunu kendi başına yapabileceksin. Şimdi korkma!"

Aniden fark etti ki, uçabileceğine hiç inanmamıştı. Uçmanın ne olduğunu, her şeyin ne kadar yüksekte olacağını hiç anlamamıştı. Rüzgârın ne kadar hızlı esip geçeceğini. Tavsiyesine uyup etrafına bakmaya çalışırken, gözlerinin köşelerinden yaşlar süzüldü. Etrafları açık hava ve uzakta dağlar vardı. Aşağı bakabilmek için başını hafifçe eğdi. Şehir, önlerinde geniş bir alana yayılmıştı. Bu kadar büyük olduğunu fark etmemişti! Nehir kıyısı ile dağlar arasındaki düz bir arazide uzanıyordu. Buradan Kelsingra'nın aldığı hasar çok daha belirgindi. Ağaçlar ve çalılar, şehrin bir kısmını gömen eski bir heyelanı örtüyordu. Nehirden şehre doğru uzanan büyük bir yarık, oradaki binalara zarar vermişti. Gözlerini kırptı, başını çevirdi ve nehrin yukarısına baktı. Bir köprünün kemerinin başlangıcını gördüğünde nefesi kesildi. Köprü aniden sona eriyordu ve nehir, su kenarındaki yıkık taş kalıntıları üzerinde dalgalanıyordu. Bir zamanlar böyle bir köprünün var olduğunu düşünmek bile zordu, hele ki bu köprünün böyle bir nehri geçebileceğini düşünmek.

"Bana sıkı tutun. Bazen iniş yaparken hala biraz sendeliyor."

Bu tavsiyeyi tekrarlamasına gerek yoktu. Ejderha şehre doğru alçalırken Thymara ona bir kaya parçasına yapışmış gibi sarıldı. Heeby alçaldıkça alçaldı ve altlarında soğuk ve ölümcül nehir gittikçe büyüdü ve genişledi. Kanatlarının çırpma hızını yavaşlattı ve Thymara çok hızlı düşüklerini hissetti. Dişlerini sıktı ve çılgılık atmamak için kendini zorladı.

Sonra şehrin geniş caddeleri tam önlerinde belirdi ve Heeby aniden kanatlarını çılgınca çırparak onlara doğru hızla yaklaşmaya başladı. Bu hareketin rüzgarı Thymara'yı savurarak Rapskal'a tutunmaya çalışan ellerini koparmaya çalıştı. Sonra ejderha yere indi, ayakları yere sağlam basarken pençeleri kaldırım taşlarında kaydı. Thymara, canını kurtarmak için Rapskal'ın gömleğine tutunarak yarattığın sırtında çılgınca sallandı. Başı öne doğru fırladı, alnı Rapskal'ın sırtına çarptı ve sonra geriye doğru savruldu. Bu çok fazlaydı. Rapskal tek kelime bile edemedi, Thymara gömleğini bıraktı, Heeby'nin sırtından yana kayarak sert, sağlam taşların üzerine düştü. Bir an hareket etmedi, sadece hareketsizliğin tadını çıkardı. Güvendeydi. Yine güvenli bir yerde, yerdeydi.

Rapskal onu çekiştirdi. "Hey? İyi misin? Kalk, Thymara. Yaralandın mı?"

Derin bir nefes daha aldı ve yüzünü omzuna sildi. O gözyaşları korkudan ya da tekrar yere basmanın mutluluğundan değil, rüzgârın gözlerine kaçmasından dolayıldı! Rapskal'ın ellerini itip ayağa kalktı. Pantolonunun diz kısmı biraz daha yırtılmıştı ve ani iniş nedeniyle her iki dizini de sıyırmıştı. Ama "Ben iyiyim Rapskal. Sadece kötü düştüm." Başını kaldırıp etrafına bakmak için nefesini tuttu ve gün ışığında Kelsingra'yı ilk kez gördüğünde nefesini kesildi.

Şehir. Demek bu kelimenin gerçek anlamı buydu. Doğduğu Trehaug'daki ağaç şehir gibi değildi. Bu, sağlam toprağın üzerine inşa edilmiş bir şehirdi. Görebildiği kadarıyla, her yönde ağaç yoktu. Açık çayırlar yoktu; neredeyse hiç bitki yoktu. Burada her şey işlenmiş taştan yapılmıştı. Düz çizgiler ve sert yüzeyler, ara sıra kemerler veya kubbelerle kesintiye uğruyordu, ama onlar bile hassas bir şekilde şekillendirilmiş geometrik figürlerdi. Etrafında insan elinin eserleri yükseliyordu.

"Avlan, Heeby. Benim güzel kızım. Git büyük bir şey avla ve güzel bir yemek ye. Ama sonra çok uzun uyuma! Geri dön bize, benim sevimli kızım! Her zamanki gibi nehir kenarında seni bekliyor olacağız."

Kızıl ejderhanın caddeden nehre doğru koşmaya başladığını belli belirsiz fark etti. Birkaç saniye sonra kanatlarının çırpma sesini duydu, sonra ses kayboldu. Ejderhanın gidişini izlemek için dönmedi. Şehir onu büyülemişti. Bütün bunlar insan eliyle yapılmıştı. Hiçbiri kendiliğinden büyümemişti. Devasa binalar. Birbirinin üzerine kusursuz bir şekilde oturan, aralarında boşluk ya da sapma olmayan, mükemmel düz çizgilerden oluşan devasa bloklar. Sokağı döşeyen birbirine geçme taşlar. Hepsi insan eliyle yapılmış, kusursuz bir şekilde şekillendirilmişti. Ama kim bu kadar büyük taşları kesip, yerlerine kaldırabilirdi ki?

Başını yavaşça çevirerek her şeyi içine almaya çalıştı. Çeşmelerdeki heykeller. Bina cephelerini süsleyen oyulmuş taşlar. Hepsi kusursuzdu. Heykeller bile, taşa yakalanıp donmuş mükemmel yaratıkların mükemmel görüntüleri idi. *Buraya ait değilim*, diye düşündü. Bu oymalar gibi mükemmel değildi, birbirine uyan kaldırım taşları ve kare kapılar gibi kusursuz şekillendirilmemişti. O daha aşağı, deforme, uygun değildi. Her zaman olduğu gibi.

"Aptal olma. Tabii ki buraya aitsin!" Rapskal sabırsızca konuştu.

Bu sözleri yüksek sesle mi söylemişti?

"Burası Elderlingler tarafından Elderlingler için inşa edilmiş bir Elderling şehri. Tıpkı Trehaug ve Cassarick'in... yani, gerçek Elderling kısımlarının, gömülü kısımlarının olduğu gibi. Buradaki zamanımda bunu keşfettim. Ve sana göstermek istiyorum çünkü Alise'ye açıklayabileceğini düşünüyorum. Ve diğerlerinin de anlamasını sağlayabilirsin. Hepimiz, ejderhalar ve bekçiler, nehrin bu tarafına geçmeliyiz. Şuradaki taraf, tüm o kulübeler ve diğer şeyler, onlar insanlar için inşa edildi. Değişmek istemeyenler veya değişemeyenler için. Bu taraf, tüm bu taraf, bizim için. Bizim ihtiyacımız olan şey bu. Bu yüzden hepimiz buraya geçip şehri işler hale getirmeliyiz. Çünkü şehri işler hale getirdiğimizde ejderhalar da daha iyi olacak."

Kız ona baktı, sonra tekrar şehre döndü. Ölü ve cansız. Yiyecek hiçbir şey yoktu, avlanacak hayvan yoktu, yetiştirilecek yiyecek yoktu. "Anlamıyorum Rapskal. Neden *burada* kalmak isteyelim ki? Odun ya da et bulmak için o kadar uzağa gitmemiz gerekecek ki, sadece bu işlerle yorgun düşeceğiz. Peki ejderhalar? Ejderhalar için burada ne var?"

"Her şey!" dedi acil bir sesle. "Elderling olmak için bilmemiz gereken her şey burada. Çünkü Elderling olmak, ejderha olmakla çok benzer. Elderling olmak hakkında daha fazla şey öğrendiğimizde, ejderhalara yardım edebileceğimizi düşünüyorum. Özel bir şey vardı..." Bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Belki. Şey, uçamayan ejderhalara yardımcı olacak bir şey henüz bulamadım, ama burada bir şey olabilir ve bunu tek başıma aramasaydım ve Alise bize şehri rahatsız etmememizi, uyumasına izin vermemizi söylemeseydi, bulmak çok daha kolay olurdu. Elderling olmaya daha yeni başladık, bu yüzden tüm büyüü gerçekleştirmek için ihtiyacımız olan anılara sahip değiliz. Ama anılar burada, şehirde saklı, bizi bekliyor. Buraya gelip onları almalı ve Elderling olmaya başlamalıyız. O zaman şehri yeniden işler hale getirebiliriz. O zaman her şey daha iyi olacak. Yani, büyüü elde ettiğimizde."

Soğuk rüzgâr sessiz şehri süpürdü ve kız uzun süre ona baktı.

"Thymara!" diye bağırdı sonunda sinirlenerek. "Bana öyle bakma. Fazla vaktimiz olmadığını, karanlık basmadan Sintara'yı beslemek için geri dönmen gerektiğini söylemiştin. Böyle durup bekleyemeyiz."

Kafasını hızlıca salladı. Onun sözlerinde bir anlam bulmaya çalıştı, onları kendine uydurmaya çalıştı. Yaşlılar. Evet, onların değişimlerinin ne anlama geldiğini biliyordu. Ejderhalar öyle demişti ve onların yalan söyleyeceğini varsaymak için hiçbir neden yoktu. Sintara ona yalan söyleyebilirdi, ama tüm ejderhaların koruyucularına yalan söyleyeceğini sanmıyordu. Böyle bir konuda değil. Ve bazılarının Trehaug'da gördüğü Yaşlıların görüntülerine benzemeye başladığını biliyordu. Çok fazla görmemişti ama. Hayatta kalan duvar halıları ve parşömenlerin çoğu çok değerliydi ve o doğmadan önce Bingtown'da satılmıştı. Ama insanların söylediklerini biliyordu, Elderlinglerin uzun ve ince olduğunu, gözlerinin alışılmadık renklerde olduğunu ve resimlerinde derilerinin de farklı olduğunu gösteriyordu. Evet, bir Elderling'e dönüştüğünü biliyordu.

Ama gerçek bir Elderling, sihirli? Bu muhteşem şehirleri inşa etmek ve muhteşem eserleri yaratmak için kullandıkları sihir mi? Bu sihir de bekçilere mi verilecekti?

Ona mı?

"Hadi!" Rapskal ona emir verircesine söyledi. Kolunu tuttu ve kız, onun rehberliğinde ilerlerken, şehir hakkında yaptığı dağınık yorumları dinlemeye çalıştı. Zihnini onun sözlerine odaklamak zordu. Rapskal, etraflarındaki her şeye alışmıştı ya da belki de bu yerin tuhaflığı ve güzelliği onu hiç şaşırtmamıştı. Rapskal, her şeyi olduğu gibi kabul etme eğilimindeydi. Ejderhalar. Yaşlı bir ejderha olmak. Ona büyüsünü sunan antik bir şehir.

"Ve sanırım o sadece banyo için kullanılıyordu. Düşünebiliyor musun? Bütün bir bina, sadece temizlenmek için? Peki ya o? Bir şeyler yetiştirmek için bir yer. İçeri giriyorsun ve büyük bir oda var, her yerde toprak dolu saksılar var. Ve küçük taş parçalarından yapılmış resimler, Alise onlara mozaik diyordu. Su, çiçekler, suda ejderhalar, suda insanlar ve balıklar resimleri. Sonra başka bir odaya giriyorsun ve eskiden su dolu olan çok büyük tanklar var. Ama şimdi yoklar. Ama taşlardan eskiden su dolu olduklarını öğrendim ve

biri çok sıcaktı, biri ılık, biri serin ve biri de nehir suyu kadar soğuktu. Ama asıl mesele şu: İnsanlar için tanklar var ve bu binanın diğer tarafında ejderhalar için bir giriş var ve orada ejderhaların sıcak suya girmek için içine girebilecekleri eğimli tabanlı tanklar var. Diğer tarafın çatısı da eğimli ve tamamen camdan yapılmış. İnanabiliyor musun, bu kadar cam var mı? İçeri gelip bakmak ister misin? İstersen bir dakika bakabiliriz.

"Sana inanıyorum," dedi zayıf bir sesle. Ve gerçekten inanıyordu. O büyüklükte bir binanın camdan yapılmış eğimli bir çatısı olduğuna inanmak, Elderling büyüsünün ona ait olabileceğine inanmaktan daha kolaydı. Ya da herhangi birine ait olabileceğine. Bekçilerden herhangi biri bu büyüyü elde edebilir miydi? Jerd'in Elderling büyüsüne sahip olduğunu düşündü ve bir titremeyi bastırdı. Aniden durdu ve Rapskal da sinirli bir iç çekişle durdu.

"Bana sihirden bahset, Rapskal. Gerçekten öğrenecek miyiz? Jamaillia'daki eski sihir masalları gibi ezberleyebileceğimiz büyüler gibi yazılmış mı? Bir kitapta mı, yoksa bir parşömende mi? Sihirli şeyler toplamamız gerekiyor mu, kurbağa karaciğeri ve... Rapskal, bu ejderha parçaları kullanmakla ilgili değil, değil mi? Hayvanlarla konuşabilmek için ejderhanın dilinin bir parçasını yemek gibi şeyler mi?"

"Hayır! Thymara, o şeyler gerçek değil. Onlar sadece çocuklar için uydurulmuş hikayeler." Kızın böyle bir şey sorduğuna inanamıyordu.

"Biliyorum," dedi kız sertçe. "Ama Elderling büyüsüne sahip olacağımızı söyleyen sendin."

"Evet. Ama ben *gerçek* sihirden bahsediyordum." Her şeyi açıklamış gibi konuştu. Tekrar elini tutmaya çalıştı ve kız izin verince, onu çekerek hareket ettirmeye çalıştı. Kız kıpırdamadı.

"O zaman gerçek sihir nedir? Büyü ve iksir değilse?"

Çaresizce başını salladı. "Sadece Elderling olduğumuz için yapabileceğimiz sihir. Nasıl yapıldığını hatırladığımızda. O kısmı henüz bilmiyorum. Sanırım hatırlamamız gereken şeylerden biri. Seni denemeni istediğim şeye götürmeye çalışıyorum, ama sen durup duruyorsun. Thymara, sana anlatabilseydim ve sen anlasaydın, bunu yapmaz mıydım sence? Benimle gelmelisin. Seni bu yüzden buraya getirdim."

Kız onun gözlerine baktı. O da kızın bakışlarını karşıladı. Rapskal'ın, Trehaug'dan ayrıldığı gün tanıştığı o biraz aptal çocuk gibi görüldüğü anlar vardı. Durmadan konuşup durduğu, gevezelik ettiği anlar...

Hiçbir şey hakkında, en önemsiz tuhaflıklardan büyülenmiş gibi. Sonra ona baktığı zamanlar vardı, onun ne kadar büyüdüğünü ve değiştiğini gördüğü zamanlar. Sadece bir anda erkekliğe adım atmış bir genç olarak değil, bir sınırı aşmış ve artık bir Elderling olan bir insan olarak. Artık kırmızıydı, ejderhası kadar kızıl. Gözlerinde bir ışıltı vardı, artık neredeyse her zaman görülebilen parıldayan bir ışık. Sıkıca tuttuğu eline baktı ve mavi pullu elinin onun kırmızı eline nasıl uyduğunu gördü. "Göster bana," dedi sessizce ve bu kez, o koşmaya başlayıp onu da peşinden çektiğinde, ona yetişmek için koştu.

Koşarken nefes nefese konuşuyordu. "Birçok anı yeri var. Bazıları, heykeller gibi, sadece bir Elderling'in anılarını barındırıyor. Onlara dokunduğun anda, o Elderling olmuş gibi hissediyorsun. Bence en güzelleri bunlar. Her şeyi barındıran başka yerler de var. Bazıları sadece kanunları, bir evde kimin yaşadığını veya bir işyerinin kime ait olduğunu anlatıyor. Şiir ve müzik olanlar da var. Ve sonra caddelerde, orada olan her şeyi anlatanlar var. Bence orada durup, günlerce, oradan geçen herkesi görebilir, söylediklerini duyabilir, yediklerini koklayabilir ve her şeyi hissedebilirsin. Ben bunun pek bir yararı olduğunu düşünmüyorum."

Ana caddeden döndü, yüksek binalardan uzaklaşarak daha mütevazı bir sokağa girdi. Bu yapılar evlerdi, biliyordu. Birden fazla kapıya, bazen ikinci hatta üçüncü kata ihtiyaç duyan bir aile hayal etmeye çalıştı. Bazılarının balkonu vardı, bazılarının ise kenarlarında korkuluklar olan düz çatısı vardı. Thymara, ağaçların tepesine inşa edilmiş küçük yapılarda büyümüştü. Trehaug'daki babasının evinde yatak odasında durup kollarını uzattığında, her iki duvara da dokunabilirdi. Ve tavana. İnsanlar bu kadar alana nasıl ihtiyaç duyabilir ya da kullanabilir?

Rapskal bir köşeyi döndü ve o, yokuş yukarı bir bulvarı takip ederken yanına yetişmek için acele etti. Asfalt yol genişti; hiç bu kadar geniş bir yol görmemişti. Buradaki evler birbirinden uzak, nehre doğru bakacak şekilde dizilmişti. Devasa saksılarda uzun zaman önce ölmüş ağaçların iskeletleri duruyordu. Kapı önlerindeki toprak çukurlar eskiden küçük bahçelerdi. Kuru kaseler çeşmeleri kaplıyordu.

Bunları biliyordu. Sanki merak ettiği anda biri kulağına fısıldamış gibi biliyordu. Parlak taşlar, siyah

bazen gümüş ipliklerle parıldayan beyaz taşlar ona sesleniyordu. Anılarla onu çekiyorlardı. Kafasını salladı ve Rapskal'ın söylediklerine odaklandı.

"Ama sonra bu ikisini buldum ve onu bir süre dinledim ve düşündüm *ki, Evet, işte bunu bilmek istiyorum ve böyle biri olmak istiyorum.* Ve o da tam yanında duruyordu, bana onun hakkında her şeyi anlattı ve ben *de 'Bu neredeyse Thymara gibi, o da o olabilir'* diye düşündüm. İkimiz de tüm bunları öğrendikten sonra, şehri işler hale getirmek ve belki de ejderhalara yardım etmek için daha fazla şey öğreneceğiz."

Onun yanında koşarken nefesi kesiliyordu. "Hala anlamıyorum, Rapskal."

"Geldik. Onlar benden çok daha iyi açıklayabilir. Gördün mü? Ne dersin?"

Onun işaret ettiği yere baktı ama olağandışı bir şey görmedi. Sokak, tepenin üstünde bir çıkmaz sokakta son buluyordu. Tepedeki evin girişi, kış güneşinde siyah ve gümüş renginde parıldayan taş sütunlarla desteklenen bir dizi açık kemerle çerçevelenmişti. Sütunlar, girişe doğru çiftler halinde uzanıyordu. Soldakiler gülümseyen güneşlerle işaretlenmişti. Sağdakiler ise, bir kadının yüz hatlarına sahip, gülümseyen bir dolunayın parıldayan gümüş madalyonunu taşıyordu.

"Sana göstereyim. Anlatmaktan çok daha kolay." Rapskal onu öne çekti. İlk kemere vardıklarında durdu.

Thymara etrafına baktı. Her kemerin yanında toprakla dolu çömlekler vardı. "Asmalar," dedi ve aniden onları hatırladı, parlak koyu yeşil yaprakları ve kümeler halinde açan minik beyaz çiçekleri. Her yıl yazın sıcaklığında çiçek açarlardı ve tatlı kokuları evin her odasını doldururdu. Sonra meyveleri olmuştu, parlak turuncu renkli küçük salkımlar halinde, kendi dilinde adı olmayan ama "gillary" olarak bilinen meyveler. Her sonbaharda, bu meyvelerden turuncu rengini koruyan bir şarap yaparlardı. Güçlü ve tatlı bir şaraptı.

Kendi hayatına geri dönmek için gözlerini kırptırırken ayakları biraz sallandı. Birkaç adım geri çekilmeye çalıştı, ama Rapskal elini daha sıkı tuttu. "Öyle değil," dedi. "Yapabilirsin, ama o zaman her şey parçalara ayrılır. Bir bit pazarında hikaye anlatıcısının hikayesini anlatırken yanına gidip hikayenin sadece bir kısmını duymak gibi. Onlar bizim için böyle saklamadılar. Her şey burada, sırayla, sütunlarda. İlk olanlardan başlamalıyız. Ay olanlar senin için."

"Nereden biliyorsun?" Hâlâ kafası karışık hissediyordu. Uzun mu kısa mı bilemediği bir süre, başka bir zamanda bulunmuştu. Dahası, fark etti ki başka bir kişi olmuştu. Elini onun elinden çekip iki adım geri attı. "Anılarda boğulmak! Demek bunu kastetmişler. Rapskal, bu tehlikeli. Babam bu tür taşlar hakkında beni uyarmıştı! Seni içine çekerler ve zihnini hikayelerle doldururlar, geri dönüp kendin olmayı unutursun. Bir süre sonra kaybolursun, ne o hayatta ne de bu hayatta. Bunu nasıl yapmayı düşünebilirsin? Sen bir Rain Wilder'sın! Bunu daha iyi bilmen gerekir. Senin neyin var?"

Kız dehşete kapıldı. Böyle tehlikeli bir eğlenceye kapılması yeterince kötüydü. Ve onu da bu işe bulaştırmaya çalışması korkunçtu.

"Hayır," dedi. "Öyle değil."

Ondan uzaklaştı.

"Thymara, lütfen, beni dinle. Hafıza taşı ve içinde boğulmak hakkında bildiğin her şey yanlış. Çünkü bunu sana öğretenler, şey, bu onlar için değildi. Bu bizim için, Yaşlılar için. Şehrin etrafına bak ve ne kadar çok olduğunu gör. Fısıltıları duydun, biliyorum. Bu taşlar bu kadar tehlikeli olsaydı her yere koyar mıydılar? Hayır. Buraya koydular çünkü Elderlingler için tehlikeli değil. Önemli. Bu taşlara ihtiyacımız var. Onları kullanarak olmamız gereken kişiler olmalıyız."

"Benim onlara ihtiyacım yok. Kendi hayatım var ve onu taşta saklanan bir şey için kaybetmeyeceğim."

"Aynen öyle!" Onun sözlerine çok sevindi. "Kaybetmezsin. Bulursun. Ejderhaları düşün, Thymara. Onların çok eskiye dayanan anıları var, annelerine ve büyük büyük dedelerine kadar. Ama hayatlarını kaybetmezler. Ejderha olmak için bilmeleri gereken her şeye sahiptirler. Elderlingler de aynı şeye ihtiyaç duyuyordu, ama ejderhalar gibi bununla doğmamışlardı. Ejderhaların arkadaşı olmak için, bir insanın ömrü boyunca öğrenebileceğinden çok daha fazlasını hatırlamaları gerekiyordu. İşte bunu böyle başardılar. Hatırladıklarını sakladılar. Hayatlarını sakladılar, böylece diğer Elderlingler de onların anılarına sahip olabilecekti." Başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve düşünceleri çok uzaklara gitmişti. "Bu özel taş çok şey saklayabilir, çok şey yapabilir. Henüz hepsini anlamıyorum. Ama buraya her geldiğimde çok şey öğreniyorum. Ve bildiğim bir şey var, o da bir Elderling olduğum için muhtemelen uzun yaşayacağım, bu yüzden öğrenmek için zamanım var. Taş sana her şeyi hızlıca anlatır, tıpkı bir ozan birkaç saat içinde

şarkı söyler gibi." Soluk bakışlarını tekrar ona çevirdi ve tüm yüzü heyecanla parladı.

"Mesele şu, Thymara. Bu taşlarda, bu hayatta hiç yapmadığım şeyler yaptım. Uzak yerlere, eskiden yelkenli gemilerin gittiği yerlere gittim. Büyük geyikler avladım ve birini tek başıma öldürdüm. O dağları aştım, onların öbür tarafında yaşayan insanlarla ticaret yaptım. Savaşçı oldum, diğer savaşçıların lideri oldum. Onların anılarında yaşıyorum, onlar da benim içimde yaşıyor."

Onun sözlerine kapılmış, o cümleyi söyleyene kadar çılgınca cezbedilmişti. "Onlar senin içinde yaşıyor," dedi yavaşça.

"Biraz," diye reddetti. "Bazen, başka bir şeyin ortasında, onların anılarından biri aklıma gelir. Bu kimseye zarar vermez; sadece benim için ekstra bir bilgi. Ya da belki onun bildiği bir şarkıyı söylemek ya da belirli bir şekilde et pişirmek isterim. Thymara," diye sözünü keserek, daha fazla soru sormaya çalışan kadına, "burada fazla vaktimiz yok. Sadece benimle dene. Sadece bir kez dene, beğenmezsen bir daha asla yapmanı istemeyeceğim. Sadece bir kez yaparsan anılara boğulmazsın. Bunu herkes bilir! Ve sen bir Elderling olduğun için, bin kez yapsan bile boğulamazsın. Çünkü bizim yapmamız gerekiyor. Şehirdeki anı taşı da bununla ilgili. Sadece dene." Gözlerinin derinliklerine baktı. "Lütfen."

Bakışları onu esir aldı. Çok samimiydi. Çok sevgi doluydu. Nefesinin kesildiğini hissetti. "Ne yapacağız?" Bu soruyu sorduğuna inanamıyordu.

"Sadece yaptıkların. Sadece bir amaç uğruna. Buraya gel. Elini ver," dedi ve siyah pençeli elini dar, pürüzsüz kırmızı parmaklarının arasına aldı. Pulları kadının cildine dokunarak fısıldadı. "Seninle geliyorum. Tam yanında olacağım. Elim tut ve elini o sütuna koy, çünkü o sütun onundu. Ben de elimi buna koyacağım, çünkü bu sütun onundu. Bu ilk sütunlar, her şeyin başladığı yer burası."

Pullu eli, onun elinde sıcak ve kuruydu. Taş sütun, dokunuşunda pürüzsüz ve soğuktu.

Sintara açtı. Bu Thymara'nın suçuydu. Aptal kız sabahın erken saatlerinde ona sadece birkaç balık getirmişti. Daha sonra daha fazla yiyecek getireceğine söz vermişti. Akşamdan önce geri döneceğine ve karanlık basmadan et getireceğine söz vermişti. Söz vermişti.

Ejderha öfkeyle kuyruğunu salladı. Bir insanın sözü. Bunun ne değeri vardı ki? Midesini boşluk doldurmuş ve şimdi boğazına kadar çıkıyormuş gibi hissederek mutsuzca kıpırdadı. Açtı, yine değil, ama *yine de açtı*. En son ne zaman tok hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Günler önce, Heeby toynaklı sürüyü uçurumdan aşağıya ölüme sürüklediğinde. Tüm ejderhalar o muhteşem ziyafet için nehir kıyısına inmişti. Sıcak et, akan kan... O anın hatırası şimdi ona işkence ediyordu. İhtiyacı olan buydu. Karnını doldurmayan, ağzını bile doldurmayan birkaç soğuk balık değil.

Sintara başını kaldırdı ve arka ayakları üzerinde dikildi, havayı kokladı. Dilini dışarı çıkardı, kokuları tattı. Tek kokladığı şey diğer ejderhalar ve onların bakıcılarıydı. Nehir kıyısı, açık çayır ve arkasındaki yaprak döken orman, Cassarick'teki yumurtlama sahili kadar dar değildi, ama hızla aynı derecede çiğnenmiş ve kokuşmuş hale geliyordu. Ejderhalar, sığır gibi ağıla kapatılacak, kendi pislikleri ve çiğnenmiş yollarında dolaşmaya mahkum yaratıklar değildi. Yine de, çitler veya kalın yağmur ormanları olmasa bile, burada hapsolmuşlardı.

Sadece Heeby gerçekten özgürdü. Uçuyor, avlanıyor ve besleniyordu. Buraya sadece aptal bakıcısına olan sevgisinden geri dönüyordu. Sintara dört ayak üstüne çöktü. Thymara da o sabah Heeby ve Rapskal ile birlikte gitmişti. Bakıcısı ondan bunu mu bekliyordu? Thymara ve arkadaşlarının bineği olmak için uçmayı öğrenmesini mi?

Onları yemeye razıydı.

Midesinde yine bir sancı hissetti. Kız neredeydi?

İsteksizce, çünkü bir ejderhanın bir insana yardım istemek, hatta onun yardımına ihtiyacı olduğunu itiraf etmek yakışık almazdı, Thymara'nın zihnine dokunmak için elini uzattı.

Ve onu bulamadı. Gitmişti.

Onu şok eden sadece kızın gitmiş olması değil, kendi dehşetinin derinliğiydi. *Gitmişti*. Thymara gitmişti. Gitmiş olması büyük olasılıkla ölmüş olduğu anlamına geliyordu, çünkü koruyucusunun fiziksel olarak teması zorlaştıracak kadar uzağa gitmiş olması ya da ejderhanın ona dokunmasını engelleyecek kadar hızlı bir şekilde düşüncelerini kontrol etmeyi öğrenmiş olması pek olası değildi. Yani koruyucusu ölmüştü. Kolay et ve balık kaynağı gitmişti. Sintara'nın zihni bir sonraki adıma atladı. Başka bir bakıcı bulması gerekecekti. Ama Alise'ye tekrar odaklanmadıkça hepsi alınmıştı ve Alise avcı olarak umutsuz vaka

Alise avcı olarak umutsuz bir durumdaydı. Alay etmek için eğlenceliydi ve iltifat etmekte ustaydı, ama aç olduğunda işe yaramazdı.

Başka bir ejderhanın bakıcısını almak muhtemelen kavga anlamına gelirdi. Hala bakıcısına acı bir şekilde bağımlı olan tek ejderha o değildi. Ve üzücü gerçek şu ki, Thymara en iyisiydi. Avlanabilmekle kalmaz, sık sık yaşadıkları çatışmalara renk katan bir zekası ve ruhu vardı. Thymara'nın tek gerçek alternatifleri Carson ve Tats'tı. Avcı Spit'e aitti ve Sintara, o iğrenç küçük gümüş ejderhayla savaşmak istemiyordu. Artık çok zehirli ve kötü niyetli bir zekaya sahipti. Ayrıca Carson, Sintara'nın zorbalık yapabileceği biri değildi. Spit, bakıcısı onu uçmaya zorlamak için aç bıraktığını söyleyerek bütün gün bağırıp durmuştu. Sintara, bu kadar iradeli bir bakıcıyı kabul etmek istemiyordu.

Tats, Fente'ye aitti ve Sintara bir an için bu kötü küçük yeşil kraliçeyi parçalama fikrini zevkle düşündü. Ancak herhangi bir dişiye saldırırsa, tüm erkekler, özellikle Mercor, müdahale edecekti. Erkekler sayıca az olsalar da, dişilere yönelik herhangi bir tehdidi, bir gün çiftleşme olasılıklarına yönelik bir tehlike olarak görüyorlardı. Tabii ki hiçbirinin bu konuda fazla şansı yoktu.

Sintara öfkeyle nefes aldı ve boğazındaki zehir keselerinin şiştiğini hissetti. Tüm durum tamamen kabul edilemezdi. Aptal bekçisi, Sintara'nın farkına bile varmadan kendini nasıl öldürmüştü? Thymara daha önce tehlikeyle karşılaştığında, Sintara'nın kafası onun tiz ciyaklamalarıyla doluydu. Ona ne olmuştu?

Cevap anında aklına geldi. Heeby. Bu kırmızı ejderhanın suçuydu. Muhtemelen onu nehre atmış, taş gibi batması için. Ya da aptallığından, kızın Sintara'nın koruyucusu olduğunu unutmuş ve onu yemişti. Yarım akıllı kırmızı ejderhanın koruyucusunu yemeye cüret ettiği düşüncesi Sintara'yı öfkeyle doldurdu. Arka ayakları üzerinde yükseldi ve sonra gürültüyle yere indi, yılan gibi boynuna başını vurarak zehir bezlerini tam olarak harekete geçirdi. Lanet olası küçük kırmızı semender neredeydi? Bilincini genişletip ona dokundu ve öfkesi yeni alevler halinde kükredi. Heeby *uyuyordu!* Şişman ve karnı tok, günün üçüncü avının yanında uyuyakalmıştı. Hatta hepsini bile yememişti: Sintara, Heeby'nin uyurken kanlı etin hoş kokusunu aldığını hissedebiliyordu.

Bu çok fazlaydı, yaraya tuz basmak gibiydi. Küçük kıızıl kraliçe bunun bedelini ödeyecekti ve Sintara, Mercor ya da başkalarının ne kadar itiraz ettiği umurunda değildi.

Kuyruğunu sallayarak, dağınık ağaçların arasından geçip nehir kıyısına bakan açık tepeye çıktı. Heeby'yi bulacak ve onu öldürecekti. Gözlerinin kanla kızardığını, renklerinin döndüğünü ve mavi kanatlarını açıp salladığında kan ve renklerle kaplandığını hissedebiliyordu. Kanatları güçlüydü, yumurtadan çıktığı zamankinden daha güçlüydü, nehirde utanç verici bir şekilde son bulan ilk uzun süzülüşünü başardığı zamankinden daha güçlüydü. Uçabilirdi. Onu engelleyen tek şey aptalca ihtiyatlılığı, diğerlerinin önünde başarısız olmaya veya nehrin üzerinde uzun bir süzülüşte her şeyi riske atmaya isteksizliği idi. Ama bu korku ve ihtiyatlılık, öfkesiyle yok olmuştu. Heeby, bakıcısını öldürmüştü ve Sintara bu hakareti affetmeyecekti. Kızıl kraliçe bunun bedelini ödeyecekti!

Önündeki geniş tepeler ve aşağıda akan hızlı ve soğuk nehre baktı. Öyle olsun. Kanatlarını açtı ve havaya sıçradı. Çırp, çırp, yere değ, çırp, çırp, çırp, yere değ ama daha hafifçe, çırp, çırp, çırp, çırp...

Ve aniden sudan bir rüzgâr esti ve o rüzgârı kanatlarının altında yakaladı ve havalandı. Kanatlarını daha güçlü çırttı, ön ayaklarını göğsüne doğru çekti ve arka ayaklarını kuyruğuyla aynı hizaya getirdi, ta ki havaya karşı hiçbir direnç göstermeyecek kadar pürüzsüz bir hal alana kadar. Kanatları onu ileriye doğru itti, başı rüzgârı yararak ilerledi. *Uçuyordu*. Vücudu bunu nasıl yapacağını hatırlamaya çalıştı ve o da buna izin verdi, zihninin müdahale etmesine izin vermedi. Uçmak nefes almak gibiydi, üzerinde düşünülmesi gereken bir şey değil, yapılması gereken bir şeydi.

Başka bir yükselen hava akımını yakaladı ve onunla yükseldi, aynı zamanda çok aşağıdan ejderhaların trompet seslerini de duydu. Kanatlarını daha güçlü çırttı. Baksınlar ona, mavi kraliçe Sintara'nın hepsinden önce tam uçuşa geçtiğini görsünler! Kanatlarını eğerek onların üzerinde geniş bir daire çizdi, ciğerlerini doldurdu ve zaferini göklere haykırdı. *Uçuyordu!* Bir ejderha uçuyordu! Herkes hayranlıkla yukarı baksın!

Aşağıya baktı ve altında sadece akan su gördü ve bir anda dehşet kapladı. Buz gibi akıntıda bir anlığına sıkışıp kalmış ve savrulmuş olduğu anların hatırası, düşünmeden kaçışını bastırdı. Korkunç bir an için uçmayı unuttu, nehrin tehlikesi dışında her şeyi unuttu. Ön ayakları refleks olarak yüzme hareketi yaptı ve kuyruğunu salladı. *Düşüyordu*. Uçmuyordu, düşüyordu ve sonra tam bir panik içinde çılgınca kanatlarını çırparak tekrar yükseldi. Ama uçuşunun pürüzsüz kolaylığı

kırıldı. Kanatlarının düzensiz kas yapısını çok net hissetti; ani yorgunluk kanatlarını ağırlaştırdı. Uçmak zor bir işti ve bugün neredeyse hiçbir şey yememişti, önceki gün de pek bir şey yememişti.

Heeby'den intikam alma düşünceleri, nehirden duyduğu tüm korku, aniden bastıran açlığıyla bir anda silindi. Yiyeceğe ihtiyacı vardı, taze kanlı ete ihtiyacı vardı, ne pahasına olursa olsun. Açlığının aciliyeti onu sakinleştirdi. Avlan ve beslen ya da öl, diyordu bedeni. Onun kibrine ya da korkusuna tahammülü yoktu. Avlan ve beslen. Tüm gücünü kanatlarını çırpmaya verdi ve daha geniş daireler çizerek, bekçilerin zavallı yerleşim yerinin üzerinden uçarak tepelere ve vadilere geri döndü. Tüm duyularını besin ihtiyacına açtı.

Ve sonra onları gördü, taşlı bir sırtta ilerleyen küçük bir boynuzlu yaratık grubu. Hayvanlar açıkça görünüyordu, ama yakında ağaçların arasında kaybolacaklardı...

Onlar da onu fark ettiler. İkisi gruptan ayrıldı ve ağaçlara doğru çılginca koştular, ama diğer dördü boyunlarını uzattı ve Sintara üzerlerine dalarken aptalca ona baktılar.

Sintara'nın zayıf kanadı, onlara çarpmadan hemen önce büküldü ve onu bir yana savurdu. Ancak geniş pençeleri, omzundan yünlü kalçasına kadar birini yakaladı ve başka birinin üzerine düştü. Birlikte yuvarlanırken bir kez meledi, bir ejderha için çok çirkin ve acı verici bir iniş oldu. Sonra Sintara onu göğsüne sıkıştırdı, başını aşağı eğdi ve çeneleriyle yakaladı. Ağzı kemikli kafasını sardı, ön ayakları kaburgalarını sıktı. O ve yaratık dik ve kayalık yamaçta kayarak durmadan önce, yaratık çoktan ölmüştü. Ölmüş, ama Sintara kemiklere, boynuzlara ve toynaklara aldırmadan, yutabileceği parçalara ayırmak için çılginca parçalarken.

Böyle beslenmek acı vericiydi. Hiç durup tadını çıkarmadan, kasılmalarla yuttu. Her şeyi bitirdiğinde, başını eğdi, sadece boğazından geçen yiyeceğin ağırlığını hissederek nefes aldı. Tokluk hissi yoktu, sadece rahatsızlık vardı.

Bir meleme sesi duyuldu ve Sintara başını kaldırdı. Başka bir yaratık! Geçerken yaraladığı yaratık! Yere düşmüş, dört bacağını da yakında öleceğini gösteren bir şekilde tekmeliyordu. Sintara, ayaklarının altında kayan kayaların yamaçtan aşağıya doğru yuvarlanmasını hissederek dik yamacı tırmanmaya başladı. Umursamadı. Yere ulaştı ve avının üzerine düştü.

Onu kendine sıkıca sarıp, taze kanın değerli sıcaklığını hissetti ve neredeyse şefkatle çenesini üzerine kapatıp nefesini keserek boğdu. Birkaç saniye sonra, avı titredi ve hareketsiz kaldı. Ancak o zaman onu bıraktı.

Bu hayvanı daha yavaş bir şekilde yedi, karnını pençeleyerek açtı ve yumuşak, buharlı bağırsaklarını yedikten sonra keskin dişleriyle tatmin edici büyüklükte et parçaları kopardı. Son lokmayı yuttuğunda, avının kanlı olduğu yere yavaşça çöktü, derin bir nefes verdi ve sersemlemiş bir uykuya daldı.

Hayatında hiç bir erkeği bu kadar sevmemişti. Flört dönemleri yavaş ve lezzetli geçmişti, utangaçlık ve belirsizliğin hassas bir dansı, ardından kıskanç doğası ve onun çekici tavırlarının kaçınılmaz olarak kışkırttığı savaşçı stratejiler. Tüm arkadaşları, ikisine de ilişkiyi çok ciddiye almamaları konusunda uyarıda bulunmuştu. Arkadaşlarının onu nasıl uyardığını biliyordu, onun kıskanç ve sahiplenici olduğunu düşündüklerini biliyordu. Evet, öyleydi. Ve onu kendine ait, sonsuza kadar elde etmeye kararlıydı. Yatağına aldığı diğer erkeklere karşı hiç böyle hissetmemiştir.

Kendi arkadaşları bile onu elde edemeyeceğini söylemişlerdi. Tellator onun için çok yakışıklı, çok zeki ve çekiciydi. "Ramosse ile yetin," diye ısrar etmişlerdi. "Ona geri dön, seni geri kabul edecek ve onunla her zaman rahat ve güvende olacaksın. Tellator bir savaşçı, her an tehlikeye atılıyor, bir an önce çağrılabilir. Sana olan duygularını her zaman görevinin önüne koyacaktır. Ramosse senin gibi bir sanatçı. Senin ruh halini anlayacaktır. Seninle birlikte yaşlanacaktır. Tellator yakışıklı ve güçlü olabilir, ama geceleri eve döneceğinden emin olabilir misin?"

Ama o, rahat ve güvenli bir hayatı çok uzun süre yaşamıştı; artık istediği bu değildi. Ramosse'nin sadakatsizliğini de görmezden gelemezdi. Eğer tüm varlığı ona yetmiyorsa, bırakın onu istemesin ve aradığını başka yerde bulsun. Tıpkı Amarinda'nın Tellator'u arayıp bulduğu gibi.

Tellator'u, küçük bir oyun salonunun dışındaki bahçe avlusunda bekledi. Burası o kadar gizli ve seçkin bir yerdi ki, müşterilerini çekmek için kapısına mavi fener bile asmamıştı. Tellator'u, Kelsingra'ya yeni gelmiş tumbul bir tüccarla zar atarken bırakmış ve açık kapılardan geçerek yaz akşamına çıkmıştı. Bir çeşmeden akan suyun sesi, bahçenin ortasındaki ejderha

bahçenin ortasındaki ejderhanın alevleriyle yarışyordu. Akşam çiçek açan yaseminler asılı saksılardan sarkarak havayı kokulandırıyor. Bahçenin çok تنها bir köşesinde bir bank buldu ve oturdu. Kumar salonunun parlak renkli kıyafetleri giymiş, çıplak ayakları güzel bir hizmetçi kız onu takip etti ve içecek bir şey isteyip istemediğini sordu. Kısa bir süre sonra kız kayısı kurabiyeleri ve hafif bir bahar şarabı ile geri döndü. Amarında, kızın gelmesine gerek olmadığını söyleyerek onu gönderdi.

Amarında şarabını yudumladı. Ve bekledi.

Aldığı riski biliyordu. Ona seçim yapmasını sağlıyordu. O ayrılırken adam kısa bir süre gözlerini kaldırmıştı. Arkadaşlarıyla birlikte kumar salonunun ışığı, ısıltısı ve parıltısı içinde olduğu yerde kalabilirdi. Orada müzik, tatlı duman ve Güney Adaları'ndan gelen nadir tarçın şarabı vardı. Kumar masasındaki oyunculardan biri, kuzeydeki bir şehirden Kelsingra'ya yeni gelmiş, ince yapılı bir Elderling ozanıydı. Gözlerinin etrafında altın ve kobalt rengi pullar vardı ve aşk becerilerinin, harpından çıkardığı notalar kadar egzotik ve çeşitli olduğu söyleniyordu. Tellator ona bakıp gülümsemişti. Amarında da gülümsemişti, toplantıdan ayrılırken ve onu orada seçim yapması için bırakırken, aslında ultimatomu kendine verdiğini biliyordu. Eğer bu gece onu kazanamazsa, eğer o diğer tüm zevkleri bırakıp ona gelmezse, ona bir daha şans vermeyecekti.

Çünkü kendi kalbi için risk çok büyüktü. Ona çok derinden bağlanmıştı. Eğer o da ona aynı şekilde karşılık vermezse, tek seçeneği geri çekilmektir. Daha önce bir kez böyle sevmişti ve bir daha asla yapmayacağına yemin etmişti.

Akşamın zincirlenmiş anları geçip gitti. Gece soğudu, kalbi de öyle. Bahçenin duvarlarına yerleştirilmiş karanlık mücevherler uyandı ve yumuşak ışıkları, gündüzden çaldıkları ışığı geceye geri verdi. Bahçede kafeslenmiş cırcır böcekleri vardı. Bir süre şarkı söylediler, sonra gece derinleşince sustular. Kalbi her an daha da boşalıyordu. Sonunda kalkıp gitmeye karar verdi. Küçük masaya eğilerek, gül kokulu mumun alevi sanki çiçek açmış bir bitkiden solmuş bir çiçeği koparır gibi söndürdü.

O dikleşti ve içini çekti, dönünce doğrudan onun kollarına yürüdü. Bahçenin loşluğunda, onu kollarının arasına almaya cesaret etti. "İşte buradasın!" Yumuşak bir sesle konuştu, sesi kadının saçları tarafından boğulmuştu. "Birisi senin gittiğini söyledi. Senin evine kadar gittim, ama

hizmetkarlarına kendimi rezil ettim. Dükkânına bile baktım ama kapı kilitliydi ve pencereler karanlıktı. Buraya dönmek son çaremdi. Beni salona almadılar, gece için kapatmaya çalışıyorlar."

Karşılaşmaya şaşırılmış, iki elini de kaldırmıştı. Ellerini şimdi, göğsündeki kolalı dantelin üzerine düz bir şekilde koymuştu. Göğsünün sert kasları ellerinin altında sıcacıktı. Onu itmeliydi. Yoksa itmemeli miydi? Sözleri doğru muydu, yoksa oyun ve flörtle oyalanıp sonra mı gelmek için bir bahane uydurmuştu? Kararsızlık onu kollarında hareketsiz tuttu. Sanki o da gece çiçek açan bir bitkiymiş gibi kokusunu içine çekti. Nefesi tarçın şarabı kokuyordu. Derisi sandal ağacı kokuyordu.

Ve başka hiçbir şey, fark etti. Rakibi paçuli kokuyordu, sanki içinde banyo yapmış, içmiş ve sonra giysilerini onunla ıslatmış gibi. Ama Tellator öyle değildi. Ellerini onun etrafında kaydırды, söyleyecek bir kelime bulamadı. Kalbine bir şüphe tohumları ekilmişti ve bu gecikmeyle besleniyordu, onu sınamak için kendi aptalca planının yarattığı gecikmeyle. Onun meydan okumasını başarmış mıydı?

"Amarında," dedi, sesi aniden boğuklaştı. Onu kendine doğru çekerek, vücudunu ona bastırdı, böylece onu ne kadar arzuladığını hissedebilsin. Yüzünü kaldırarak ona kendini tutmasını söylemek istedi, ama başı birden aşağı indi ve dudakları dudaklarını öptü. Başını yana çevirmeye çalıştı, ama o izin vermedi. Onun yerine öpücüğü sürdürdü ve derinleştirdi, onu geri itti ve sonra onu masanın üzerine kaldırarak onu şaşırttı. "Burada," dedi ve "Şimdi," diye emretti. Eteğinin kenarlarını kenara itti ve sıcak ellerini dizlerine koyarak bacaklarını açtı.

"Yapamayız! Tellator, burada olmaz, böyle olmaz!" Kız, onun kabul edeceğini varsaymasından değil, vücudunun ona verdiği açlık dolu tepkiden dehşete kapılmıştı.

"Oh, ama yapabiliriz. Ve ben yapmalıyım. Bekleyemem, bir an bile. Bir nefes bile."

Bir şey. Tehlike.

Thymara gözlerini zorla açtı. Sıcak bir yaz akşamı bahçedeki bir masada değil, soğuk bir kış gününün sonlarında sert taş merdivenlerde oturuyordu. Yine de üşümüyordu. Hâlâ paylaştığı tutkuyla nefes nefeseydi

paylaştığı tutkuyla hala nefes nefeseydi ve Amarında'nın sıcaklığı ve arzusu hala onu ısıtıyordu. Boğazını temizledi, öksürdü ve aniden onun elini tuttuğunu fark etti. Tellator, Rapskal'ın gözlerinden ona baktı. "Burada," dedi sessizce. "Ve şimdi. Bundan daha iyi bir zaman olamaz."

Uzun, pullu elini çenesinin çizgisine koydu ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. Rapskal onu bilerek öptü, ağzı onun ağzında nazikçe hareket ediyordu. Arzu ve şaşkınlıkla felç olmuştu. Nerede durdular, nerede başladılar? Her şey bir olmuştu. Aniden önünde diz çöküp, yıpranmış bluzunu açarak açgözlü öpücükleriyle onu öpen adam, beceriksiz bir çocuk değil, yetenekli bir aşık Onu en çok heyecanlandıracak şeyleri uzun süre öğrenmiş, kendi usta sevgilisi. Onun dokunuşlarında ya da onunla yapmak istediği şeylerde yeni bir şey yoktu. Dişlerinin dokunuşuyla nefesini tuttu ve elini onun başının arkasına koydu. Parmakları onun koyu saçlarına dolandı ve ağzını kendine doğru yönlendirdi. Onun adını iç çekerek söyledi ve o, ağzı hala onun cildindeyken yumuşakça güldü. "Rapskal," diye düzeltti. "Ama sen bana Tellator diyebilirsin. Ben de sana Amarında diyebilirim." Yüzünü kaldırıp gözlerinin derinliklerine gülümsedi. "Şimdi anladın mı, Thymara? Anladın mı? Elderling olmak için bilmemiz gereken her şeyi burada öğrenebiliriz. Bunu bile. Artık korkmayacaksın, çünkü bunu zaten yaptın. Aramızda ne kadar güzel olacağını biliyorsun."

Konuşmasını istemiyordu. Durmasını istemiyordu, ne yapacağını düşünmek istemiyordu. O haklıydı. Buna gerek yoktu. Yıllar önce, tüm kararları başkaları vermişti. Geriye yaslandı ve onun, onun istediğini yapmasına izin verdi.

"Bundan korkmadım," dedi nefes nefese. "Sadece... " Sözleri ve düşünceleri onun dokunuşunda kayboldu. Neden bu kadar isteksiz davranmıştı?

"Gerçekten korkmadığımı düşündüm." Giysilerini çıkarmaya çalışırken sesi zevkle doluydu. "Jerd'in, korktuğunu, izlemekle yetineceğini söylediğinde yanıldığını biliyordum."

Jerd? Bu isim ona bir kova soğuk su dökülmüş gibi geldi. Thymara Rapskal'dan geri çekildi ve ondan uzaklaşarak göğüslerini örtmek için gömleğini çekti. "Jerd?" diye sordu öfkeyle. "Jerd! Bunu Jerd'le mi konuştun? İstedliğini elde etmek için onun tavsiyesini mi dinledin?" Öfke onu sardı, arzusu boğuldu. Jerd. Onun gülüşünü, alay edişini, Rapskal'a onu nasıl ikna edebileceğine dair müstehcen önerilerde bulunduğunu hayal edebiliyordu. Jerd!

Ayağa fırladı, tahriki bir anda kayboldu. Parmakları giysilerini düzeltmek için uçtu. Öfkeli sözler aradı ama ona söyleyebilecek kadar keskin bir şey bulamadı. Ondan uzaklaşarak, başı dönüyor, neredeyse kusacak gibi hissederek duvara baktı. Her şey çok hızlı değişmişti. O, Amarinda'ydı ve Tellator'a deli gibi aşıktı. Sonra, sanki iki hayatı varmış gibi hissettiği ve kendini onunla paylaşmaktan hiç çekinmediği tuhaf bir ara döneme girmişti. Şimdi ise ona bakmak bile istemiyordu.

Heeby'ye geri dönerken ona sıkı sıkı sarılmam gerekecek. Bu müdahaleci düşünce öfkesini daha da şiddetlendirdi. Şu anda tek istediği ondan uzaklaşmak ve bir daha asla onunla konuşmamaktı. Jerd. Jerd'e onun hakkında dedikodu yapmıştı! Jerd'in onun ne hakkında konuştuğunu bildiğini sanmıştı.

"Thymara! Öyle değildi!" Rapskal ayağa kalkarken sendeledi, pantolonunu giyip yırtık ipi bağladı. "Ben sadece oradaydım, Jerd diğerleriyle konuşuyordu. Ona tavsiye sormadım. Birkaç gece önce bazılarınız ateşin etrafında oturmuş konuşuyordunuz, biri Gref'ten bahsetti ve onun yaptıklarına rağmen onu özlediğini söyledi. O da aynı fikirdeydi ve onun hakkında biraz konuştu, sonra bazen onları takip edip çiftleştiklerini izlediğini anlattı. Alay eden ve senin de en fazla bunu yapabileceğini söyleyen oydu. Bakireliğini korumak ya da hamile kalmak istemiyormuş gibi davranırken, aslında sadece yapmaktan korktuğunu söyledi."

Thymara dehşetle ona döndü. "Herkesin önünde benim hakkımda böyle mi konuştu? Kimin önünde? Kiminle konuşuyordu? Kim duydu?"

"Bilmiyorum... Bazılarımız. Akşamları eskisi gibi ateşin etrafında oturmak için bir araya geliyoruz. Ben oradaydım, ama Jerd benimle pek konuşmuyordu. Harrikin'le konuşuyordu. Kase ve Boxter da oradaydı, sanırım. Belki Lecter de vardı. Ben sadece dinledim. Hepsi bu. Hiçbir şey söylemedim."

"Yani kimse beni savunmadı mı? Herkes öylece oturup onun benim hakkımda öyle konuşmasına izin mi verdi?"

Rapskal başını ona doğru eğdi. "O zaman onları izlediğin doğru değil mi?"

"Evet. Hayır! Bir kez izledim. Kazara. Sintara ava çıktıklarını ve benim de onlara katılmam gerektiğini söyledi. Ben de onların olduğu yere gittim ve

ne yaptıklarını gördüm. Hepsi bu." Tamamen bu kadar değil, ama itiraf edebileceği kadarıyla bu kadardı. Dehşet verici bir hayranlıkla donakalmıştı ve oradan ayrılmamış, orada olduğunu belli etmek için de hiçbir çaba sarf etmemişti. Bu adil bir davranıştı, diye düşündü. Jerd onun yaptıklarını abartarak anlatabiliyorsa, o da kendi anlatımında biraz abartmayı hak ediyordu.

"O zaman korkudan değil mi? Yani, hala bakire olduğun için."

Ne demek istediğini anladı. "Hayır. Korkmuyorum. Çiftleşmekten korkmuyorum, ama evet, hamile kalmaktan korkuyorum. Jerd'e ne olduğuna bak. Düşük yaptı. Ya bebeği doğurmuş olsaydı ve bizim sahip olmadığımız her şeye ihtiyacı olsaydı? Ya da bebeği doğurmuş olsaydı ve sonra ölseydi ve hepimiz ona bakmak zorunda kalsaydık? Hayır. Şu anda böyle bir riski göze alamam. Ya da Jerd'in herkesle bunu yapması. O sadece bencil, Rapskal. Hamileyken nasıl davrandığına bak, herkesin ejderhasına bakmasını, onun payına düşen işleri yapmasını ve payından fazla yemek vermesini bekliyordu. Herkesin hayatını kolaylaştırmak için uğraşmasından hoşlanıyordu." Thymara pelerinini kendine daha sıkı çekti. Üşüdüğünü fark etti. Soğuk kış gününde bu şehirde ne kadar zamandır ayakta duruyorlardı? Hatırladığı tüm sıcaklık kaybolmuştu. Kulaklarının uçları ve yanaklarının üstleri soğuktan yanıyordu. "Artık geri dönmek istiyorum." Bu sözleri somurtkan bir şekilde söyledi.

Rapskal'ın cevabı yavaşça geldi. "Henüz olmaz, gidemeyiz. Heeby bir av yakaladı ve çok yedi. Hâlâ uyuyor."

Kollarını sıkıca kendine dola d ı . "İçeriye gireceğim. Rüzgardan uzak bir yere. Gidebileceğimiz zaman beni çağır."

"Thymara, lütfen. Bekle. Bilmen gereken önemli bir şey var." Onu duymazdan gelerek uzaklaştı. Amarinda'nın evine girmek istemiyordu. Orada ne göreceğini biliyordu. Zengin ahşap mobilyalar, işlemeli duvar halıları ve kalın yün halılar çoktan gitmişti. Ama Kuş Odası'nın freskli duvarları ve banyosundaki derin mermer küvetler hâlâ oradaydı. Onları görmek ve daha fazla şey hatırlamak istemiyordu. Tellator'la o küvetin derin, ılık sularında seviştiğini, kaslı asker vücudunun kollarını doldurduğunu hatırlamak istemiyordu.

kollarını doldurduğunu hatırlamak istemiyordu.

Bu düşünce onu rahatsız etti ve neredeyse geri dönüyordu. Daha fazlasını istiyordu, tüm aşk maceralarını birlikte yaşamak istiyordu. Soğuktan bıkmıştı ve artık kendi bedenine geri döndüğüne göre

kendi bedenine geri döndüğü için aç da hissediyordu. O eve geri dönüp tekrar Amarında olmak çok kolay olurdu.

Thymara olmak hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı. Ve yakın zamanda daha eğlenceli hale geleceğe de benzemiyordu.

Aniden, her yeri buz gibi soğudu ve nefes alamıyormuş gibi boğuldu. Soğuk o kadar keskin ki bıçakla bıçaklanmak gibiydi. Onu yere devirdi ve yönünü kaybetti. Öksürdü ve nefes aldı.

"Thymara?" Rapskal'ın sesinde endişe vardı. "İyi misin?"

"Sintara!" Kafasını dikip etrafına bakınarak, hissettiği şeyi görmek istercesine ejderhasının adını haykırdı. "Boğuluyor! Nehre düştü ve boğuluyor!"

Değişim Ayının 25. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

***Kassarik'ten, Kuşların Bekçisi Kim'e
Detozi'den, Kuşların Bekçisi Trehaug***

Kim, sen bir aptalsın. Tüm kümesler ve tavan araları, kamuya açık olanlar ve özel olanlar, denetleniyor. Kimse seni ihbar etmedi veya seni suçlu olarak göstermedi. Senin de belirttiğin gibi, bu ölümcül bit salgını büyük olasılıkla Vahşi Topraklarda başladı ve hepimizi etkiliyor.

İlk tepkim, son notunuzu sadece hakaret değil, aynı zamanda tehdit de içerdiği için Loncaya iletmekti. Kendimi tuttuğum için Erek'e teşekkür edebilirsiniz, çünkü o, şu anda Loncaya kalan kuşlarımızı kurtarmaya odaklanması gerektiğini belirtti. Yazışmalarınızı saklayacağımı ve kümeslerime, güvercinliklerime veya kuşlarıma herhangi bir kaza gelmesi durumunda, bunları Loncaya sunmaktan çekinmeyeceğimi unutmayın.

Size geri gönderdiğim bu mavi kanatlı kuş da dahil olmak üzere, kuşlarınızın sağlığına dikkat etmenizi öneririm. Onu tüm bitlerden temizledim, ancak kayıt defterlerime beslenmesinin çok yetersiz olduğunu not ettim. Çapraz gagası, akraba evliliğinin bir göstergesidir; üreme kayıtlarınızı tutmuyor musunuz? Lonca'nın kuşlarınız için sağladığı bezelye ve tahılların sizin ağızınıza değil, onların ağızına gittiğinden emin olmanızı öneririm.

Dokuzuncu Bölüm

CASSARICK'E DÖNÜŞ

Onların dönüşü haberleri ondan önce ulaşmıştı. Mavna şehir rıhtımına yaklaşırken, bekleyen koşucunun ıslak saçlarını gözlerinden geri itip kendine hızlıca başını salladığını gördü, sonra ağaçların arasına daldı. Kaptan Leftrin böyle bir şey bekliyordu. Tarman, Cassarick'in yukarısında birkaç küçük balıkçı teknesi ile karşılaşmış ve ikisi hemen nehrin aşağısındaki ağaçlık şehre doğru yola çıkarak haberi yaymıştı: *Tarman*, nehir yukarısındaki seferinden dönüyordu. Asıl büyük haber, gemide ejderhaların olmamasıydı.

Leftrin, balıkçılara seferle ilgili hiçbir ayrıntı vermemişti. Onların bağırarak sordukları sorulara, yakında Cassarick'e demirleyeceğini ve o zaman Cassarick Tüccarlar Konseyi'ne her şeyi rapor edeceğini söylemişti. Bilgi gücü ve o, bu gücü sonuna kadar kullanmadan paylaşmaya niyetli değildi. Bırakın biraz beklesinler ve şekilsiz ejderhalara ve onların koruyucularına ne olduğunu merak etsinler. Gerilim, güçlü insanları dengeden çıkarmak için mükemmel bir araçtı. Bu, insana pazarlık gücü verirdi. Pazarlık gücüne ihtiyacı olacağını düşünüyordu.

Kış yağmuru yağıyordu, milyonlarca küçük damla nehrin sesini bastırıyordu. Su güverteden akıp geniş Rain Wild Nehri'nin gri sularına karışıyordu. Nehrin her iki yanında yüksek, yoğun ormanlar yükseliyordu. Yağmur, sonsuz yaprakların üzerine düşerek, ağaçların gölgesinden, yaşam ve yeşilliğin katmanlarından geçerek, güçlü ağaç dallarına inşa edilmiş kulübelerin ve konakların tüm katmanlarını geçerek, sonunda sürekli ıslak orman zeminine düşüyordu. Nehrin iki yanını çevreleyen dev ağaçlara geri dönmek hem çok tanıdık hem de birdenbire garip gelmişti. Kelsingra ona, deneyimlerinin çok ötesinde bir arazi göstermişti. Kuru, sert toprak ve yuvarlak tepeler güzeldi, ama Leftrin burasının her zaman evi olacağını düşünüyordu.

Rıhtıma yaklaşırken yağmurun arasından gözlerini kısarak baktı. Orada garip bir gemi bağlıydı ve görünüşüne kaşlarını çattı. Uzun ve

Dar, sığ su çekimli, yelken ve kürekle seyir için uygun. Güverte üzerindeki parlak mavi boya ve altın süslemeler, sisli yağmurun içinden bile parlıyordu. Tarman'a rakip mi? Belki sahipleri öyle düşünüyordu, ama o bundan şüpheliydi. Rain Wild Nehri'nin sığ sularında onun gemisinden daha iyi seyreden başka bir gemi yoktu. Geminin pruvasında "*Impervious One*" yazıyordu. Zaman bunun doğru olup olmadığını gösterecekti. Nehirde geçirdiği yıllar boyunca, nehrin asitli sularına dayanıklı olduğu iddia edilen her türlü tekneyi görmüştü. Ve hepsinin sonunda battığını da görmüştü. Wizardwood dayanıklı tek malzemeydi.

Yağmur, Swarge'ın mavnanın dümeninde çalışmasını zorlaştırıyordu ve diğer mürettebat için de durum pek farklı değildi. Onlar da direklerini tutarak mavnanın rıhtıma yanaşmasını sağlıyorlardı. *Impervious One*'i geçtikten sonra bağlanacak bir yer buldular. Leftrin, yağmurun altında gözlerini kısarak pruva korkuluğuna tutundu. Elinin altındaki wizardwood korkuluktan gemisinin farkındaydı. Tarman, mürettebatın gösterdiği performansa minnettardı; yağmurlar Rain Wild Nehri'ni neredeyse taşma noktasına getirmişti; yaşam gemisinin nehir yatağında tutunması zordu. Diğer gemilerin karaya oturduğu bölgelerde hızla manevra yapabilmesini sağlayan gizli yeteneği olan gizli ayakları çamuru tırmaladı, tutundu, kaydı ve tekrar tırmalamaya başladı. Tarman, bir sallanmayla kendini rıhtıma yanaştırdı ve Skelly, kalın demirleme halatını tutarak geminin yanından atladı ve ağır bir kelepçeye doğru koştu. Halatı oraya sabitledikten sonra, Hennesey'in ona attığı ikinci halatı yakalamak için geminin arkasına koştu. Bir anda, güvenli bir şekilde rıhtıma bağlandılar. Tarman ve kaptanı, mürettebatın demirleme halatlarını ayarlama rutinlerini yaparken rahatladılar.

Kaptan Leftrin, şiddetli yağmurun Konsey üyelerinin bugün içeride güvende ve kuru kalmasını sağlayacağını düşünmüştü. Öyle de olmuştu. Ancak mürettebat Tarman'ı Cassarick'in yüzen rıhtımına getirirken, sıırılsıklam olan genç koşucu yağmurun altında en yakın merdivenlere koşarak tırmanmaya başladı. Leftrin onu izleyerek gülümsedi. "Peki. Yakında limana vardığımız haberini alırlar. O zaman elimizdeki kartları ne kadar iyi oynayabileceğimizi göreceğiz. Skelly!"

Onun bağırmasıyla yeğeni iskeleden mavna üzerine çevik bir hareketle atladı ve sonra aceleyle onun yanına gelip dirseğinin yanında durdu. "Efendim?"

"Sen gemide kal. Ailen seni görmek isteyecektir ve ikimizin de onlara söyleyeceğimiz önemli haberler var.

onlara servetinin değiştiğini haber verirken birlikte olalım. Senin için sorun olur mu?"

Kız, kirpiklerinden yağmur damlalarını silerek gülümsedi. Ailesi, Skelly'nin mirasçısı olacağını umuyordu. Bu umutla, kızları için karlı bir nişan anlaşması yapmışlardı. Alum'la tanışıp bu sessiz ejderha bekçisine aşık olan kız, bu nişanı bozmak için can atıyordu. Leftrin, Alise ile Tarman'ın mülkiyetini devralacak bir çocukları olup olmayacağını bilmiyordu, ama olmasa bile, bir varisin onun yerini alması olasılığı Skelly'nin kaderini tamamen değiştirdi. Geleceği belirsiz olduğu için, çocuğun ailesinin nişanı reddetmesini umuyordu. Leftrin, Alise'nin ailesinin bu olasılıktan onun kadar memnun olacağını sanmıyordu. Alise'nin bu haberi onlara tek başına vermemesini istiyordu. Onun adına konuşacağı için Alise çok sevindi ve "Bu hizmeti amcam mı sunuyor yoksa kaptanım mı?" diye sordu.

"Bana küstahlık yapma, denizci!"

"Efendim, evet, kim sorarsa sorsun." Ona kaygısızca sırtıttı. "Bunu birlikte yapsak çok hoşuma giderdi. Ve onlar, sen Konsey'e rapor verene kadar gemide kalmamı bekleyecekler. Sen dönmeden önce biri beni ziyarete gelirse, hiçbir şey söylemeyeceğim ve hikayeyi senden dinlemeleri gerektiğini söyleyeceğim."

"Aferin, kızım! Ben yokken Tarman'a kimse binmesin. Mürettebatın aileleri gelebilir. Onlara az şey söyle ve duyduklarını kimseye anlatmasınlar. Anlayacaklardır. Ama tüccarlar ve Konsey üyeleri gelmesin. Hennesey'e fahişeler gelmesin diye söyleyeceğim. Gerekirse gemiden ayrılabilir, ama misafir getiremez. şu anda olmaz." Leftrin ıslak yanağını kaşıdı. Son zamanlarda pulları artmıştı ve sürekli kaşınıyordu. Lanet ejderhalar. Muhtemelen onların suçu. "Mürettebatın geri kalanına karada izin vereceğim, ama Swarge veya Hennesey her zaman gemide olmalı. Bellin, listeni geminin malzeme deposuna götürüp doldurtup aşağıya göndereceğim. Konseyden maaşlarımızı alır almaz, tüccarlara ödeme yapıp geri kalan parayı buraya göndereceğim. Big Eider her zamanki gibi annesini görmeye gidecek. Sen gemide kal ve seni ailene götürmek için zamanım olana kadar bekle."

"Evet, efendim."

Diğer mürettebat üyeleri, liman işlerini bitirip onlara yaklaşmıştı. Yorgun ve bitkin, yağmurdan sırlıklam ama zafer kazanmış gibiydiler. Tarman'ın güvertesinde yağmurun çıkardığı gürültünün üstüne sesini yükseltti.

"En iyi anlaşmayı yapacağıma güvenmenizi istiyorum. Anlaşmayı bitirene kadar, nerede olduğumuzu ve ne gördüğümüzü kimseye söylemeyin. Anlaşıldı mı?"

Swarge büyük eliyle saçlarını karıştırdı ve yüzünden sarkmış saçlarını geriye itti. "Anlaştık kaptan. Bize daha önce söylemiştin, unutmadık. Endişelenecek bir şey yok. İyi şanslar."

"O piçleri sıkı sıkı sıkın," dedi Hennesey ve Big Eider'ın geniş yüzü onaylayarak geniş bir gülümsemeyle çatladı.

Diğerleri başlarını sallıyordu. Leftrin de başını salladı ve onların kendisine duyduğu güveni hem zırh hem de sorumluluk olarak hissetti. Bu sefer ona çok şey bağlıydı, sadece yolculuk ücretini almakla kalmayacaktı. Konseyler cimriydiler, diye düşündü kamarasına dönerken. Sırıtsı bir hırıltıya benziyordu; daha önce de sözleşme parasını onlardan zorla almıştı, bu sefer de aynısını yapacaktı. Onu ve gemisini nehir yukarısındaki keşif yolculuğuna gönderen imzalı belge, su geçirmez bir tüpün içine sıkıca yerleştirilmişti. Onu onaylayarak kaldırdı. Anlaşmanın şartlarına uyacaklardı; hoşlarına gitmeyecekti, ama o onları yazılı sözlerine bağlı tutacak ve hiç harcamayı beklemedikleri parayı ödeyeceklerdi.

Malta Khuprus aynanın önünde oturmuş, yumuşak buklelerden oluşan parlak altın rengi saçlarını tarıyordu. Sonra saçlarını büküp yavaşça yerine sabitlemeye başladı. Elleri neredeyse kendiliğinden hareket ederken, aynadaki yansımasına bakıyordu. Değişim ne zaman sona erecekti? Rain Wilds'a geldiğinden beri vücudu değişiyordu. Artık saçlarındaki altın rengi, bazılarının altın dediği parlak sarı değil, gerçek altın rengiydi. Tırnakları kırmızıydı. Yüzünün pembe teni, küçük bir ağaç kertenkelesinin karnı kadar ince pullu ve yumuşaktı. Alnının üzerindeki kırmızı "taç" parlıyordu.

Pulları kırmızı kenarlıydı; çocukluğunun kremi teni, yanaklarında neredeyse saydam pulların arasından hâlâ parlıyordu, ama kaşları artık yakut pullarla kaplıydı. Başını çevirip ışığın yüzünde dans edişini izledi ve sonra iç geçirdi.

"İyi misin?" Reyn, kiraladıkları küçük odayı iki adımda geçerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Ellerini omuzlarına koydu ve ona bakmak için eğildi.

"İyiyim. Biraz yorgunum, hepsi o." Ellerini beline koydu ve omurgasına bastırıldı. Sırtı, bütün gün olduğu gibi, dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu. Karnındaki ağırlık, oturarak ya da ayakta durarak artık hafiflemiyordu. Dün, dövmele kazıcılarla yapılan müzakere masasında geçirdiği gün, işkence gibiydi. Uyumak umuduyla kiraladıkları odaya dönmüştü.

Boşuna umut. Uzanmak en rahatsız pozisyondu. Reyn'e yatağı bırakmış, yastıklarla destekleyerek uyumuştı. Şimdi sırtına bastırırken hafif bir acı çığıltısı attı ve Reyn'in alnında endişeli bir kırışıklık belirdi. Yüzüne bir gülümseme zorladı ve aynadan kocasına baktı. "İyiyim," diye tekrarladı ve bir an kocasına baktı. Onun da kendisi kadar belirgin değişiklikler vardı. Gözleri sıcak bir bakır renginde parlıyordu. Pullarının bronz rengi altında cildi maviydi, Tintaglia ejderhası kadar mavi. Safir dudaklarıyla ona gülümsedi. Koyu renkli kıvrıkcık saçları çelik mavisi parıltılar almıştı. Kocasını. Onu bulmak ve kendine ait kılmak için çok şey riske atan adam. "Çok güzelsin," dedi, övgü dudaklarından kolayca döküldü.

Reyn'in derin gözleri dans etti. "Bu kadar abartılı iltifatın sebebi ne?" Başını ona doğru eğdi, ifadesi yaramaz bir hal aldı. "Şimdi hanımım hangi takıyı istiyor? Safir kolye mi? Yoksa yine yemek mi canın çekti? Buharda pişmiş kolibri dili tabağı mı istiyorsun?"

"İğrenç!" Malta gülerek döndü, kocasının dar kalçalarına kolunu doladı ve onu kendine çekti. Reyn eğilip kızıl tacını hafifçe öptü. Dokunuşuyla titredi ve başını kaldırıp ona baktı. "Sana ilk tanıştığımızda ne kadar şımarık bir çocuk olduğumu hatırlatmadan sana güzel bir şey söyleyemez miyim?"

"Tabii ki söyleyemezsin. Ne kadar şımarık bir çocuk olduğunu hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmam. Muhteşem güzellikte ve çok şımarık bir çocuk. Tamamen kendine düşkünlüğün beni tamamen büyülemişti. Sanki bir kediye tavlama gibiydi."

"Sen!" diye onu sevgiyle azarladı ve aynasına döndü. Elini karnının şişkin kısmına koydu. "Ve şimdi beni bebeğinle domuz gibi şişmanlattın, sanırım artık senin için 'muhteşem güzellikte' değilim."

"Şimdi de iltifat bekliyor! Ve ağını iltifatlarla dolduruyor. Sevgilim, bu seni benim için daha da sevimli yapıyor. Hamileliğinle parlıyorsun, ışıldıyorsun, ışıltılısın."

Yüzünü saran gülümsemeyi kontrol edemedi. "Oh, ve *sen* beni iltifatla suçluyorsun! Ben burada şişman yaşlı bir ördek gibi dolanıyorum ve sen

bana güzel olduğumu söylüyorsun."

"Bunu söyleyen tek kişi ben değilim. Annem, kız kardeşlerim, hatta kuzenlerim bile sana bakıp duruyor!"

"Bu, Rain Wild'daki tüm kadınların hamile bir kadına duyduğu kıskançlıktır. Beni güzel buldukları anlamına gelmez." Ellerini makyaj masasına koydu ve ayağa kalktı. Her zamanki gibi, aynada gördüğü karnı onu korkuttu. Dar, uzun parmaklı ellerini şişkinliğin üzerine koydu ve bakakaldı. Yaşlı bir Rain Wild kadını olmak vücudunun birçok bölümünü uzatmıştı; elleri, parmakları, kol ve bacaklarının uzun kemikleri... Şimdi vücudunun ortasındaki bu yuvarlak şişkinlik ona şaşırtıcı geliyordu. "Sanki bir kavun yutmuşum gibi görünüyorum," diye mırıldandı.

Reyn omzunun üzerinden aynaya baktı. "Hayır. Sanki içinde bizim çocuğumuzu taşıyormuşsun gibi görünüyorsun." Ellerini, çocuklarının kıvrımının hemen altına kaydırıp ve onu kucakladı. Ellerinin tırnakları gece mavisiydi ve giydiği yumuşak beyaz tunikle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Yüzünün yanına öptü. "Hala bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Yaşadığımız onca şey, birbirimizi neredeyse kaybettiğimiz onca an, ve şimdi, yakında, bizim olacak..."

"Sus!" diye uyardı kadın. "Yüksek sesle söyleme. Henüz değil. Çok kez hayal kırıklığına uğradık."

"Ama bu sefer, eminim, her şey yolunda gidecek. Daha önce hiç bu kadar uzun süre hamile kalmamıştın. Onun hareket ettiğini hissettin, ben de gördüm! O yaşıyor. Ve yakında onu görebileceğimiz yerde olacak."

"Ya 'o' kızsı?"

"Sana söz veriyorum, o da aynı şekilde mutlu olacağım."

Küçük evi destekleyen dalın birinin ayak sesleriyle sallandığını hissettiler. Kapı çalındı. İsteksizce birbirlerinden ayrıldılar, Malta aynasının önüne oturdu, Reyn ise hızla kapıya yöneldi. "Evet?"

"Lütfen, efendim, haberlerim var!" Nefes nefese ve çocuksu bir ses cevap verdi.

"Ne haberi?" Reyn kapıyı daha fazla açtı. Kapının eşiğinde duran çocuk bir koşucu değildi. Giysileri yırtık pırtık ve zayıftı. Reyn'e umutla baktı. Her iki yanağında da dövmelemler vardı.

"Lütfen, efendim, bagaj pazarında Malta Elderling adında birinin gelen gemiler hakkında bilgi almak istediğini duydum. Böyle bir bilgi için bir peni verebileceğini söylediler."

"Ne haberi? Hangi gemi?"

Çocuk tereddüt etti, ta ki Reyn kemerindeki keseyi arıyarak bir sikke çıkardı. "*Tarman*, efendim. Ejderhalarla birlikte denize açılan gemi. Geri döndü."

Malta, Reyn'in ince kapıyı açmasıyla ayağa fırladı. Yukarıdan yağmur damlaları düşüyordu, ama dışarıda duran koşucu sırlıslıkla olmuştı. "İçeri gel," dedi Reyn ve çocuk minnetle odaya girip pişmiş toprak ocaktaki ateşin yanına gitti. Ellerini ısıttı, giysileri kaba tahta zemine su damlatıyordu.

"Ejderhalar ne oldu?" diye sordu Malta.

Delikanlı parıldayan mavi gözlerini kadının bakışlarına çevirdi. "Aşağıya baktığımda ejderha görmedim. Sormaya beklemedim hanımefendi, sadece mavnanın limana yanaştığını haber vermek için geldim. İlk bilen ben değildim, ama haberleri ilk veren ben olmak istedim. Anladığım kadarıyla bir kuruş kazanmak için." Delikanlı endişeli görünüyordu.

Ama Reyn ona bir avuç para uzatıyordu ve Malta başını salladı. "Aferin sana. Sadece gördüklerini anlat. Gemide ejderha yoktu, değil mi? Genç bekçileri gördün mü? Mavna hasarlı mıydı, yoksa iyi durumda mıydı?"

Koşucu ıslak yüzünü eliyle sildi. "Ejderha yoktu. Sadece mavna ve çalışan mürettebatı gördüm. Hasarlı görünmüyordu ama mürettebat yorgun görünüyordu. Yorgun, zayıf ve beklediğinizden daha dağınık."

"İyi iş çıkardın. Teşekkür ederim. Reyn, pelerinin nerede?"

Kocası çocuğu kapıya kadar geçirdikten sonra karısına döndü. "Pelerin, en son bıraktığın yerde, sandalyenin arkasında. Bu yağmurda dışarı çıkmayı düşünmüyüldür herhalde?"

"Gitmeliyim. Gitmem gerektiğini biliyorsun, sen de benimle gelmelisin." Oda içinde bir göz gezdirdi ama ihtiyacı olan başka bir şey görmedi. "Kader bize Cassarick'te olma şansı verdi! Bu fırsatı kaçırmayacağım. Kaptan Leftrin Konsey'e rapor verirken orada olmalıyım. *Onların* tek umursayacağı şey ejderhalardan kurtulmak. Nasıl gittiğini, kaç kişinin hayatta kaldığını, onları nerede bıraktığını, Kelsingra'yı bulup bulmadığını bilmeliyim... Oh." Aniden durdu ve nefesini tuttu.

"Malta? İyi misin?"

"İyiyim. Az önce beni sertçe tekmeledi, tam ciğerlerime. Bir an nefesim kesildi." Gülümsedi. "Sen kazandın Reyn. O bir erkek olmalı. Ne zaman bir şeye heyecanlansam, içimde dans ediyor gibi oluyor. İyi huylu bir küçük kız annesine böyle yapmaz."

Reyn burnunu çekti. "Sanki senin kızlarının 'terbiyeli küçük kızlar' olmasını beklermişim gibi. Hayatım. Neden burada kalmıyorsun da benim yerine sen gidiyorsun? Hemen geri döneceğime ve duyduğum ve gördüğüm her şeyi sana anlatacağıma söz veriyorum."

"Hayır. Hayır, sevgilim." Malta pelerinini giyyordu. "Orada olmalıyım. Sen gidersen, sana aklına gelmeyen yüzlerce soru sorar, cevaplarını bilmediğin için sinirlenirim. Tillamon'a bir not bırakalım, akşam uğrarsa benim için endişelenmesin."

"Peki," dedi Reyn isteksizce. Daha önce dışarı çıktığı için hala ıslak olan pelerinini buldu, silkeledi ve omuzlarına attı. "Keşke Selden burada olsaydı. Bu işi onun halletmesi gerekirdi."

"Keşke nerede olduğunu bilseydim. Ondan aylardır haber almadık. Son mektubu ona göre değildi ve bana onun el yazısı gibi gelmedi. Başına bir şey geldiğinden korkuyorum. Ama kardeşim burada olsa bile gitmek zorundayım Reyn."

"Biliyorum, canım. Sen ve ben, eski Tüccar gelenekleriyle yetiştirildik. Ama ben bile, ölü bir ejderhaya sadık kalmamızın anlamı var mı diye merak ediyorum. Yıllardır onu gören ya da hakkında bir şey duyan yok. Ölmüşse, anlaşmalarımız da onunla birlikte ölmüş mü oluyor?"

Malta, pelerininin büyük başlığını kaldırıp dikkatlice saçlarına tuttururken inatla başını salladı. "Sözleşmeler kağıda yazılır, havaya değil, mürekkeple imzalanır, nefesle değil. Ölmüş olması benim için önemli değil. Başkaları ne yaparsa yapsın, biz imzaladığımız sözlere bağlıyız."

Reyn içini çekti. "Aslında, biz sadece ejderhalar yumurtadan çıkana kadar yılanlara yardım edeceğimizi ve yılanların yumurtalarını koruyacağımızı söylemiştik. Bu durumda, bizim anlaşmadaki payımız tamamdır." Pelerindeki ıslak başlığı kaldırırken yüzünü buruşturdu.

"Ben anlaşmanın lafzına değil, ruhuna bağlı kalmak için yetiştirildim," diye sertçe yanıtladı Malta. Sonra, eski anlaşmazlıkları yüzünden onunla tartışmaya iten şeyin sırtındaki ağrı olduğunu fark edince, konuyu biraz değiştirdi. "Alise Finbok adlı kadın sağ salim dönmüş mü acaba? Onlarla gideceğini söylediği gün bana büyük bir rahatlık ve cesaret vermişti. Kelsingra hakkında çok emin ve bilgili konuşmuştu."

Malta kocasına döndü. Kapüşonunun gölgesinde gözleri parıldayan mavi renkteydi. İsteksizce konuştu. "Onun

aslında kocasından kaçıp hizmetçisiyle birlikte kaçtığı söyleniyor. Kocasının onu reddettiği, ama babası ve hizmetçinin ailesinin onları aradığı, hatta herhangi bir haber için ödül bile verdikleri söyleniyor."

Malta derin bir üzüntü duydu. Bu duyguyu bir kenara itti. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Kız, eski şeyleri çok iyi bilen biri gibi konuşuyordu. Şehri tarif edişine bakılırsa, sanki oraya gitmiş gibi konuşuyordu. Kocasından kaçıyor olabilir; bunu yapan ilk kadın o olmaz. Ama bence bir şeye bağlıydı. Hadi yağmurun altına çıkıp Konsey Salonu'na gidelim. Burada durup keşif gezisi hakkında daha fazla bilgi edinebiliriz."

"O zaman koluma gir. Yürüyüş yolları kaygan olabilir. Seni bu işten vazgeçirmeye çalışmayacağım, ama en azından dikkatli olmanı rica edeceğim."

"Düşmem." Yine de kolunu tuttu ve kapıyı açtığına buna sevindi. Odaya nemli ve soğuk bir rüzgâr girdi. "Ağaçların altında böyle esiyorsa, nehirde nasıldır acaba?" diye yüksek sesle merak etti.

"Daha kötü," diye kısaca cevapladı Reyn, arkalarındaki ince kapıyı kapatırken. "Ve hayır, düşmeyeceksin, çünkü ben izin vermeyeceğim. Ama bundan daha fazlasına da dikkat et. Lütfen, Konsey'in seni heyecanlandırmasına veya üzmesine izin verme."

"Eğer biri heyecanlanırsa ya da sinirlenirse, bahse girerim onlar olur," dedi Malta iyimser bir şekilde.

Öğleden sonraydı, ama kış mevsimiydi ve büyük ağaçların gölgesinde hava sürekli loştu. Reyn, ağaç dalından ana dala doğru dar patikada ilerlerken kolunu sıkıca tuttu. Patika, daha kalın bir ağaç dalında daha geniş bir yola çıktığında, Reyn'in gevşediğini hissetti. Reyn, Yağmur Ormanları ve ağaçlardan yapılmış topluluklarında doğmuştu. Malta buraya neredeyse yetişkin yaşta gelmişti ve buraya iyi uyum sağladığını düşünüyordu. Genellikle en dar yollarda ve ağaç şehirlerin mahallelerini birbirine bağlayan sallanan köprüleri geçerken bile kendinden emin adımlarla yürürdü. Ama son birkaç aydır, karnındaki büyüyen çocuk normalde narin vücudunun dengesini bozmuştu. Reyn'in kolunu sıkıca tuttu, utanmadan onun yardımını ve korumasını istedi. Evlendiklerinden beri dört kez düşük yapmıştı; artık gururundan aptalca bir hata yapmayacaktı!

Rain Wild yerleşimlerinin tipik özelliği olan ağaç evlerden oluşan şehir, her yöne doğru uzanıyordu. Yukarıda, yüksek dallarda,

daha küçük, daha dayanıksız evler sallanıyordu; aşağıda, ağaç dallarının kalın ve sağlam olduğu gölgeli derinliklerde, konaklar, depolar ve Rain Wild Tüccarları Salonu'nun sağlam duvarları ve pencereleri görünüyordu. Sarı lamba ışığı bu pencereleri içeriden aydınlatıyordu.

Cassarick Yağmur Ormanı Tüccar Salonu, inşa edilen en yeni Tüccar Salonu'ydu ve Yağmur Ormanı sakinleri arasında Trehaug'dan bağımsız durumu hakkında hâlâ bazı şikayetler vardı. Yıllardır tek bir Yağmur Ormanı Tüccar Salonu vardı ve o da Trehaug'daydı. Yağmur Ormanı Tüccarları ve Bingtown Tüccarları, ortak bir zorluklar tarihiyle birleşmiş iki yarıydı. Cassarick'te yeni Tüccar Salonu'nun açılmasıyla, genç oğullar ve daha az önemli tüccar aileleri birdenbire hiç olmadığı kadar güç kazanmıştı. Siyasi durum hâlâ oturmamıştı. Açgözlülük ve kararlı olma ihtiyacı, Tüccar Konseyi'ni daha keskin hale getirmişti. Malta, eski tüccar eşitlik standartlarına ve imzalanan anlaşmaların mutlak olarak uygulanmasına tamamen güvenmiyordu.

O ve Reyn'in salona giden tek kişiler olmadığını gördü ve Malta, Tarman'ın gelişinin haberinin yayıldığını anladı. Diğer Rain Wilders da evlerinden çıkıp Konsey Salonu'na giden yollara çıkıyorlardı. Cüppeli tüccarlar, devasa ağaç gövdelerini saran dolambaçlı merdivenlerden aceleyle iniyorlardı. Onları orada bekleyen haberler herkesi etkileyecekti. Yine de iyi bir yer kapmak için acele etmedi. O Malta Khuprus'tu, sadece bir Yaşlı değil, aynı zamanda güçlü bir Rain Wild Tüccar ailesinin ikinci oğlu Reyn Khuprus'un karısıydı. Ağabeyi Bendir aile oylarını kontrol ediyordu, ancak oyunu nasıl kullanacağına karar verirken Reyn'in getirdiği bilgilere güveniyordu. Ne o ne de Reyn Konsey masasında resmi bir koltuk talep edemezdi, ama sesini duyuracaktı. Bu konuda kararlıydı.

Rüzgâr onlara çarptı, pelerinini dalgalandırdı ve çevredeki ağaçların yapraklarını kopardı. Yürüdükleri yolun kenarlarını sağlam asma dallarından yapılmış parmaklıklar çevreliyordu. Onların güvenli bulunduğu yerin ötesinde, kalın dallar, yoğun yeşillik ve ağaçların büyük dallarından tuhaf meyveler gibi sarkan, rüzgârda dans eden küçük evler görünüyordu. Görünmeyen bataklık zemini, onların altında uzun bir düşüş mesafesindeydi. Reyn'in kolunu sıktı ve onun önderliğinde ilerledi.

Leftrin kasten acele etmemişti. Önce kuş bakıcılarına gitmiş ve Kelsingra'dan ayrılmadan önce kendisine emanet edilen mesajları göndermişti. Bu, beklediğinden daha pahalıya mal olmuştu. Bir tür kuş

bir hastalık mesaj servisini çok pahalı hale getirmişti. Bazı kuşların uçuş mesafesi kısaydı. Birkaç bakıcı, ailelerine güvende olduklarını haber vermek için Trehaug'a mesaj göndermeyi seçmişti. Ayrıca iki ölüm haberi de gönderilmesi gerekiyordu. Greft ve Warken'in aileleri, oğullarının akıbetini bilmek istiyordu. Greft, kaptan için bir sınav olmuştu, ama ölümü yine de bir trajediydi ve ailesi bunu ilk bilenler olmalıydı. Son olarak, Sedric ve Alise'nin Bington'daki ailelerine mektuplarını gönderdi. Cassarick'e kadar nehir boyunca, bu mektupları göndermenin akıllıca olup olmadığını düşünerek acı çekti. Hepsine Kelsingra ve oraya nasıl geldikleri hakkında insanlara dikkatli olmalarını söylemişti, ama mektupların hiçbirini okumamıştı. Bu günün sonunda, Cassarick'teki insanlar onun onlara anlatmak istediklerini öğrenecek ve haber kuşları her yöne uçacaktı. En iyisi, arkadaşlarının mektuplarının ailelerine önce ulaşmasını sağlamaktı.

Geminin erzak deposuna vardığında, birkaç takipçisi olmuştu. İki küçük çocuk peşinden ayrılmadan, karşılaştıkları herkese bunun keşif gezisinden dönen Kaptan Leftrin olduğunu yüksek sesle duyuruyorlardı. Bu, el sıkışmalarına ve kibarca cevap vermeyi reddettiği sorulara yol açtı. Muhtemelen dedikoducu olan genç bir adam, onu bir süre takip ederek bir sürü soru sordu, ancak Leftrin önce Konsey'e rapor vereceğini söyleyerek onu hayal kırıklığına uğrattı. Uzun, kapüşonlu gri bir pelerin giyen başka bir adam ise geride kalarak onunla hiç konuşmadı, ancak oldukça dikkatli bir mesafeden onu takip etti. Leftrin onun farkına varınca, dikkatli davranmaya başladı. Adam bir yabancıydı ve kaptanın ona attığı kısa bakışlarda, ağaç tepelerinde doğmuş birinin rahatlığıyla hareket etmiyordu. Rain Wilder değildi. Leftrin, adamın kime hizmet ediyor olabileceğini düşünürken, göğsünde bir korku hissetti.

Geminin erzak deposunda Leftrin, gemisinin kilerinde bulunan konserve yiyecekleri ve temel ihtiyaç malzemelerini sipariş etti. Yağ, un, şeker, kahve, tuz, gemi bisküvisi... Bellin'in listesi sonsuz gibiydi. Ayrıca mağazada bulunan tüm kağıtları ve mürekkep şişelerini ve yeni tüy kalemleri de satın aldı. Bunu yaparken gülümsedi, Alise'nin bu hazineye sevineceğini hayal etti. Tüm malzemelerin hemen *Tarman'a* gönderilmesini istedi. Mağaza açıldığından beri yıllardır oradan alışveriş yapıyordu ve sahibini para yerine imzasını kabul etmesi için ikna etmek çok da zor olmadı. "Konsey bana ödüyor, ben de bir saat içinde sana öderim," dedi Leftrin başını sallayan adama ve konu kapandı.

Dükkandan çıktığında bacakları ağrıyordu. Geminin güvertesinde yürümek ve hatta Kelsingra çevresindeki çayırarda yürüyüş yapmak, bir adamı Rain Wild şehrinin dik yokuşlarına hazırlamazdı. Konsey Salonu katına asansörle indi ve sepeti yanından geçerken son parasıyla asansörcüye ödeme yaptı. Konsey kapısına yaklaşıırken, buraya son geldiğinde Alise Finbok'un kolunda olduğunu hatırladı. Tanışmalarının ilk günleriydi ve ona olan tutkusu baş döndürücü bir şekilde yeniydi. Parlak küçük botlarını ve dantelli eteklerini düşündü ve biraz hüzünle gülümsedi. Güzelliği, hanımefendi tavırları kadar onu büyülemişti. Şimdi dantelleri paramparça, botları da yıpranmış ve aşınmıştı, ama içlerindeki zarif hanımefendi sanki demirden yapılmış gibi hâlâ ayakta idi. Aniden, açlık ve korkudan daha güçlü bir özlemle onu özledi. Kendine başını salladı. Onunla bu kadar ilgilenmekle, hayallere dalmış bir ergen mi olmuştu? Gülümsedi. Belki de öyleydi. Onun uyandırdığı duygular, hayatındaki diğer tüm deneyimlerden daha vahşi ve daha tatlıydı. Ve maaşını alınca, ona götürmek için küçük lüks eşyalar ve lezzetli şeyler almayı planladı. Bu düşünce yüzüne daha geniş bir gülümseme yaydı.

Tüccarlar Salonu'nun kapısını açtığında, ışık, sesler ve sıcaklık onu karşıladı. Odanın çeşitli yerlerinde yanan mangallar, ısı ve yanan jalawoodun tatlı kokusunu yayıyordu. Işık başka bir kaynaktan geliyordu: salonun içinde asılı duran küreler. Cassarick'in eteklerindeki gömülü harabelerden çıkarılan Elderling eserleri, insanların buluşma yerini zenginliğin göz alıcı bir gösterisiyle aydınlatıyordu. Bir an için, bozulmamış ve neredeyse hiç dokunulmamış bir Elderling şehri hakkında konuşursa, ortaya çıkacak açgözlülüğü hayal etti. Gözleri, Konsey kürsüsünün arkasındaki duvarda asılı duran Kelsingra duvar halısına kaydı. Alise bir keresinde bu duvar halısını, hedeflerinin var olduğunu kanıtlamak için kullanmıştı. Konsey'e, parlak duvarlarının hala güneş ışığında ışıldadığını söylediğinde? Gülümsemesi sertleşti.

Yüksek bir kürsü, sıralar halinde dizilmiş banklarla çevriliydi. Birkaç düzine kişi yerlerini almıştı; tam olarak tıklım tıklım dolu bir galeri sayılmazdı, ama habersiz bir toplantı için kendiliğinden toplanan bu kadar insan oldukça fazlaydı ve arkalarından da gelmeye devam ediyorlardı. Kürsüdeki Konsey masasındaki tüm koltuklar bir tanesi hariç doluydu. Selden Vestrit'in koltuğu, en son buraya geldiğinde olduğu gibi boştu.

Ancak Malta the Elderling, seyirci koltuklarının ön sırasının bir ucunda yerini almıştı. Kocasını Reyn Khuprus da onun yanında oturuyordu. Yaşlıların etrafındaki

Yaşlılar'ın etrafında koltuklar boş bırakılmıştı. Leftrin bunun saygıdan mı yoksa kaçınma amaçlı mı olduğunu merak etti. Reyn ve Malta gösterişli giyinmemişlerdi, ama sade kıyafetleri onlara çok yakışmıştı ve renkleri pullarını güzelleştiriyordu. Reyn, gri pantolon ve yumuşak siyah botların üzerine koyu mavi, parlak gümüş düğmeli uzun bir ceket giymişti. Malta, boğazındaki narin pulların üzerinde sarı renkte parıldayan alev mücevherlerinden yapılmış bir gerdanlık takıyordu. Yumuşak beyaz tunikası dizlerine kadar uzanıyordu ve kahverengi-altın rengi pantolonları bol ve geniş kesimdi. Reyn, buradan onun hala hamile olduğunu anladı. İyi. Dedikodulara göre birkaç kez düşük yapmıştı ve bazıları çiftin hiç çocuk sahibi olamayacağından şüphe etmeye başlamıştı. Ama artık doğumuna çok az kalmıştı. Yanındaki kocası koruyucu bir tavır sergiliyordu. Onlara baktı ve onların, muhafız gençlerinin geleceğini gösterdiğini fark etti. Tam bir Elderling.

O odaya girdiğinde, ikisi de doğrudan ona baktı. Yırtık gömleğini düzeltme dürtüsüne karşı koydu. Bunun yerine, sırtını dikleştirdi ve onların bakışlarına karşılık verdi. Zorlu bir yolculuk olmuştu; bırakın ona baksınlar ve seferinin bedelini görsünler. Sonra onlara ciddiyetle başını salladı ve onların da başlarını sallayarak karşılık verdiklerini gördü. Onlara yaklaştı. Henüz değil. Alise'nin Malta'ya mesajı çantasında güvendeydi. Ona özel olarak verecekti.

Leftrin'in bakışları odada kısa bir süre dolaştı ve onu takip eden adamın arkasında Tüccarlar Salonu'na girip kaybolduğunu doğruladı. Ona doğrudan bakmadı; buna gerek yoktu, çünkü adam Leftrin'e yabancı değildi. O, Chalcedean "tüccar" Sinad Arich'ti. Sanki hala üşüyormuş gibi ıslak pelerinini ve başlığını üzerine sıkıca çekmişti, ama Leftrin onun gözlerini tanıdı. Adam daha önce bir kez, Leftrin'in yaşam gemisiyle ilgili olarak onu şantajla tehdit etmiş ve Leftrin'i nehirden yukarıya geçmesine izin vermeye zorlamıştı. Şimdi bunu ne kadar pişmanlık duyuyordu. İlk içgüdüsünü dinleyip adamı öldürerek denize atmalıydı. Chalcedean tüccarının hala Yağmur Ormanı'nda olduğunu bilmek Leftrin'i ürpertti. Bu, adamın görevinden vazgeçmediğini anlamına geliyordu.

Neden bu gece buradaydı? Leftrin, Arich'in o haini keşif ekibine yerleştirenlerin arasında olduğundan neredeyse emindi, ama aynı zamanda bu adamın tek başına hareket etmiş olamayacağına da inanıyordu. Konsey, Jess Torkefi kiralamış ve onu Leftrin'e avcı olarak göndermişti. Muhtemelen Jess'in *Tarman'la* geri dönüp, öldürdüğü ejderhaların parçalarını getireceğini umuyordu. Leftrin'in ağzında acı bir gülümseme belirdi. Hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ve başka bir şey deneyecek kadar çaresiz kalacaktı.

Arich'in başka seçeneği yoktu. Hükümdarı, Chalced Dükü, ailesini rehin almıştı; tüccar, Dük'ün onu iyileştireceğine inandığı ilaçlar için ejderha parçaları temin edemezse, ailesi ölecekti. Arich, Konsey'den birini aldatmış, tehdit etmiş ya da rüşvet vererek *Tarman'a* bir hain yerleştirmişti. Birisi, ya da belki birkaç kişi.

Leftrin, Konsey masasının önüne gelene kadar merdivenleri yavaşça indi. Boğazını temizledi, ama dikkatlerini çekmeye gerek yoktu. Tüm Konsey üyeleri sandalyelerinde dikleşmiş, ona bakıyorlardı. Arkasında sessizlik yayıldı: İnsanların aceleyle yerlerine otururken birbirlerini susturdıkları küçük sesleri duydu. Sesini yükseltti. "Hayat gemisi *Tarman'ın* kaptanı Leftrin, Konsey'e hitap etmek için izin istiyor."

"Konsey, sağ salım döndüğünü görmekten memnun, Kaptan Leftrin. Söz senindir." Bu boğuk ses, Tüccar Polsk'tan geldi. Gri saçları yüzünden geriye taranmıştı ama yavaş yavaş her zamanki dağınık haline dönüyordu.

"Sizi sağlıklı gördüğüme sevindim, Tüccar Polsk. Keşif gezimizin başarılı olduğunu bildirmek için geri döndüm. Ejderhalar güvenli bir şekilde yerleştirildi. Her ejderhanın taşınmadan sağ kurtulduğunu bildirmekten memnuniyet duyarım. Ne yazık ki iki bakıcımız hayatını kaybetti. Keşif gezisine atanan avcılardan biri de öldü. Geri kalanlar, onları bıraktığımda hayatta ve sağlıklıydılar." Sağ eliyle sol omzunu kaşıdı ve bu sırada kapıya doğru dönmeye çalıştı. Gri pelerinli Arich tam çıkmak üzereydi. İlginç ve hiç beklemediğim bir gelişme. Yeterince dinledi mi acaba? Chalcedean'ı takip etmek istiyordu, ama şu anda bu imkansızdı. Konseye döndü. Tüm gözler ona çevrilmişti.

"Ejderha bekçileri ve avcılar Carson ve Davvie'den, görevlerini başarıyla tamamladıkları takdirde ödenmesi kararlaştırılan ücretlerinin ikinci yarısını almak için yazılı yetki belgeleri getirdim. Ayrıca, yaşam gemisi *Tarman* ve mürettebatının hayatları için sözleşmede belirtilen geri kalan paranın da bugün tam olarak ödenmesini talep ediyorum." Konuşurken omuz çantasını açtı. Yetki belgeleri, Alise'nin değerli kağıdından yapılmış tek bir sayfada, rulo haline getirilmiş ve bir ip ile bağlanmıştı. İpi çözdü, bekçilerin sözleşmelerini çıkardı ve Konsey masasına koymak için öne çıktı.

Tüccar Polsk ve diğer birkaç Konsey üyesi başlarını sallıyordu. Kağıtlara göz attı ve masanın üzerinde kaydıldı. Kağıtlar üyeler arasında dolaşırken, hepsi başlarını sallamaya devam etti.

Ancak Konsey'in son üyesine geldiklerinde Leftrin konuşmaya devam etmedi ve hoşnutlukla yapılan baş sallamalar yavaşladı, sonra da durdu. Tüccar Polsk komite üyelerine bir göz attı, sonra Leftrin'e bakışlarını sabitledi. "Raporunuzun geri kalanı, Yüzbaşı Leftrin?"

"Rapor mu?" O, kadına bir kaşını kaldırdı.

"Tabii ki. Ne buldunuz? Ejderhaları ve bekçilerini nerede bıraktınız? Kelsingra'yı gerçekten buldunuz mu? Buradan ne kadar uzaklıkta ve yol üzerindeki nehirlerin durumu nasıl? Kurtarma olasılıkları nedir? Cevaplanması gereken birçok sorumuz var."

Bir an sessiz kaldı, cevabını dikkatlice seçti. Onları bu kadar erken kızdırmanın bir anlamı yoktu. Bu konuyu en iyi nasıl ele alabilirdi? Doğrudan.

"Sohbet etmeye geçmeden önce bu sözleşmeyi halletmeyi tercih ederim. Belki ödemeyi aldıktan sonra keşif gezisinin bulgularını paylaşmayı tartışabiliriz, Tüccar Polsk." *Ya da tartışmayız*, diye düşündü.

Kadın koltuğunda dikleşti. "Bu çok garip, Kaptan."

Kaptan yavaşça başını salladı. "Hiç de değil. Bir sözleşmeyi bitirmeden başka bir sözleşme müzakeresine başlamayı tercih ederim."

Kadının sesi sert çıktı. "Konsey de benimle aynı fikirde olacaktır, raporunuzu dinlemek bu sözleşmeyi 'bitirmek' için önemli bir adımdır. Başka bir sözleşme olasılığını tartıştığımızı sanmıyorum."

Alise, tam da bu an için ona yardım etmişti. Omuz çantasını tekrar açtı ve orijinal sözleşmenin bir kopyasını çıkardı. Onu açıp okur gibi yaptı, kaşlarını çatarak şaşkınmış gibi göründü. Sonra belge üzerinden Tüccar Polsk'a baktı. Sesi neredeyse özür diler gibiydi. "Sözleşmemizde, dönüşümüzde Konsey'e rapor vermemiz gerektiği belirtilmemiştir."

İşte. Sanki işaret almış gibi, masanın ucundaki bir adam bir yığın kağıdı kendine doğru çekti ve sayfaları çevirmeye başladı. Leftrin onu zahmetten kurtarmak için araya girdi. "Sözleşmeyi okursanız, Tüccar Polsk, benim mürettebatım, sizin tuttuğunuz bekçiler ve avcılar ile birlikte, müzakere edildiği şekilde tüm görevleri yerine getirdiğimizi göreceksiniz. Ejderhalar bölgeden uzaklaştırıldı. Yaratıklar yolculuk boyunca beslendi ve bakımı yapıldı. Onları yeniden yerleştirmek için uygun bir alan bulduk ve oraya yerleştirdik." Boğazını temizledi. "Anlaşmanın bizim tarafımıza düşen kısmını yerine getirdik. Şimdi sıra sizde. Son ödemeler zamanı geldi." Ağır omuzlarını silkti. "Hepsi bu kadar."

"Hepsi bu kadar olamaz!" Bu sözler Tüccar Polsk'tan değil, masanın ucunda oturan genç bir adamdan geldi. Yüzünü çevirdiğinde,

asılı kürelerin ışığı, kaşlarındaki ince turuncu çizgiler boyunca dans etti. "Bu raporun havası bile yok! Söylediklerinize nasıl güvenebiliriz? Seferinize eşlik edip Konseylerin çıkarlarını temsil etmesi gereken avcı Jess Torkef nerede? Sefer ilerledikçe notlar alıp çizelgeler hazırlaması gerekiyordu. Neden bugün sizinle birlikte gelmedi?"

Leftrin tam da duymak istediği soruydu. "Jess Torkef öldü." Leftrin haberi pişmanlık duymadan verdi, ancak Konsey üyelerinin yüzlerinde beliren şaşkınlık ifadesine büyük ilgi gösterdi. Alise'in ona söylediği gibi, koyu yeşil cüppeli bir kadın tüccar şok olmuş görünüyordu; turuncu pullu adamlar bakışmaya çalıştı, ama adam Leftrin'e dehşetle bakıyordu. Leftrin, "Torkef'in kabul ettiği hiçbir şeyden sorumlu tutulamaz; sözleşmesi onun ölümüyle geçersiz hale geldi" diye ekleyince adamın yüzü soldu. Bir an durakladıktan sonra, "Size üzücü bir şey daha söyleyeceğim. Jess Torkef bir ejderhayı öldürmeye çalışırken öldü. Onu parçalayıp vücudunun parçalarını satmak niyetindeydi. Chalcedeans'a."

Malta'nın nefesini tuttuğunu duydu, ama ona bakmadı. Konsey üyelerinin tepkisini izlemesi gerekiyordu. Kimse konuşmayınca, bariz olanı işaret etti. "Ya Jess Torkef onu işe alan bu Konsey'e ihanet etti, ya da Konsey'in 'en iyi çıkarları' bana söylenenlerden farklıydı ve ejderhaların ve onların koruyucularının çıkarlarıyla örtüşmüyordu." Konsey üyelerine tek tek baktı. Yeşil giysili Tüccar, önündeki Konsey masasının kenarını sıktı. Tüccar Polsk'un yüzünde dehşet verici bir öfke belirliyordu. Leftrin, onların sessizliğine karşılık konuştu. "Hangi varsayımın doğru olduğunu kesin olarak öğrenene kadar, Konsey'e herhangi bir rapor sunmayacağım. Ayrıca Konsey'e, sözleşmemde yolculuğumuzun günlüğünü tutmam ve olağanüstü keşifleri not almam gerektiği belirtilse de, bu bilgilerin dönüşümde Konsey ile paylaşılması gerektiği konusunda hiçbir hüküm bulunmadığını hatırlatmak isterim. Sadece bu bilgileri toplamam gerektiği belirtilmiştir."

Alise, Kelsingra'da birlikte geçirdikleri son gece bu ayrıntıyı ona işaret etmişti. Belgenin özensiz ifadeleri karşısında başını sallamıştı. "Haklısın, canım. Cassarick Tüccarlar Konseyi bizi şehirden çıkarmak için o kadar acele ediyordu ki, ejderhalardan ve onların koruyucularından kurtulmaktan başka bir şey düşünmüyorlardı. Bazıları, elbette, yağmalayacak başka bir Elderling şehri hayal ediyordu, ama bunu

Çünkü diğlerlerinin bu olasılığın farkına varmasından korkuyorlardı. Paylaşmak istemiyorlardı.

"Ve bazıları, belki de ejderhaların yerleşecek bir yer bulunmadan çok önce çok nadir bir ticaret malı haline getirileceğini hayal ediyorlardı. Bu sözleşmede, keşiflerimizi onlarla paylaşmamız gerektiğini belirten hiçbir madde yok. Ama bahse girerim, döndüğünüzde bulduklarımızdan bahsederseniz, onları bizden almak için bir yol bulmaya çalışacaklar."

Kendi evleri olarak benimsedikleri küçük çoban kulübesinde birlikte oturuyorlardı. Ocakta ateş yanıyordu, kırmızı alevleri Alise'nin kıvrımlı saçlarında yankılanan kırmızı ışıklar uyandırıyordu. Tarman'daki kamaradan battaniye ve diğere eşyaları alıp yeni evlerini olabildiğince konforlu hale getirmeye çalışmışlardı ve Tarman onun yokluğuna şaşırtıcı bir şekilde hoşgörüyle yaklaşmıştı. Alise, gemide yaşamaktan çok daha konforlu olmasa da yeni kazandıkları mahremiyeti çok seviyordu. Leftrin, onlar için iplerle bir yatak, basit bir masa ve oturmak için bir bank yapmıştı. Ama yine de burası kaba ve çıplak bir sığınaktı ve dışarıda kış günleri gittikçe soğuyor ve yağışlı hale geliyordu. Ateşin yanında, yan yana oturmuş, Cassarick Tüccarlar Konseyi ile imzaladıkları sözleşmenin sayfalarını inceliyorlardı. Alise sözleşmeyi dikkatlice okumuş, yanmış bir çubuğun ucuyla ocak taşlarına notlar yazmıştı. O ise oturup onu izlemekten memnuniyet duyuyordu. Yakında ondan ayrılması gerektiğini biliyordu ve bunun uzun süreli olmayacağını düşünse de, ondan ayrı kalacağı her anı korkuyla bekliyordu.

Belgeleri incelemeyi bitirip başını kaldırdığında, parmak uçları isle kaplıydı ve burnunda da bir iz vardı. Adam gülümsedi. Bu onu çizgili bir kızıl kedi gibi göstermişti. O da ona kaşlarını çatarak karşılık verdi ve işadamı gibi parmağıyla sözleşmeyi işaret etti. "Burada korkacak bir şey yok. Anlaştığımız ve imzaladığımız hiçbir şey yok, Warken'ın bekçi sözleşmesini de daha önce inceledim. Bekçiler hiçbir şey imzalamamış; sözleşmelerinde sadece ejderhalara nasıl bakacakları ya da bakmazlarsa maaşlarını kaybedecekleri yazıyor. Buldukları şeyleri paylaşmak zorunda olduklarına dair hiçbir şey yok. Senin sözleşmede bile sadece *bir* günlük *tutman* gerektiği yazıyor; su yollarını keşfetme notlarının Konsey'e ait olacağı ya da keşfettiklerimiz üzerinde hak sahibi olacakları yazmıyor. Kelsingra da dahil. Hayır. Ejderhalardan kurtulmak için o kadar acele ediyorlardı ki, tek odaklandıkları şey buydu. Ejderhaları ve bakıcıları geri getirirsen sana uygulanacak cezaları yazdılar ve

her koruyucuya "ejderhaları güvenli ve mutlu bir şekilde yerleştirildikten sonra" ödeyecekleri parayı belirttiler. Ama Kelsingra'yı bulmamız halinde bizden ne isteyeceklerini hiçbir yerde belirtmediler. Bu çok garip. İlk okuduğumda ve imzaladığımda bu eksiklik o kadar bariz veya karanlık gelmemiştir. Ama şimdi sayfadaki mürekkep kadar açık; bekçilerin ya da ejderhaların hayatta kalmasını beklemiyorlardı ve Kelsingra'yı bulmamızı da hiç beklemiyorlardı. En azından resmi Konsey beklemiyordu. Hala keşfedilecek zenginlikler hayal edenler olduğunu ve ejderhaların çıkarları için konuşmak üzere benim de gelmemizi söylediğimde dehşete düşen en az iki Konsey üyesi olduğunu düşünüyorum."

"Bir mavna kaptanı vardı, bu fikir onu o kadar heyecanlandırmıştı ki, başka kimsenin karşı çıktığını fark etmemişti."

Kıvrıcık saçlarını spiral şeklinde kıvrırmaya çalışan parmaklarını itti, ama reddi isteksizdi. "Aşkım, bunu bu gece bitirmeliyiz. Tek bir parça iyi kağıdım kalmıştı. Yarısını Malta the Elderling'e söylemem gerekenleri yazmak için kullandım. Kimsenin görmesine izin verme. Çok küçük harflerle yazmak zorunda kaldım, umarım gözleri iyidir! Diğer yarısını da, koruyucuların maaşlarını senin adına alman için yetki belgesi hazırlamak için kullandım. Hepsi imzaladı. Ve bu deri parçasına, pazarlık etmek için ne talep edeceğimizi ve karşılığında neyi kabul edebileceğimizi yazacağız." Sesi biraz titredi ve gözlerini yere indirdi.

Adam iki parmağıyla kadının çenesini kaldırdı. "Korkma. Kelsingra'yı takas etmeyeceğim. Nehrin bu tarafında Tüccarların ilgisini çekecek çok az şey bulduk, ama korkularını anlıyorum: şehri gördüklerinde, onu yerle bir edecekler.

Kız sertçe başını salladı. "İlk keşfedilen Elderling şehirlerine yapıldığı gibi. Tüm parçalar tek bir yerde kalsaydı, muhtemelen pek çok gizem çözülmüş olacaktı. Şimdi Cassarick ve Trehaug'un eserleri dünyanın dört bir yanına dağılmış, zengin ailelerin ve kurnaz tüccarların elinde. Ama Kelsingra, nehrin diğer tarafındaki gerçek Kelsingra, bize Elderlinglerin kim olduğunu keşfetmek, kullandıkları büyüyü anlamak ve belki de ustalaşmak için yeni bir şans veriyor..."

"Biliyorum." Adam onu nazikçe keserek sözünü bitirdi. "Biliyorum, canım. Bazı gençler anlamasa da bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Senin için koruyacağım."

Konsej salonundaki karışık konuşmaların gürültüsü, zihnini tekrar şimdiki ana getirdi. Gürültü azalmadı, aksine izleyenler komşularıyla konuşmaya başlayınca ve yükselen gürültünün üstüne seslerini yükseltince daha da arttı. Tüccar Polsk ayağa kalkıp düzen için bağırdı; kimse aldırış etmedi. Sonra, aniden, oda karanlığa gömüldü. Asılı ışık küreleri söndü ve sadece ocak ateşlerinin kırmızı ışığı odayı aydınlatıyordu. Herkes şok içinde sessizleşti.

Malta Khuprus'un sözleri karanlıkta yankılandı. "Sessizlik zamanı. Birbirimize cevaplayamayacağımız sorular sormak yerine Kaptan Leftrin'i dinleme zamanı. Düzenli olalım ve tüccarlar olarak onu dinleyelim. Adam, yerine getirilen bir sözleşmeden, ödenmesi gereken adil bir borçtan ve sadece ejderhalara değil, tüm Rain Wilders'lara yönelik olası bir tehditten bahsediyor. Rain Wilds'ın ortasında bir Chalcedean komplosu mu? Onu dinleyelim."

Malta durakladığında Tüccar Polsk "Katılıyorum!" diye bağırdı ve onaylayan sesler ona eşlik etti. Malta'nın yüzen Elderling kürelerine uyguladığı onarıcı büyü işe yaramıştı. Küreler yavaşça parlayarak odayı hoş bir pembe ışıkla doldurdu. Malta karanlıkta oturduğu yerden kalkmış, Konsej masasının ucuna gelmişti. Ayağa kalktığında hamileliği belliydi: Olgunlaşan karnı, uzun ve ince vücudunun hatlarını kesiyordu. Leftrin, Malta'nın kasıtlı olarak dikkatleri üzerine çektiğini hissetti. Yağmur Ormanı'nda hamile bir kadın görmek nadir bir manzara değildi, ama yaygın da değildi. Birden fazla kişinin onun doğurganlığına kıskançlıkla baktığını biliyordu. Malta onları umursamadı.

"Kaptan Leftrin." Tüccar Polsk'un sesi, onun elindeki işe odaklanmasını istiyordu. "Ciddi bir suçlamada bulundunuz. Kanıtınız var mı?"

Nefes aldı. "Konseyi tatmin edecek kadar yok. Bekçi Greft'in sözlerini tekrarlayabilir ve Jess Torkef'in ölmeden önce Bingtown'dan Sedric Meldar'a itiraf ettiklerini size anlatabilirim. Torkef, ejderhaları öldürüp parçalarını satmak umuduyla geldiğini açıkça söyledi ve Sedric'i bu plana katılmaya ikna etmeye çalıştı. Bekçi Greft de Jess Torkef'in onu işe almaya çalıştığını bize aynı şekilde açıkça söyledi. Bu adamı işe alan ve gemime bindiren kişi, ejderhaları beslemek için avlanmanın onun en çok istediği şey olmadığını biliyor olabilir. Gemim hareket etmeden önce, imzasız bir tehdit mektubu aldım. Mektupta, ona yardım etmek için elimden geleni yapmam söyleniyordu."

"Bu not sende var mı?" Polsk hemen sordu. "Hayır. Yok edildi."

"Tam olarak nasıl tehdit edildiniz, Kaptan?" Bu soru, Konsey masasındaki genç, turuncu pullu Tüccar'dan geldi. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Adınızı hatırlamıyorum, Tüccar," dedi Leftrin.

"Tüccar Candral." Tüccar Polsk tartışmanın kontrolünü ele geçirdi. "Lütfen sıranızı beklemeyerek bu Konsey'in düzenini bozmayın. Kaptan Leftrin'e sormak istediğiniz bir soru var mı?"

Tüccar Candral azarlandığından memnun değildi. Ya da belki Leftrin'e adı geçmesinden hoşlanmamıştı. Her iki durumda da, sandalyesine yaslanarak küstahça cevap verdi: "Bir sorum vardı ve sordum. Kaptanımız nasıl tehdit edildi? Ve tehdit yola çıkmadan önce geldiyse, neden ayrılmadan önce bildirmemişti?"

Tüccar Polsk gözlerini kısarak Leftrin'e konuşması için izin verdi. Cevap verirken gözlerini onun yüzünden ayırmadı. "Şantajdı. Notta bazı kişisel bilgilerin ifşa edileceği tehdidinde bulunuluyordu. Bildirmedim çünkü halledebileceğimi düşündüm ve Konsey zaten bizim bir an önce ayrılmanızı istiyordu. Hatırladığım kadarıyla acilen."

"Ejderhalar tehlikeliydi! Gitmeleri gerekiyordu!" Bu sözler, duyulmak için ayağa kalkan, kalın kanvas ceket ve pantolon giymiş bir adamdan geldi. "Oğlum ve ben, canımızı kurtarmak için kaçtık ve kazı alanına girdik, ama o küçük yeşil ejderha peşimize düştü ve ilerlerken destekleri yıkıp devirdi. Sırf bir çuvalda ekmek ve peynir olmasına rağmen, akşam yemeğimizi istiyordu. Çuvalı da yedi, sonra da oğlumu yiyebilirdi, ama o yiyirken kaçtık! Ben buraya, ejderhalar gittiğine göre, iyi ki kurtulduk demek için geldim. Ve eğer geri getirilecekleri söylenirse, ben ve diğer kazıcılar küreklerimizi bırakırız." Ağır kollarını göğsünde kavuşturdu ve etrafına sert bir bakış attı.

"Artık bağırarak yok!" Tüccar Polsk, hikayesini haykıran adama sertçe seslendi. Adam sinirli bir homurtuyla oturdu, ama etrafındaki insanlar onaylayarak başlarını sallıyordu.

"Onları uzaklaştırmasalardı birini öldürürlerdi. Onlar her zaman kötü birer mal oldular," diye ekledi, sesini alçaltmış olsa da Konsey liderinin sert bakışlarına maruz kaldı.

Leftrin, dinleyicilerin genel havasından yararlandı. "Bugün, saygın Konsey üyeleri ve tüccarlar, ben sadece hak ettiğimiz ücreti almaya geldim.

Ejderhalar halledildi; onları asla geri getirmeyeceğim. Öyleyse bize paramızı verin, benim ve mürettebatımın, bekçilerin ve avcılarının. Onların izin belgeleri yanımda, hepsi paramı almam için imzalanmış. Bazıları paranın bir kısmının ailelerine gönderilmesini istiyor, biri tüm paranın ailesine gitmesini istiyor, geri kalanlar ise tüm paralarını almam için bana yetki verdi."

"Kanıtla!" Tüccar Candral aniden talep etti ve yeşil giysili tüccar da onaylayarak başını salladı.

Leftrin bir an sessizce ona baktı. Sonra omzundaki deri çantayı tekrar indirdi ve yavaşça açtı. Rulo halindeki kağıdı çıkarırken sessizce şöyle dedi: "Bazı adamlar bu isteğin yapılma şekline alınırdı. Başka bir adam, onurunu bu şekilde aşağılayan bir çömezden intikam isterdi. Ama..." Bir adım öne çıkarak belgeleri masanın üzerine koydu ve Tüccar Candral'a doğrudan baktı. "Ben kaynağını dikkate alacağım." Adamın yanıtını beklemeden, sanki onun tepkisi hiç önemli değilmiş gibi devam etti ve kağıtları Tüccar Polsk'un önüne koydu. "Her avcı, bekçi ve mürettebatın imzası var, Alise ve Sedric'in de. Warken'inki hariç. Onu nehirde kaybettik. Sözleşmesini de yanımda getirdim. Bence ücreti ailesine verilmeli. Onlar hakkında iyi şeyler söylemişti. Greft ailesi hakkında pek konuşmazdı, ailesi var mıydı bilmiyorum. Adil buluyorsanız, onun parasını alabilirsiniz. Jess Torkef'in ücreti ise, istediğinizi yapın. Kirli para ve şahsen ben dokunmam."

Candral sandalyesine geri itildi. "Eğer tüm muhafızlar hayatta kaldıysa, neden hiçbiri burada değil? Hepsi öldüklerini ve sen sadece maaşlarını almak için geri döndüğünü nereden biliyoruz?"

Leftrin, bu ağır suçlamaya kızardı. Derin bir nefes aldı. "Tüccar Candral, Konsey adına konuşmuyorsunuz. Kaptan Leftrin!" Tüccar Polsk sert bir sesle konuştu. "Lütfen masadan uzaklaşın. Konsey belgeleri inceleyecek. Geçmişte sizinle olan ilişkilerimizden hiç şikayetçi olmadık. Avcı Torkef'in işe alınışında usulsüzlük olduğu yönündeki önerinizi de görüşmek istiyoruz." Candral'a şüpheli bir bakış attı.

Leftrin kıpırdamadı. Bakışlarını Tüccar Candral'dan Tüccar Polsk'a çevirdi. "Hakaretinizi görmezden geleceğim. Bu seferlik. Ama Konsey usulsüzlük ararken, yalancıların genellikle dürüst insanlardan şüphelenebileceğini göz önünde bulundurmalıdır. Soruyu bile cevaplayacağım. Bekçiler ejderhalarıyla kalmayı seçti. İki bekçi öldü ve sanırım ben öyle bir adam olsaydım..."

Ölümlerden kazanç elde etmek için, size herkesin hayatta ve sağlıklı olduğunu söyler, sonra da onların ücretlerini de alırdım. Şimdi ise, kendim, gemim ve mürettebatım için ödemeyi alır almaz geri çekileceğim. Tüm Konsey tarafından kararlaştırıldığı ve imzalandığı üzere.

"Hiçbirimiz bununla bir sorunumuz olmaz," diye uyardı Polsk, ağzını açıp kapatarak konuşmak isteyen Candral'a. Tüccar Polsk, bir sayfaya mürekkep ve kâğıt getirilmesini işaret etti. Ancak Polsk'un solundaki kadın aniden sordu: "Bingtown Tüccarı ne olacak, Alise Finbok ne olacak? Nerede? Ve ona eşlik eden adam, Sedric Meldar? *Onlar da* ejderhalarla kalmayı seçmediler herhalde?"

"Tüccar Sverdin, bu sorular Konsey'e sunulmalı ve uygun bir şekilde sorulmalı!" Tüccar Polsk'un azarlaması çok açıktı. Yanakları kızardı ve sinirle elini saçlarına geçirdi, gri saçlarını dikleştirdi.

Leftrin ona bakmadı. Tüccar Sverdin'e doğrudan baktı. "Alise Kincarron ejderhalarla kalmayı seçti. Ailesine göndermem için mektuplar verdi. Mektuplar çoktan gönderildi. Sedric'e gelince, Konsey ile hiçbir şey imzalamadığına göre, ona ne olduğu sizi ilgilendirmez. Ama onu sağ salim bıraktım ve hala öyle olduğunu umuyorum."

Tüccar Sverdin yılmadı. Sandalyesine yaslandı ve sivri çenesini kaldırarak Tüccar Polsk'a konuştu. "Hiçbir bekçinin hayatta kaldığına dair kanıtımız yok. Ejderhalara ne olduğunu da tam olarak bilmiyoruz. Bu adam sözleşmenin şartlarını yerine getirdiğini kanıtlayana kadar ödemeyi yapmamalıyız."

"Bu en akıllıca yol gibi görünüyor," dedi Tüccar Candral hemen onaylayarak.

Leftrin, Konsey üyelerinin her birine sırayla baktı ve bakışlarını üzerinde gezdirdi. Candral tırnaklarına bakarak kendini oyalarken, Tüccar Sverdin kızardı ve masanın üzerinde küçük bir parşömeni ileri geri yuvarladı. Tüccar Polsk utanmış görünüyordu.

"Kaptan Leftrin, hizmetlerinize ve dürüstlüğünüze güveniyorum. Ancak Konsey'in iki üyesinin itirazı olduğu için, sözleşmeyi yerine getirdiğinize dair net kanıtlar elde edene kadar paranızı ödeyemem."

Leftrin sessiz kaldı, öfkesini yüzüne yansıtmamaya çalıştı. Müzakereler soğukkanlılıkla yürütülmeliydi. Belgelerini Konsey'de bırakması güvenli olur mu?

Polsk'un özür diler bakışlarıyla karşılaştı. "Bu belgeleri özellikle sana emanet ediyorum, Tüccar Polsk. Bunlar senin elinden çıkmamalı. Bekçilerin eklediği taleplerdeki imzaları ve tarihleri incele. Graft ve Warken'e olan borçları uygun gördüğünüz şekilde halledin. Jess'e bir kuruş bile borçlu değilsiniz; sözleşmesine hiç uymadı ve hem ejderhaları hem de bekçileri öldürmeyi planladı. Onu seçenleri iyice araştırmanızı öneririm. Sözleşmemi okursanız, bana borcunuzun olduğunu açıkça göreceksiniz. Nerede olduğumu biliyorsunuz. Ödememi göndermeye karar verdiğinizde oraya gönderin. Ödememi göndermeye karar vermezseniz, ejderhaların nerede olduğu ve ne keşfettiğimiz hakkında daha fazla bilgi almak için uzun süre beklemek zorunda kalacaksınız."

Konseye sırtını döndü ve Malta Khuprus'u ilk kez fark etmiş gibi yaptı. Ona eğildi. "Yaşlı hanım, Alise Kincarron'dan size bir mektup var. Ve Kelsingra şehrinden küçük bir hediye."

"Buldun mu? Yaşlılar şehrini buldun mu?" Bu, daha önce konuşmamış, kıvrımlı siyah saçlı, çenesi sarkık bir Konsey üyesinin bağırarak söylediği sözlerdi.

Leftrin ona ve sonra Konsey'in geri kalanına baktı. "Evet, bulduk. Ama ayrıntıları sormadan önce, belki de siz ve Konsey'in geri kalanı söylediklerime inanıp inanmayacağınıza karar vermelisiniz. Eğer benim denizci masalları anlattığımı düşünüyorsanız, sizin ve benim zamanımı boşa harcamak istemem."

Elderlinglere döndü. Malta ayağa kalkmıştı. Reyn onun yanında duruyordu, ona dokunmuyordu ama onu desteklediği belliydi. Yüzü sevinçle parlıyordu ama ağzı sıkı bir şekilde kapalıydı. Ona küçük bir parşömen ve küçük bir bez torba uzattı. Malta uzun, zarif elleriyle kabul etti. Üzerlerindeki kırmızı pullar, en kaliteli sürüngen derisinden yapılmış eldivenlere benziyordu. Malta çantayı yavaşça açtı ve içinden ocak taşını çıkardı. Ona bakarken gülümsedi. Sonra onu bir anlığına yüksekte gösterip çantaya geri koydu.

Leftrin, onun hareketinin ardından kopan gürültüde ona seslendi. "Soruların varsa, seve seve cevaplarım. Cassarick rıhtımında işim var. Bizi kaçırmazsın."

Malta başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi. Reyn onların adına cevap verdi. "Bu Konsey bizi utandırdı. Hedefinize ulaştığınıza olan inancımızın tam olduğunu bilmenizi isterim. Mümkün olan en kısa sürede sizi ziyarete geleceğimizden eminim. Ama şimdilik karım yorgun ve eve gidip dinlenmeye ihtiyacı var."

"Sizin için uygun olduğunda," dedi Leftrin. "Buradan bir an önce ayrılısam iyi olacak."

"Kaptan Leftrin! Kaptan Leftrin, öylece gidemezsiniz!" Bu, kıvrıcık saçlı Tüccar'dan geldi.

"Aslında gidebilirim," diye cevapladı. Hepsine sırtını dönüp odadan çıktı. Arkasında, konuşma sesleri gürültüye dönüştü.

Değişim Ayının 26. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

Detozî, Kuşların Bekçisi, Trehaug Kuş Günlüğü, Çatı Katı 4

Bu sabah 3 dişi hızlı kuş öldü. 2 yuvadaki yumurtalar soğumuş. Bir yuvadan 2 yumurta kurtarıldı ve Loft 6'daki genç dişi kuşun altına konuldu. Üreme günlüğüne not edildi. Tüm kuşlar Loft 4'ten boşaltılmış ve temizlenmiş Loft 7'ye taşındı. Loft 4, buradaki istila üçüncü kez tekrarlandığı için yıkılacak ve yakılacak.

Onuncu

Bölüm

KAÇIRILMA

"Ben iyi olacağım," diye ısrar etmişti. "Leftrin'in peşine düş. Olan biten her şeyi öğren. Bize verdiği parşömen, başlarına gelenlerin sadece çok küçük bir kısmını anlatıyor. Yorgunluktan ayakta duramıyorum ama her şeyi öğrenmeden dinlenemeyeceğim."

Reyn, ona doğru eğilmiş yüzüne endişeyle bakarak gülümsedi. Islak rüzgâr aralarında esiyordu. "Ayakta bile duramazken nasıl iyi olabilirsin? Sevgilim, önce seni eve bırakayım. Sonra *Tarman*'ı bulup kaptanla konuşurum. Onu benimle eve gelip seninle konuşması için yalvarırım."

"Lütfen, benim için aptalca davranma! Ben zayıf, küçük bir yaratık değilim. Kendi başıma odamıza dönebilirim. Ama sen şimdi git, yoksa herkes aynı şeyi düşünür. Alise'nin bu küçük notu beni sadece kızdırıyor. Bilmem gereken onca şey var. Lütfen," diye eklemişti, o onaylamayan bir ifadeyle ona bakmaya devam edince. Malta, Leftrin'in onlara verdiği kağıt parçasında Alise'nin sıkışık yazdıklarını anlamaya çalışırken, Traders' Concourse'un kapısında oyalanmışlardı. Rüzgârla sallanan fenerin titrek ışığında, yazılanları zar zor okuyabilmişti. Meraktan duramayan Malta, Reyn'e onu hemen kaptana götürmesi için yalvarmıştı. Ama şimdi, asansöre giden yolun yarısında, devam edecek gücü kalmamıştı. Planı, kiraladıkları odaya dönüp Reyn'in Kaptan Leftrin'i oraya gelip onunla konuşması için ikna etmesiydi.

Reyn iç çekmişti. "Peki. Her zamanki gibi, Malta, yine istediğini yapacaksın! Beni bekleme. Yat ve ben Leftrin'le gelene kadar dinlen. Gelir gelmez seni uyandıracığım, sonra istediğin kadar onu sorularla sıkıştırabilirsin."

"Öyle yapmalısın," diye uyarmıştı. "Bir iki içki içmek için kalma ya da uyuduğumu düşünerek onu başka bir yere götürme!"

Uyuyakaldın sanırım! Eğer yaparsan, Reyn Khuprus, bunu anlarım ve o zaman başına bela alırsın!"

"Olur," diye tekrar söz vermiş, onun tehditlerine gülümseyerek, elini uzatıp başlığını yüzüne daha sıkı çekmişti. Sonra da onun emrettiği gibi onu bırakıp gitmişti.

"Zayıf, küçük bir yaratık değilim," diye hatırlattı kendine. Spazm geçince, birkaç dakika nefes nefese durdu. Etrafında, tehditkar fırtına başlamıştı. Yağmurla birlikte karanlık çöküyor gibiydi. Kiralık odalarına geri dönebileceğinden çok emindi. Şimdi ölü dallar ve yosun parçaları yağmurla birlikte yağıyor, ıslak yapraklar rüzgarda uçuşuyordu. Uzaklarda, ağaç tepelerindeki evlerin ışıkları rüzgârın şiddetiyle sallanıp duruyordu. Bingtown'da olsaydı, bir ışığa gözlerini dikip ona doğru ilerleyebilirdi. Ama Cassarick gibi bir kasabada işler o kadar kolay değildi. Yürüyüş yolları ağaçların arasında örümcek ağı gibi uzanıyordu: hiçbir yerde düz bir yol yoktu. Yakındaki bir ışık onu, farklı bir dala bakan bir evin arkasına götürebilirdi ve o zaman kendisiyle ev arasında orman zemini kadar dik bir uçurum olurdu.

Geldiği yolu geriye dönüp, nasıl yanlış yola saptığını merak etti. Bunu yapmak için yüzünü rüzgara çevirmek zorunda kaldı; şiddetli yağmura karşı gözlerini kısarak baktı ama tanıdık bir şey görmedi. Son köprüünün uzak ucunda bir adam mı duruyordu? Rüzgar yüzüne daha fazla yağmur yağdırdı ama siluet kıpırdamadı. Hayır. Muhtemelen sadece garip şekilli bir direk. Yüzünü ondan çevirip dans eden, alaycı ışıklara baktı. Üşüyordu, giysileri sıırılsıklam olmuştu. Ve sırtındaki rahatsız edici ağrı artık başka bir şeye dönüşmüştü. Bir sonraki korkunç kasılma vücudunu sarınca, bunun ne olduğunu inkar edemedi. Bebek doğmaya çalışıyordu. Burada. Yağmurun altında bir ağaç dalında. Tabii ki.

Korkuluğa yapıştı, tırnaklarını sert ve bükülmüş tahtaya geçirdi, vücudundaki korkunç sıkışmayı düşünmemeye çalıştı. Sıkı sıkı kenetlediği ellerine odaklanarak, ağrı geçene kadar sessizce dişlerini sıktı. Sonra korkuluğa eğildi, nefes nefese kaldı. Gururunu bir kenara bıraktı. Eğer çocukları burada, bu fırtınada, bu yürüyüş yolunda doğarsa, ne şansı olacaktı? Yabancılarla yardım istemek istemediği için bebeğini ölüme terk mi edecekti? Nefesini topladı ve bağırdı. "Yardım edin! Lütfen, biri yardım etsin!"

Rüzgâr ve yaprakların bitmek bilmeyen hışırtısı, sözlerini alıp götürdü. "Lütfen!" diye tekrar bağırdı, başka bir keskin kramp onu sararken sözler boğazında düğümlendi. Korkuluğa sıkıca tutunup elini karnının üstüne koydu. Hayal görmüyordu. Çocuk daha aşağıdaydı; içinde aşağı doğru hareket ediyordu. Bekledi, nefesini tuttu ve tekrar bağırdı. Ama fırtına dinmek yerine şiddetleniyordu. Bu gece yürüyüş yolunda başka kimse yoktu. Neredeyse gülümser gibi dişlerini gösterdi. Onları kim suçlayabilirdi ki?

Kirpiklerinden yağmur damlalarını silerek başını kaldırdı. Işıklar eskisinden daha azdı. Kışın insanlar erken yatardı. Bu yol bir yere çıkmalıydı, bir eve, bir dükkana ya da bir bahçeye. Tek yapması gereken yolu takip etmektir. Geldiği yöne bakarak, birini, herhangi birini görmeyi umdu. Orada, bir yerde, yanlış yola sapmıştı. Geri dönmeliydi. Rüzgâr esti, dallar ve yapraklar yüzüne çarptı, o da rüzgâra sırtını döndü. Önemli değildi. Rüzgârın onu ittiği yere gidecek ve ilk kapıyı bulana kadar kapıyı çalacaktı, onu içeri alana kadar. Kimse doğum sancısı çeken bir kadını geri çevirmezdi. İki eliyle korkuluğa tutunarak inatla ilerledi. Her şey yoluna girecekti. Gelmek zorundaydı.

Reyn, Kaptan Leftrin'i takip etmek için yürüyüş yolunda aceleyle ilerledi.

Kayarken, ayağa kalkarken ve aceleyle ilerlerken kendi kendine öfkeyle mırıldandı. Malta ile tartışmak için çok zaman kaybetmişti. Hatta şu anda bile, *Tarman'a* inmeden önce geri dönüp onu eve sağ salım ulaştırmak istiyordu.

Malta onunla gelmek için ısrar etmemiştir ve bu, onun ne kadar yorgun olduğunun korkutucu bir işaretiydi. Omzunun üzerinden boşuna bir bakış attı, ama ağaçlardan enkaz ve suyu sallayan esen rüzgârda, az önce geçtiği köprüyü bile zar zor görebiliyordu, Malta'nın odalarına dönerken yalnız başına yürüdüğünü görmek ise imkânsızdı. İki elini yüzüne götürerek yağmur damlalarını silkeledi ve koşmaya başladı. Kaptanla ne kadar çabuk konuşursa, karısına o kadar çabuk dönebilirdi. Yürüyüş yolları esen rüzgarda sallanıyordu.

Rain Wild'da doğmuş birinin rahatlığıyla hızla ilerledi, ama Malta için yine endişelendi. Ağaçlardaki yeni evine iyi uyum sağlamıştı, ama çocuğun ağırlığı son birkaç haftadır dengesini bozmuştu. Bir ağacın gövdesine ulaştığında kendine sertçe, "Ona bir şey olmaz" dedi. Asansörü bekleyen bir grup insan vardı. Sabırsızca platformun içine girdi ve uzun, dolambaçlı merdivenlerden aceleyle inmeye başladı.

Ağacın devasa gövdesini sarmıştı.

Sütun ağacının dibindeki deri yola ulaşana kadar nefes nefese kalmış ve sırlıklam olmuştu. Etrafta kimse yoktu. Fırtına ve yaklaşan gece, herkesi içeriye kaçırmıştı. Leftrin'in ayrılırken peşinden koşanların hepsinin cesaretinin kırıldığını umuyordu. O adamın dikkatini çekmek için rekabet etmek istemiyordu. Leftrin'i, Malta'nın toplantı sırasında karaladığı uzun soru listesini gözden geçirmek için kendisiyle özel bir görüşmeye gelmesi için ikna etmesi gerekiyordu. Karısının mizacını yeterince iyi tanıyordu, Leftrin'in her soruyu cevaplamadan gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu!

Reyn, platform yolundaki fenerlerin düzensiz ışığıyla karanlıkta aceleyle ilerledi. Nehir yükselmişti; yüzen iskeleler, onları sabitleyen kazıklar Reyn'in boyundan biraz daha yüksek olana kadar sağlam halatlarla yükselmişti. Bağlı tekneler, rüzgâr ve akan suyun etkisiyle sallanıp iskelelere sürtünerek ve halatlarını çekerek ses çıkarıyordu. *Tarman* uzun ve geniş bir tekneydi; dış iskelelere bağlanacaktı. Geceleri rıhtımı aydınlatması gereken lambaların çoğu rüzgara ve yağmura yenik düşmüştü. Reyn, rıhtım boyunca ilerleyip demirleme iskelesine çıkarken daha yavaş yürümek zorunda kaldı.

Şans onun yanındaydı. Leftrin Kaptan rıhtımdan gemisinin güvertesine tırmanırken, kapüşonlu bir fener tutan birini görmek için tam zamanında yetiştirdi. "Kaptan Leftrin! Lütfen bekleyin! Beni tanırırsınız. Ben Reyn Khuprus. Sizinle konuşmam gerek." Rüzgâr sözlerini alıp götürdü, ama Leftrin durdu ve omzunun üzerinden bakarak sesini yükselterek bağırdı: "Gel bakalım, hoş geldin! Bu fırtınadan kurtulalım."

Reyn onu takip etmeye can atıyordu. Hayat gemisinin korkuluğundan tırmandı ve kaptanı güverte boyunca takip etti. Geminin mutfağı sıcak ve rahattı. Odanın ortasında uzun bir masa vardı ve her iki yanında banklar vardı. Odanın sonunda, şişman bir demir soba küçük odaya ısı yayıyordu. Kirişlerden asılı soğan ve yumru köklerden yapılmış çuvallar, dar bir alanda çalışan erkeklerin kokusuna kendi aromalarını katıyordu. Asılı fenerler sarı bir ışık yayıyordu ve ocaktaki büyük kapaklı tencereden buharla birlikte lezzetli bir güveç kokusu yayılıyordu. Leftrin'e fener tutan kadın Reyn'in pelerinini aldı ve kaptanın pelerininin yanında asılı bir kanca buldu.

"Sıcak çay!" diye bağırdı Leftrin ve Malta'nın ayrılırken yaptığı tehdide rağmen Reyn minnetle başını salladı. Çayın çoktan demlenmiş olduğunu ve

mutfak masasının üzerinde kalın kahverengi bir demlikte demlenmiş olduğunu görmekten memnun oldu. Kaptan için hemen bir kupa getirildi ve kaptan çayları dökerken Reyn'in kupası da masaya konuldu. Reyn, açık kapıdan güverte evinin içini görebiliyordu. Güverte evi, üst üste dizilmiş ranzalarla doluydu. Ranzalardan birinde, iri ve kaslı bir adam göğsünü kaşıyarak esniyordu. Daha küçük bir adam esneyen adamın yanından geçerek kapıdan bir kedi gibi içeri süzüldü ve masadaki bir sandalyeye oturdu. Reyn'e meraklı bir bakış attı, ama sonra dikkatini kaptana verdi. Hiç vakit kaybetmeden raporuna başladı.

"Konsey bize hiç para göndermedi, efendim. Ama bir dükkan sipariş ettiğiniz her şeyi krediyle teslim etti. Diğer malzemelerin çoğunu da aynı şekilde temin ettik; buradaki tüccarlar bizi iyi tanıyor ve ihtiyacımız olan şeyi şimdi vermezlerse, paramız olduğunda bir daha gelmeyeceğimizi biliyorlar."

"Aferin, Hennesey, şimdilik bu kadar yeter. Bir misafirimiz var."

Reyn, Leftrin'in mürettebatın sohbetini keserek, Leftrin onu ve ne istediğini değerlendirene kadar paylaşmak isteyebilecekleri her türlü bilgiden onu etkili bir şekilde mahrum bıraktığını biliyordu. Kendi taktiğini kullandı. Açıkça ikinci kaptan olan Hennesey'e bir göz attı, sonra Leftrin'e dönerek şöyle dedi: "Khuprus'un kredi limitleri Cassarick'te de Trehaug'da olduğu kadar iyidir, kuzen. Buradaki Konsey sana adil davranmadığına göre, ailemiz biraz nüfuzunu kullanmaktan memnuniyet duyar."

Leftrin onu uzun bir süre izledi. "Beni kuzenin olarak hatırlamana şaşırdım."

Reyn gözlerini genişletti. "Oh, hadi ama, o zamanlar büyücü ağacında çalışan adamları rahatsız eden çok fazla kişi yoktu. Sen şekillendirmede çok iyiydin. Annenin, babanı *Tarman*'ı devralmak yerine bu mesleği yapmana izin vermesi için ikna edebileceği konuşuluyordu."

"Sadece söylenti. Benim kalbim hep gemilerdeydi; aslında sihirli ağaçlarla çalışmak zorunda kalacağımdan korkuyordum! Öyle olsaydı şimdi nerede olurum acaba? Sen ise, hatırladığım kadarıyla, kesilmemiş kütüklerden hep etkilenirdin. Hep keşfe çıkmak için kaçardın."

"Öyleydi. Ve bu yüzden hep başım belaya girerdi."

"Şehre çok bağlanacağından korkuluyordu. Kendini ona kaptıracak ve boğulacaksın diye..."

"Babam gibi," diye Reyn sessizce ekledi.

Mutfakta sessizlik gerginleşti. Kadın aydanlığı doldurmak için eline almıştı. Hareketsizce durmuş, çaydanlığı tutarak onu izliyordu. Burada bir şey vardı ve en iyisi bunu bir an önce aydınlatmaktı. şimdi açıkça konuşursa, karşılık olarak da açık bir cevap alabilirdi. Reyn kendi kendine başını salladı. "Ama boğulmadım. Çünkü benim için önemli olan taş ve onun içindeki anılar değildi. nemli olan, büyücü ağacının içinde hapsolmuş ve bilincinde olan ejderha Tintaglia'ydı. O beni kendine çekti, tuttu ve sonunda ona hizmet ettim. Hala da birçok yönden hizmet ediyorum. Bu gece beni buraya getiren ejderha. Bilmem gerek, Kaptan. Ejderhalara ve onların bekçilerine ne oldu?"

Leftrin sobanın yanına oturmıştu. şimdi çay bardağını kaldırdı ve dikkatlice bir yudum aldı. Bardağın kenarından Reyn'e düşünceli bir şekilde baktı. Reyn onun kendisini nasıl gördüğünü merak etti. Hayat gemisinin kaptanı için, o bir ucube miydi, Rain Wilds tarafından derinden etkilenmiş ve değiştirilmiş bir adam mıydı? Yoksa onu, Rain Wilds'ın gizli antik şehirlerini ilk inşa eden mistik ve saygıdeğer yaratıklardan biri olan bir Elderling olarak mı görüyordu? Ya da şimdi uzak bir çocukluktan hatırladığı, uzak bir kuzen mi? Reyn şimdi dik oturdu ve Leftrin'in pullu yüzüne bakıp ne düşündüğünü düşünmesine izin verdi. Bekledi.

Beyaz oraplı, uzun bacaklı turuncu bir kedi aniden güverteden havalandı ve masanın üzerine indi. Hennesey'in kovma hareketlerine aldırış etmeden masanın uzunluğunu boydan boya yürüdü ve parlak yeşil gözleriyle Reyn'in bakışlarıyla buluştu. izgili kafasını Reyn'in masanın üzerinde katlanmış ellerine çarptı ve saygı gösterilmesini istedi. Reyn elini kaldırıp yaratığı okşamak istedi ve tüylerinin şaşırtıcı derecede yumuşak olduğunu fark etti.

Adamın kedinin ilgisini hoş karşılaması sanki onun için bir karar vermiş gibi, Leftrin konuştu. "Malta nerede? Alise onun her şeyi bilmesini isterdi. Bu yüzden ona mektup yazıp o fayans parçasını gönderdi." "Hamileliği ona çok ağır geliyor. Onu dinlenmesi için eve gönderdim. Buraya gelip sana bizim odamıza dönmen için yalvaracağıma söz verdiğim için geldi. Sorularına cevap alana kadar bana rahat vermeyecek." Reyn, Malta'nın küçük ama dalgalı el yazısıyla dolu küçük bir kağıt parçasını cebinden çıkardı. Üzüntüyle kağıda baktı. "Hepsi," dedi, hem kendine hem de Yüzbaşı Leftrin'e, adamın kahkahayı patlatınca şaşırdı.

kahkaha.

"Kadınlar ve onların karalamaları," diye hayıflanarak dedi. "Bir şeyleri öğrenip sonra yazmakla yetinmezler mi? Alise'nin mektubu

mektubu ona yetmedi mi?"

Reyn gülümsedi ve aniden rahatladı. Buhar çıkan çay bardağını eline aldı ve ellerini bardağın etrafında ısıttı. "Malta her zaman sonsuz bir merak sahibi olmuştur. Sana verdiği notu okumaya çalıştı, ama yazı çok küçüktü ve salonun dışındaki ışık çok kötüydü. Buraya yazdığı sorular, sen Konsey'le konuşurken aklına gelenler. Bana gelince, Malta beni buraya gönderip, gelip onunla konuşmanı rica etmeden önce Alise'nin mektubuna bakma fırsatım bile olmadı."

Leftrin koltuğunda kıpırdadı ve sıcak çayına baktı. "Yarın olur mu?" diye sordu isteksizce. "Şafak sökmeden kalktım, sıırıslıklam ve donuyorum. Ayrıca adamlarıma verdiğim görevlerin raporlarını almam lazım."

Reyn hareketsizce oturdu, adamı okumaya çalıştı. Onu bu gece Malta'ya geri götürmesi gerekiyordu: yoksa Malta hemen tekneye inip kendisiyle konuşmak için planlar yapmaya başlayacaktı. *Tarman* seferi Cassarick'ten ayrılıp nehir yukarısındaki ejderhaları sürmek için yola çıktığından beri Malta endişeliyd. O, dedikoduları inceleyerek olacak ya da olabilecek şeyleri öğrenmek konusunda her zaman zeki olmuştu. Trehaug'da, gemilerin şehre varmadan günler önce hangi gemilerin geleceğini ve ne tür yükler getireceğini söyleyebilirdi. Cassarick Tüccarlar Konseyi ejderhaları ve bakıcılarını neredeyse şehirden kovduğunda, başka bir şeylerin döndüğünden emindi.

"Onlara sığınak aramak için bir sefer değildi," diye ona defalarca söylemişti. "Ve bu sadece bir sürgün de değildi, ancak Konsey'de onları sürgüne göndermekten memnun olan birkaç kişi olduğunu düşünüyorum. Ejderhalar pahalı, dağınık ve tehlikeliydi. Ve devam eden kazı çalışmalarının önünde engel teşkil ediyorlardı. Ama görünenden daha fazlası vardı Reyn, daha kötü bir şey. Çok para ve muhtemelen sevgili Chalcedealı dostlarımızı içeren kötü bir şey."

"Bunu düşünmene neden olan ne duydun?" diye sormuştu.

"Sadece ufak tefek şeyler. Keşif gezisine katılan avcılardan birinin para için her şeyi yapacağına dair bir söylenti, birkaç yıl önce başka birinin mirasını alması için birini öldürdüğü söylentisi. Ve belki de Konsey'de şu anda görevde olan biri bunu biliyordu ve o avcının gemiye binmesine yardım etti ya da avcı, Konsey üyesi hakkında bildiklerini kullanarak gemide iş buldu. Oh, sadece dedikodu Reyn, ufak tefek şeyler.

Ve tüm bunlar hakkında içimde rahatsız edici bir his var. Selden çok uzun süredir yok ve ondan hiçbir haber yok. Son mektubu biliyorum, ama bana doğru gelmedi. Ve neden, neden Tintaglia diğer ejderhalara ne olduğunu görmek için geri dönmedi? Kendi türüne karşı bu kadar kalpsiz olabilir mi? Bir eş bulup kendi yavrularını olma ihtimalini gördükten sonra diğerlerini terk mi etti? Yoksa başına korkunç bir şey mi geldi? Dük, onu ve eşini avlamak için avcıları peşlerine mi taktı?

"En kötüsünü düşünme, canım. Selden artık genç bir adam, kendini gayet iyi koruyabilir. Bildiğimiz kadarıyla, şu anda Tintaglia'nın yanında olabilir. Neden geri dönmediğine gelince, belki Tintaglia genç ejderhaların ona ihtiyaç duymayacağını düşünmüştür. Belki de onlara bakma sözümüzü daha iyi tutacağımızı düşünmüştür." Sözleriyle onu teselli etmek istemişti, ama söyledikten sonra ne kadar üzücü geldiğini fark etti. Neden ejderhalara bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyordu. Tintaglia ikisinin de hayatını kurtarmış ve onları bir araya getirmişti, bu doğruduydu. Ama ejderha onları defalarca tehlikeye atıp eziyet ettikten sonra. Mavi ejderhaya gerçekten bir borcu var mıydı? Bazen, Malta ile birlikte yaşamaya razı olup, "Elderling" olmanın getirdiği coşku ve şöhreti geride bırakıp, ilk çocuklarını bekleyen sıradan bir Rain Wild çifti olmak isterdi. Leftrin boğazını temizledi ve Reyn başladı. Adamın yüzündeki yorgunluğu gördü ve böyle bir iyilik istemekten utanç duydu. Ama bu Malta içindi ve deneyeceğine söz vermişti. "Lütfen," dedi ve bir an için

Sessizlikte tek başına bir kelime asılı kaldı.

Biri kasten öksürdü. Reyn başını çevirip kaptana bakan genç bir kadın gördü. Kaba giysilerinden gemici olduğu anlaşılıyordu ve yüz hatlarından Leftrin'le bir akrabalığı olduğu belliydi. Dolayısıyla büyük olasılıkla Reyn'in de bir tür kuzeniydi. Kaptanının bakışları karşısında hiç çekinmedi. "Eğer çok yorgunsanız, sizin yerinize ben gidebilirim," diye teklif etti. "Sizin yaptığınız her şeyi bilmiyorum, ama Elderling hanımın sorularının çoğuna cevap verebileceğime eminim."

"Oh, gerçekten mi?" Reyn, bu çözüme rahatlayarak sordu. Ama cevap veremeden, Leftrin yorgun bir inilti çıkardı.

"Ben giderim. Kuru bir şeyler giyeyim. Ama oraya vardığımda yine ıslak olacağımdan eminim."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu güverte tayfası umutla.

Leftrin Reyn'e baktı. "Hanımınız bu saatte iki misafiri kabul eder mi?"

"Eminim kabul eder," diye cevapladı Reyn minnetle. Kızı gülümsedi, kız da ona yaramazca sırıttı.

"Yağmurluğumu alacağım," dedi kız mutlu bir şekilde ve odadan fırladı.

Malta, köprünün son çeyreğini ellerinin ve dizlerinin üzerinde geçmişti. Esen rüzgar köprüyü tehlikeli bir şekilde sallıyordu ve güvenlik halatları kaygandı. Köprünün ucunu sabitleyen gövde platformuna ulaştığında, gövdenin rüzgâr almayan tarafına sürünerek gitti ve orada kıvrıldı. Çığlık atmak ve ağlayarak yere yığılmak istiyordu, ama ne birincisini yapacak nefes ne de ikincisini yapacak zamanı vardı. "Bebek yakında gelecek," diye kendi kendine söyledi, sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek kendini daha az yalnız hissettirecekmiş gibi. Pelerinini kendine daha sıkı sardı ve başka bir sancı onu sararken ağaca yaslandı. Soğuktan titriyordu, korkudan değil. Korkacak bir şey yoktu. Kadınlar her zaman bebek doğururdu ve çoğu kendi çocuklarını tek başına doğururdu. Bu, kadın olmanın tamamen normal ve doğal bir parçasıydı. O iyiydi. "Korkmuyorum. Sadece üşüyorum." Dışarı çıkmaya çalışan hıçkırığı bastırmak için dişlerini sıktı. "Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım ve yapabilirim."

Başka bir kadın için normal ve doğal olanın kendisi için de öyle olmayabileceği düşüncesini kafasından uzaklaştırdı. Vücudunu saran Elderling değişikliklerinin, hiç öngöremediği sonuçları olmuştu. Ağlamak artık rahatsız ediciydi; gözlerini yakıyordu. Rain Wilds'ın şiddetli etkisine maruz kalan, çocuk doğururken ölen diğer kadınların hikâyelerini duymuştu. Ama bu ona kesinlikle olmazdı. Değişiklikleri, Rain Wilds'a tesadüfen maruz kalması değil, ejderha Tintaglia'nın neden olduğu. Vücudu bu görevi yerine getirebilirdi.

Gözlerini kaldırıp umutsuzca etrafına baktı. Gece çökmüştü ve Rain Wilders'ın çoğu ışıklarını söndürüp yatmışlardı. Hala yanık birkaç ışık vardı ama rüzgâr ve karanlıkta hiçbirine giden yolu seçemiyordu. Elleri üşümüştü. Pelerini altında giydiği bol beyaz tunikasını yukarı çekti. Pantolonunun düğmelerini açmaya çalışırken parmakları titriyordu. "Hiç haysiyet yok," diye rüzgara şikayet etti. Bol pantolon ayak bileklerine kadar düştü ve kız pantolonundan kurtulmayı başardı. Pantolonu kendine sıkıca sarıp

kurumaması için tuniklerinin içine sıkıştırdı. Bebeği burada doğarsa, onu bunlarla saracaktı.

Bir kasılma daha geçirdi ve bu sefer kaslarının baskısıyla bebeğin aşağı indiğini hissettiğinden emindi. Sonunda vücudu onu sıkmayı bıraktığında, derin bir nefes aldı ve son bir çaba gösterdi. "Yardım edin! Lütfen! Biri yardım etsin!"

Sonra gölgelerden bir figür ayrılıp ona doğru adım attığında korkuyla çığlık attı. Uzak bir fenerin loş ışığında, uzun bir pelerin giymiş bir adam olduğunu gördü. Kimsenin yaklaştığını duymamıştı. Ne zamandır orada durup onu izliyordu? Umursamadığına karar verdi. "Lütfen, lütfen bana bir barınak bulmama yardım edin. Doğmak üzereyim... Bebek doğuruyorum."

Adam onun yanına çömeldi. Derin başlığının içinden yüzünü göremiyordu. "Sen Elderling kadınısın, ejderha kadını, değil mi?"

Adamın bir aksanı vardı. Chalcedean mı? Muhtemelen. O zaman muhtemelen savaş sırasında Rain Wilds'a gelen özgür kölelerden biriydi. Çoğu Jamaillia'lıydı, ama birkaçı Chalcedean'dı. "Evet. Evet, ben Malta, Elderling. Bana yardım edersen, ailem sana cömertçe ödüllendirecek."

"Gelin o zaman. Gelin." Kadının çilelerine aldırış etmeden, adam onun kolunu tuttu ve ayağa kaldırmaya çalıştı. Kadın inledi ve neredeyse düşüyordu, ama sonunda ayağa kalkmayı başardı.

"Bekle. Yapamam..."

"Gel o zaman, benimle gel. Buradan çok uzak olmayan güvenli bir yer var. Gel."

Onu yürümesi için zorlaması, hatta kolundan çekmesi korkunç bir şeydi, ama ona yardım edebilecek tek kişi oydu. Aptal ya da düşüncesiz olması önemli değildi; onu sığınağa götürecekti ve oraya vardıklarında belki ona koşup bir kadın çağırmasını isteyebilirdi. Ona yaslanmaya çalıştı, ama adam ondan uzaklaştı, kolunu tutmaya devam etti ve onu sürükledi. Ondan hoşlanmıyor muydu, yoksa doğum sancısı çeken bir kadına dokunmak istemiyor muydu? Boş ver. Ona beceriksizce takip etti, az önce geçtiği sallanan köprüyü tekrar geçti, bir ağacın gövdesini dolaştı ve daha da ince bir köprüye çıktı. "Nereye gidiyoruz?" diye nefes nefese sordu.

"Bir hana. Gel. Hadi." Adam ısrarla kadının kolunu çekti.

Kız kolunu ondan çekip kurtardı ve başka bir ağrı onu sarınca dizlerinin üzerine çöktü. Adam onun üzerinde durdu, hiçbir şey söylemedi. Konuşabilecek hale geldiğinde, nefes nefese,

"Cassarick'te han yok. Yok..."

"Genelev, han. Kalacak bir yer. Bir odam var, güvende olursun, bebeği orada doğurursun. Yağmurda kalmaktan iyidir."

Bu doğrudu. Ama içinde bulunduğu çaresiz duruma rağmen, bu adamdan her geçen dakika daha da az hoşlanıyordu. Genelev. En azından orada kadınlar olurdu ve muhtemelen onun durumuyla başa çıkma konusunda deneyimli kadınlar. Adamın kolunu tekrar tutmasına izin verdi ve ayağa kalktı. "Ne kadar uzak?"

"İki köprü," dedi adam, ve kadın başını salladı. İki köprü. Onun başa çıkabileceğinden iki tane fazla.

Nefesini aldı ve çenesini sıkılaştırdı. "Beni oraya götür."

Leftrin hızlı hareket eden bir adam değildi, Reyn kararını vermişti. Özellikle de rahatsız olduğunda. Ya da belki de sadece yorgundu. Çayını içtikten sonra kuru giysiler giymek için ortadan kaybolmuştu. Sonunda kamaradan çıktığında, içeri girdiğinden daha da bitkin görünüyordu. Reyn, bu seferin ne kadar zorlu geçtiğini tam olarak anlamaya başlamıştı. Bu durum, adama ve mürettebatına karşı sempatisini artırsa da, verdiği sözden dönmedi. Leftrin'in yeğeni ve güverte tayfası Skelly, çoktan pelerinini giymiş, botlarını giymiş ve açıkça gece geç saatlerde kıyıda bir maceraya atılmaya hazırdı. Ama Leftrin bir fincan çay daha içti ve mürettebatından birinden örgü şapka ve yağmurluk ödünç aldıktan sonra nihayet ayağa kalktı ve çıkmaya hazır olduğunu söyledi.

Reyn onları rıhtımdan aceleyle asansöre götürdü ve asansörün aşağıya indiğine dair herhangi bir işaret gelene kadar zili yarım düzine kez çaldı. Adam, böyle fırtınalı bir gecede çağrılmaktan hoşnut olmadığı belli bir şekilde ona ters ters baktı, ta ki Reyn ona ödeme kadar rüşvet niteliğinde bir avuç bozuk para verip, Leftrin ve Skelly geri dönmek istediklerinde kapıyı çaldıklarında onu uyanık bulacağına söz verene kadar.

Reyn asansörleri hiç sevmezdi. Mide bulandırıcı sallantıları, öngörülemeyen takılmaları ve durmalarına katlanmaktansa, tırmanmayı tercih ederdi. Dişlerini sıktı ve adamın halat ve makaraları iyi kullandığını umdu. Ne Leftrin ne de Skelly pek konuşuyordu. Leftrin ödünç aldığı yağmurluğuna sarılmıştı, Skelly ise sanki her ayrıntıyı hayranlıkla izler gibi gülümseyerek geceye bakıyordu. Aniden Reyn, kızın da gelmesine sevindi. Malta'nın, suskun kaptanı sorgulamaktansa kızı sorgulayarak daha fazla bilgi alabileceğini düşündü.

Asansör durduğunda, güvenlik ağını açmak için sabırsızlanıyordu. "Bu taraftan," dedi, arkalarından asansör kabininden çıkanlara. "Karanlık olduğu için üzgünüm. Cassarick'te kiralık yer pek yok; kasaba henüz Trehaug'daki gibi hanlar ve tavernalar açacak kadar gelişmemiş. Bu ziyaret için bulabildiğimiz geçici konaklama yerlerini almak zorunda kaldık. Kılavuz halatlara dikkat edin. Normalden daha alçakta duruyorlar. Köprüyü geçin, gövde merdivenlerinden bir iki basamak çıkın, bir köprü daha geçin, oraya varmış olacağız. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. İçtenlikle."

Sonunda kiraladıkları kulübeye yaklaşıncı Reyn karanlık pencereleri gördü ve kendi kendine somurtarak baktı. Malta bu iş için çok yorgun olduğunu düşünerek yatmışsa, bu ikisini fırtınada bu kadar uzağa sürüklemiş olmaktan utanırdı. Ama somurtması daha çok endişesinden kaynaklanıyordu. Malta onları bırakıp yatmışsa, bu, ayrıldıklarında gösterdiği yorgunluğun çok daha fazla olduğu anlamına geliyordu.

Zayıf kapıyı itip karanlık odaya girdi. "Malta?" diye karanlığa doğru sessizce seslendi. "Malta, sana Kaptan Leftrin'i getirdim..."

Odanın boşluğunu hissedince sözleri kesildi. Bunu kimseye açıklayamazdı. Sadece onun orada olmadığını ve kendisinin ayrıldığından beri orada olmadığını biliyordu. Masaya yaklaştı ve parmak uçlarıyla masanın ortasındaki jidzin süsünü hafifçe okşadı. Elderling metali dokunuşuna tepki vererek canlandı ve mavimsi ama keskin bir hayalet ışığı yaydı. Onu kaldırdı ve oda aydınlandı. Malta orada değildi. Soğuk bir his içini kapladı. Kendini aldatici bir sakinlikle konuşurken duydu.

"Bir terslik var. O burada değil ve buraya gelmiş gibi de görünmüyor."

Küçük odaların ocağı, kil bir tabaktan biraz daha fazlasıydı. Hala yanan birkaç köz buldu, onları tekrar canlandırdı ve lambayı yeniden yaktı. Daha güçlü ışık, zaten bildiği şeyi doğruladı. Toplantıdan dönmemişti. Her şey, aceleyle kapıdan çıktıklarında bıraktıkları gibiydi.

Leftrin ve Skelly açık kapıda duruyorlardı. Nezaketle uğraşacak zamanı yoktu. "Üzgünüm. Onu aramam gerek. Onu bıraktığımda yorgundu, ama hemen geri döneceğine söz verdi. O... sırtı ağrıyordu. Bebek... çok ağır..."

Kız konuştu. "Biz de sizinle gelelim. Onu en son nerede gördünüz?" "Tüccarlar Salonu'nun hemen dışında."

"O zaman oradan başlayalım."

Onu odasına götürmüştü. Genelevin eşiğine vardıkları anda doğum sancıları başlamıştı. Kapıda ikiye katlanarak, sancılar geçene kadar çömelip hareketsiz kalmak istemişti. Ancak adam onu kolundan tutup küçük boş bir oturma odasından geçerek çok dağınık bir yatak odasına sürüklemişti. Oda erkek teri ve bayat yemek kokuyordu. Bir sandalye, atılmış giysilerle doluydu. Dar yataktaki çarşaf, lekeli bir şilte üzerinde buruşmuş haldeydi. Kapının yanında, kırık bir tabak duruyordu. Karıncalar, üzerinde bulunan ekmek kabuğuna üşüşmüş, devrilmiş sürahiyi ve yanında bulunan yapışkan çatal bıçakları keşfediyorlardı. Tek ışık, çömlek ocaktaki neredeyse sönmüş ateşten geliyordu. Kapının yanında, adamın kişisel eşyalarının bulunduğu birkaç sepet vardı. Nemden sertleşmiş bir bot ve çorap gördü. Sonra adam onu tekrar itti.

Malta sendeledi, alçak bir masanın kenarına tutunarak kendini tuttu ve masanın yanına çöktü. "Bir kadın çağır," dedi sertçe. "Doğumdan anlayan biri. HEMEN!"

Adam kadına baktı. Sonra, "Burada güvende olacaksın. Hemen dönerim," dedi ve çıktı.

Adam kapıyı kapattığında oda karanlığa gömüldü. Uzakta bir kadın gülüyor, bir adam sarhoş bir şekilde şaşkınlık nidası atıyordu.

Malta nefes nefese yere çöktü. Nefesini toparlayamadan, başka bir kramp onu sardı. Sıkı sıkı tuttuğu karnının etrafına kıvrıldı ve düşük bir inilti kaçtı. "Her şey yoluna girecek." Bunu Sa'ya mı, yoksa karnındaki çocuğa mı yalvardığını bilmiyordu.

İki kasılma daha onu sardı ve kapının açıldığını duymadan geçip gitti. Her kasılma geçtikçe, nefesini toplayır toplayamaz kapıdan dışarı çıkıp yardım arayacağına söz verdi kendine. Her seferinde, bunu yapamadan yeni bir ağrı dalgası onu sardı. Ne kadar zaman geçtiğini tahmin edemiyordu. Ağrılar her şeyi sonsuz bir şimdiki zamana dönüştürmüştü. "Yardım edin," diye nefes nefese bağırdı ve başını kaldırıp işe yaramaz aptalın yanında başka bir adam getirdiğini gördü. Adama baktı. "Bir ebe," diye tısladı. "Bir ebe lazım."

Onlar onu duymazdan geldi. Onu getiren adam küçük odayı geçerek, etrafından dolaşarak, neredeyse üstüne basarak ilerledi. Tutucusundaki ucuz sarı mumu aldı, ocaktan yakıp odadaki birkaç mumu daha yaktı.

Sonra geri çekildi ve memnuniyetle ona işaret etti. "Gördün mü, Begasti? Haklıyım, değil mi?"

"O," dedi diğer adam. Eğilip ona baktı, nefesi keskin baharat kokuyordu. Onu buraya sürükleyen adamdan daha zengin giyinmişti ve konuşmasında Chalcedean aksanı daha ağırdı. "Ama... onun nesi var? Onu neden buraya getirdin? Başımız belaya girecek, Arich! Rain Wilders'ın çoğu ona saygı duyuyor."

"Ve bir o kadar da onu hor görüyorlar! Onun ve kocasının kendilerini çok beğendiklerini, ailenin, gücün ve güzelliğın onu kendini gerçek bir kraliçe sanmasına neden olduğunu söylüyorlar." Adam güldü. "Şu anda pek kraliçeye benzemiyor!"

Malta'nın bu sözleri kulağına zar zor ulaştı. O, parçalanıyordu; bundan emindi. Nefes almayı başardı ve onlara emretti, "Bana yardım edecek bir kadın bulun!"

Begasti adındaki adam başını salladı. "Doğum için bu kadar telaş ne? Onu bağlamalı mıyız? Bazı kadınların doğum sırasında çığlık attığını duydum. İkimizin aynı odada olması yeterince kötü. Tehlikeli. Birlikte görülmemeliyiz, dikkat çekmemeliyiz."

Diğeri omuz silkti. "Burası fırtına olmasa bile geceleri gürültülü bir yer. Çığlıklar, bağırışlar, hatta çığlıklar duyulur. Kimse gelip bakmaz."

Malta nefes nefese düşünmeye çalışıyordu. Bu çok yanıştı. Ona yardım etmeyeceklerdi, onu hiç dinlemiyorlardı. Adam neden yardımsevermiş gibi davranmıştı, neden onu buraya getirmişti?

Başka bir kasılma dikkatini onlardan uzaklaştırdı. Kasılmanın etkisi altındayken düşünemiyordu. Kasılma geçtiğinde, düşüncelerini toparlamak, bir şeyler düşünmek için sadece birkaç saniyesi olduğunu biliyordu. Bir şey, bir şey biliyordu, çok açık bir şey, ama zihni odaklanamıyordu. Halceda aksanları çok güçlüydü ve iki adamın da yüzünde dövme yoktu. Eğer özgürleştirilmiş kölelerin göç dalgasıyla buraya gelmişlerse, bu tür mültecileri ayıran yüz dövmelerine sahip olmaları gerekirdi. Sonra, acı tekrar onu sardığında ve iki adam onun acı çekmesini boş boş izlerken, bulmacanın parçaları yerine oturdu. Cevap çok açıktı: bunlar, Yüzbaşı Leftrin'in bahsettiği casuslardı. Chalced'in kirli parmakları Rain Wilds'a uzanmış, yolsuzluk ve parayla insanları yoldan çıkarmaya çalışmıştı. Bunlar

avcı Jess ve kâr için ejderhaları katletme planının arkasındaki kişilerdi. Elbette.

Ve o çaresiz ve onların elindeydi. Ne amaçla? Doğum sancısı çeken bir kadından ne isterlerdi?

Adamlardan biri diğerine soru sordu.

"Neden onu aldın, Arich? O çok tanınmış ve görünüşü de bir köle olarak eve götürmek için fazla sıradışı. Ve biz rehine bedeli için pazarlık yapacak durumda değiliz! Burada görünmez olacağımıza, ihtiyacımız olanı olabildiğince çabuk alıp bu tanrının unuttuğu yerden gideceğimize anlaşıştık!"

Arich şimdi sırtıyordu. Malta, çocuğu doğmak için mücadele ederken kıvranıyor ve inlememeye çalışıyordu. Doğum, bir kadının hayatındaki en mahrem anlardan biriydi ve o, kocası ve ebe olmadan, bir genelevdeki pis yerde, birkaç Chalcedean casusu tarafından alay edilerek çaresizce yatıyordu. Eteğinin altında, çocuğunun doğmak için çabaladığını hissedebiliyordu, doğmaya çok yakındı ve çok korkunç bir yerdeydi. Çaresizce erkeklerden uzaklaşmak, en azından odanın bir köşesine sığınmak istiyordu. Nefes nefese, sessiz olmaya çalışarak, çocuğunun doğmak üzere olduğunu onlardan saklamaya çalışıyordu. Sesleri kulaklarında yankılanıyordu.

"Begasti, bakıyorsun ama görmüyorsun. Tıpkı dediğin gibi, pullu, bir ejderha gibi. Ve doğacak çocuk da muhtemelen aynı şekilde pullu olacak. Bu gece köprülerde kayboldu, benden yardım istedi. Onu burada tuttuğumu kimse bilmiyor ve sen ve ben dışında kimse ona ne olduğunu asla bilmeyecek. Pullu et, pullu ettir, dostum. Yumurtadan çıkan bir ejderhanın neye benzediğini kim bilebilir? Kafasını, ellerini ve ayaklarını kes, bebekte insanımsı görünen her şeyi çıkar, elimizde ne kalır? Dükün bize getirmemizi söylediği şey! Ejderhanın eti, doktorlarının ihtiyaç duyduğu ilaçları yapmak için!"

"Ama... ama... bu ejderha değil! İlaçları yapacaklar ama işe yaramayacak! Kimse bu aldatmacayı fark ederse idam edileceğiz." "Kimse fark etmeyecek, çünkü bunu senden ve benden başka kimse bilmiyor! Eve gideceğiz, mallarımızı teslim edeceğiz ve ailelerimiz bize geri verilecek. Ve doktorlar Dük'ün hayatını uzatacak iksiri kim yapacak diye kavga ederken, en azından kaçma şansımız olacak. Biz burada, nerede olduklarını bile bilmeden ejderhaları nasıl öldüreceğimizi bulmaya çalışırken, ailelerimizin iyi olduğunu mu sanıyorsun? Hayır. Dük'ü tanıyorsun! En ufak bir acı hissettiğinde bile

hissederse, mirasçılarımızdan intikam almanın bir yolunu bulacaktır. O, zamanının geldiğine inanmayı reddeden çaresiz, ölmek üzere olan bir ihtiyardır. Kendi hayatını uzatmak için yapması gereken her türlü alçakça ve kötü şeyi yapacaktır."

Bebeği, yeni doğmuş çocuğu, şimdi bacaklarının arasında yatıyordu. Sıcak ve sıvılarla ıslaktı. Ve hala, korkunç bir şekilde hareketsiz ve sessizdi. Malta hareketsizce duruyor, sık nefesler alıyordu. Adamlar birbirlerine bağıyorlardı ama o umursamıyordu. Hareketsiz kalmalı ve hiçbir şey belli etmemeliydi, çocuğu burada ve savunmasızdı, belki de ölü doğmuştu. İkisini de bir şekilde kurtarması gerektiğini biliyordu; başka kimse yardımına gelmeyecekti. Uzun, bol tuniği dizlerine kadar uzanmış, çocuğunu gizliyordu. Çocuğunun hayatta olup olmadığını merak ederken, sessizce beklemeli, plasenta vücudundan çıkana kadar beklemeliydi. Çocuğundan ayrıldıktan sonra, bu adamlara saldırmak ve bebeğini onlardan kurtarmak için hem güç hem de bir strateji bulmalıydı. Bebeği çok sessizdi; ne bir mızızlanma, ne bir ağlama. İyi miydi? Ona bakamıyordu bile; henüz değil. Uzun süren çabasının ardından aniden titremeye başladı ve adamların sözleri bir kez daha bilincine girdi.

"Vatana ihanet ediyorsun!" Begasti dehşete kapılmış, sanki duvarlardan bir tanık atlayıp onu kınayacakmış gibi çılgınca etrafına bakınıyordu. "Bu çılgın planıyla ailemin hayatını tehlikeye atıyorsun!"

"Risk değil, yaşlı aptal! Bu bizim tek şansımız. Ejderhalar gitti, artık ulaşamayacağımız kadar uzaktalar! Dük, elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı umursar mı sanıyorsun? Bir başarısızlığı affeder mi sanıyorsun? Hayır! Herkes acı ve ölümlle ödeyecek. Bize tek bir yol bıraktı. Onu kandırırsak, belki biz ve torunlarımız kaçabiliriz. Eğer yapmazsak, o zaman çekeceğimiz acı, şimdi hiçbir şeyimiz olmadan eve dönersek çekeceğimiz acıdan daha kötü olmayacak! Tek seçeneğimiz bu. Şans onu bizim ellerimize teslim etti! Tek şansımızı kaçıramayız."

Aniden ikisi de ona baktı. Ağrıyan karnının üzerine eğildi ve uzun bir çığlık attı. "Bir ebe çağırın!" diye nefes nefese söyledi. "Gidin. Hemen gidin! Bana yardım edecek bir kadın getirin, yoksa öleceğim!" Çırpındı ve bebeğinin vücudunun uyluklarına değen küçük sıcaklığını hissetti. Sıcak, sıcacıktı. Hayatta olmalıydı! Ama neden bu kadar hareketsiz ve sessizdi? Bu adamlar onu izlerken ona bakmaya cesaret edemedi. Onun burada olduğunu bilirlerse, onu ondan kapıp alırlardı. Ve eğer henüz ölmemişse, öldürürlerdi.

Begasti omuz silkti. "Etini korumak ve taşımak için bir şeye ihtiyacımız var. Sirke ve tuz olabilir. Turşu yapmak onu koruyacak ve belki daha inandırıcı görünmesini sağlayacaktır. İçindekileri gizleyen küçük bir fiçı işimize yarayabilir."

"Yarın, ben..."

Begasti başını salladı. "Hayır. Yarın olmaz. Bu işi bu gece bitirmeliyiz, yarın sabah gemiyle ayrılacağız. Kimsenin onu aramadığını düşünebiliyor musun? Yarına kadar arama çalışmaları yoğunlaşacaktır. Bu işi halletmeli, geriye kalan her şeyi ortadan kaldırmalı ve gitmeliyiz."

"Mantıklı ol! Bu saatte böyle şeyleri nereden bulacağım? Bütün dükkanlar saatler önce kapandı!"

Begasti ona düz ve çirkin bir bakış attı. Arich'e sırtını döndü ve kapının yanındaki sepetlerden birini karıştırmaya başladı. "Dükkanlar açılana kadar bekleyecek ve sonra içeri girip küçük alışverişini yapıp buraya geri dönüp yapılması gerekeni mi yapacaksın? Aptal olma. Gidip ihtiyacımız olan şeyi bul, ne yaparsan yap. Sonra da sevgili dostumuz Tüccar Candral'ı ziyaret et. Ona, nehirden aşağı giden hızlı bir gemide, paylaşabileceğimiz kapalı bir kabini olan bir gemi ayarlamasını söyle. Benim de seninle birlikte gittiğimi söyleme. Cassarick'te kaldığımı ve tehdidin hâlâ onun üzerinde olduğunu düşünsün. İkimizin de gittiğini fark ettiğinde, bizi ihanet etmek için çok geç olacak."

Arich öfkeyle başını salladı. "Ben tüm bu tehlikeli işleri yaparken sen ne yapacaksın?"

Malta, aralık gözleriyle Begasti'nin başını ona doğru eğdiğini gördü. "Sevkiyatı hazırlayacağım," dedi düz bir sesle ve Arich, en azından yüzünün renginin solması nezaketini gösterdi.

"Ben gidiyorum," dedi Arich ve kapıya uzandı.

"Senin cesaretin tavşan kadar," dedi Begasti küçümseyerek. "Sen kendi işini yap ve çabuk ol. Güneş doğmadan yapmamız gereken çok iş var."

Çocuk ve plasenta artık vücudundan çıkmıştı ama bebek hala ses çıkarmıyordu. Malta dizlerini koruyucu bir şekilde bebeğin üzerine koydu ve sanki hala doğum sancıları çekiyormuş gibi inleyip çılgınca nefes nefese kaldı. Erkekler onu görmezden gelirken, Arich öfkeyle kapüşonlu pelerinini düzeltti ve sonra gitti. Parmaklarıyla tunikasının eteğini hareketsiz çocuğunun altından yavaşça çekmişti, böylece ayağa kalktığında onu yere düşürmeyecekti. Hala doğum sıvısıyla ıslak, genelevdeki kirli yerde yatan değerli yeni doğmuş bebeğini düşünmemeye çalıştı.

fahiş eevinin pis zeminde yatıyor. Başını bir yana çevirip inleyerek, tabak ve dökülmüş sürahinin yanında duran kirli bıçağın mesafesini ölçtü.

Çok uzun beklemişti. "Sessiz olmalısın," dedi Begasti. Soğuk sözleri bakışlarını ona çevirdi. Üzerine eğildi, elinde ince bir ip vardı. Ayakkabı bağı mı? Gözlerine baktı ve yapması gereken şey için hem kararlılık hem de tiksinti gördü.

Malta ayaklarını yerden kaldırdı ve ona doğru savurdu, karnına isabet etti. Adam havayı dışarı çıkardı ve geriye sendeledi. Bebeğinden uzaklaşarak, çaba sarf ederek ağıladı ve bir eliyle bıçağı, diğer eliyle yapışkan şişeyi yakaladı. Chalcedean çoktan ayağa kalkmış ve ona doğru geliyordu. Şişeyi geniş bir yay çizerek savurdu ve şişe adamın çenesine çarptı. Ardından bıçağı vahşice sapladı.

Bu bir öldürme silahı değildi, sadece pişmiş eti kesmek için kullanılan kısa bıçaklı bir mutfak bıçağıydı ve çok keskin de değildi. Yeleğine çarptı ama delip geçmedi. Vücudunun ağırlığını bıçağın üzerine verdi ve tam o anda adam onu lanetleyerek bileğini yakaladı, bıçağın kayan ucu adamın korumasız boğazına isabet etti ve içine saplandı. Yağlı sıcak kanın parmaklarına değmesi onu dehşete düşürdü ama yine de tek istediği adamın kafasını tamamen kesmekti.

Adam ona saldırdı, küfürleri aniden tehditlere dönüştü. Çaresizce attığı darbelerden biri kadının başının yan tarafına isabet etti ve onu duvara çarptı. Adam, kadının boynuna sapladığı bıçağı buldu ve çıkardı. Bıçak yere düştü. Kan, nabız gibi atarak etrafa sıçradı.

Malta dehşet içinde çığlık attı ve geriye sendeledi. Bir sonraki anda, Begasti odada daireler çizerek sendelerken, bebeğini yakalamak ve onu güvene almak için ileri atıldı. Chalcedean dizlerinin üzerine çöktü, iki eli boğazında, kalın parmaklarının arasından fışkıran kanı tutmaya çalışıyordu. Gözleri ve ağzı açık bir şekilde ona baktı. Ona homurdandı, sesiyle birlikte kan çıktı, dudaklarından ve sakallı çenesinden döküldü. Yavaşça yanına devrildi. Elleri hala boğazını sıkıyordu ve bacakları tekmeliyordu. Ondaki uzaklaştı, bebeğini göğsüne sıkıca bastırdı, göbek kordonu bileklerinden sarkarak bağlı ve sallanan plasentaya kadar uzanıyordu.

Sonunda, ilk kez çocuğuna baktı. Bir oğul. Bir oğlu vardı. Ama ona baktığında, dehşet dolu bir çığlık kaçtı ağzından.

Temiz bir kundak beziyle sarılmış tombul bir bebek verileceği hayali buraya kadar gelmişti. Bir genelevde doğmuştu. Yanakları ıslak ve yere yapışmış kirle kaplıydı. Zayıftı. Kollarında hafifçe kıpırdadı. Minik elleri tombul değil kemikliydi ve tırnakları yeşilimsiydi. Kafatası ve ensesinden boynuna kadar pullarla kaplıydı. Reyn'in gözleri, ama koyu mavi, ona bakıyordu. Ağzı açıktı, ama ilk başta nefes alıp almadığından emin olamadı. "Oh, bebeğim!" diye bağırdı, hem özür hem de korku dolu alçak bir sesle. Dizleri büküldü ve çocuğu kucağında yere çöktü. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum," diye hıçkırarak ağladı.

Bıçak dizinin yanında yerdeydi, ama Chalcedean'ın kanıyla kaplıydı. Ona dokunmaya bile tahammül edemiyordu, onu kesip göbek kordonunu kesmek ise hiç aklının ucundan bile geçmiyordu. Hala tunikasının ön tarafına sıkıştırılmış pantolonunu hatırladı ve onu çıkardı. Çocuğunu pantolonun üzerine koydu ve bacaklarını onun etrafına sardı, göbek kordonunu ve plasentayı da onunla birlikte sardı. "Her şey yanlış, çok yanlış," diye özür diledi. "Böyle olmamalıydı, bebeğim. Çok üzgünüm!"

Hayatın kendisine böyle davranmaması gerektiğini kabul edercesine ani ve ince bir inilti çıkardı. Korkunç bir sesiydi, yalnız ve zayıf, ama Malta onun böyle bir ses bile çıkarabildiğine gülerек kahkahayı bastı. Pelerini çıkardığını hatırlamıyordu, ama orada, uğraştığı yerde, iki tür kanla ıslanmış halde yerde duruyordu. Güzel Elderling pelerini. İşe yaramak zorundaydı.

Begasti, onu kendinden uzaklaştırıp duvara yaslanana kadar sendeleterek düşük, uzun bir inilti çıkardı. Sonra hareketsiz kaldı. Zaman yoktu. Hiçbir şey düşünmek için zaman yoktu. Diğer adam geri gelecekti ve onu burada bulmamalıydı. Çocuğu yere indirmeden pelerini üzerine örtüp bağlamak zordu, ama onu kollarından bırakmayacaktı. Kapıyı açtı ve daha önce geçtiği küçük ortak salona sendeleyerek çıktı. Gece karanlıktı ve oda boştu. Fahişelerden veya müşterilerinden hiçbir ses gelmiyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüştü ve vücudunun her yeri ağrıyordu. Bacaklarından kan damlıyordu. Bu halde ne kadar uzağa gidebilirdi?

Genelev odalarının kapılarını yumruklamak mı? Yardım istemek mi? Hayır. Rain Wilds'da bilerek Chalcedeans'ları barındıran kimseye güvenemezdi. Böyle çaresiz bir durumda bir kadına sempati duysalar bile,

Arich geri döndüğünde, korkudan ya da rüşvet karşılığında muhtemelen teslim olurlardı.

Odayı geçip yeni doğan oğlunu fırtınaya ve geceye çıkardı.

Değişim Ayının 26. günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı

***Reyall, Bingtown'da Kuşların Bekçisi Vekili Detozi,
Trehaug'da Kuşların Bekçisi***

Sevgili Detozi ve Erek,

Bu mektubu kuş yerine gemiyle göndermek ne tuhaf, ama Lonca, salgın kontrol altına alınana kadar neredeyse tüm kuşları yere indirdi. Uçabilenler ise en acil mesajlar için ayrıldı. Jamaillia'dan daha fazla kuş sipariş ettikleri söylentisi var, ama gelse bile, çiftleri oluşturmak ve onlara Jamaillia'ya dönmek yerine buraya uçmaları gerektiğini öğretmek aylar sürer. Erek'in başlattığı program sayesinde, ithal ettiğimiz kuşların kalitesinin burada yetiştirdiklerimizle eşleşeceğini de sanmıyorum. Kuşların kaybı beni çok üzdü, sadece üreme kaynağı olarak değil, küçük uçan dostlarımız olarak da. Yönetimime verilen kümeslerde sadece iki çift swift kuşu kaldı. Onları çiftler halinde izole ettim ve başka hiçbir bakıcının yem veya su getirmesine ya da kümeslerini temizlemesine izin vermiyorum. Yumurtalarını çatlatıp yavrular uçmaya başlar başlamaz, onları oradan alıp elle besleyeceğim, böylece bulaşıcı hastalıktan mümkün olduğunca çok swift kuşunu kurtarmayı umuyorum. Bu stokun bir kısmını koruyabilmiş olmanızı umuyorum, çünkü onları yetiştirirken çok dikkatli olmak istiyorum.

Bu mektubun, sözde geçirmez gemileriyle hızlı bir şekilde ulaşacağını söylediler. Gülmekten kendimi alamıyorum. Hızlı ulaşımın ne demek olduğunu bilmiyorlar! Kuşlarımızın yerini hiçbir şey dolduramaz.

*Bu mektubu aldığınızda düğün bitmiş olacaktır herhalde.
Keşke orada olabilseydim!*

Reyall

On Birinci

Bölüm UÇUŞ

Hayat nasıl bu kadar kısa sürede bu kadar yanlış bir hal alabilirdi? Ejderha uçmuş, avlanmış ve öldürmüş, sonra da günlerdir ilk kez karnı tok bir şekilde derin bir uykuya dalmıştı. Uyandığında üşümüştü ve şimdiden tekrar avlanıp öldürmeyi düşünmeye başlamıştı. Sintara ayağına kalktı, gerindi ve hayatında ilk kez, sadece bir ejderha kraliçesi değil, aynı zamanda yeryüzü, deniz ve gökyüzünün üç aleminin gerçek efendisi olduğunu hissetti.

Öldürdüğü yerin etrafını dikkatlice koklayarak tek bir parça bile kaçırmadığından emin olmuştu. Kaçırmamıştı. Taşlı sırtın en dik kenarına doğru ilerleyerek aşağıya baktı. Aşağısı çok yüksekti. İçinde şüphe uyandırmaya çalışan bir his vardı ama onu bastırdı. Buraya uçarak gelmişti ve geri de uçarak gidecekti. Geri mi? Neden geri gitsin ki, diye birdenbire merak etti. Acınası, yere yapışmış diğer ejderhaların yanına mı? Yetersiz bir barınağı ve en temel ihtiyaçlarını bile zar zor karşılayabilen bir bakıcıya mı? Hayır. Geri dönmek için hiçbir nedeni yoktu. Artık uçabiliyordu ve kendi başına avlanabilirdi. Bu soğuk yerden ayrılma ve kozasından çıktığı günden beri hayalini kurduğu sıcak kumlara uçuş zamanı gelmişti. Ejderha olarak yaşama zamanı.

Kırın kenarından çılginca sıçrayarak havalandı. Güçlü kanat çırpışlarıyla, çok aşağıda akan nehrin hava akımlarını yakalayabileceğı yüksekliğe çıktı. Rüzgarı yakaladı, kanatlarını genişçe açtı ve rüzgarın onu daha da yükseğe çıkarmasına izin verdi. Yükseklik ve özgürlük onu sarhoş etti. Nefesini çekip, akşamın karanlığına vahşî bir meydan okuma haykırdı. *Sintara!* diye bağırdı ve hiçbir cevap duymamaktan zevk aldı.

Nehir üzerinde geniş daireler çizerek, rüzgârın ona taşıdığı tüm bilgileri tadarak ve koklayarak uçtu. Karanlıklaşan gökyüzünde ilk yıldızlar görünmeye başlamıştı; onları görmek onu ayılttı.

Ejderhalar ışığın ve gündüzün yaratıklarıydı. Kendi istekleriyle gece uçmazlardı. Gece soğğundan ve yağmur tehdidinden korunabileceğı bir iniş yeri bulması gerekiyordu. Ve bunun için mükemmel bir kalkış noktası sunan bir yer seçmesi gerektiğini fark etti. Sırttan uçmak, nehir kenarından havalanmaya çalışmaktan çok daha kolaydı.

Geniş bir daire çizmek niyetiyle yana yatmıştı. Ancak akşamın gelmesiyle hava soğğmuş ve rüzgâr şiddetlenmişti. Bir hava akımı onu yakaladı ve çok daha geniş bir spiral içinde savurdu. Acımasızca, onu akan nehrin derinliklerine doğru sürükledi.

Panik yapma, diye sertçe kendine söyledi. Uçabilirdi. Nehrin üzerinde olması, tehlikede olduğu anlamına gelmezdi. Ani selde hayatı için mücadele ettiği anıları zihninden silmişti. Hayatta kalmış ve nehri yenmişti. Artık korkusu yoktu. Kanatlarını çırttı ve yükseldi. Yağmur yağmıyordu ve bunun için şükrediyordu, ama açık gökyüzü soğğı da beraberinde getirmişti. Güneş batarken hava soğdu ve uzun günün yorgunluğu birdenbire üstüne çöktü. Bu, uçtuğı ilk gündü ve ilk kalkışının heyecanı geçince, ne kadar yorgun olduğunu hissetti. Sadece kanatları değil, omurgası da yorgunluktan ağrıyordu. Uçarken arka bacaklarını vücuduyla aynı hizada tutmanın ne kadar zor olduğunu fark etti. Eklemleri ağrıyordu. Sonra, iki kıyıdan da ne kadar uzak olduğunu fark etti.

Tekrar bir daire çizdi ve yine aldatıcı rüzgârın onu kıyıdan uzaklaştırıp nehrin ortasına doğru çektiğini hissetti. Ufku tarayarak iniş yapabileceğı, yüksek bir yer aradı. Nehir aşağıda geniş bir alana yayılmıştı, her iki kıyı da ürkütücü bir mesafedeydi. Tekrar daire çizdiğinde, içinde bir kararlılık alevlendi. Bakışlarını Kelsingra'ya sabitleyip kanatlarını çırparak şehre doğru düz bir şekilde ilerledi.

Neredeyse düz. Zayıf kanadı ve yorgunluğunu hesaba katmamıştı. Rüzgâr onu itti; düzeltmeden yana yattı ve irtifa kaybetti. Nehrin üzerindeki hareketli hava şimdi onu emiyor, onu daha da aşağı çekmeye çalışıyor gibiydi. Karşı koydu ama rotasını koruyamadı. Sonra, sanki kader ona biraz merhamet göstermeye karar vermiş gibi, nehirden yüksek bir şey belirdi. Kararan manzaraya karşı daha koyu bir şekil vardı ve onu anlayamadı. Nedir bu? Bir zamanlar, bir atası ona orada bir köprü olduğunu söylemişti, ama... Sonra ne olduğunu anladı. Çıkıntılı kütle, köprünün giriş kısmından geriye kalanlardı. Kısmen nehre uzanıyordu ve iniş yeri olarak iş görürdü. Gözlerini ona sabitleyip oraya gitmeye karar verdi.

Ama yorgundu. Kanatlarını ne kadar güçlü çırparsa da, gittikçe alçaldı. Ve kısa kanadı, telafi etmek için elinden geleni yapmasına rağmen onu döndürdü. Hedefine çok az kalmışken, ani bir rüzgar esti ve ona çarptı. Bu, onu devirdi ve pozisyonunu düzeltmek için yeterli irtifası yoktu. Sintara tekrar havalanmak için mücadele etti, ancak bir kanadının ucu nehre değdi ve akan su onu yakaladı. Kanadının ucunda takla attı ve nehre çarptı. Suyun yüzeyi ona çarptı ve sonra, sanki aniden sıvı olduğunu kabul etmiş gibi, onu içine aldı. Ejderha soğuk, ıslak ve karanlığa battı. Aşağıya doğru gitti, pençelerinin nehrin kayalık dibine bir an için değdiğini hissetti ve sonra akıntı tarafından sürüklendi. Kanatlarını kapatmak, vücudunu suya karşı direnebilmek için aerodinamik hale getirmek için mücadele etti. Su burnuna değdiği anda burun delikleri refleks olarak kapandı. Gözleri açık kalmıştı, ama sadece karanlık görüyordu. Tekmeliyor, pençeliyor, kuyruğunu sallıyordu, suyla mücadele ediyordu.

Başı sudan çıktı ve kıyıyı kısa bir an gördü. Uzak değildi, ama dik ve yüksekti. Nehir onu tekrar içine çekti, yüzeye çıkmak için verdiği mücadeleye direndi. Hızlı akıntıya karşı yüzmeye çalışarak sürekli tekmeledi.

"*Sintara!*" Thymara'nın acı çığlığı sadece zihninde yankılandı. Su, ejderhanın işitme duyusunu boğdu. Bir yerlerde, kız Kelsingra'nın sokaklarında koşarak nehre ve ejderhasına doğru gidiyordu. Ne yapmak için? Onu boğulmaktan kurtarmak için mi? Saçma insan! Kızın aptallığına duyduğu küçümsemeye rağmen, bu davranış egosunu okşadı. Kuyruğunu salladı ve bu hareketin onu kıyıya doğru itmesine yardımcı olunca memnun oldu. Ön pençeleri çakıllara değdi. Onları yakalayıp tırmaladı ve sonsuz bir süre sonra arka ayakları da tutunabildi. Nehrin kenarına ulaşmak için bir sonsuzluk daha geçti ve dik ve kayalık kıyıyı tırmanmak daha da uzun sürdü.

Sintara kendini suyun ulaşamayacağı bir yere sürükledi ve soğuk ve bitkin bir halde yere yığıldı. Soğuktan halsiz hissediyordu, iki pençesi kan içindeydi ve vücudundaki her kas ağrıyordu.

Ama hayattaydı. Ve Kelsingra'daydı. Uçmuş, avlanmış ve öldürmüştü. Yeniden bir ejderhaydı. Başını kaldırdı ve burun deliklerinden suyu püskürttü. Mümkün olduğunda derin bir nefes aldı ve kükredi. "Thymara! Buradayım. Bana gel!"

Malta, kaçarken kundaklanmış bebeğini göğsüne sıkıca bastırdı. Bu geç saatte Cassarick'te çok az ışık görünüyordu. Yağmur tekrar yağmaya başlamıştı, buradaki dar yollar kaygandı ve korku ve yorgunluk onu çok yıpratmıştı. Uyluklarından kanın aktığını hissediyordu ve doğumdan sonra kanamanın olağandışı bir şey olmadığını biliyordu, ama yeni annelerin kan kaybından öldüğüne dair duyduğu tüm korkunç hikayeler aklını kurcalıyordu. Eğer şimdi ölürse, karanlıkta ve yağmurda yere yığılırsa, bebeği de onunla birlikte ölecekti. Bebeği güçlü görünmüyordu; yüksek sesle ağlamıyordu, sadece zayıf bir şekilde inliyordu, hayatının bu kadar zor bir şekilde başlamasına itiraz ediyordu.

Kendini genelevden ve öldürdüğü adamdan uzaklaştırdı. Giderken karanlıkta etrafına bakındı, Arich'in nereye gittiğini ve şimdi geri dönüp dönmediğini merak etti. Onunla karşılaşsa, onu o yere geri sürüklemeyecekti. Onu ve çocuğunu öldürüp cesedini geri götürecekti. Onunla savaşmayı umut edemezdi; silahı yoktu, yorgundu ve küçük oğluyla yükü vardı.

Aşağı inmeye karar verdi. Tamamen kaybolmuştu, ama her zaman doğru olan bir şey vardı, o da aşağı inince nehre ve rıhtıma ulaşacaktı. Ve *Tarman'a*. Belki Reyn hâlâ oradaydı, Leftrin'i kiraladıkları odaya gelmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Bu pek olası görünmüyordu. Ayrıldıklarından bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama kesinlikle saatler geçmişti. Belki de şu anda Reyn, odada bulamadığı için endişelenerek onu arıyordu. Odalarının yolunu bilmiyordu, ama aşağıya inince nehre ulaşacağını biliyordu.

Geçtiği bir sonraki köprüde, daha geniş yolu seçti ve gövdeye ulaştığında, etrafında spiral şeklinde inen engebeli, dik merdivenleri takip etti. Şehir terk edilmiş gibiydi, dostça ev ışıkları gece için sönmüştü. Merdivenler geniş bir sahanlıkta sona erdiğinde, ona bağlı en büyük köprüyü geçti ve yine kalınlaşan dallardan oluşan yolu takip ederek başka bir spiral merdivenin bulunduğu gövdeye ulaştı. Ve aşağı indi.

İlk gördüğünde çok küçük olan bebek, yorgun kollarında bir yük haline gelmişti. Susamıştı ve soğuktan titriyordu. Adamın kanı hala ellerinde, bebeğini tutan ellerinde yapış yapış duruyordu ve bu anı sürekli zihninde canlanıyordu. Onu saran duygu pişmanlık değil, yaptığı şeyin dehşetiydi.

Ayakları merdivenin sonunda sert toprağa değdiğinde irkildi. Yere basmıştı. Nehre doğru döndüğünde nehrin kokusu onu karşıladı. Ağaçlar, nehir iskelesinde her zaman yanan

. Ayaklarının altındaki yol gölgelere gömülmüştü, ama ışıklara doğru sendeleyerek ilerlediği sürece rıhtıma ulaşacaktı. Ve *Tarman'a*. Eski yaşam gemisi birdenbire dünyadaki tek güvenli yer, onu kaçırانların onu parçalayıp pullu etini sahte ejderha eti olarak satmak istediklerini anlattığında ona inanacakları tek yer gibi göründü. Neredeyse geminin onu çağırdığını hissetti.

Nehre yaklaştıkça zemin yumuşadı ve sonra çamurda yürüdü. Aniden tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü, bir eliyle kendini tuttu. Diğer eliyle bebeğini göğsüne sıkıca bastırdı. Çığlığı acı ve sevinçle karışmıştı, çünkü eli sert ahşap bir yürüyüş yoluna çarpmıştı. Dizleri yeni sıyrıklarla yanarken, üzerine sürünerek tırmandı, ayağa kalktı ve yolu takip etti. Yol limana çıkıyordu. Kendini zorla tuttuğu tüm gözyaşları yanaklarından akmaya başladı. Gece için bağlanmış küçük açık tekneler ve karanlık pencereli büyük kargo gemilerinin yanından sendeleyerek geçti. Kabin ışıkları yanık bir büyücü ağacından yapılmış mavna gördüğünde, güvenli bir yere ulaştığını anladı.

"TARMAN!" Titrek bir sesle bağırdı. "Kaptan Leftrin! Tarman, yardım et!"

Hayat gemisinin korkuluğuna uzandı ve kendini gemiye çekmeye çalıştı. Ama gemi suyun üzerinde yüksekte seyrediyordu. Kanlı eliyle korkuluğa tutunarak, kendini ve çocuğunu güvenli bir yere çekmek için güç toplamaya çalıştı. "Yardım edin!" diye tekrar bağırdı, sesi zayıflıyordu. "Lütfen. Tarman, yardım et, bebeğime yardım et!"

Geminin kabininden başka bir ses duyuldu. Onu duymuşlar mıydı? Kapı açılmadı, kimse cevap vermedi.

"Lütfen, yardım edin," diye umutsuzca yalvardı. Sonra gemiden gelen bir farkındalık dalgası onu sıcak bir şekilde sardı. Bir tüccar ailesinin kızı olarak yaşam gemilerinin yaşam tarzına aşina olan kız, bunun ne olduğunu biliyordu. Ve bunun genellikle akrabalara özel bir dokunuş olduğunu da biliyordu. Bu dokunuş hoş bir dokunuştı ve güç veriyordu.

Sana yardım edeceğim. O benim ailemin çocuğu. Bebeği bana ver.

Bu düşünce, sanki yüksek sesle söylenmiş gibi net bir şekilde zihninde yankılandı. "Lütfen," dedi. "Onu al." Sarılmış çocuğunu, güven ve akrabalık simgesi olarak, parmaklıktan kaydırıp Tarman'ın güvertesine nazikçe indirdi. Bebeği artık gözünün önünden ve ulaşamayacağı bir yerdeydi, ama onu doğurduğundan beri ilk kez, onun

tehlike de uzaklaşmış gibi hissetti. Geminin gücü içinden akıyordu. Derin bir nefes aldı.

"Yardım edin! Lütfen, yardım edin!"

Geminin bilinci, mürettebatın uyması gereken bir emir gibi kadının çığlığını yankıladı. Güverteden, göremediği bebeğinden, şimdiye kadar duyduğu hiçbir ağlamadan çok daha güçlü, öfkeli bir ağlama sesi yükseldi.

"Bir bebek!" diye bir kadın sesi aniden bağırdı. "Bir bebek, yeni doğmuş, Tarman'ın güvertesinde!"

"Yardım edin!" diye bağırdı Malta ve aniden çok iri bir adam güverteden atlayarak yanındaki rıhtıma indi.

"Seni yakaladım," dedi adam, sesi derin ve sözleri basitti. "Korkma, bayan. Big Eider seni kurtardı."

Thymara, kararan şehir sokaklarında koştu. Rapskal, "Heeby burada! Onu çağırıp bize yardım ettireceğim" diye bağırarak onu bırakıp karanlığa dalmıştı. O ise, geldikleri yolu hatırlamadan, kalbinin sesini dinleyerek şehirde farklı bir rotaya girmişti.

Öfke onu besliyordu. Kendini tehlikeye attığı için ejderhaya çok kızgındı. Öfke, içindeki korkudan çok daha kolay hissedilebiliyordu. Sintara'nın boğulmasından duyduğu dehşet kadar, şehir ve hayalet gibi sakinlerine karşı duyduğu genel korku da onu rahatsız ediyordu. Koştuğu sokakların bazıları karanlık ve ıssızdı. Ama sonra bir köşeyi dönünce aniden meşaleler ve neşeli insanlarla karşılaştı, sanki şehir bir tür bayram havasındaydı. İlk başta çığlık attı, ama sonra onların ne olduğunu anladı. Hayaletler ve fantomlar, geçtiği binaların taşlarına kazınmış Elderlinglerin anıları. Bildiği halde, satıcıların arabalarından, aşk dolu çiftlerden ve tütsülenmiş ve baharatlı et şişleri satan küçük çocuklardan kaçarak düzensizce koştu. Satıcıların bağırışları kulaklarını doldurdu ve kokular, sundukları lezzetli atıştırmalıkların anılarıyla onu alay etti. Açlık onu sardı ve koşarken ağzı kuruyunca susuzluk da eklendi.

Hafıza taşı ile olan deneyimi, onu bu hayaletlere açmıştı. Artık onları uyandırmak için hiçbir şeye dokunmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken, siyah taş duvarlardan birinin önünden geçmekti, o anda şehrin anıları akın akın gelip onu sardı. Yakın zamanda inşa edilmiş ahşap bir platformun hakim olduğu bir meydana girdi. Orada müzisyenler, parlak gümüşten yapılmış kornalar çalıyor, devasa davullar ve ziller çalıyordu.

ellerini kulaklarına kapattı ama hayaletlerin müziğini engelleyemedi. Meydanı koşarak geçti ve farkında olmadan, başının üzerinde köpüklü bardaklarla dolu bir tepsi taşıyan genç bir adamın üzerinden atlayınca küçük bir çığlık attı.

"Sintara!" diye bağırdı, meydanın kenarına ulaştığında. Durdu ve etrafına çılgınca bakındı. Orada, sessiz binaların önündeki karanlık ve boş bir sokak gördü. Bir sokak ötede, beyaz ve gümüş rengi giysiler giymiş solgun yüzlü bir sokak sanatçısı, mücevher gibi parıldayan elma büyüklüğünde nesneleri jonglörlük yapıyordu. Nesnelerden birini havaya fırlattı ve nesne aniden kıvılcımlar ve parıldayan tozlar saçarak patladı. Kalabalık haykırışlar ve çığlıklar attı. Thymara nefes nefeseydi ve bacaklarının titrediğini fark etti. Pelerinini kanatlarının üzerine daha sıkı çekti. Yönünü kaybetmişti ve şehrin neresinde olduğunu bilmiyordu. Daha da kötüsü, ejderhanın varlığının farkındalığı azalmıştı. Boğuluyor muydu? Ölmüş müydü?

Buraya gel.

Thymara tereddüt etmedi. Karanlık sokakta ilerledi, düzensiz kaldırım taşları ve düşmüş tuğlaların üzerinden geçerek yolunu bulmaya çalıştı. Sonra, bir dönüş daha yaptıktan sonra, aniden nehrin kokusunu aldı ve ay ışığı altında gümüş gibi parıldayan nehri gördü. Ve orada, nehrin kenarındaki kırık kaldırımda, sevgili ejderhası uzanıyordu. Ona doğru koşarken, Sintara'nın ne kadar üşüdüğünü ve yorgun olduğunu aniden fark etti. Ve ayrıca ne kadar... gururlu olduğunu? Ejderha kendinden memnun muydu?

"Boğulduğumu sandım!"

"Boğuluyordum." Sintara kendini ayağa kaldırdı. Kanatlarını yarı açık tutuyordu ve hala damlıyordu. Pullarından damlayan su, kırık kaldırım taşlarında yıldız ışığının yansımasıyla aynalar oluşturuyordu. Sintara burnunu çektiikten sonra aniden hapsirdi ve ikisini de şaşırttı. "Uçtum," dedi ve sözlerinin ardındaki düşüncenin gücü, nehirde daldığı anı gölgede bıraktı. "Uçtum, avlandım, öldürdüm. Ben SINTARA!"

Son kelimeyi haykırdı ve Thymara bunu ses, rüzgâr ve düşünce olarak hissetti. Ejderhanın coşkusu onun da moralini yükseltti. Bir an için tüm korku ve öfke yok oldu, yerini karşılıklı zafer duygusu aldı.

"Sen gerçekten öylesin," dedi kız gülümseyerek.

"Ateş yak," diye emretti ejderha. "Isınmam lazım."

Thymara umutsuzca etrafına baktı. "Burada yanacak hiçbir şey yok. Kıyıya vuran odunlar ıslak. Bu şehir soğuk taştan yapılmış. Kalan odunların çoğu çürümüş, parçalara ayrılmış ve toz haline gelmiş." Sözleri ejderhanın ısınma umutlarını suya düşürürken, kız Sintara'nın ne kadar soğuk olduğunu bir kez daha anlattı.

Hayatında hiç bu kadar üşümemişti ve vücudu soğuğa tepki verirken kalbinin yavaşça attığını duyuyordu.

"Yürüyebilir misin? En azından bir binanın içine girebiliriz. Orası biraz daha sıcak olabilir."

"Yürüyebilirim," dedi ejderha, ama pek ikna edici değildi. Başını kaldırdı. "Neredeyse, hayır, hatırlıyorum burayı. Köprü yok olmuş. Nehir iki caddeyi ve üçüncüsünün yarısını yemiştir. Burada depolar vardı. Ve küçük tekneler için rıhtımlar. Onlardan yukarıda Grand Promenade ve ardından Plaza of Dreams vardı. Onu geçince, iki sokak ileride, ..."

"Ejderhaların Meydanı." Thymara, Sintara'nın durakladığı anda sessizce bu ismi söyledi. Bu bilginin nereden geldiğini tam olarak bilmiyordu. Atalarının hatırası mıydı? Rapskal ona bunu mu anlatmaya çalışmıştı? Taşlarla yeterince derin bir rüya gördüğünde, şehri kendi gözleriyle görebileceğini mi?

"Ve önünde bir bakım salonu vardı. Çok iyi hatırlıyorum."

Sintara adımlarını hızlandırdı ve Thymara ona yetişmek için acele etti. Ejderha yürürken sendeledi. "Yaralandın mı?" diye sordu kız.

"Sağ ön ayağımda birkaç pençe çatlamış. Acıyor ama iyileşecek. Eskiden, bir ejderha böyle bir yaralanma olduğunda bakım salonuna giderdi. Yaşlılar çatlamış pençeyi kesip tırnağı ketenle sarar, yeniden çıkana kadar korumak için vernik sürerdi. Çiftleşme savaşlarında oluşan yaraları da dikerlerdi. Parazitleri, pul bitlerini ve benzeri şeyleri de temizlerlerdi."

"Keşke şimdi de sana yardım edebilselerdi," dedi Thymara yumuşak bir sesle.

Ejderha onu duymamış gibi görünüyordu. "Ve ıslanmak için havuzlar vardı, bazıları sadece sıcak suyla doluydu, bazılarının üstünde bir tabaka yağ vardı. Ah, tekrar buharlı suda ıslanmak. Sonra çıkıp kum havuzunda yuvarlanmak, sonra hizmetkarların kumları temizleyip pullarımı parlatmasını beklemek..."

"Artık öyle bir şey kalmadı," dedi Thymara sessizce. "Ama en azından orada rüzgardan korunabiliriz."

Ejderha sessizce yürümeye devam etti ve Thymara da onun hızına uydu. Bir köşeyi döndüler ve anılarla aydınlanan bir sokağa girdiler, ama Sintara bunların farkında olsa da hiçbir işaret vermedi. Tütsü, taze pişmiş etler ve ekmeklerin kokusuyla dolu gece pazarından geçerek ilerledi ve Thymara da onu takip etti.

Ejderhanın gerçekliği, hayaletleri onun yanında soluk göstermişti. Neşeleri kırılğan ve sahte görünüyordu, hiç sürmemiş bir geçmişin yankısıydı

Onlar neyi kutluyorlarsa, bunu boşuna yapıyorlardı. Onların dünyası uzun sürmemiştii ve rüzgârda savrulan kahkahaları onlarla alay ediyor gibiydi.

"Buraya," dedi Sintara ve uzun, alçak merdivenleri tırmanmak için döndü.

Thymara sessizce onun yanında çıktı. Sonra, tepeye iki adım kala, kapının tüm çerçevesi aniden altın rengi bir ışıkla parladı. Kapının kalıntıları menteşelerinde gıcırdayarak geri çekilirken, müzik ve kokularla dolu bir karşılama dalgası yayıldı. Thymara bunun taşın illüzyonunun bir parçası olduğunu düşündü, ama ejderha durdu ve şaşkınlıkla etrafına baktı.

"Hatırlıyor!" dedi aniden. "Şehir beni hatırlıyor. Kelsingra ejderhaları hatırlıyor!" Başını yüksekçe kaldırdı ve aniden net bir sesle borazan çaldı. Ses, önündeki odada yankılandı ve yanıt olarak oda ışıkla doldu.

Thymara hayretle donakaldı. Bu ışık, gerçek ışık, geçmiş zamanların anısı değildi ve hayranlıkla izlerken, binaların ikinci ve üçüncü katları da aydınlandı ve pencerelerden altın ışıklar fenerler gibi akmaya başladı. Sanki alev alan dallar gibi, her iki taraftaki binalar da aniden tepki verdi. Işık, Ejderhalar Meydanı'nı doldurdu. Thymara geri dönüp baktı. Meydanı çevreleyen heykeller renklere büründü ve ilk kez, üzerinde yürürken rastgele yerleştirilmiş gibi görünen renkli fayansların aslında büyük bir kara ejderhanın mozaigi olduğunu fark etti.

Uzakta, Thymara bir ejderha borusu sesi duydu. Heeby olmalıydı, Rapskal'ı sırtında uçarken onları arıyordu. Sintara'nın nerede olduğunu kesinlikle biliyorlardı, diye düşündü. Rüzgarda dışarıda beklemelerine gerek yoktu. Ejderhasını takip ederek karşılama odasına girdi.

Harikalar harikası. Duvarlardaki mozaikler, dalgalı ovaların manzarası, ışık ve sıcaklıkla parlıyordu. Thymara, tek bir ejderha değil, onlarca ejderhayı barındıracak şekilde inşa edilmiş olan odanın her tarafına bakakaldı. Tavan yüksekte yükseliyordu, ortasında göz kamaştırıcı sarı bir güneşin bulunduğu sürekli mavi bir gökyüzü vardı. Uzak tavanı destekleyen sütunlar ağaç gövdeleri gibi dokuluydular. Ayaklarının altındaki zemin tozluysa, ama o da Thymara'nın botlarının yırtık tabanlarından hissedebileceği bir sıcaklık yayıyordu. Odaya ilerledikçe koku daha da güçlendi, ama hoş bir kokuydu. Uzak köşede, insan boyunda bir merdiven yukarıya, diğer odalara çıkıyordu.

odalara çıkıyordu. Müzik, çakıllı bir dere yatağından akan su sesi gibi onları bir sonraki odaya çekiyordu.

"Tatlı Sa," diye haykırdı içeri girerken. Odanın havası ısınıyordu ve nem artıyordu. Odanın zeminini kesen bir düzine devasa oluk vardı, her birinin içine eğimli bir rampa uzanıyordu. Ve biri buharlı suyla yavaşça doluyordu...

Sintara tereddüt etmeden doğrudan yükselen suyun içine girdi ve çenesini, dizlerinin etrafını saran suyun üzerinde başını tutacak şekilde tam doğru yüksekliğe ayarlanmış bir taş sütuna dayadı. Derin bir nefes aldı. "Sıcak," dedi ve suya gömülerek gözlerini kapattı.

Thymara, su havzayı doldurup ejderhanın sırtına kadar ulaşana kadar hayranlık ve kıskançlık arasında kalarak izledi. "Sintara?" diye sordu dikkatlice, ama ejderha onun farkında olduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi. Ejderhaya katılmak için izin istemek için can atıyordu. Hayatında hiç bu kadar temiz, ılık su görmemişti. Trehaug'daki evlerinde, yazın yağmur suyuyla doldurup güneşte ısıtan, sıkı dokunmuş bir "küvet" olan bir hamak banyosu vardı. Ama ejderhalar için böyle bir banyo görmemiş, hatta hayal bile etmemişti. İçinde bolca yer vardı ve incelediğinde, uzak köşeden içine inen insan boyunda bir merdiven olduğunu fark etti. Ah. Şimdi "hatırladı": Bu arazide yaşayan Elderlingler, ihtiyacı olan ejderhalara temizlik ve bakım hizmetleri sunuyordu. Bir zamanlar, duvar boyunca uzanan çökmüş ahşap dolaplarda fırçalar, yağlar ve diğer bakım aletleri bulunurdu.

Thymara yıpranmış giysilerine baktı. Yıpranmışdan çok kirliydiler, itiraf etti. Tek bir takım elbiseye sahip olduğunda, onları yıkayıp tekrar giymek için kurutmak biraz zordu, özellikle kışın. Ama bu büyük, sıcak odada muhtemelen çabuk kururlardı. Birdenbire bu cazibeye karşı koyamadı.

Hızla merdivenlere yürüdü, botlarını bir kenara koydu ve pelerinini yanlarına bıraktı. "Çorapları" ayaklarını sarmak için kullandığı paçavralardan ibaretti. Onları dikkatlice çıkardı. Hiç yoktan iyiydi. Uzun tunikasını dikkatlice çıkardı, kanatlarını arkadaki kesikten geçirerek. Tunik, pantolonunun üzerine yığıldı. Sıcak fayansların kenarına oturdu ve ayaklarını suya soktu.

Ve hemen geri çekti. Su çok sıcaktı, şimdiye kadar banyo yaptığı sudan çok daha sıcaktı. Komada yatan ejderhaya baktı. Sintara keyif alıyor gibiydi. Thymara ayağını tekrar suya soktu. Evet, sıcaktı, şaşırtıcı derecede sıcaktı, ama dayanılmaz değildi. Ayaklarını bir adım aşağı indirdi ve yavaşça suya girdi. Zaman aldı ama sonunda çenesine kadar suya daldı. Kanatlarını açtı ve suyun sıcaklığını kanatlarında hissetti. Ve rahatladığını hissetti. Thymara, ellerinin ve ayaklarının üşüdüğünde acıdığı gibi, kanatlarının da her zaman hafifçe acıdığını kabul etmişti. Bu sürekli acının sona ermesi bir lütuftu. Arkalarına yaslandı, saçlarını ıslattı ve sonra uzanarak saçlarını suda gevşetmeye başladı. Çok iyi geliyordu. Başını suya daldırdı ve yüzünü ovuşturdu, sonra parmaklarının altında cildi gıcırdayana kadar bunu tekrarlardı. Temiz. Temizlik, basit bir zevkin mucizesiydi. Ellerini ovuşturarak tırnaklarının altındaki kiri çıkardı. Sonra sadece yüzü sudan çıkacak şekilde geriye yaslandı. Cennet.

Sıcak su, tüm hırsını hızla emiyordu. Sadece başını havuzun kenarına dayayıp sıcaklığın içinde dinlenmek istiyordu. Kendini tamamen sıcak hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sabahleyin temiz vücuduna kirli giysileri giyeceğini düşünerek kendini harekete geçirdi. Giysilerini suya çekip ıslattı ve sıcak suda dövdü. Kahverengi bir kir bulutu etraflarındaki temiz suyu lekeleydi ve Sintara'ya korkuyla baktı. Giysilerinin bu kadar kirli olduğunu bilmiyordu! Ejderha kırılır mıydı? Ama Sintara hiçbir şey hissetmiyor gibiydi, bu yüzden Thymara aceleyle çamaşırlarını yıkamayı bitirdi. Giysilerden mümkün olduğunca suyu sıktı, ayak sargılarıyla ısıtılmış zeminin bir bölümünü tozdan temizledi, giysileri tekrar yıkadı ve sonra tüm giysilerini sıcak fayansların üzerine düzgünce serdi. Giysileri düzenlemeyi bitirmiş ve sıcak suya geri girerken bir ses duydu. Kalbi bir an durdu, ama sonra bunun zihnine giren bir anı olduğunu anladı.

Sıcak suya yarı girmişken Rapskal sevinçle bağırdı: "Çıplaksın!"

Thymara su sıçratarak sudan atladı, tunikasını kapıp ona sırtını dönerek başının üzerinden geçirdi. Tunikası kanatlarına takıldı ve örtünene kadar uzun süre uğraştı. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu omzunun üzerinden, soruyu sorarken bile ne kadar saçma olduğunu fark ederek.

"Seni ve Sintara'yı arıyordum! Size yardım etmek için, hatırladın mı? Boğulduğunu söylemiştin, ama şu anda pek endişeli görünmüyor. Bütün bunları nasıl yaptın? Sanki şehrin yarısı aydınlanmış! Nehrin karşı yakasında herkes merakla bekliyordur! Şu suya bak. Nereden geliyor? Heeby! Heeby, bekle, canım, ne yapıyorsun? Bunu nasıl yaptın?"

Kırmızı ejderha banyo küvetine girmeye başlamıştı. Sıcak, kokulu su çoktan akmaya başlamıştı. Heeby mutlu bir şekilde kıvrılarak küvete yerleşirken Rapskal, "Hey, beni bekle!" diye bağırdı ve soyunmaya başladı.

"Bunu benim önümde yapamazsın!" diye bağırdı Thymara, kırgın bir şekilde, ama o sadece dönüp ona sırtıttı.

"Sen önce yaptın. Ve ben donuyorum." Giysilerini yere attı ve doğrudan suya atladı. "Ah, çok sıcak! Nasıl dayanıyorsun?" Kenara çıkıp onu kenardan izliyordu.

"Yavaşça gir," diye önerdi ve ondan uzaklaştı.

Sintara gözlerini açmış, hepsine sinirli sinirli bakıyordu. Rapskal olduğu yerde kalmış, yavaşça yükselen suyun üzerine gelmesine izin veriyordu. Thymara'ya daha yakın olmak için ejderha banyosunun ucuna doğru ilerledi ve kenarına asıldı, yanakları kızarmış, koyu saçları sıırılsıklamdı.

"Hey, Sintara. Hey, koca kız! Buraya bak, prenses! Nasıl yaptın bunu? Şehri nasıl aydınlattın? Heeby ve ben buraya daha önce birçok kez geldik. Hiç bu kadar aydınlanmamıştı ve bize banyo yapmamızı sağlamamıştı. En azından şimdiye kadar."

Sintara çenesini dayadığı yere yaslayarak başını çevirip onlara baktı. Thymara, adamın ejderhasına hitap şekline şok oldu, ama Sintara'nın "prensес" diye çağrılmaktan rahatsız olmadığını da hissetti. Adam, sözlerinin ejderhayı ne kadar memnun ettiğini anlayamadı, ama Thymara anlayabilirdi. Heeby'nin yapamadığını Sintara yapmıştı, şehri uyandırmıştı. Belki de bu yüzden ona cevap verme lütfunda bulunmuştu.

"Belki de şehir gerçek bir ejderhanın dönüşünü bekliyordu. Ben sadece şehre ne istediğimi söyledim. Kelsingra böyle işliyor. Tüm Elderling şehirleri böyle işliyor. Bu şehirler ejderhaların rahatı için inşa edildi. Bizi buraya çekip Elderlingler arasında zaman geçirmemiz için. Eğer bizi memnun etmeselerdi, neden uğraşırdık ki?" Gözleri tembel bir zevkle döndü ve yavaşça gözlerini kapattı, hepsini bu düşünceyle baş başa bıraktı.

"Kanatlarına bak!" Thymara aniden haykırdı ve ejderhasına bakmak için yanına yürüdü.

"Biri daha zayıf. Büyüyecek." Sintara, kusurunu hatırlatıldığı için rahatsız olmuş gibiydi.

"Şu anda büyüyorlar. Tıpkı ejderhaların buraya gelirken yolculuğumuzda bir gece kaldıkları sıcak yerde büyüdükleri gibi. Onlar... olağanüstü! Ağlar, damarlar... Ne diyeceğimi bilmiyorum, ama daha kalın ve renkleri daha zengin. Neredeyse bir ağacı saran sarmaşıklar gibi büyüdüklerini görebiliyorum. Tüm renklerin daha parlak, her yerin, ama kanatların inanılmaz! Biri daha zayıfsa, ben göremiyorum."

"Zayıflık çok küçüktü. Muhtemelen sadece ben fark ettim."

Sintara aniden ayağa kalktı ve kanatlarını açtı. Kanatlarını bir kez esnetti ve odayı su damlacıklarıyla doldurdu. "Evet. Daha güçlüler!" Ejderha çok memnun görünüyordu. Tekrar suya daldı ve bu sefer kanatlarını daha iyi ıslatmak için yarı açık bıraktı. "İhtiyacım olan buydu."

"Acaba tüm ejderhaların ihtiyacı olan şey bu mu?" diye sordu Thymara. Heeby'ye bir göz attı. Rapskal'ın kızıl ejderhası Sintara'dan daha küçük ve yuvarlaktı, hep öyleydi. Thymara'ya bacakları hep kısa gelmişti ve kuyruğu da olması gerekenden daha kısaydı. Sintara'nın vücudu kertenkeleye benziyordu, Heeby ise Thymara'ya hep kurbağa gibi kare şeklinde görünmüştü. Ama şimdi, küçük ejderha buharlı suda uzanıp gevşerken, dönüşümü Sintara'nınki kadar çarpıcıydı. Kırmızı kanatlarındaki damar ağı altın ve parlak siyah renkte parlıyordu. Kuyruğu ve bacaklarının uzamış olması imkansız görünüyordu, ama şimdiden daha uzun ve orantılı görünüyordu. Thymara yumuşak bir sesle konuştu. "Heeby de mi değişiyor?"

"Oh, evet." Rapskal bu konuda kayıtsız görünüyordu. "Hatırlıyor musun, sizden ayrıldığımızda o ısınmak için kullandığımız yerlerden birini bulmuştuk. Orada çok zaman geçirmişti. Sanırım bu yüzden herkesten önce uçmayı öğrendi. Ejderhalar sıcaklığı sever. Sıcaklık onları büyütür." Aniden havuzun kenarını tuttu ve kendini yarı dışarı çıkardı. "Sıcak suda büyüyen tek şey onlar değil!"

"Çok kaba! Ört kendini!"

Rapskal aşağıya baktı, kıkırdadı, ama itaatkar bir şekilde gömleğini alıp beline doladı ve bir eliyle kalçasında tuttu. "Ben ondan bahsetmiyorum. Kanatlarından bahsediyorum, Thymara! Sintara'nın kanatlarının sıcak suda değiştiğini düşünüyorsan, kendi kanatlarına da bakmalısın. Aç onları, kelebek kız. Hepsini görelim."

Su göğsünden ve çıplak bacaklarından akıyordu. Göğsündeki ve karnındaki kasları pullar belirginleştiriyordu, ama aynı zamanda çok fazla siyah kıl da çıkmış gibiydi. Onu bu halde görmek şok ediciydi, ama daha kötüsü, onunla birleştiği anların anıları aniden zihninde canlandı ve vücudunu farklı bir sıcaklıkla doldurdu. *Hayır. O değil,* diye kendine sertçe hatırlattı. *Onunla birleşmedim. Hiç kimseyle birleşmedim!* Ancak bu düşünce, onun bildiklerini inkar edemedi, karnındaki şehveti soğutamadı. Ondan bir adım geri çekildi, ama o olduğu yerde durdu ve sırtışı daha da genişledi.

"Sana dokunmayacağım," diye söz verdi. "Sadece kanatlarını görmek istiyorum." Kız yüzü kızararak döndü.

"Aç onları," diye emretti ve o da açtı. Kanatlarının kıvrımlarında tutulan su damlacıkları açıldığında aşağıya doğru kaydı. Gıdıklanarak titredi. Rapskal güldü. "Bu muhteşem. Renkler parıladı. Oh, Thymara. Çok güzeller. Keşke sen de görebilseydin. Bir daha asla utanmaz, bir daha asla saklamazsın. Birazcık hareket ettirir misin?"

Arkasında durduğunu hissederek tahrik edici bir şekilde farkındaydı. Kanatlarını hafifçe açarak dikkatini dağıttı ve hissettiği şeye şaşırdı. Güç. Ve sanki açılmak için bekliyorlarmış gibi boyutları da artmıştı. Kanatlarını tekrar açtı. Uçmak. Artık mümkün müydü? Bu düşünceyi bastırdı. Sintara ona asla ulaşamayacağını söylemişti. Neden kendini bu kadar eziyordu?

Rapskal yaklaşmıştı. Sırtında nefesini hissetti, yakınlığını hissetti. "Lütfen," dedi sessizce. "Dokunmayacağım demiştim, ama kanatlarına dokunabilir miyim lütfen?"

Kanatları. Ne zararı olabilirdi ki? "Peki," dedi sessizce. "Lütfen onları iyice aç."

Kanatlarını açtı ve onun bir kanadının kenarını tuttuğunu hissetti. Garip bir şekilde elini tutmak gibiydi; his, parmaklarına çok benziyordu. Yumuşak bir sesle konuştu. "Keşke bunu görebilseydin. Buradaki çizgi tamamen altın renginde." Parmağıyla bir çizgi izledi ve o dokunuşla titredi. "Ve arkasında, geceye dönüşmeden önceki gökyüzü gibi mavi bir renk var. Burada, neredeyse gümüş gibi parlayan beyaz bir renk var." Kanadını daha da açtı ve parmağını omzundan kanadın ucuna kadar çok hafifçe kaydırdı. Kız yine titredi, ama bu kez soğuktan değil, sıcaktan.

Garip bir düşünce aklına geldi. Adam iki elini de kullanıyordu.

Kız kanatlarını kapattı ve arkasını döndü. Adamın gömleği yerdeydi. "Oops." Adam sırtıttı.

"Komik değil!" diye itiraz etti.

Gülümsemesi daha da genişledi ve kız arkasını döndüğünde, yüzünden bir gülümseme kaçamadı. Komikti. Kaba, ama komikti. Tam Rapskal'a göre. Ama aynı zamanda onu rahatsız etti. Ondan uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?"

Bilmiyordu. "Yukarı. Burada başka ne var bakacağım." "Beni bekle!"

"Ejderhaların yanında kalmalısın."

"Neden? İkisi de uyuyor." "En azından pantolonunu giy."

O tekrar güldü, ama kız ona bakmayı reddetti. Beklemeden, girdikleri ilk odaya geri döndü ve merdivenlere doğru yürüdü. Bu oda banyo odasına göre daha serindi ve nemli tunikasının altında sırtında tüyler diken diken oldu. Hâlâ açtı. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Bu gece bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Merdivenler bir sütunun etrafında kıvrılarak, insan boyutlarında ve o kadar süslü olmayan bir üst odaya çıkıyordu. Orada, çökmüş ve tanınmaz haldeki mobilya kalıntıları dağılmış bir ana oda vardı. Tavan yumuşak bir ışıkla parlıyor ve odayı eşit bir şekilde aydınlatıyordu. Tek bir pencere, Ejderhalar Meydanı'na bakıyordu. Thymara bir anlığına pencereden dışarıya bakakaldı. Rapskal haklıydı. Sintara bu binayı aydınlatmak için ne yaptıysa, etkisi yayılmıştı. Komşu binaların pencereleri ışıkla parlıyordu ve şehrin her yerinde rastgele yapılar uyanmış gibi görünüyordu. Bazıları pencereleri karanlık olmasına rağmen ışıklarla çevriliydi. Yaşlılar, bazı şehirlerin boya veya oymacılık kullandığı gibi ışığı dekorasyon için mi kullanmıştı? Uzakta, şehrin en uçtaki kayalıklara kadar rastgele binalar uyanmıştı. Işıklar sanki orada insanlar varmış gibi yanıyordu. Bu manzara hem neşelendirici hem de tedirgin ediciydi.

"Sana söylemiştim. Bu şehir ölmedi. Bizi, ejderhaları ve Elderlingleri bekliyor, onu uyandırıp hayata döndürmemizi bekliyor." Sessizce merdivenlerden çıkmış ve arkasında durmuştu.

"Belki," diye kabul etti ve Rapskal'ı takip etmek için döndü. Rapskal uzun bir kapıya geldi. Kapı tahtadan yapılmıştı, ancak üzerine şekiller işlenmiş metal panellerle süslenmişti.

belki de bu yüzden ayakta kalmıştı. Kapıyı açtı ve yüksek sesle merakla sordu: "Burası nereye çıkıyor?"

Thymara onu takip ederek geniş bir koridora girdi. Duvarlarda, az önce açtığı kapıya benzer daha fazla kapı vardı. "Kilitli mi?" diye merak etti Rapskal ve birini itti. Kapı sessizce açıldı ve eşikte tereddüt etti.

"İçinde ne var?" diye sordu kız, aceleyle ona yetişerek. "Birinin odası," dedi, ama yine de içeri girmedi.

Thymara parmak uçlarına basarak onun omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. Gerçekten birinin odasıydı. Gördüğü evlerin çoğu boş gibiydi, sanki sakinleri eşyalarını toplayıp gitmişlerdi, diğerlerinde ise sadece mobilya parçaları ve kırıntıları vardı. Burası farklıydı. Koyu renkli ahşaptan yapılmış bir masa ve sandalye vardı, ama üzerleri çok parlak bir şeyle kaplanmış ve renkli desenlerle süslenmişti. Trehaug'da bir keresinde çok küçük ve pahalı bir kutu görmüştü, o da böyle kaplanmıştı. Köşedeki uzun raf, masayla uyumluydu ve raflarda cam ve çömlek kaplar vardı. Çoğu maviydi, ama kontrast oluşturmak için birkaç tane turuncu ve gümüş rengi de vardı.

"Bak. Taştan yapılmış bir yatak. Kim taştan yapılmış bir yatak ister ki?" Rapskal cesurca odaya girdi ve Thymara utangaç bir şekilde onu takip etti. Burada kendini bir davetsiz misafir gibi hissediyordu, sanki karşı duvardaki dar kapı her an açılabilir ve odanın sahibi çıkıp onlara burada ne aradıklarını sorabilirmiş gibi. Rafın önüne gitti ve camdan yapılmış gibi görünen bir tarak ve bir fırça buldu. Fırçanın kılları sertti.

"Bunu alıyorum!" dedi kendi kendine ve sesindeki açgözlülüğe şaşırdı. Ama aylar önce saç fırçasını kaybettiğinden beri düzgün bir fırçası yoktu. Masadaki düz nesne bir kitaba benziyordu, ama açtığında üç menteşeli ayna paneline dönüştü. Kendine baktı ve gözlerini alamadı. Bu o muydu? Sintara onu bu kadar değıştirmiş miydi?

"Yağmur Vahşileri"nin izlerini taşıyan kız yok olmuştu. Yüzü dar, ince mavi pullarla kaplı bir Elderling ona bakıyordu. Islak, parlak ve siyah saçları, ayırma yerinde ince mavi pulları ortaya çıkardı. Yüzüne dokunmak için elini kaldırdı, yansımadaki kişinin kendisi olduğunu kanıtlamak için, ve pençelerinin derin kobalt mavisi rengi ve her parmak ucundan elinin arkasına ve dirseklerine kadar uzanan, asma gibi gümüş desenler onu şaşırttı. Banyodan önce bunların orada olmadığına emindi.

Hâlâ bakarken Rapskal onu kesintiye uğrattı. "Bunun içindekileri daha çok seveceksin. Kız kıyafetleri. Alise'nin giydiği gibi yaşlılar için kıyafetler. Çok güzeller. Gümüş, mavi ve yeşil, senin renklerin. Aynı kumaştan terlikler de var, ama daha ağırlar."

"Göster bana!" diye talep etti.

Dar kapının arkasındaki raf setinden dönerek, yeşil ve mavi renkli parıldayan bir giysi uzattı. Thymara'nın kalbi hızla çarptı.

Rapskal ona gülümsüyordu. "Burada çok var. Paylaşabilirsiniz. Eğer birine olursa."

Onu iterek geçti, parmakları üst üste yığılmış kıvrımların üzerinde gezdirdi. Akan nehir gibi gümüş rengi, Fente'den daha yeşil bir yeşil. Sintara gibi mavi. Heyecandan nefes nefese kalmıştı.

"Hey. Arkana bak," diye emretti Rapskal.

O da baktı ve Rapskal'ın katlanmamış aynayı ona doğru tuttuğunu gördü. "Kanatlarını beğendin mi?" diye sordu Rapskal, ama kızın şaşkın bakışları karşısında sessiz kaldı. Kızın gözleri doldu ve dudakları titremeye başladı. Konuşamıyordu.

"Beğenmedin mi?" diye sordu Rapskal şok olmuş bir şekilde.

Kız daha da şok oldu. "Rapskal. Ben güzelim."

"Ben sana bunu söylüyorum ya!" Şimdi, onun kendinden şüphe etmesine tiksiniş gibi konuşuyordu. Masaya geri döndü ve aynayı masanın üzerine koydu. Ona bir bakış attı ve sonra sanki birdenbire ondan rahatsız olmuş gibi başka yere baktı. Bunun yerine taş yatağa gitti. "Garip," dedi ve yatağa oturdu. Sonra birdenbire nefesini tuttu ve ayağa fırladı. "Beni tuttu!" diye bağırdı.

İkisi de yatağın üzerinde kaybolan izine baktılar. Onlar izlerken, iz pürüzsüz, boş bir yüzeye dönüştü. Dikkatlice elini üzerine koydu ve bastırdı. Eli hafifçe içine battı. "Taş gibi görünüyor, ama bastırdığında yumuşuyor. Ve sıcak." Oturdu ve sonra üzerine uzandı. "Oh, tatlı Sa! Hiç böyle bir şeyin üzerinde uyumamıştım. Gel, sen de hisset."

Önce eliyle bastırdı, sonra dikkatlice oturdu. Yatak, ona göre şekil aldı.

"Uzan. Bunu hissetmelisin," dedi ve ona yer açmak için geri çekildi. Kız da öyle yaptı ve bir an sırt üstü uzanarak hafifçe parıldayan tavana baktı. Aniden içini çekti. "Kanatlarım için yer var. Uzun zamandır sırt üstü uzanamamıştım. Ve sıcak."

"Burada uyuyalım."

Kafasını çevirip ona baktı. Yüzü çok yakındı, nefesi dudaklarını okşuyordu. Ejderha banyosunun ılık suyu onun renklerini de ortaya çıkarmıştı, diye düşündü. Parlak kırmızı Rapskal. Çok güzeldi. O da öyle. Hayatında ilk kez kendini güzel hissediyordu. Gözleri onun yüzündeydi ve aniden gözlerinde gördüklerine inanabildi. Çekici olduğunu bilmek, bunu onun gözlerinde görmek başını döndürüyordu. Daha önce hiç hissetmediği kadar sarhoş ediciydi. Ona gülümsemeye çalıştı. Gözleri büyüdü ve yutkunduğunu duydu.

Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve derin öpücüğünü kabul etti. Hem tanıdık hem de garipti. O daha da yaklaştı. "Sadece seni istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum, ne istediğimi bilemeyecek kadar aptal olduğum zamanlarda bile. Sadece seni, Thymara. Lütfen."

Cevap vermedi, cevap düşünmeye bile izin vermedi. Dudaklarını onun öpücüğüne açtı ve onu keşfeden ellerinden çekilmedi. Onun ağırlığını üstüne aldı ve Elderling yatağı ikisini de sardı ve sıcaklıklarını geri verdi. Acı hisseceğini sandığı bir an geldi, ama sadece tatlı bir zevk vardı. *Hazırım*, diye düşündü ve sonra hiçbir şey düşünmedi.

"Buradan gitmek istiyorum."

Yüzünden hala su damlaları akıyordu ve gemiye koşarken nefesini zar zor almıştı. Reyn, *Tarman'a* ilk ulaşan kişiydi; Hennesey'in onu önce bulup Malta ve bebeğin cankurtaran gemisinde güvende olduğunu söylemesi şans eseri idi. İkinci kaptan Reyn'e ona gitmesini, kendisi Kaptan Leftrin ve Skelly'yi bulacağını söylemişti. Kız kardeşi Tillamon da oradaydı, Skelly ile birlikte aceleyle Malta'nın yardım isteyebileceği her yeri arıyordu. Kaba bir gemi battaniyesine sarılmış, mutfak ocağının yanında duran karısına baktı ve neler olduğunu anlamaya çalışırken kirpiklerinden yağmur damlalarını silmeye çalıştı. Sonunda bir soru buldu. "Bebek nerede? Hennesey bebeğin sende olduğunu söyledi."

Malta ona baktı ve mümkün olsaydı yüzü daha da soldu. Bu, pulları daha da belirgin hale getirdi. Sanki fildişinden oyulmuş ve mücevherlerle süslenmiş gibi görünüyordu. "Baş güvertede," dedi sessizce. "Tarman onu orada istiyordu. Ona yardım etmek için. Çok acıkmış ve susamışım, mutfığa geldim. Bebeği de yanımda getirmek istedim, ama

Gemi hayır dedi. Orada kalması gerekiyor." Durakladı, dudağını ısırıldı. Sonra boğuk bir sesle ekledi, "Ama Tarman, yapabileceği çok fazla bir şey olmadığını, onun yaşaması için ona yardım edecek bir ejderha bulmamız gerektiğini söyledi. Ve Reyn, bu gece birini öldürdüm, bir Chalcedean." Sözlerini söyledikten sonra onun bakışlarına karşılık verdi ve onun böyle bir şey yapabileceğine inanmadığı gözlerinden okunuyordu. Alnını kırıştırarak ekledi, "Sanırım o, ejderhaları öldürüp parçalarını Chalced'e ilaç olarak göndermek isteyen casustu. Ama bir tane daha var ve o hala dışarıda. Reyn, beni ve bebeği öldürüp parçalara ayırıp cesetlerimizi Chalced'e götürecekti. Etlerimizi ejderha eti olarak satmak için. Chalced Dükü'nü iyileştirmek için ilaç yapmak için."

Ona baktı. "Otur, canım. Çayını iç. Az önce söylediklerinin hiçbir mantıklı değil. Ama bu konuyu konuşmaya başlamadan önce çocuğumuzu görmek istiyorum."

"Tabii ki. Bellin onunla birlikte. Kendimi temizlemek ve sıcak bir şeyler yemek için bir anlığına yanından ayrıldım." Yıkanmış ellerine baktı, sonra ona baktı. "Onu terk etmem. Bunu biliyorsun."

"Asla terk edersin diye düşünmedim. Sevgilim, söylediklerin mantıklı değil. İyi olmadığını düşünüyorum ama bunu konuşmadan önce bebeğimizi göreceğim. Sen dinlen, hemen dönerim."

"Hayır, ben de geliyorum. Bu taraftan." Masadan kupasını aldı ve yavaşça yürüdü.

O da uyuşmuş bir halde onu takip etti, yağmura geri çıktı ve güverte evinin yanından geçerek rüzgâr ve karanlıkta ilerledi. Tarman, Reyn'in daha önce bindiği diğer canlı gemilere benzemiyordu. Başında figür başı yoktu, konuşmak için ağzı yoktu. Yine de Reyn, büyücü ağacından yapılmış gemiye adımını atmadan önce bile onun varlığını açıkça hissedebiliyordu. Farkındalık, canlı geminin her yerine yayılmıştı. Ön güvertede, bir kanvas barınak kurulmuş ve oradan loş bir ışık sızıyordu. Reyn asılı kanadı eğilerek içeri girdi ve kapüşonlu bir fenerin yanında oturan iri bir kadın ve onun yanında tahta güvertede çok küçük bir bebek gördü. Sessizce baktı.

Malta kolunu sıkıca tuttu ve onu kendine çekti. "Biliyorum," dedi nefes nefese. "Düşündüğümüz gibi görünmüyor. İşaretli, biliyorum. Ebe beni uyarmıştı. Herkesin korktuğu gibi. Ama o yaşıyor Reyn, ve o bizim... "Hayal kırıklığına uğradın, değil mi?"

"Hayretler içindeyim." Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve titrek bir elini uzattı. Omzunun üzerinden ona baktı. "Ona dokunabilir miyim? Onu kucağıma alabilir miyim?"

"Dokun ona," diye Malta onu teşvik etti ve yanına çöktü. İri kadın yavaşça ve dikkatlice yolundan çekildi. Kanvas barınaktan çıkıp onları yalnız bıraktı. Tek kelime bile etmemişti. Elini oğlunun göğsüne koydu. Eli göğsünü kapladı. Bebek hareket etti, yüzünü Reyn'e çevirdi ve derin mavi gözleriyle ona baktı.

"Ama onu kaldırma," diye uyardı Malta.

"Onu düşürmem!" Kadının endişesine gülümsemek zorunda kaldı.

"Öyle değil," dedi kadın sessizce. "Tarman'ın yanında kalması gerekiyor. Tarman onun nefes almasına yardım ediyor. Ve kalbinin atmasına yardım ediyor."

"Ne?" Reyn kendi nefesi kesilmiş, kalbi göğsünde durmuş gibi hissetti. "Neden? Ne oldu?"

İnce eli, oğullarının göğsünde onun eliyle birleşti ve üçünün oluşturduğu daireyi kapattı. "Reyn. Oğlumuz Rain Wilds'ın etkisinde. Çok etkisinde. Bu yüzden birçok kadın, kalpleri birbirine çok bağlanmadan çocuklarını buradan uzaklaştırdı. O yaşamak için mücadele ediyor. Vücudu değişti. O artık insan değil, Elderling de değil. İkisi arasında bir yerde ve içinde bir şeyler yolunda değil. En azından Tarman öyle diyor. Bebeğimizi hayatta tutabileceğini söylüyor, ama hayatta kalabilmesi için değişmesi gerekiyor ve bunun için bir ejderha lazım. Ejderhaların yapabileceği özel bir şey var, Tintaglia'nın bizi değiştirdiği gibi. Vücudunun onun için çalışmasını sağlayacak bir şey."

Arkasındaki güvertede ağır adımlar duyuldu ve kanvasın kenarı aniden kaldırıldı. "Gemim sana mı sesleniyor?" diye sordu Leftrin. Sesinde kırgınlık vardı.

Malta ayağa kalkmadan ona baktı. "Gerekliydi," dedi. "Bebeğimin neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bana söylemesi gerekiyordu."

"Peki, benim gemimde neler olup bittiğini bana da biri söylese iyi olur!"

"Ben yapabilirim, efendim." Kanvasın altından geçerek onlara katılan Bellin'di. Geçici barınak kalabalıklaşmaya başlamıştı. Reyn'in karısı ve çocuğuyla yalnız kalmak istediğini hissetmiş gibiydi, ya da belki de kaptanla baş başa konuşmak için kendi mahremiyetini istiyordu. "Güverteye geri dönelim, bebeğin neden burada olduğunu anlatayım. Skelly geldi mi?"

"Asansör görevlisini uyandırmaya çalışırken ona rastladım. Hennesey onları bulmuş ve bana haber vermesi için onu göndermiş. Tillamon'u da getiriyor. Reyn'in kız kardeşi. Malta'yı aramamıza yardım ediyordu."

"O zaman her şey yolunda. Gelin. Kahve yapayım, bildiğim her şeyi anlatayım."

Leftrin bir an kararını veremedi. Belki de Reyn'in gözlerindeki yalvarış onu ikna etti. "Tamam," dedi aniden ve brandanın altından çıktı.

O ayrılır ayrılmaz Malta bebeğine yaklaşarak onu kucakladı. Reyn tereddüt etmeden ona uyarak oğlunu aralarına aldı. Başını Malta'nın başına yaklaştırdı, saçlarının kokusunu ve onunla çocuğunun güvende olduğunu bilmenin tatlı hissini içine çekti. "Anlat," dedi yumuşak bir sesle. "Seni terk ettikten sonra olan her şeyi anlat."

Değişim Ayının 26. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

***Tüccar Finbok'a
Kim, Kuşların Bekçisi, Cassarick'ten***

Bingtown'da bu haberi ilk alan siz olacaksınız. Kaptan Leftrin ve yaşam gemisi Tarman nehir yolculuğundan döndü. Bu akşam Tüccarlar Salonu'nda yapılan toplantıda, Leftrin, keşif ekibinin Kelsingra'yı yeniden keşfettiğini açıkladı, ancak şu ana kadar bundan fazlasını söylemeyi reddetti. Leftrin, Cassarick Tüccarlar Konseyi'nin haritalarını ve notlarını görme hakkını reddederek, bu bilgilerin kendisine ve kendisiyle birlikte giden ejderha bekçilerine ait olduğunu iddia ediyor. Leftrin, sözleşmeleri dikkatlice okunursa bunun doğru olduğunun anlaşılacağını savunuyor.

Söylentilere göre, belki de diğerlerini öldürüp Kelsingra'yı kendine ait ilan edecek. Kaptan Leftrin, keşif ekibinin neredeyse tamamının hayatta olduğunu ve ejderhaların rahatça yerleştiği bir yerde iyi durumda olduklarını iddia ediyor. Oğlunuzun karısı hakkında ise, onun kaldığı yerde kalmayı seçtiğini söylüyor. Ayrıca, kendisiyle birlikte seyahat eden avcılardan birini, Chalced'in hain bir casusu olmakla suçluyor ve onu işe alanların Cassarick Tüccarlar Konseyi üyeleri olduğu için konseyde yolsuzluk olabileceğini söylüyor.

Özel kuşların değerini şimdi anlıyor musunuz? Bu bilgi, diğerleri burada neler olduğunu öğrenmeden günler önce size ulaşacak. Kuş bakıcıları arasında bir dostunuz olmasının değerini de anladığınıza ve ödememin bu minnettarlığımı yansıtacağına inanıyorum.

Kim

On İkinci Bölüm

AYDINLAMA

"Bu saatte kim olabilir?" Carson yataktan kalkarken yüksek sesle merak etti.

"Ne tür bir sorun olabilir?" diye mırıldandı Sedric. Uykuya dalmak üzereydi. Carson'ın pantolonunu giyip kapıya doğru yürüdüğünü izledi. Büyük adamın yanında götürdüğü sıcaklığı telafi etmek için battaniyeyi kendine doğru çekti.

"Tats?" diye Carson'ın telaşla sorduğunu duydu ve çocuğun mırıldanarak cevap verdiğini duydu.

"İçeri girebilir miyim? Lütfen?" Çocuk isteğini daha net bir şekilde dile getirdi ve Carson onu içeri almak için kapıdan geri çekildi. Kapıyı arkasından kapattı, sonra ateşin karşısına geçti ve üzerine bir odun attı. Kıvılcımlar uçuşmaya başladı ve birkaç alev canlandı.

"Oturabilirsin," dedi Carson Tats'a ve kendi önerisini uygulayarak, kendi yaptığı banklardan birine oturdu. Tats saçındaki yağmur damlalarını silkeledi ve diğer bankta yerini aldı. "Bir şey mi var? Ejderha hasta mı?" Tats konuşmayınca Carson sordu.

"Öyle bir şey yok," diye Tats alçak sesle itiraf etti. Ateşe bir göz attı, sonra karanlığa doğru baktı. "Thymara ve Rapskal şehirden dönmediler. Öğleden sonra Heeby ile uçtular. Orada ona bir şey göstermek istediğini söylemişti. Akşamdan önce dönerler sanmıştım. Herkes Heeby'nin karanlıkta uçmayı sevmediğini bilir. Ama saatlerdir karanlık ve onlardan hiçbir iz yok."

Carson kısa bir süre sessiz kaldı, alevlerin kütüğün yan tarafını yalayıp sonra onu yutmaya başlamasını izledi. "Ve kötü bir şey olduğundan mı endişeleniyorsun?"

Tats derin bir nefes aldı ve sonra içini çekti. "Tam olarak değil. Ejderham Fente biraz heyecanlandı ve Sintara'nın suda olduğunu söyledi. Belki boğuluyordu. Fente bu konuda pek üzölmüş gibi görünmüyordu. Ben de

Mercor'a gittim, çünkü o, şey, daha sakın. Fente'den daha az kıskanç ve kindar. Ve olayları daha açık konuşur. Başını kaldırıp dinliyormuş gibi yaptı ve sonra hayır, bildiği kadarıyla Sintara'nın iyi olduğunu söyledi. Suyu düşmüş ve üzölmüş ama şimdi iyi görünüyordu ve Kelsingra'da olduğunu düşünüyordu. Hepimiz onun uçamadığını biliyoruz, bu yüzden Sintara'yı aramaya gittim. O yoktu. Ellerine baktı. "Sintara nehrin diğer tarafında olabilir. Şehirde. Rapskal, Heeby ve Thymara da oradadır."

Sedric oturdu ve battaniyeleri üzerine örttü. Çocuk çok mutsuz görünüyordu.

Carson düşünceli bir şekilde konuştu. "Sabahın ilk saatlerinde çayırda izler gördüm. En azından bir ejderha uçmaya çalışmış. Sintara olduğu ve sonunda oraya ulaştığı mantıklı. Thymara'nın kalmasının nedeni bu olabilir. Ama bu kadar kötü havada, belki yağmur çok şiddetliydi ve orada beklemeyi tercih ettiler. Muhtemelen iyilerdir, Tats. Thymara'ya bir şey olsaydı, Rapskal çılgına döner ve buraya geri gelirdi. Rapskal'a bir şey olsaydı, Heeby fırtına gibi bağırırdı. Heeby ve ikisi de başı dertte olsaydı, bence tüm ejderhalar haber alırdı. Thymara yaralanmış ya da tehlikede olsaydı, Sintara kesinlikle haber alırdı. Ne kadar zor bir ejderha olsa da, endişelenmemiz gerekirse haber yayardı.

Tats ayaklarına baktı. "Sanırım biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Demek," dedi iri adam düşünceli bir sesle. "Sintara nehri geçmeyi başardı. Oldukça zorlu bir kaçış oldu." Sedric'e dönüp gülümsedi. "Keşke onu motive eden şeyin ne olduğunu bilseydim. Spit'te denerdim." Tats'a dönüp gülümsedi ama ondan hiçbir tepki almadı.

Dışarıda yağmurun sesleri ve uyanmış şömine ateşinin yumuşak çıtırtıları dışında yine sessizlik hakimdi. Tats bankta kıpırdadı. "Sanırım yaralandıkları için endişelenmiyorum. Birlikte oldukları için endişeleniyorum." Sanki acısını dindirebilecekmiş gibi omuzlarını daha da sıkı çekti.

Sedric onu aniden anladı. Onları gördüğünde kıskançlığın acısını biliyordu.

Carson ağırlığını değiştirdiğinde bank gıcırdadı. Sedric'e profilden bakıyordu ve ateşin ışığı yüzündeki endişeyi aydınlattı. "Eh, eğer öyleyse yapabileceğin bir şey yok, evlat. Böyle şeyler olur."

"Biliyorum." Tats ellerini birbirine kenetlemişti. Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı, hafifçe sallandı ve sonra aniden, "Onunla her şeyi mahvettim

Her şey yolunda gidiyor sanıyordum ama birdenbire her şey tersine döndü. Jerd'le yattığım için çok kızdı. Ben anlamadım, çünkü Jerd'le birlikteyken Thymara bana ilgi göstermiyordu bile. Her zamanki gibi sadece arkadaşça davranıyordu. O zaman neden bu kadar kızdı?

"Şey. Sanırım şimdi daha iyi anlıyorum."

Carson eğilip bir çıra parçasıyla odunu ocağın içine daha derine itti. "Öğrenmesi zor bir yol, ama bence çoğumuz kıskançlığı bu şekilde öğreniriz. Birisi sana hissettirene kadar, bu duyguyu hissetmek aptalca gelir."

"Evet." Tats şimdi heyecanlıydı ve belki de kızgındı. "Onları birlikte düşünmeye dayanamıyorum ve bunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bana bunu nasıl yapabilir? Yani, bana söylemez miydi, beni uyarmaz mıydı, ya da onu seçmeden önce bana daha iyi bir şans vermez miydi, ya da başka bir şey?"

Carson Sedric'e bir göz attı, sonra tekrar çocuğa döndü. "Bazen işler planlandığı gibi gitmez. Öylece olurlar. Ve sen, *sanki* o onunla birlikteyse, bunu sana yapıyormuş gibi konuşuyorsun. Seni incitmek istemiyorum ama muhtemelen onun kararında senin hiçbir rolün yoktu. Jerd ile birlikte olmaya karar verdiğinde, Thymara'nın ne düşüneceğini düşündün mü? Ya da Rapskal veya Warken? Ya da başka biri?"

Tats'ın ağzında şaşkın bir gülümseme belirdi. "Jerd'le birlikte olmaya 'karar verdiğimde'. Hah." Mutsuzluğuna rağmen, bu anı yüzünü bir gülümsemeyle aydınlattı. "O gece bir karar verdiğimi hatırlamıyorum. Ya da hiç düşündüğümü."

"Belki Thymara için..."

Yüzündeki gülümseme aniden kayboldu. "Ama o bir kız. Kızlar böyle şeyleri düşünür. Değil mi?"

Carson'ın yüzünde inanmaz bir gülümseme yayıldı. "Bu gece buraya kadınlar hakkında tavsiye almaya mı geldin?" Dönüp Sedric'e anlamlı bir şekilde baktı. "Doğru kapıyı çaldığından emin misin?"

Tats rahatsız görünüyordu. "Başka kime konuşabilirim ki? Diğer bekçiler benimle dalga geçerler. Jerd'le konuşursam, işler istemediğim bir yere varır. Ya da Sylve'yle konuşursam, Sylve'ye söylediğim her şey Thymara'nın kulağına gider. O yüzden buraya geldim. Siz ikiniz mutlu görünüyorsunuz. Her şeyi doğru yapmış gibi. Ve düşündüm ki, burada bulunanlar arasında sizinle konuşmak en iyisi. Siz daha büyüksünüz. O kadar da farklı olamaz, değil mi? İnsanların kıskanç olması,

insanlar aşık oluyor." Son kelime Tats'ın ağzından garip bir şekilde çıktı ve bunu söylerken Carson'a bakmadı.

Sedric, Carson'ın yüzünde ne yazdığını okumaya cesaret edemiyormuş gibi, bakışlarını ondan kaçırdı. Bir süre avcı konuşmadı. Sonra sessizce, "Mutluluk gelir geçer, Tats. Birini sevmek, ilk başta hissettiğin o çılgın aşk değildir. O geçer. Geçmez ama sakinleşir ve bazen, en beklemediğin anda, o kişiyi bir anlık görürsün ve her şey bir anda geri gelir. Ama aradığın şey bu da değildir. Aradığın şey, ne olursa olsun, o kişiyle birlikte olmanın, o kişi olmadan olmaktan her zaman daha iyi olacağı hissidir. İyi zamanlarda ya da kötü zamanlarda. O kişinin yanında olmasının, yaşadığın her şeyi daha iyi ya da en azından daha katlanılabilir hale getirmesi.

"Evet. Aynen öyle. Onun için hissettiğim şey bu."

Sedric, Carson'a baktı. Avcı yavaşça başını sallıyordu. "Üzgünüm Tats, ama sana inanmıyorum."

Çocuk ayağa fırladı. "Yalan söylemiyorum!"

"Yalan söylemediğini biliyorum. Söylediklerine inanıyorsun. Şimdi sinirlenme. Davvie'ye az önce söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim. Alınma ama, sen henüz ne dediğini anlayacak yaşta değilsin. Thymara'yı istiyorsun ve eminim onun yanında olmaktan hoşlanıyorsun. Ve eminim bu gece onun senin yerine Rapskal'la olması seni deli ediyor. Ama ben, partner seçeneği çok sınırlı ve deneyimi çok az olan genç bir adam görüyorum..."

"Anlamıyorsun!" Tats bağırdı ve kapıya doğru döndü. Kapıyı açtı ve kapüşonunu çekmek için durakladı.

Carson onu durdurmaya çalışmadı. "Anlıyorum, Tats. Ben de senin yerindeydim. Bir gün sen de benim şu anda olduğum yerde olacaksın ve aynı sözleri bir gence söyleyeceksin. Ve o muhtemelen..."

"O ne? Bak! Yangın mı? Şehir yanıyor mu?" Tats kapının eşiğinde durmuş, tepenin, nehrin ve uzağın ötesine bakıyordu.

Carson iki adımda yanına geldi ve omzunun üzerinden dışarıya baktı. "Bilmiyorum. Hiç böyle bir ışık görmedim. Pencerelerden geliyor ama çok beyaz!"

O kadar derin bir gürültü başladı ki, Sedric onu duymaktan çok hissetti. Çıplak vücudunu örten battaniyeyi sıkıca sararak ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Uzakta, gecenin karanlığında, şehri daha önce hiç görmediği bir şekilde görebiliyordu.

Uzakta, düzensiz bir şekilde dağılmış dikdörtgen ışıklar, uzak kıyıya ve uzağa, onun tahminine göre dağ eteklerine kadar uzanıyordu. O izlerken, daha fazla ışık yandı, nehir boyunca yayıldı ve aniden hayal ettiğinden çok daha büyük bir şehre baktığını fark edince nefesi kesildi. Bingtown ile boy ölçüşebilecek büyüklükteydi.

"Tatlı Sa!" diye fısıldadı Carson ve o anda Sedric'in hissettiği gürültü, bir düzine ejderhanın boğazından çıkan tam sesli bir trompet sesine dönüştü.

"Ne oluyor?" diye herkese ve hiç kimseye sordu ve Relpda'nın da aynı soruyu tekrarladığını hissetti. Ejderhası ışıklara ve borazan seslerine uyanmıştı. Bir an için sadece onun yönünü kaybetmiş olduğunu hissetti, sonra hem sevinçli hem de acı dolu düşüncelerini hissetti. *Şehir uyanıyor ve bizi karşılıyor. Eve gitme zamanı geldi.*

Ama oraya gidemeyiz.

Alise, gece ejderhaların borazan sesleriyle uyandı. Ayaklarını yatağın kenarına koydu ve soğuk yere değince yüzünü buruşturdu. Leftrin'in ona verdiği Elderling elbisesi içinde uyumuştı, hem onun dokunuşunu hissetmek için hem de elbisenin verdiği sıcaklık için. Kaptan olmadan çok daha büyük ve boş görünen kulübenin kapısına koştu ve kapıyı açarak yağmur ve karanlığa çıktı.

Hayır. Tamamen karanlık değildi. Nehrin üzerinde yıldızlar açmıştı. Bakakaldı, gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı. Yıldızlar değildi. Ateşler de değildi. Pencereleler, sadece Elderling büyüyle ortaya çıkabilecek bir ışıkla aydınlanmıştı. Orada bir şey olmuştu, bir şey tetiklenmişti. Hayranlık ve hayal kırıklığıyla baktı. "Bu olduğunda orada olmalıydım. Bunu kim yaptı ve nasıl?"

Ama o biliyordu. Rapskal, ilk tanıştıklarından beri dürtüsel davranıyordu ve ona keşif gezisinin başından beri yaramaz bir çocuğu hatırlatıyordu. Leftrin yokken şehri ziyaret etmeye devam ettiğini biliyordu ve kaptanın hafıza taşının rüyalarına dalma konusunda verdiği uyarıları dinlemediğinden şüpheleniyordu. Şimdi bir şey keşfetmiş ve şehirde bu tepkiyi uyandırmak için bir şey yapmıştı. Eğer bu, daha önce gördüğü diğer Elderling büyülerine benziyorsa, bir süre devam edecek ve başladığı gibi aniden sona erecek, bir daha asla görülmecekti.

Ve o, nehrin yanlış tarafındaydı.

Gözleri yaşlarla doldu. Öfkeyle yüzünü silkeledi, gözyaşlarını engelledi. Ağlayacak zaman yoktu. Bunun yerine, uzaklardaki binalardan hangilerinin aydınlandığını, hangilerinin karanlık kaldığını hafızasına kazımaya çalışmalıydı. Her şeyi kaydetmesi gerekiyordu. Eğer bu, Elderling büyüünün son büyük gösterisinin tanık olabileceği tek şeyse, o zaman tanık olmalı ve kendinden sonra gelenlerin eski kalıntıları incelemesi için bir kayıt bırakmalıydı.

"Bence ilk olarak yaşlı kadın ve çocuğu için daha iyi bir barınak kurmalıyız," dedi Hennesey. Mutfak masasında oturuyordu. Yanındaki peçeli kadına, onun onayını bekler gibi baktı. Kadın sessiz ve hareketsizdi.

Leftrin uyuşmuş bir şekilde başını salladı. Yorgundu, ama şimdi dinlenmeye vakit yoktu. Kulakları yorgunluktan uğulduyordu, başını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. "Kahve kaldı mı?"

"Biraz," diye cevapladı Bellin. Demir ocaktan kahve fincanını alıp mutfak masasına getirdi. Leftrin'e daha fazla döktü ve Reyn fincanını masanın ortasına ittiğinde onun fincanını da doldurdu. Leftrin, karşısında oturan yaşlı adama baktı. Adam çok yorgun ve endişeliydi. Leftrin'in yardımına ihtiyacı vardı. Çocuğu için ona ve gemisine ihtiyacı vardı. Ama Reyn'in anlattığı hikayeden, ona yardım etmek onu Chalcedean casuslarını engellemeye dahil edebilirdi. Ve o casuslardan en az birinin adını bildiğinden korkuyordu. Eğer ona açıkça karşı gelirse, Arich ne yapardı? Leftrin'in gemisinin ömrünü uzatmak için büyücü ağacını yasadışı olarak kullandığını ve Sinad Arich'i Rain Wild Nehri'nden kaçırdığını ifşa eder miydi? Mürettebatının gözlerinde suçluluk gördü. Gemilerinin sırrını korumak için kötü bir şey yapmışlardı. O zamanlar, kaptanlarının başka seçenekleri olmadığına inanmışlardı. Arich gemi limana yanaştığında ortadan kaybolduğunda, hiçbiri ona bu konuyu sormamıştı. Ama şimdi hepsi bunu hissediyordu. Kötülükleri başlarına geri dönmüştü. Kendilerini korumak için yaptıkları şey, onları daha da mahvedecekti. Kimse, sırrını korumak için yaptığını gerekçe göstererek onu affetmezdi. Her iki suç da skandaldı. İkisi de ortaya çıkarsa, Rain Wild'da onlara kızmayacak bir grup bile düşünemiyordu. Alise de dahil. Reyn ve Tillamon'un gerginliğini hissedip hissetmediklerini merak etti.

Skelly tereddütle konuştu. "Yaşlı Malta yanlış bir şey yapmadı! Onu ve bebeğini öldüreceklerdi. Neden Konsey'e gitmiyoruz?"

Konsey'e gidemiyoruz? Onları uyarmamız gerekmez mi, birine haber verip o adamı yakalamalarını sağlamamız gerekmez mi?"

Skelly'ye uyarıcı bir bakış attı. Sessiz kalması gerekiyordu. "Konsey yozlaşmış." Leftrin artık bundan emindi. Cassarick'te Chalcedeans'a göz yumuluyordu. O kadar büyük bir kasaba değildi. Malta'nın dediği gibi gelip gidiyorlar, erzak alıyorlar, içlerinden biri genelevde yaşıyorsa, insanlar bunu biliyordu. Ve biri onları koruyordu, ya para için ya da tehdit edildikleri için.

"Bütün Konsey mi?" Reyn dehşete kapılmış gibiydi.

"Olabilir. Belki de değil. Ama bilmiyoruz ve yanlış kişiye gidersek, başımızı tuzağa sokabiliriz."

"Ve zaman yok," dedi Bellin ağır bir sesle. "Eğer bu kasabada Chalcedealılar dolaşıyorsa ve onları ortadan kaldırmıyorlarsa, onlara bırakalım. Gemi hepimize konuştu, hiç olmadığı kadar açık bir şekilde. Şimdilik o bebeği hayatta tutabilir, ama çocuğu bir ejderhaya ne kadar çabuk ulaştırırsak o kadar iyi."

Leftrin ağzındaki kahveyi yuttu. "Yeni doğmuş bir bebeğin ejderhaya ihtiyaç duyması beni rahatsız ediyor." Ejderhaların, bakıcılarına birkaç damla kan veya pul vererek onları nasıl değiştirdiklerini biliyordu. Ama bu bakıcıların işi idi ve belki de bu sırrı açıklamak ona düşmezdi. Yine de, Konsey'in Chalcedeans ile işbirliği içinde olmasının ne anlama gelebileceğini düşünmektense, bu gizemi konuşmak daha kolaydı. Cassarick Tüccarları ne kadar düşmüştü? Chalcedeans ile ticaret yapmak yasaktı. Arich'i nehirden yukarıya getirmek zorunda kaldığında bunu biliyordu. Ejderha parçalarıyla ticaret yapmak daha da kötüydü; imzalanmış bir sözleşmenin ihlali, Tüccar kültürünün özüne aykırı bir suçtu. Bu fikir, Rain Wild toplumunda düşünmesi neredeyse imkansız görünen değişiklikleri akla getiriyordu. Bir bebeğin yaşamak için neden bir ejderhaya ihtiyacı olduğunu düşünmek, bir adamı parası için kendi halkına ihanet etmeye neyin ikna edebileceğini merak etmekten daha kolaydı.

Reyn, bu soruyu cevaplamaya çalışan kişi oldu. "Ben de tam olarak anlamıyorum, Kaptan." Diye iç geçirdi. "Malta ve ben, ejderha Tintaglia ile tanıştıktan sonra değiştiğimizi biliyoruz. Bunu düşünmek ve konuşmak için yıllarımız oldu. Ejderhaların ve ejderhalara ait şeylerin, örneğin Elderling şehirlerinden gelen eserlerin, insanları değiştirdiğini düşünüyoruz. Hatta anneleri maruz kalmışsa, anne karnındaki bebekleri bile. Ama bizim durumumuzda, Tintaglia değişikliklerimizi yönlendirdi

ve yoğunlaştırdı. Bu yüzden, bizi deforme etmek veya öldürmek yerine, bu değişiklikler bize zarafet ve güzellik kazandırdı. Ve muhtemelen daha uzun bir ömür, ama bunu henüz bilemeyiz."

Yine daha derin bir nefes aldı. "Biz bunun bir lütuf olduğunu düşünmüştük. Şimdiye kadar. Bebeğimizin de bizim aldığımız aynı faydalarından yararlanacağını varsaymıştım. Malta bu değişikliklerden benden daha çok endişeliydi. Ama korkuları haklı çıktı. Bebeğimiz değişmiş olarak doğdu ve bu değişiklikler iyi yönde değil. Malta, bebeğin gri renkte olduğunu ve ilk başta ağlamadığını söyledi. Onu gemiye getirdiğinden beri Tarman'ın ona yardım ettiğini söylüyor. Yaşayan gemilerin ahşabının ejderhaların kozalarından geldiğini biliyoruz, bu yüzden belki Tarman çocuğumuzun bazı değişikliklerini düzeltebilir. Ama Malta, geminin ona bebeğimizdeki tüm sorunları düzeltemeyeceğini söyledi. Değişikliklerini en azından yetişkinliğe kadar yaşayabileceği ve belki de bir Elderling'e dönüşebileceği bir yola sokmak için bir ejderhanın müdahalesi gerekecektir. Reyn konuşmayı kesip Leftin'e baktı.

O günün erken saatlerinde Leftin'e çok görkemli ve yüce bir Elderling, zengin bir tüccar ailesinin varisi gibi görünmüştü, güzel kıyafetleri içinde ve önemli bir adam gibi davranıyordu. Şimdi ise talihsizlikten sersemlemiş ve çok genç görünüyordu. Çok insancıl.

Mutfakta sessizlik hakimdi. Bekleme hissi, Reyn'in isteğini dile getirmesiyle bozuldu. "Lütfen. Bizi Kelsingra'ya ve ejderhalara götürebilir misiniz? Mümkün olduğunca çabuk?"

Bu onun kararıydı. O, *Tarman*'ın kaptanıydı ve kimse ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi. Bir geminin yönetimi asla demokrasiye dayalı değildi. Ama kumlu gözlerini kaldırıp mutfaka sıkışmış mürettebatına baktığında, onların düşünceleri belliydi. Emri verir vermez Bellin ve Swarge halatları keser, Skelly de onlara yardım ederdi. Hennesey onu izliyor, sözlerini bekliyor, kararı ona bırakıyordu. Big Eider her zamanki gibi bir sonraki emri bekleyerek yanında duruyordu. Temiz, yeni bir gömlek giymişti: Demek annesini görmeye gitmişti. Geminin kızıl kedisi Grigsby, mutfak masasının üzerine atladı ve yaşlı adamın katlanmış ellerine güvenle kafasını sürtmek için yanına yürüdü. Reyn dalgın dalgın kediyi okşadı ve Grigsby tıkırdayan mırıldanmalarını duyurdu.

"Konseye hiçbir şey söylemek istemiyor musun? Chalcedeanlar hakkında, Malta'nın yapmak zorunda kaldığı şey hakkında?"

"Eğer henüz bilmiyorlarsa, yakında öğreneceklerdir." Reyn'in sesi sert çıkmıştı. "Cesedi bulunur bulunmaz, biri Konsey'e rapor verecektir.

Konsej'e rapor verecektir."

"Bunu izlemek aydınlatıcı olabilir. Kimin çekindiğini, kimin gereğinden fazla bilgiye sahip olduğunu görmek."

"Tehlikeli de olabilir." Reyn kısa bir kahkaha değil, daha karanlık bir ses çıkardı. "Ve artık umurumda da değil. Onların kirli politikaları umurumda değil. Umurumda olan oğlum. Malta."

Leftrin buna kısa bir baş sallamayla karşılık verdi. "Anlıyorum. Ama buraya birkaç nedenden dolayı geri döndük. Bekçiler ve Alise, ailelerine hayatta olduklarını haber vermek istediler. Ben de sözleşmemi yerine getirdiğimi bildirmek istedim. Ama asıl nedenimiz, paramızı almak ve gemiye ikmal yapmak. Ve hala bu konuda takılıp kaldık. O paraya ihtiyacımız var. Tüccarlar bugün kredi kullandırdı ve buradaki mürettebatımın ihtiyaçlarını karşılayacak kadar para gönderdi. Ama bu, ihtiyacımızın yanında devede kulak. Nehir yukarısında küçük bir koloni kurduk, neredeyse hiç erzak yok ve kış kapıda. Orada hayat çok zor. Yiyecek avlayabiliyoruz, barınak yapabiliyoruz. Şehir henüz bizim değil, olsa bile çok çorak bir yer. Parayı alamazsak, gemiyi ihtiyacımız olan malzemelerle dolduracak kadar burada kalamazsak, kışın bazılarınız hayatta kalamayabilir.

Reyn onu dikkatle izliyordu, yüzü ciddiye. "Para sorun değil. Kanlı paralarını alsınlar." Bu endişeyi tiksinti ile elini sallayarak reddetti ve ekledi: "Khuprus kredisi iyidir. Mavnanıza alabildiğince yükleyeceğim ve bunu istediğim şeyin küçük bir ödemesi olarak kabul edeceğim. Benim için önemli olan oğlumun hayatı. Sanırım, neye bulaştığımızı anlıyorum. Zorlu ve tehlikeli koşullarla karşılaşacağız. Ama burada kalırsak, oğlum ölür." Omuzlarını hafifçe kaldırıp indirdi. "Öyleyse, bizi alırsanız sizinle gideriz."

Odadaki sessizlik nefeslerin kesilmesinden kaynaklanıyordu, herkes kaptanın konuşmasını bekliyordu. Alise'yi düşündü, ondan ne beklediğini ve ona hikayeyi anlattığında nasıl tepki vereceğini. Onu gururlandırmak istiyordu.

Bu çocukla kan bağı var. Annesi onu bana verdi. Ve ben onu ejderhalara götüreceğim.

Gemisi ona bu kadar doğrudan konuşması nadirdi. Diğerlerine baktı, Tarman'ı da bu kadar net duymuşlar mı diye merak etti, ama hepsi ona bakıyordu. Alise bir keresinde ona, canlı gemilerin ejderhalar gibi aynı tür bir cazibeye sahip olup olmadığını sormuştu. O, olmadığını söylemişti, ama

şimdi merak ediyordu. Ama sadece bir anlığına. Bu dürtü o kadar kendinden gelmişti ki, sözleri yüksek sesle söyledi.

"Aile ailedir. Ve kan, Rain Wild Nehri'nin suyu bile olsa sudan daha kalındır. Yarın öğleden sonra ayrılmaya çalışacağız." Reyn'in gözleri rahatlama ve sevinçle parladığında, Leftrin onu uyardı: "Gemiyi donatmak için gerekli parayı bulabilmenize çok şey bağlı. Ve buradaki eşyaları ve Trehaug'dan buraya çabucak getirilebilecekleri alıp, bununla yetinmeliyiz." O kadar çabuk elde edemeyeceği şeyler olduğunu bildiği için başını salladı. "Lanet olsun," dedi, daha çok kendine. "Biraz malzeme ayarlamak istemiştin. Hayvanlar. Birkaç koyun, birkaç keçi, biraz tavuk."

Reyn ona deliymiş gibi baktı. "Ne için? Nehirde yolculukta taze et mi?"

Leftrin, Konsey'e anlatmadıklarını, henüz kimsenin bilmediği şeyleri düşünerek başını salladı. "Yetiştirmek için. Sürü kurmak için. Orada toprak var, Reyn Khuprus. Çayırılar. Kuru topraklarda uzun otlar. Uzakta tepeler ve dağlar. İhtiyacımız olanları temin edebilirsek, refah içinde yaşayabiliriz."

Reyn şüpheyile baktı. "Tohum ve hayvanları Bingtown'dan sipariş etmen gerekir ve muhtemelen bahara kadar eline geçmez."

Leftrin sabırsızca başını salladı. "Biliyorum. Ama ne kadar erken sipariş verirsem, o kadar çabuk gelirler. Bir şekilde zaman bulurum. Orada tanıdığım birine kuş gönderirim, borcumu ödediğimi bilen birine. O benim için ayarlayabilir." Şüpheliydi. Canlı hayvan ticareti, onları hızlı bir şekilde teslim edip ölmeden kaçabilenler dışında kimse yapmak istemezdi.

"Hayır." Reyn kararlı bir şekilde başını salladı. "Karımın ailesinin de bir yaşam gemisi olduğunu unutuyorsun. Trelle ve Althea'ya haber vereceğim. İsteddiğini bulurlar ve istediğin zaman getirirler. Tarihi sen söyle, Trehaug'da seni bekliyor olacaklar. Söz veriyorum. İç kesimlere yolculuğumuzun bir parçası olarak."

Leftrin'in yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Genç adam, iş yapma tarzını beğendim. Anlaşma tamamdır, el sıkışmak senin için yeterliyse, benim için de yeterlidir."

"Elbette."

Reyn masanın üzerine eğilerek Leftrin'in elini sıkarken konuştu. "Bu gece işleri ayarlarım. Sabahın ilk ışıklarında depo görevlilerini uyandırıp malları buraya getirteceğim."

Leftrin, diğerk adamın elini bırakmadı. "O kadar acele etme. Ayrılışıma çok dikkat çekmememiz gerektiğini düşünüyorum. Ve belki de senin, hanımefendi ve benim gemim arasında hiçbir bağlantı kurulmaması daha iyi olur. Biri onu ve çocuğunu öldürmeye çalıştı ve o da kanını döktü. Şehirde bir Chalcedean daha olduğunu biliyoruz, belki daha fazlası, ve onlara yardım eden biri olmalı. İkinizin nerede olduğunuzu bilmelerini ya da şüphelenmelerini istemiyoruz. İkiniz gemide kalın ve saklanın. Ortadan kaybolun."

"Üç." Mutfak masasının köşesinde oturan kadın o kadar sessizdi ki Leftrin onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Baş ı örtülüydü, Rain Wilds'ta bu alışılmadık bir şey değildi, ama Trehaug'da olduğu kadar Cassarick'te yaygın değildi. Şimdi peçesini kaldırdı ve dokunulmuş yüz hatlarını ortaya çıkardı, bu bir güven ve kabul işareti idi. "Ben de sizinle geliyorum. Adım Tillamon Khuprus. Reyn'in kız kardeşiyim."

"Tillamon," Leftrin kısa bir selamla onu selamladı.

"Bizimle mi geliyorsun?" Reyn şaşkına dönmüştü. "Ama... Tillamon, bunu bir düşünmelisin. Hepimiz ortadan kaybolursak annem çok endişelenecek. Sana olan biten her şeyi anlatıp seni geri gönderecektim. Belki de Khuprus ailesinin mektubu ile Kaptan Leftrin'e eşlik edebilir ve mektubun... " Sözleri yavaşça kesildi. Kız başını sallamaya başlamıştı ve her cümle ile bu hareket daha da belirgin hale geliyordu.

"Hayır, Reyn. Trehaug'a geri dönmeyeceğim. Zaten dönmeyi düşünmüyordum. Cassarick'te daha özgür olacağımı sanmıştım. Ama yanılmışım. Yağmur Ormanları'nda bile yabancıların bakışlarından ve yorumlarından kaçamıyorum. Annem, Dövmelileri buraya davet edip aramıza alıp topluluğumuzun bir parçası olmalarını sağlayarak iyi bir şey yaptığını düşünüyordu. Ama onlar dışarıdaki hoşgörüsüzlüğü buraya da getirdiler! Onların köle olduklarını, çoğunun suçlu olduğunu ve hepsinin mal olarak işaretlendiğini umursamamamız söyleniyor. Ama onlar beni alay etmekte, bana bakmakta ve kendi toprağında bir yabancıymışım gibi davranmakta özgür hissediyorlar."

"Hepsi öyle değil," dedi Reyn yorgun bir şekilde.

Tillamon ona döndü. "Biliyor musun Reyn? Umurumda değil. Ne kadarının iyi insan olduğu umurumda değil. Kaçının haksız yere köle yapıldığı ya da bazılarının dövmeli yüzleri yüzünden ne kadar acı çektiği umurumda değil. Benim umurumda olan, onların buraya gelmeden önce bir hayatım olduğu. Ve şimdi artık öyle hissetmiyorum. Bu yüzden gidiyorum. Kelsingra'ya

Kelsingra'ya gidiyorum, orada yabancılar yok. Yarın elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim; Trehaug'a hızlıca gidip gelmek için küçük bir tekne kiralayacağım ya da kuşlarla mesaj göndereceğim. İhtiyacımız olan şeyleri alabilmemiz için tüccarlara aile mektubunu teminat olarak vereceğim. Yeni bir keşif gezisine yatırım yapan kişinin ben olduğumu ve Kaptan Leftrin ile olan sözleşmemizin gizli olduğunu söyleyeceğim. Elimden gelen her türlü yardımı yapacağım. Ama beni Cassarick'te bırakamazsın. Kelsingra'ya gidiyorum."

"Trehaug'da durum gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordu Hennesey sessizce.

"Hepsi değil..." Reyn başladı, ama "Evet!" Kız kardeşi onu tek kelimeyle keserek sözünü bitirdi. Hennesey'in bakışlarını sanki ona meydan okurcasına karşıladı. "Eğer izlerin hafifse, pek bir şey söylenmez. Ama bizim gibi büyük değişiklikler geçirenler, yorumları duyuyor ve dışlandığımızı hissediyoruz. Sanki kirli ya da bulaşıcıymışız gibi! Sanki iğrençmişiz gibi. Böyle yaşayamam. Artık yaşayamam." Bakışlarını Yüzbaşı Leftrin'e çevirdi. "Orada küçük bir koloniniz olduğunu söylemişsiniz. Eğer yeni vatandaşlar kazanmak istiyorsanız, Kelsingra'nın Yağmur Vahşi'nde değişenlerin barış içinde yaşayabileceği bir şehir olacağını duyurursanız, orayı doldurmakta hiç zorlanmazsınız."

"Barıştan daha fazlası," dedi Hennesey. Gülümsedi ve doğrudan ona baktı. "Bekçileri gördüğünde ne demek istediğimi anlayacaksın. Onların değişimleri, herhangi bir Elderling'inki kadar ilerlemiş durumda. Onlar da kendilerinin öyle olduklarını söylüyorlar. Daha fazla Elderling." Kolunu yukarı çekerek kollarındaki pulların boyutunu gösterdi. "Sadece bekçiler değil. Ejderhaların arasında zaman geçirdikçe hepimiz daha fazla değiştik."

"Daha fazla Elderling mi?" Reyn şaşkın görünüyordu.

"Bir Elderling kolonisi mi? Değişmenin normal olduğu bir yer mi?" Tillamon'un gözleri umutla parladı.

Leftrin mutfağa bakındı. Aniden yorgunluk çöktü. "Ben yatmaya gidiyorum," dedi. "Uyumam lazım. Siz de fırsat varken dinlenin. Uyuyamıyorsanız," burada Reyn ve Tillamon'a baktı, "o zaman erzak almak veya ailelerinize mesaj göndermek için gerekli evrak işlerini halledin. Hennesey, ön güvertede daha iyi bir barınak kurmak için neye ihtiyacın olacağını düşün. Skelly, Reyn ve Tillamon'a Alise ve Sedric için yaptığımız küçük güverte kabinlerini göster. Şu anda çoğu boş. Nehir yukarı yolculuğumuzda kullanabilirler." Aniden esnedi, bu onu şaşırttı. Son emri Swarge içindi.

Güvertede ve rıhtımda nöbet tutun. Hiçbir ziyaretçinin bizi hazırlıksız yakalamasını istemiyorum."

Leftrin kabinine doğru yürürken, kendini neye bulaştırdığını merak etti. Arich ile olan ilişkisinin gizli kalma ihtimali var mıydı?

Soğuk, Alise'yi şafak sökmeden uyandırdı. Kalkıp ateşi yaktı ve boş yatağına dönmek yerine ateşin yanına oturdu. Boş yatak. İşte bir fikir. Hest ile evli olduğu onca yıl boyunca, onu yatakta hiç özlememişti, o kader gecesi hariç, ki o gece Hest düğüne gelmemişti. Ama bir yıldan az süredir sevdiği Leftrin'i özlüyordu. Onun yokluğu, yatakta olsa bile yatağını boş hissettiriyordu. Onun iri vücudunun sıcaklığını, nazik nefesini özlüyordu. Geceleri uyanıp ona dokunduğunda, her zaman uyanarak onu kollarına alıp sıkıca sarardı.

Bazen daha da sıkı. O anları şehvetle hatırlıyordu ve vücudu, şimdiye kadar hissettiği hiçbir açlık acısından daha keskin bir acı ile yanıt veriyordu. Bunu geri istiyordu, mümkün olduğunca çabuk. Hest ile seks hiç iyi olmamıştı; Leftrin ile ise hiç kötü olmamıştı.

Battaniyeyi omuzlarına daha sıkı çekti ve ateşe daha yakın bir yere kıvrıldı. Sonra pes etti ve geçici kurutma rafına gitmek için kalktı. Elderling elbisesi oradaydı, Leftrin'in ona ilk verdiğinde olduğu kadar güzeldi. Dün gece yıkamıştı, kirli olduğu için değil, her hafta yaptığı bir şey olduğu için. Şimdi başını yakanın boyun deliğinden çıkardığında, elbise vücuduna kayarak onu sararak rahatlık verdi. Çok çabuk vücudunun ısınıp hapsedti ve ona geri verdi. Rahat bir nefes alıp, elbisenin ayaklarını da örtmediğini düşünerek kendi kendine homurdandı. *Nankör*, diye kendini azarladı. Böyle harika bir giysiye sahip olduğu için şanslıydı. Ağır veya kirli işler yaparken giymemeye çalışıyordu. Her şeye rağmen hiç yırtılmamasına rağmen, riske atmak istemiyordu.

Kahvaltıda yine tütsülenmiş balık vardı. Bundan çok sıkılmıştı. Tost ve yumurta, biraz reçel ve bir fincan gerçek çay hayal ediyordu. Ne kadar basit şeyler! Leftrin, erzak getirmek için elinden geleni yapacaktı, ama ne zaman döneceği belli değildi. Nehrin aşağısına yolculuğun, nehrin yukarısına yaptıklarından çok daha hızlı olacağını söylemişti, çünkü gemi artık Kelsingra'ya giden yolu biliyordu. Ama

Tarman'ın yolculukta yaşayabileceklerini göz ardı etmiyordu ve günleri saymayı reddediyordu. Her sabah, kaptanının geri döneceği günün bugün olup olmadığını merak ediyor ve her sabah, olay gerçekleşene kadar kendini meşgul tutup düşünmemeye karar veriyordu.

Ama bugün bu zor olmayacaktı! Yerel otlardan yaptığı çayı demlemek için bir tencereye su doldurdu. Tadı güzeldi ve sabahları sıcak bir içecek iyi geliyordu, ama onun istediği "çay" değildi. Yanına küçük bir parça tütsülenmiş balık aldı. Artık yemeklerin başında uzun süre oturmak zorunda kalmamasının bir avantajı vardı. Uzun süre oturup yemek yiyecek kadar yemek yoktu!

Kahvaltısını bitirdikten sonra yüzünü ve ellerini yıkadı, ayaklarını sardı ve delikli botlarını giydi, sonra yıpranmış pelerinini omuzlarına attı ve dışarı çıktı. Gece fırtınası dinmiş, yağmur da kesilmişti. İnce güneş ışınları, yamaçtaki ıslak çimlerin üzerinde parılıyordu. Uzaklara, geniş nehrin ötesindeki uzak şehre baktı.

Bu mesafeden, pencerelerde hala ışıklar yanıyor mu, yanmıyor mu, anlayamıyordu. Gece olunca bunu anlayacaktı. Ama bu fenomenin kısa süreli olacağını tahmin ediyordu. Elderling büyüü onlarca yıldır devam ediyor gibi görünüyordu, ama çoğu zaman kısa süreli bir mucize gösterisiyle kendini tüketiyordu. Bunu şahsen görememiş olması onu çok üzüyordu. Gördüklerini zaten yazmıştı. Büyük bir pişmanlıkla, bunları kronolojik sırayla yazmamıştı, çünkü Bingtown'da yaşarken çizdiği bir Elderling duvar halısının arkasını kullanmak zorunda kalmıştı. Belgeleri için kağıt sıkıntısı çektiği için, kısa süre önce eski transkripsiyonlarını inceleyerek, kenarlarında geniş boşluklar veya altlarında boş alanlar olanları aramaya başlamıştı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu, ama dün gece kabullenmişti. Leftrin dönene kadar şehirdeki keşiflerini askıya alamazdı.

İşine dönmek için sabırsızlanıyordu. Heeby, Rapskal'ı getirir getirmez onunla yüzleşip yaptıklarının tam bir hesabını isteyecekti. Kırılğan kalıntılara kalıcı bir zarar vermemiş olmasını umuyordu, ama kalbinde aptallık ve yıkım haberleri duymaya hazırdı. Leftrin'in haklı olduğundan korkuyordu. Çocuk taştan gelen anılara dalmıştı; böyle devam ederse, yakında hayalperest bir gölgeye dönüşecek, bu dünyadan ve bugünden tamamen kopacaktı. Yüzyıllar önce yaşamış Elderlinglerin rüya gibi hayatlarını paylaşarak kendi hayatını kaybedecekti.

Sanki rüyaları ejderhayı çağırması gibi, nehrin üzerinde uçan kızıl ejderhayı gördü. Bir an için öfkesi kayboldu ve o manzaraya hayranlıkla bakakaldı. Sis bulutları yarattığı sardı ve sonra ortaya çıkardı. Heeby her zamankinden daha güçlü uçuyor gibiydi: avlanmak ona iyi geliyordu. Sonra ejderha dönüş yapıp uzak kıyıya doğru geri döndüğünde, gökyüzünde başka bir hareket onu dikkatini çekti.

Alise dikkatle baktı, iki yumruğuyla gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı. Nehrin üzerinde mavi bir kuş mu vardı? Hayır. Gözleri onu yanıltmıyordu. Şehrin üzerinde başka bir şey uçuyordu. Kanatlarını açarak viraj yaparken, uzaktaki silüet uçan mavi bir ejderhaya dönüştü ve bu kesinlikle Sintara'ydı!

Ejderhanın yeni keşfedilen yeteneği karşısında duyduğu şok, onun güzelliğine duyduğu hayranlıkla yarışmıyordu. Güneş ışığında gümüş üzerine yerleştirilmiş safirler gibi parlıyordu. "Oh, göklerin kraliçesi, mavi, mavi ve mavinin ötesinde," dedi Alise nefes nefese.

Ve uzaklardaki ejderhanın, onun içten övgüsünü kabul ettiğini hissetti.

Değişim Ayının 27. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

***Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug Reyall,
Kuşların Bekçisi Vekili, Bingtown***

Buradaki Usta Bekçi'den bu haberi içeren bu güvercini sana göndermek için izin aldım. Erek ve ben, kümeslerin içindeki kırmızı bitleri öldüren bir karışım hazırladık. Taze sedir dallarından bol miktarda al, ne kadar taze olursa o kadar iyi, ve küçük parçalar halinde doğra. Buna acı şarap asması ekleyin; eğer orada yoksa bize haber verin, buradaki ağaçlar şu anda bununla doludur ve size bol miktarda göndermek hiç zor olmaz. Karışımı herhangi bir yağ ile bağlayın, bir avuç sıkıldığında şeklini koruyana kadar. Tabanına iyi kömür kullanın ve gece boyunca yanacak kadar yeterli olduğundan emin olun.

Kuşlar, tencerede duman ateşi yakılmadan önce çıkarılmalı ve bütün gece kümes içinde yanmaya bırakılmalıdır. Ardından kümes süpürülmeli ve tüm yuva malzemeleri çıkarılmalıdır. Duvarları da kostik suyla yıkadık, ama sanırım asıl işe yarayan duman oldu, çünkü sabah kümesin zemininde, tahta çatlaklarında saklandığını hayal bile edemeyeceğimiz kadar çok kırmızı bit bulduk.

Temizlenen kümeslere geri dönen tüm kuşların kırmızı bit veya sirkelerden tamamen arındırılmış olması gerektiğini söylememe gerek yok herhalde, aksi takdirde yine ölen kuşlar olur ve dumanlamayı baştan yapmanız gerekir.

Guild'e ait olmayan haberci kuşların uçtuğu bildiriliyor. Karantinayı kaldırmamız için yoğun baskı var, ancak buradaki Usta Bekçi, bir gün boyunca ölü kuş görülmeyene kadar bizi kafeste tutmayı planlıyor. Ben şahsen üç gün beklerdim.

Küçük bir haber. Tarman geri döndü, ancak Meldar'ın oğlu ve kaçak karısı gemide değildi. Kaptan, nehir yukarısında buldukları şehirde kalmak istediklerini söyledi. Dedikodular böyle, ama ödül parasını almak için bu bilgi yeterli değil, eminim! Bazıları kaptanın hile yaptığından şüpheleniyor. Diğerleri ise kaptanın

her şeyi anlatmadığını iddia ediyor ve kaptan nehir yukarıya çıktığında onu takip etmek için gürültülü planlar yapıyorlar. Bunu başarmak için iyi şanstın çok daha fazlasına ihtiyaçları olacak!

Unutma, lekenin bütün gece yanması gerekiyor ki işe yarasın. Kuşlarımızın tekrar uçmasını sabırsızlıkla bekliyorum!

Ve yarın, kuş bakıcısı olarak tüm endişelerimi bir kenara bırakıp bir gelinin endişelerini üstlenmeliyim!

Detozi

On Üçüncü Bölüm

İKİNCİ DÜŞÜNCELER

Thymara, Rapskal'ın kolu ve bir bacağı vücudunun üzerine atılmış halde uyandı. O da aynı anda uyandı ve onu kucaklamaya çalıştı. "Hayır," dedi, sert bir şekilde değil, ve ondan uzaklaştı. O yüzünü buruşturdu ama onu bırakmadı. Endişe, onun ateşini soğutmuştu. Babasının kurallarını çiğnediği için mi suçluluk duyuyordu, yoksa hamile kalmaktan mı korkuyordu? Gri şafak odayı kaplamıştı ve ışığında her şey farklı bir perspektife bürünmüş gibiydi. Dün gece yaptıklarını çok net hatırlıyordu; ama neden yaptığını anlayamıyordu. Kendini nasıl hissettiğini hatırlıyordu: güzel, çekici ve bu yüzden garip bir şekilde güçlü. Ama bu, sağduyusunun her zerresini nasıl bastırabilmişti?

Oda çıplak tenine rağmen rahat ve sıcaktı, ama çıplak dolaşmak onu rahatsız ediyordu. Yıpranmış tuniği hiç bu kadar çirkin görünmemişti. Kendini casus ve hırsız gibi hissederek dolaba gitti ve katlanmış Elderling cüppelerinden birini seçti. Cüppe, onu açtığında gümüş ve mavi renklerde parıldıyordu. Cüppe başından geçirdi ve kollarını kollara soktu. Onun için daha iri biri için yapılmıştı, ama en azından bir açıdan bu iyiydi. Katlanmış kanatları için bolca yer vardı. Kol manşetlerini geri çevirdi ve cüppenin uzunluğunu yukarı çekti. Dolaba umutla baktı ve bir sıra kanca üzerinde kuşaklar veya eşarplar buldu. Birini aldı ve yürüyebilmek için cüppenin beline bağladı. Omuzlarını çevirdiğinde, kumaş kanatlarının hacmine kolayca uyum sağladı.

"Ayakkabılar da var," diye hatırlattı Rapskal.

Thymara omzunun üzerinden baktı. O, bir dirseğiyle kendini desteklemiş, utanmadan elbisesini izliyordu. Gözlerindeki hayranlıktan kaçmak için başını çevirdi. Yüzü kızardı. Utanç mıydı, yoksa onu beğenmesinden duyduğu gurur mu? Bilemedi. Eğilip ayakkabıları buldu. Mavi bir çift seçti ve ayağına giydi,

uyup uymayacağını merak etti. Pullu kumaş ayak topuğuna uyum sağlayarak ayağının şeklini aldı. Ayak bilekleri ve baldırlarının alt kısmını düzelttiğinde, ayakkabılar bacaklarına sıkıca yapıştı ve yerinde kaldı. Değişen vücuduna uyan, temiz ve sıcak giysiler. Çok basit bir şey, ama mucizevi.

"Bana da bir tane seç," dedi Rapskal.

"Kadın elbisesi mi?"

Çıplak omuzlarını silkti. "Rüya taşında geçirdiğim sürede, Elderling işçilerinin hepsinin bu tür cüppeler giydiğini gördüm. Erkekler ve kadınlar. Bazı cüppeler daha kısaydı ve altında pantolon vardı. Giysilerim paçavra gibi ve o cüppeleri en son kimin giydiği umurumda değil."

Katlanmış giysiler raflarda istiflenmişti. Parmakları yığını aşağı doğru gezdi ve altın rengi ve kahverengi bir tane buldu. "Bunu dene," dedi onu çıkarırken.

"Kırmızı değil mi?" diye sordu adam ve kız başını salladı.

"Peki," dedi ve ayağa kalkıp ona doğru yürürken onu utandırdı. Gözlerini onun sallanan cinsel organından ayırmaya çalıştı ama onun memnuniyetle kıkırdaması duyana kadar başaramadı.

"Örtün," dedi sertçe ve giysiyi ona fırlatarak. "Bunu istediğinden emin misin?"

"Evet," diye cevapladı ve doğruyu mu söylediğini merak etti. Onu görmek içini ısıtmıştı. Tepkisini bastırmakla, kendini ona kaptırmak arasında kalmıştı. Onun başının üstüne cüppeyi geçirip omuzlarını içine sokmasını izledi. Yaşlıların giysileri şık ve uzundu, ayak bileklerine kadar uzanacak şekilde tasarlanmıştı. Cüppenin eteği, geniş adımlar atmaya izin verecek kadar boldu, ancak üst kısmı omuzlarına ve göğsüne güzelce yapışıyordu. Giydikten sonra, Rapskal'ın üzerindeki giyside kadınsı hiçbir şey kalmamıştı. Cüppeyi bağlamak için parlak kırmızı bir kuşak ve yeşil ayakkabılar seçti. Renkler muhteşem bir şekilde birbiriyle uyum içindeydi ve Thymara kendini gülümserken buldu. Kendini böyle süslemek tam Rapskal'a göre bir şeydi. Aynada kendini hayranlıkla izledikten sonra ona dönerek, "Bu kadar güzel giyinmek çok iyi hissettiriyor, değil mi? Keşke şu anda yiyecek bir şeyimiz olsaydı, o zaman dünyada isteyecek başka bir şeyim kalmazdı," dedi.

Aç olduğunu söylediği anda, Thymara'nın iştahı bir anda uyandı. Çantasında hiçbir şey kalmamıştı; sadece öğleden sonra şehirde kalacaklarını düşünmüştü. "Yiyecek bir şeyin var mı?" diye umutla sordu.

"Hiç yok!" diye neşeyle cevapladı. "Geri dönmeden önce biraz daha keşif yapalım mı?" Başını eğdi ve gözleri uzaklara daldı. "Heeby erken uyandı. Avlanmaya gitti bile. Geri dönmeden önce avını öldürüp uyuyabilir. Sintara bizi geri götürmezse tabii."

"İmkânı yok," diye itiraf etti. Sormadan da biliyordu. Onun yaptığını taklit etmeye çalışarak ejderhasına uzandı, ama sadece onun varlığını hissetti, nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyordu. Eh, Sintara böyleydi. Thymara'nın kendisi hakkında bir şey bilmesini isteseydi, ona söylerdi. Zahmetine karşılık, ejderhanın onayladığını hissetti. Hepsi bu kadardı.

Rapskal omuz silkti. "Eh, binecek ejderha yok, yiyecek yok... Buradaki keşfi bitirelim bari. Hadi." Elini ona uzattı ve düşünmeden elini tuttu. Eli sıcak ve kuruydu, başparmağının altında ince pullar hissediliyordu. Dokunmalarından dolayı onun dikkatinin dağıldığını hiç belli etmedi. Bunun yerine, onu odadan çıkarıp koridora götürdü.

Denedikleri ilk kapı kilitliydi ve Rapskal'ın yumruklamasına ve tekmelemesine rağmen açılmadı. On iki kapının bulunduğu koridorda, açık olan sadece iki kapı buldular. Her iki oda da uyudukları odaya benziyordu. Birinde, sanki sahibi eşyalarını toplayıp gitmiş gibi, sadece büyük mobilyalar kalmıştı. Diğerinde ise gardıropta benzer cüppeler, ayakkabılar ve ayrıca tozluklar vardı. Thymara, odanın bir erkek Elderling'e ait olduğuna karar verdi, ancak bir çift tozluk alırken bunun umurunda olmadığını fark etti.

Giysiler raflara dağınık bir şekilde itilmişti ve odadaki tüm düz yüzeyler küçük eşyalarla doluydu. Bir avuç tuhaf taşın üzerine çiçek ve ağaç resimleri basılmıştı.

Rapskal gelip onlara bir göz attı, omuz silkti ve "Para sanırım. İşe yaramaz. Ama bak. Bana bir tarak ve komik küçük fırçalar bırakmış. İki kolye, dur, hayır, biri kırık. Bunlar sadece eski, çürümüş ipler. Boş küçük kaplar, belki merhem ya da mürekkep için. İçlerinde ne varsa kuruyup toz olmuş. İşte güzel bir bıçak, ama kın tamamen çürümüş. Bunlar ne?"

"Hiçbir fikrim yok." Nesneler metalden yapılmış, birbirine menteşeli ve daha fazla halka eklemek için kancaları vardı. "Kemer mi?"

Rapskal ağır metal nesneleri kaldırdı. "Ben takmazdım! Belki bir ejderha için bir şeydir."

"Olabilir," dedi Thymara şüpheyile. Karnı gürültüyle guruldadı. "Yiyecek bir şey lazım," dedi ve sesindeki sinirliliği fark etti.

"Ben de. Bulduğumuz şeyleri alıp nehre gidelim. Belki yenilebilir bitkiler ya da balık falan bulabiliriz." "Olası değil," diye cevapladı, ama daha iyi bir planı yoktu.

Elderling elbiselerini çuval olarak kullanıp geri kalan ganimetleri içine doldururken kendini hırsız gibi hissetti. Duraklayıp tozlukları giydi, Rapskal da bir çift seçip aynısını yaptı. Diğerleri yeni giysilere sevinirdi ve bu kadar parlak ve sağlam giysilere özellikle bayılacaklarını tahmin ediyordu. Görev bilinciyle yıpranmış giysilerini topladı ve çuvalın içine tıktırdı. Tüm bekçiler hiçbir şeyi atmamayı öğrenmişti. Kaynakları o kadar azdı ki, herhangi bir şekilde yeniden kullanılabilecek her şey değerlidir.

Ejderha banyoları hem ejderhalardan hem de sudan boştu. Oda sıcak ve hafif aydınlıktı. Rahat bir yerdi. Thymara dışarı çıkmaktan korkuyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Yüklerini omuzlarına yükleyip kış gününe çıktılar. Gökyüzü açık ve maviydi, yüzüne soğuk hava çarpıyordu. Geri kalanı sıcak kalmıştı. Işık onları kutsadı ve bir süre sessizce yürüdüler. Elderling ayakkabıları, daha önce giydiği hiçbir şeye benzemiyordu. Ayaklarına baktı ve eski botlarını bunların üzerine giymeli miydi diye düşündü. Ayakları sıcaktı ve sanki çıplak ayakla yürüyor gibiydi. Ayakkabıları mahvetmemek için dua etti.

"Sıcak giysiler olması ne güzel," dedi Rapskal. Sonra düşünceli bir şekilde ekledi, "Şehir farklı geliyor, değil mi? Uyanık."

"Öyle," diye onayladı ve daha fazla bir şey söylemedi çünkü neyin değiştiğini tam olarak söyleyemiyordu. Bu kadar aç olmasaydı, daha fazla keşif yapmak isterdi. Ama şu anda tek düşünebildiği şey yemekti ve bunun için en iyi fırsat nehir kenarındaydı.

"Sintara artık uçabildiği için senin için her şey farklı olacak," dedi Rapskal.

Kız şaşkınlıkla ona baktı ve sonra onun bakışını takip etti. Uzakta, şehrin arkasındaki tepelerin üzerinde mavi kanatlar görüldü. Ejderhası. Uçuyor ve avlanıyordu. Kız sessizce düşüncelere daldı, ama Rapskal dalmamıştı.

"Artık kendi kendine beslenebilecek ve bu da onun büyümesini sağlayacak. Heeby, istediği kadar avlanıp istediği kadar yiyebildiğinde çok hızlı büyümüşü. Bence bunun nedeni de egzersizdi. Artık ikisi de sıcak suya nasıl ulaşacaklarını biliyorlar, ne dersin? Artık eskisi gibi bir ejderha olmayacak. Ve sen de istediğin şeyi yapmak için çok daha fazla zamanın olacak."

Bu fikri kafasında oturtmaya çalıştı. "O kadar da farklı olmayacak," dedi. "Diğer ejderhaları ve bakıcıları beslemek için avlanmaya devam edeceğim."

"Ama Sintara'nın sana o kadar ihtiyacı olmayacak," diye işaret etti. Ona baktı: Böyle sıradan bir gözlem nasıl bu kadar acımasız gelebilir?

"Muhtemelen," diye kabul etti Thymara, somurtkan bir şekilde. Aniden, bir fırsatı kaçırmış gibi geldi. Ejderha ona ihtiyaç duyuyordu ve Thymara onu kazanmak için aylarca zamanı vardı. Bunun yerine kavga ettiler, birbirlerini kızdırdılar, görmezden geldiler, küçümsediler ve sonra birbirlerine hakaret ettiler. Ve şimdi Sintara, bir gecede uçmayı öğrenmiş ve artık ona ihtiyaç duymuyordu. Diğerleri gibi ejderha ve bakıcı olarak hiçbir zaman bağ kurmamışlardı. Ve artık asla kurmayacaklardı.

"Yukarı! Heeby gidiyor. Bir şeye dalıyor. Onu öldürecek, yiyecek ve muhtemelen biraz uyuduktan sonra bize geri dönecek."

Thymara uzaktaki kırmızı siluetin dalışını izledi, omzunun üzerinden Sintara'nın mavi kanatlarına baktı ama hiçbir şey görmedi. Belki de çoktan avını öldürmüş ve yemeye başlamıştı. Ejderhasıyla aralarında bunu anlayacak kadar bir bağ bile yoktu.

Nehir kıyısına ulaşmışlardı. Burası tehlikeli bir yer olabilirdi. Nehir son haliyle şehre yaklaşmış, eski rıhtımları aşındırmıştı. Aşağı yönde, sokaklar ve binalar oyulmuş ve suya doğru erozyona uğramıştı. Sığ yer yoktu ve Thymara, kenara çok yaklaşımdan çekiniyordu, çünkü neyin sağlam neyin oyulmuş olduğunu anlayamıyordu. Rapskal'ı takip etti ve o, rahat bir şekilde öncülük etti. Eski kazıkların sudan çıktığı bir yere vardılar. Burada, şehrin taş kenarı çoktan buzlu suya çökmüş ve dik ve kayalık bir kıyı oluşturmuştu. "Burada bekle," dedi Rapskal ve o da onu izlemek için çömeldi. Rapskal aşağı indi ve sonra dikkatlice çıkıntılardan çıkıntıya geçerek ilerledi, bazen durup su kenarından bir şeyleri kuşağına toplayarak slingine koydu. Bir kez arkasına baktı. "Biraz odun bulup ateş yakabilir misin?" diye sordu.

Kız, şansının yaver gideceğinden şüpheyle inleyerek ayağa kalktı. Ama Rapskal kıyıya geri dönene kadar, kız bir tane düzgün odun ve bir kol dolusu dal ve çalı toplamıştı. Rapskal, ateş yakmak için gerekli malzemeleri boynundaki kesesinde taşıyordu ve uzmanlığını göstermekten büyük mutluluk duyuyordu. O ateşi yakarken, kız onun topladıklarını karıştırdı. Tatlı su

limpetler, su yosunu ve tanımadığı bazı çift kabuklu deniz hayvanları toplamıştı. "Bunları yiyebilir miyiz?" diye sordu.

Omuz silkti. "Daha önce yedim. Hala hayattayım."

Onları ateşin hemen yanındaki ısıtılmış kaldırım taşlarının üzerinde buharda pişirdiler ve açıldıkça yediler. Lezzetli değillerdi, ama yenilebilirdi ve o anda onun için bu kadarı yeterliydi. Büyük bir yemek değildi, ama açlığını biraz olsun giderdi. Sonra ateşin yanında yan yana oturup nehri seyrettiler. Elderling elbisesi onu rahatça sıcak tutuyordu ve su üzerinde parıldayan güneş gözlerini kamaştırıyordu. Farkında olmadan Rapskal'ın omzuna yaslanmıştı ki, Rapskal ona "Ne düşünüyorsun ki bu kadar sessizsin?" diye sordu.

Ve sonra sözler ağzından döküldü. "Ya hamileysem?"

O kendinden emin bir şekilde konuştu. "Kızlar ilk seferinde hamile kalmaz. Bunu herkes bilir."

"Kızlar ilk seferinde hamile kalır ve sadece erkekler ilk seferinde olamayacağı gibi aptalca şeyler söyler. Ayrıca, dün geceki ikinci, üçüncü ve dördüncü sefer ne olacak?"

Sorusunun ciddiyetine rağmen, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Şey." Adam, kızın sözlerini dikkatle düşünür gibi yaptı. "Eğer hamileysen, beşinci ve altıncı seferin bir zararı olmaz. Hamile değilsen, o zaman muhtemelen henüz olgunlaşmamışsındır ve beşinci ve altıncı seferde hamile kalmazsın." Adam kıza döndü, gözleri neşeli ve davetkârdı.

Kız ona başını salladı. Nasıl aynı anda bu kadar çekici ve sinir bozucu olabilirdi? "Sen böyle konuşup şaka yapabilirsin," dedi kız ekşi bir sesle. "Dün gece birkaç dakika içinde yaptığın bir şeyin tüm hayatının gidişatını değiştireceğini, tüm dünyanı değiştireceğini merak etmek zorunda değilsin."

Ne zaman kolunu onun omzuna atmıştı? Onu şefkatle kendine çekti, başını çenesinin altına soktu. "Hayır," dedi, onu hiç duymadığı kadar ciddi bir sesle. "Merak etmeme gerek yok. Dün gece tüm dünyamın değiştiğini biliyorum." Alnının üstüne bir öpücük kondurdu.

"**Kendimi** çok işe yaramaz hissediyorum." Reyn, Malta'nın yanındaki güverteye çapraz bacaklı oturdu. Sözleri ve ses tonu karanlık olsa da, güzel karısının oğlunu emzirirkenki görüntüsüne hayranlıkla bakarak ona gülümsüyordu.

Reyn ona baktı. "En azından sen özgürce hareket edebilirsin."

"İkiniz için de burada kalmanız en güvenlisi. Leftrin, benim gemiden gereksiz yere çıkıp girmemi istemiyor. Sizin ve bebeğin görünmemesini istiyor." Bu sözleri daha önce de söylemişti ve ayrılmadan önce tekrar söyleyeceğinden şüphe duymuyordu. Mantık, Malta üzerinde her zaman büyük bir etkiye sahip değildi, özellikle de onun tercihleriyle uyuşmadığında. "Diğer Chalcedean seni arıyor olabilir. Arayan olmasa bile, dün gece bir bagnio'da bir adamın öldürüldüğü haberi yayıldı. Katili arıyorlar."

"Raporlarda onun Chalcedo'lu ve burada yasadışı olarak bulunduğu yazıyor mu?"

Reyn hafifçe iç çekti. "Haberlere hiç ilgi göstermiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Bunun yerine, Leftrin'in bu gemiye yükleyebileceğimiz her türlü erzak için yalvarmasına, ödünç almasına ve neredeyse çalmasına yardım etmek için elimden geleni yaptım. Tillamon, anneme olanları haber vermek için bir kuş gönderip onu endişelendirmememiz gerektiğini ısrar etti. Sanki böyle bir haber onu endişelendirmeyecekmiş gibi! Güvenli bir şekilde yola çıkana kadar hiçbir şey yapmamasını rica ettik, ama bu tavsiyeye kulak verecek mi bilmiyorum."

"Yanımıza alabilmemiz için fazladan haber kuşu aldın mı?"

"Oh, sanki bu kolaymış gibi! İyi haberci kuşlar çok değerli ve pahalıdır. Ve Lonca, kuşları uçuranlar konusunda çok titizdir. Yine de buradaki kuş bakıcısıyla pazarlık yapmayı başardım. Lonca'nın kuşlarını satamayacağını söyledi, ama kendi kuşları olduğunu ve aslında etleri için yetiştirdiğini söyledi. Görünüşe göre çok büyük oluyorlar ve uçarken o kadar hızlı değiller. Bana üzgün yaratıklar gibi geldiler, ama o sadece tüy dökme döneminde olduklarını ve yeni tüyleri çıktığında çok yakışıklı olacaklarını söyledi. Bana birkaç tane sattı ve onları nereye salarsak salalım, buraya geri uçacaklarını söyledi. Bana mesaj kapsülleri ve içine konacak parşömenler de verdi, ama hepsini kesinlikle gizli tutmam için yemin ettirdi. Böylece Kelsingra'ya vardığımızda en azından anneme orada olduğumuzu söyleyebiliriz, o da haberi Keffria ve Ronica'ya iletebilir. Ve sevgilim, bu konuda yapabileceğimin en iyisi buydu."

Malta başını salladı, sonra tüm dikkatini bebeklerine verdi. Bebek göğsünde uykuya dalmıştı. Onu sardı ve sert bir gemi battaniyesiyle iyice yastıklanmış küçük bir tahta kutuya koydu. Üstünü örterken, "Buraya gelirken, erken gelirse diye onun için bir şeyler hazırlamıştım. Acaba sen..."

"Tillamon her şeyi hallediyor. Odalarımıza geri döndü ve elinden geldiğince eşyaları birkaç kargo kutusuna koyup

tekneye taşıtacak."

"Neden bu kadar uzun sürüyor? Onu yardım edebilecek bir ejderhaya ulaşana kadar bir an bile huzur bulamayacağım."

"Bana çok daha iyi görünüyor. Gemi elinden geleni yapıyor."

"Biliyorum." Elini tahta güverteye koydu ve Tarman'ın minnettarlığını hissedip sözlerini yanlış anlamamasını umdu. "Ama onun ne yaptığını hissedebiliyorum ve bu beni korkutuyor. Reyn, o bebeğimize nefes almasını hatırlatıyor. Kalbinin atışlarını dinliyor." Kendinden emin olmak istercesine uzanıp elini bebeğinin göğsüne koydu.

Reyn sessiz kaldı, sonra sorması gereken soruyu sordu. "Ya Tarman ona hatırlatmasaydı?"

"Sanırım dururdu," dedi Malta.

Reyn güverteye kayarak onu kollarına aldı. "Artık çok uzun sürmez," dedi ve yalan söylemediğini umarak dua etti. "Yükleme biter bitmez yola çıkacağız. Kaptan Leftrin bize söz verdi."

Hareketsizce oturmuş, gemiye yüklenen malların çıkardığı gürültülü sesleri dinliyordu. Leftrin'in ona sağladığı küçük kutu gibi kabinde bir yatak vardı ve bir parçası oraya gitmeyi çok istiyordu. Ama bebek, yaşam gemisiyle bağlantısını kaybetmemek için Tarman'ın sihirli ağacının en kalın olduğu baş güvertede kalmalıydı. Malta bütün gece burada kalmıştı, diye hatırladı. "Kabin'e gidip biraz uyumak ister misin? Ben oğlumuzla burada kalırım."

Kadın başını salladı. "Belki denize açıldığımızda ve yolumuzun açık olduğunu anladığımda rahatlayabilirim. Ama henüz değil." Sonra gülümsedi. "Oğlumuz. Yüksek sesle söylemek ne kadar garip ve harika geliyor. Ama kendi adı olmalı Reyn." Uyuyan bebeğe baktı. "Güçlü bir isim. Onu hayatında taşıyacak güçlü bir isim."

"Ephron," diye önerdi Reyn hemen.

Malta'nın gözleri büyüdü. "Adını dedemin adını mı vereceksin?"

"Onun hakkında hep iyi şeyler duydum. İkinci isim olarak ne dersin?" "Bendir," diye önerdi.

"Kardeşimin adı mı? Hayatını beni azarlayarak geçirmiş, çocukken üstüme oturmuş, hatta sana aşık olduğum için benimle alay etmiş olan ağabeyimin adı mı?"

"Bendir'i beğendim," diye itiraf etti kız, gülümseyerek, ve onun yorgun yüzünde hiç beklemediği bu gülümseme için, adam başını salladı. "Ephron Bendir Khuprus. Küçük bir çocuk için büyük bir isim."

“Büyüyene kadar Phron olacak. Babamın çocukluğundaki adıydı.”

“O zaman Phron Khuprus,” dedi Reyn ve uyuyan çocuğun başını okşadı. “Yaşamak için büyük bir ismin var, ufaklık.”

Malta, kocasının elini kendi eliyle kapattı ve oğlunun küçük yüzüne gülümsedi. Sonra kısa, boğuk bir kahkaha attı.

"Ne komik?" diye sordu Reyn.

"Selden'i bebekken hatırladım. Ailede benden küçük tek çocuk oydu, bu yüzden gerçekten tanıdığım tek bebedir."

"Onu gördüğün anda sevdin mi?"

Gülümsemesi genişledi ve başını salladı. "Hayır. Hiç de değil. Onu mutfağa götürüp anneme bir fırın tepsisine tam sığdığını gösterdiğim gün annem dehşete kapılmıştı."

"HAYIR!"

"Evet. Yaptım. En azından bana defalarca öyle söylendi. Ben hatırlamıyorum. Wintrow rahip olmak için gönderildiğinde hatırlıyorum. Çünkü Selden'in onunla gidip gidemeyeceğini sormuştum."

Reyn başını salladı. "Biraz kıskandın, değil mi?"

"Birazcık değil," diye itiraf etti Malta. Gülümsemesi biraz soldu. "Ve şimdi küçük kardeşimin nerede olduğunu öğrenmek için her şeyi verirdim. Ya da en azından güvende olduğunu bilmek için."

Reyn kolunu onun omzuna doladı ve onu kendine çekti. Alnına öptü. "Selden güçlü bir çocuk. Çok şey yaşadı. Tintaglia'nın yumurtadan çıktığını izlediğimizde daha küçük bir çocuktı. Başka herhangi bir çocuk bizim durumumuz karşısında korkup ağlardı. Selden ise bu durumdan nasıl kurtulabileceğimizi bulmaya çalışmaya devam etti. Ve şimdi bir adam oldu. Artık kendine bakabilir, canım. Selden'e çok güveniyorum."

Fener ışığı onu uyandırdı. Selden gözlerini yarı açtı. Gözleri yapış yapıştı ve önündeki siluet bulanık görünüyordu. Kaba battaniyenin altından bir elini çekip gözlerini ovuşturdu. Gözleri yanıyordu. Aniden öksürdü, sonra daha fazla öksürdü. Yatağından olabildiğince uzaklaşarak ağzındaki balgamı tükürdü. Onu izleyen kişi tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Selden boğuk bir sesle konuştu. "Gördüğün şey hoşuna gitmedi, git buradan. Ya da bana düzgün davran da iyileşebileyim."

"Konuşabildiğini söylemişim."

"Bu onun gerçekten insan olduğu anlamına gelmez," dedi başka bir ses ve Selden, onu izleyen iki kişi olduğunu fark etti. Genç sesler. Bacaklarını yorganın altına daha sıkı çekti ve bunu yaparken ayak bileğindeki zincir güvertede tıkırdadı. Battaniye, omzundaki sızan yaraya yapışmıştı, onu bu gemi yolculuğuna çıkaran yara.

"Ben insanım," diye boğuk bir sesle iddia etti. "Ben insanım ve gerçekten hastayım." "O bir ejderha adam. şu pulları görmüyor musun? Demek haklıymışım ve bana bahsin

."

"Hayır! O insan olduğunu söylüyor."

"Çocuklar!" Selden sertçe konuştu, dikkatlerini kendine çekmeye çalışarak. "Hastayım. Yardıma ihtiyacım var. Sıcak yemek ya da en azından sıcak bir içecek. Başka bir battaniye. Güverteye çıkıp biraz..."

"Ben buradan gidiyorum," dedi çocuklardan biri. "Burada o şeyle konuştuğumuzu biri öğrenirse başımız belaya girer."

"Lütfen, gitme!" diye bağırdı Selden, ama çocuklardan biri çoktan kaçmıştı, çıplak ayakları karanlık ambarın içinde patır patır sesler çıkararak uzaklaşıyordu. Selden'ı bir öksürük krizi daha sardı. Ciğerlerindeki bıçak gibi saplanan acıya karşı kıvrıldı. Sonunda sakinleşip gözyaşlarını sildiğinde, gençlerden birinin hâlâ orada durduğunu görünce şaşırdı. Gözlerini ovuşturdu, ama fenerin parlaklığı ve yapışkan sıvı, çocuğun silüetini hâlâ bulanıklaştırıyordu. "Adın ne?" diye sordu.

Çocuk başını eğdi, solgun saçları gözlerinin üzerine dağınık bir şekilde düştü. "Uh... Söylenem. Sen bir iblis olabilirsin. Diğerleri öyle söyledi. Bir iblise asla adını söylememelisin."

"Ben şeytan değilim," dedi Selden yorgun bir sesle. "Ben insanım. Tıpkı senin gibi. Bak. Bana yardım edebilir misin? En azından nerede olduğumuzu, nereye götürüldüğümü söyleyebilir misin?"

"*Windgirl* gemisindesin. Chalced'e gidiyoruz. Chalced şehri, Chalced'in başkenti. Orada ineceksin. Yeni sahibin, yol boyunca hiç durmadan oraya gitmemiz için çok para ödedi."

"Ben köle değilim. Sahibim yok. Köleliğe inanmıyorum."

Çocuk şüpheci bir ses çıkardı. "Ama buradasın, güverteye zincirlenmişsin. İnançlarının pek önemi yok gibi görünüyor." Bir an durup düşündü, belki de kendi durumunu düşünüyordu. Sonra, "Hey. Hey. Eğer insansan, neden böyle görünüyorsun? Neden vücudun pullarla kaplı?"

Selden battaniyesini kendine doğru çekti. Yerdeki en temiz samanı alıp bir yığın haline getirmiş, üzerine uzanıp battaniyeyi üstüne örtmüştü. Bir süreliğine, ağrıyan vücudunu güvertteki sert tahtalardan korumuştı. Ama battaniye, huzursuz uykusunda altında sıkışıp kaymıştı. Altında soğuk, kıymıklarla dolu güverteyi hissedebiliyordu. Altındaki soğuk tahtalar kendi kanının ısınıp emdiğinden, üstündeki battaniye pek işe yaramıyordu. Çocuğun yardımına ihtiyacı vardı. Sessizce konuştu. "Bir ejderha beni arkadaşı yaptı. Adı Tintaglia. Gördüğün gibi beni değiştirdi. Beni kendisi için özel kılmak için."

"Eğer bir ejderha arkadaşın varsa, nasıl köle olarak kaçırıldın? Ejderhan seni neden kurtarmadı?"

Çocuk birkaç adım yaklaşmıştı. Yıpranmış giysileri ve dağınık saçlarından, Selden onun denizcilerin en alt tabakasına ait olduğunu düşündü. Muhtemelen son limanda sokak çocuklarından alınmış, gemide tayfa olarak çalıştırılmak üzere eğitilmeye başlanmıştı.

"Beni ejderha gönderdi. Kendisinin türünün son örneği olduğundan korkuyordu, çünkü gördüğü diğer ejderhalar zayıf ve hastalıklıydı. Ben de Bingtown'dan, arkadaşım sandığım bir grup insanla yola çıktım. Tintaglia benden uzaklara gidip diğer ejderhalar hakkında haber almamı istedi. Bir süre bunu yaptım. Birçok yere gittim. Her şey yolunda gitti, insanlar beni ve ejderhamla ilgili hikayelerimi dinledi. Ama başka ejderhalardan haber alamadım. Sonra param bitmeye başladı. Ve arkadaşlarımla sahtekar olduğu ortaya çıktı."

Çocuğun hikâyeye kapıldığını gördü. Bir an durdu. "Bana sıcak bir içecek getir, sana tüm hikâyeyi anlatayım," dedi. Kendisi hatırlamak istemiyordu. Bir tavernada onu uyuşturmuşlardı, muhtemelen bir şey içkisine katmışlardı. Bir vagonda uyandığında, üzerine bir branda örtülmüş, bilekleri arkada bağlanmıştı. Birkaç gün sonra, "Ejderha Adam" olarak sergilenmeye başlandı. Kaç ay önceydi? Bir yıl mı? Bir yıldan fazla mı? Bir süre günleri saymaya çalıştı. İlk ateşli döneminde saymayı bıraktı ve bunun yararsız olduğunu anladı.

Çocuk huzursuzca kıpırdadı ve karanlığa doğru baktı. "Burada seni izlediğimi biri öğrenirse dayak yerim. Sana bir şey getirirsem iki kat dayak yerim. Ayrıca kendime sıcak bir içecek bile alamıyorum, mutfaktan çıkarmak ne haklı var. Ben ve diğer güverte çocukları mutfağa girip yemek yememiz yasak." Çocuk kirli yanağını kaşıdı.

Selden'den uzaklaştı. "Üzgünüm," diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi. Uzaklaşırken fener sallandı ve uzayan gölgeler oluşturdu.

"Lütfen," dedi Selden, sonra "LÜTFEN!" diye bağırdı. Çığlığıyla çocuk kaçtı, fener koşarken çılgınca sallanıyordu. Etrafındaki karanlık daha da koyulaştı ve sonra yine tam bir karanlık oldu. Çocuk gitmişti. Onunla birlikte tüm umutlar da gitmişti. Geri dönmeyecekti. Dayak tehdidi, hikayenin cazibesinden daha güçlüydü. "Ben bir iblis olduğumu söylemeliydim," diye mırıldandı kendi kendine. "Bana battaniye ve sıcak yemek getirmezsse onu lanetleyeceğimi söylemeliydim."

Lanetler ve tehditler. Bu dünyada işe yarayan şey buydu.

Leftrin için hiçbir şey yolunda gitmiyordu. İnsanlar çok meraklıydı, her fırsatta ona çok fazla soru soruyorlardı. Tüccarlar, Khuprus'un kredi limitini neden bu kadar serbestçe kullandığını bilmek istiyorlardı. O da, henüz açıklayamayacağı bir ortaklığa doğru ilerlediklerini söylemişti. O kadarını bile söylemek istemiyordu, ama Reyn ve kız kardeşi bu kadar büyük miktarda malzeme alımını onaylamış olabilmeleri için bunun inandırıcı olması gerekiyordu. Tillamon dedikoducuların saldırılarına maruz kalıyordu ama bununla iyi başa çıkıyordu. Peçesini en iyi şekilde kullanarak istediği kişileri görmezden geliyordu. Khuprus'un gizemli "keşif gezisi"ne olan ilgisi, genç tüccarlardan en az üç tane daha finansal destek teklifi gelmesine neden olmuştu. Leftrin, Tillamon'un anlaşmanın hem özel hem de gizli olması gerektiğini belirttiğini söyleyerek, teklifleri büyük bir isteksizlikle reddetti. Şimdi bundan pişmanlık duyuyordu, çünkü bu, merakı ateşli bir noktaya getirmiş gibi görünüyordu. Trehaug'dan iki tüccar aceleyle gelmiş ve onunla acilen görüşmek istemişti. O, üç gün sonraya randevu ayarladı, çünkü o zamana kadar gitmeyi planladığını çok iyi biliyordu.

Daha da kötüsü, Konsey'den gelen mesajlardı. Kış ışığı Rain Wild Nehri'ne vurur vurmaz gelmeye başlamışlardı. İlki, orijinal sözleşmedeki "belirsiz" ifadelerin ve sözleşmenin "genel amacından ortaya çıkan" "açık ve gerçek niyetinin" tartışılması için bir toplantı öneriyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Fırsatını bulurlarsa, sözleşmeyi kendi çıkarlarına göre yeniden yorumlayacak ve onu korkutarak uymaya zorlayacaklardı. Nehrin haritalarını istiyorlardı ve orada ne bulduğunu bilmek istiyorlardı. İkisini de ondan alamayacaklardı.

Gün geçtikçe ve o gemiyi yüklemeye devam ettikçe, daha fazla soru ve talep birikiyordu. Bu malları neden bu kadar aceleyle istiyordu? Bazi

Bazı durumlarda, diğer müşterilerin sipariş ettiği malların kendi gemisine yönlendirilmesi için iki katı para ödemişti. Bu heyecan verici bir düşmanlık ve merak karışımıydı. Kendi akrabaları, özellikle de kardeşi, sorularıyla onu rahatsız ediyordu. Neden ziyarete gelmemişti? Skelly neden ailesiyle vakit geçirmeye gelmemişti? Nişabını da ziyaret etmeliydi. Leftrin'in onu bir süre güverte tayfası olarak çalıştırıp evlendirmesi gereken yaşa yaklaşıyordu. Bir yıl kadar sonra, yeni kocasıyla birlikte Tarman'a taşınmaları ve geminin rutin işlerini öğrenmeleri bekleniyordu. Böylece Skelly gemiyi miras aldığı anda, kocası gemiyi yönetmesine yardım edecek kadar yetkin olacaktı. O soruya cevap vermemişti. Alise, Hest'ten kurtulduğunda onunla evlenip kendi varisini elde etmek niyetinde olduğunu kardeşine mektupla söyleyemezdi. Kardeşine ve yengesine, kızlarının şu anda hızla Elderling'e dönüşen bir ejderha bakıcısına çok aşık olduğunu ve nişanlısının, onun artık geminin ilk varisi olmadığını öğrendiğinde evlilik anlaşmasını bozacağını umduğunu söylediğini söylemek istemiyordu. Tabii ki nişanlısı ona sorduğunda.

Tüm bu karmaşık durumu düşünmek bile Leftrin'in başını ağrıtıyordu. Üstelik yükler çok hızlı bir şekilde gemiye yükleniyordu ve Hennesey ile Swarge, yükleri en iyi şekilde istiflemek için tartışmaya başlamıştı. Konsey'den arka arkaya gelen bildirimlerde, Konsey ile görüşmeye gelmesi emrediliyordu. Ardından, "Cassarick Tüccarlar Konseyi'nin hak sahibi olduğu belgeler ve haritalar"ın elinde olabileceği gerekçesiyle, Konsey'in izni olmadan ayrılmasının yasaklandığı bildirildi. O, bir kez daha dişlerini sıktı ve kuryeye cevap vermeden onu gönderdi. Trehaug Konseyi'nden gelen bir başka mektup, Trehaug'dan bir temsilci gelip çıkarlarının adil bir şekilde dikkate alınacağından emin olana kadar Cassarick Konseyi'ne hiçbir belgeyi teslim etme hakkı olmadığını iddia ettiğinde, kuryeye yüklü bir bahşış verdi, mektubu denize attı ve Hennesey'in yanına gitti.

"Rıhtımdaki yük, gelecek olanların hepsi mi?"

Hennesey, işinin başından alıkonulduğu için neredeyse hırladı, ama kemerindeki deri tüpün içinden rulo halindeki manifesto çıkardı ve açtı. Gözlerini hızla üzerinde gezdirdi. "Tillamon Khuprus'un gönderdiği sandıklar az önce yüklendi ve o da hemen ardından gemiye bindi. Bana kalırsa iki tüccar henüz teslimatını yapmamış. Hayır, bir tane eksik, Lowson'dan gelen sevkiyat geliyor

geliyor, buna sevindim. Orada lamba yağı ve altı kat ağır kanvas olmalı, yedek kürekleri saymıyorum bile."

"Başka ne teslim edilecek?"

"Oh, Contority'nin River Supplies'tan gelen karışık bir paket." "Olmazsa olmaz bir şey var mı?"

Hennesey kaşlarını kaldırdı ve manifesto listesini daha dikkatli bir şekilde inceledi. "Bellin hiçbir şeyi geride bırakmaktan hoşlanmayacaktır. Bir bakalım. Daha fazla çay. Biraz var ama Bellin daha fazla lazım olduğunu söyledi. Balık kancası. Daha fazla battaniye. İki yay ve birkaç düzine ok. Daha fazla tütün ve kahve. Bunlar olmadan kimse mutlu olmaz. Ve..."

"Lowson'dan yüklemeyi bitirmeden buraya varırlarsa, yüklemeye devam et. Burada yoksa, boş ver. Bunca zamandır idare ettik, kışın geri kalanında da idare ederiz. Rıhtım boşalır boşalmaz yola çıkıyoruz."

"Bunu sessizce yapmak için çok geç olabilir."

Leftrin başını çevirip Hennesey'in bakışını takip etti. Cassarick birçok yönden hala genç ve ham bir yerleşim yeri ve polis teşkilatı da bunu yansıtıyordu. Şehir muhafızı olmak geçici bir meslek olarak görülüyordu, daha karlı bir iş bulamadığı ya da daha iyi bir iş bulmak için gerekli beceri veya itibara sahip olmadığı için seçilen bir meslek. Rıhtımda düzensiz bir şekilde hareket eden muhafızlar da bunu yansıtıyordu. Yeşil pantolonları ve tunikleri ayırt edilebilen beş kişi vardı. İki çok genç görünüyordu ve telaşlıydı. Adamlardan biri, şişkin göbeği ve elinde bir mızrağı olan yaşlı biriydi. Hiçbiri şu anki görevlerinden memnun görünmüyordu ya da hareketli rıhtımlara ve üzerindeki trafiğe pek aşina değildi.

"Yüklemeyi bitirin ve benim emrimle yola çıkmaya hazır olun. Tarman, eski dostum, ihtiyacımız olursa yardım etmeye hazır ol."

Muhafızların arkasında Tüccar Polsk ve başka bir Konsey üyesi geliyordu. Polsk bir evrak çantası taşıyordu. Aceleyle yürürken nefes nefese kalmıştı. Leftrin güverteden ayrılmadı, ancak yaklaşan heyeti karşılamak için mümkün olduğunca kış tarafına doğru ilerledi. Muhtemelen durup ona bakacak ve konuşacaklardı, bu da mürettebatına yükü gemiye yüklemek için birkaç dakika daha kazanmasını sağlayacaktı. Skelly'nin yanından geçerken alçak sesle sordu: "Tüm mürettebat ve yolcular gemide mi?"

"Big Eider hariç. Ama o da rıhtımda yüklemeye yardım ediyor ve anında güverteye atlayabilir."

"İyi. Hazır olun. Yolcuları uyarın."

"Efendim." Güverteye doğru koşarak uzaklaştı.

Leftrin yüzüne hissetmediği bir gülümseme takındı ve başparmaklarını kemerine sokarak kış tarafına doğru yavaşça yürüdü. Umduğu gibi, muhafızlar onu görünce hızla durdular ve ona bakmak için yarım daire şeklinde toplandılar. Onlara bakarak, konuşmadan, hafif meraklı bir ifadeyle baktı. Tüccar Polsk aceleyle yanlarına geldiğinde, bakışlarını ona çevirdi ama konuşmadı, bu yüzleşmenin tonunu belirleme görevini ona bıraktı.

Kadının nefesi kesilmişti ve sözleri pek güçsüz çıkıyordu. "Kaptan Leftrin, Tüccarlar Konseyi'nin size gönderdiği mektuplara cevap vermediniz."

Onun suçlamasına şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Şey, hayır, sanırım cevap vermedim. Ama bugün oldukça meşguldüm ve Konsey ile bir toplantı ayarlamadan önce programımı kontrol etmenin en iyisi olacağını düşündüm. Herkes benim zamanımı istiyor gibi görünüyor." Kafasını eğdi ve zihninde bir hesaplama yapar gibi göründü. "Altı gün sonra akşamüstü bir toplantı Konsey için uygun olur mu?" Ön kollarını korkuluğa dayadı ve konuşurken onlara baktı. Tamamen makul ve cana yakın bir tavrıydı.

Polsk, yükleme işleminin devam ettiği rıhtıma baktı. "Gidiş için hazırlık yapıyorsunuz galiba!"

Kadının ilgilendiği yöne baktı. "Sadece erzaklarımızı yüklüyoruz, Tüccar Polsk. Bir gemiyi yüklemek zaman alır, bilirsiniz; kargo envanteri çıkarılmalı ve geminin dengesi ayarlanmalı. Acele edilecek iş değil. Nehir adamları her boş dakikayı en iyi şekilde değerlendirmeyi öğrenir, bilirsiniz. Aramızda kalsın, mürettebatını her zaman meşgul eden kaptan akıllı kaptandır. Aksi takdirde, ne tür yaramazlıklar yapacaklarını bilemezsiniz. Tavernada kavga, sarhoşluk, falan filan. Denizcileri bilirsiniz." Ona komplo kurar gibi sırtıttı ve kadının yüzünde bir anlık tereddüt gördü. Buraya asılsız bir söylenti yüzünden mi gönderilmişti? Konsey aşırı tepki gösterip onu aptal durumuna düşürmüş müydü?

"Şey, Kaptan Leftrin, belki bizim tarafımızdan şüpheli görünebilir, ama sizinle işimizin bitmediğini bilmenizi istedik. Keşif gezisinin bulgularının tam raporunu sizden almadan gitmenizi istemiyoruz."

"Peki, Tüccar Polsk, Konsey bana ücretimi ödemeyi reddettiği için, işimizin bittiğini kesinlikle düşünmüyorum! Umarım Konsey, beni aşağılayıp, nehirde hayatımızı tehlikeye atmamıza rağmen,

bizi göndermeyi düşünmemiştir umarım! Adalet adalettir, ve biz de ücretimizi almaya hakkımız var! Konsey'e durumu düşünmesi için bir veya üç gün süre vermeye hazırım, ama akşamki toplantı tüm taraflar için uygunsa, paramın masaya konmasını beklerim. Her sözleşmenin iki tarafı vardır. Konsey de kendi payına düşeni yapmaya hazır olmalı.”

Omuzlarının gevşediğini gördü. Bu pazarlıktı, her Tüccar'ın anladığı bir şeydi. "Adil olan adildir, Kaptan Leftrin, ve bunu Cassarick Tüccarlar Konseyi'nden daha iyi kimse bilemez! Son seferinizden beklediğimiz her şeyi bize teslim eder etmez, ücretinizin ödenmesi konusunda görüşmekten memnuniyet duyarız. Ayrıca, seyir defterlerinizi incelemek ve kopyalamak, ayrıca şüphesiz sizin hazırladığınız nehir haritalarının kopyalarını almak istediğimizi açıkça belirtmek isterim. Sizin için bir avcı tuttuğumuzu hatırlayacaksınız, adı Jess Torkef. O, keşif gezisi için avlanacaktı, ama aynı zamanda olayları kaydetmek ve Konsey için haritalar tutmakla da görevliydi. Onun ölümünü duyduğumuz için üzgünüz ve onun bir hain olduğu yönündeki suçlamalarınızı duyduğumuzda şok olduk, ama aynı zamanda bu belgelerin ve diğer kişisel eşyalarının bize teslim edilmesini talep etme hakkımız olduğunu da biliyoruz."

Leftrin rıhtıma yan gözle baktı. Son yük gemisine yükleniyordu. Big Eider de yakında onu takip edecekti. "Onun 'ölümü'ne üzüldüğünüzü söyleyemem. Notlar ve haritalar konusunda onunla ne tür özel anlaşmalar yaptığınızı bilmiyorum, ancak açıkça söylemeliyim ki, onun kâr için ejderhaları öldürmek ve belki de Chalced ile bir anlaşma yapmak gibi başka 'özel anlaşmaları' olduğunu düşünüyorum. Her halükarda, o öldü ve gitti, ve tek nemden geçen dalga, bağlanmamış her şeyi alıp götürdü. Bu yüzden, onun adına sözleşmesini yerine getirmekle yükümlü olsam bile, ki elbette değilim, bunu yapamazdım. O adamı size öneren kişiyi çok iyi araştırmanızı öneririm. Jess Torkef bir hain ve onu benim gemime bindiren kişi bunu kötü niyetle yaptı.

Eider'in güverteye iniş sesini duydu. Leftrin başını çevirip dirseğinin yanında beliren Skelly'ye gülümsedi. "Çekin halatları," dedi sohbet eder gibi bir sesle ve sonra tekrar rıhtımdaki heyete dönerek, "Geri çekilin," diye önerdi. "Mavna yükleme için yeniden konumlandırılmalı. Bir dakika sürmez."

Polsk'un yanındaki Konsey üyesi tısladı: "Gidiyor!" Sonra muhafızlara bağırdı: "Bağlarını çözmelerine izin vermeyin! Bağlama halatlarını tutun, kaçmalarına izin vermeyin."

"Gerekirse halatları bırakın," dedi Leftrin endişelenmeden. Ön halatlar çoktan gemiye dolanmıştı ve Swarge dümen kolundaydı. Mızraklı muhafız, kış halatını korumak için öne çıkmıştı. Big Eider omuz silkti, bu israfı görünce başını salladı ve eğilip Tarman'ın kelepçesinden demir halatını çözdü. Halatı denize attı ve Tarman serbest kaldı. "Sırıklara!" diye bağırdı Swarge ve mürettebat tek bir akıl gibi hareket etti.

"Tarman?" Leftrin sessizce yalvardı ve canlı gemi, görünmeyen ama güçlü bir tekmeyle yanıt verdi. Leftrin, korkuluğa tutunmuş olduğu için memnun oldu. Big Eider, mavnanın ileriye doğru fırlamasıyla şaşkınlık içinde bir çığlık attı ve yana doğru sendeledi. İzleyen muhafızların hayret dolu çığlıkları hem tatmin edici hem de endişe vericiydi. Leftrin, modifiye ettiği yaşam gemisinin yetenekleriyle gurur duyuyordu, ancak Tarman'ın farklılıklarını genellikle gizli tutmaya özen gösteriyordu. Büyücü ağacının gerçek kökeni ortaya çıktığından beri, insanlar tarafından kullanılması sadece hoş karşılanmamakla kalmamış, Tintaglia tarafından yasaklanmıştı. Nehirde eşlik ettiği ejderhaların Tarman'ı kabul etmesi, Mercor'un hoşgörüsüne bağlamıştı. Bunun herkes tarafından bilinmesini hiç istemiyordu. "Yeter, gemi," diye fısıldadı ve Tarman kürek çekmeye devam etse de, bunu dikkatlice yaptı, sadece mürettebatının doğaüstü yetenekli değil, olağanüstü yetenekli olduğunu gösterecek kadar.

"Takipçilerimiz var, Kaptan," diye seslendi Hennesey.

Leftrin dönüp baktı ve küfretti. İkinci kaptan haklıydı. Ya Konsey, Şehir Muhafızlarının bu görevi yerine getiremeyeceğine inanmamıştı ya da birkaç küçük tekne sahibi, *Tarman'ı* takip etmenin kendilerine gerçek bir ganimet getirebileceğine karar vermişti. Tüccar şehirlerinde dedikoduların yayılma şekli göz önüne alındığında, Leftrin, daha küçük tüccarların Tarman'ın Kelsingra'yı bulduğunu ama yerini açıklamadığını duymuş olmalarına şaşırmadı. Şüphesiz, o yerini ele verene kadar onu ısrarla takip etmeyi planlıyorlardı. Ve o da onların başarısız olacağından emindi. Sırıttı. "Onlardan uzak durun ama gerek yok..."

Sözlerini bitirmeye vakti olmadı. Tarman işi kendi eline aldı. Bu sefer nehir yüzeyini dalgalandıran ve küçük tekneleri şiddetle sallayan ayakları değil, gizli kuyruğunun stratejik bir vuruşuydu.

Onun ardından. Bir an için, gri nehir suyunun hemen altında hareket eden kuyruğu görüldü. Sonra, daha küçük gemiler onun yarattığı dalgalardan kaçmaya çalışırken, yaşam gemisi ileriye fırladı. Bazıları bunu başaramadı ve Leftrin sempatiyle yüzünü buruşturdu. Sudan çıkarken bazı denizciler yanıklar alacaktı.

Hızın artması, Tarman'ın mürettebatını neredeyse ayaklarından yere düşürdü. Nehrin yukarısına doğru ok gibi fırladı ve tüm tanıkların hayret dolu çığlıkları Leftrin'i irkiltti. Artık bunu inkar etmek imkansızdı; bazıları çok çabuk anlayacaktı. Neyse ki, o ve Tarman ilkbaharın sonlarına kadar Rain Wild şehirlerinden hiçbirine dönmeyi planlamıyorlardı. Belki o zamana kadar söylentiler ve spekülasyonlar yatışırdı.

Ancak Tarman akıntıya karşı istikrarlı bir şekilde ilerlerken, küçük teknelerden oluşan filonun geri kalanı hala onun izinden gitmeye çalışıyordu. Hennesey ona danışmak için yanına geldi. "Sence bize binmeye çalışacaklar mı?"

Leftrin başını salladı. "Şu anda bize yetişmek için ellerinden gelen tek şey bu. Karanlık çöktüğünde ise kör olacaklar. Geceyi orada geçirmek zorunda kalacaklar. Biz kalmayacağız."

"Tarman karanlıkta nehirde yolunu bulabilir mi sence?" Leftrin ona gülümsedi. "Hiç şüphem yok."

"Demek yine yeni bir maceraya atılıyoruz," dedi Malta. Sesi titriyordu. Boğazını temizleyerek başka bir şey olmuş gibi yaptı ama Reyn kolunu onun omzuna attı.

"Belki de öyleyiz, canım. Ama bu sefer birlikteyiz. Üçümüz de." Tillamon, kanvas kapakçığı kaldırıp onların yanına geçmek için eğilirken küçük bir ses çıkardı. "Beni de sayarsanız dört," dedi. ve gözlerinde Malta'nın anlayamadığı bir ışık vardı.

"Korkmuyor musun?" diye sordu yengesi. "Nereye gittiğimizi veya ne kadar uzağa gideceğimizi bilmiyoruz. Kaptan Leftrin, önümüzdeki günlerde zorluklar ve soğuk olacağını söyledi. Evimizi kim bilir ne kadar süreliğine terk ediyoruz. Ama sen gülümsüyorsun?"

Tillamon yüksek sesle güldü ve duvağını geri attı. En son ne zaman biri o gülümsemeyi görmüştü? Çenesinin kenarındaki sarkık uzantılar gülümsemeyle titredi. "Tabii ki korkuyorum! Ve neye doğru gittiğimizi hiç bilmiyorum. Ama Malta, ben hayattayım! Kendi başıma dünyaya açılıyorum. Reyn'in bana anlattığına göre, bir şehre ve küçük bir koloniye gidiyorum. Orada artık peçe takmak zorunda kalmayacağım ve

mırıldanmalar duymayacağım. Evimi terk mi ediyorum? Belki annemi terk ediyorum, ama onun anlayacağını düşünüyorum. Ve evimi terk etmekten çok, evime doğru gidiyormuşum gibi hissediyorum."

Ephron'un kutu yatağının yanındaki güverteye oturdu ve uyanmakta olan bebeğe şefkatle gülümsedi. "Onu tutabilir miyim?" diye sordu heyecanla.

Heeby onları nehrin karşısına taşırken güneş tepeye doğru hızla batıyordu. Rüzgâr, akşam gökyüzünü bulutlarla dolduruyordu ve nemli esinti Thymara'nın yüzünü okşadı, ama sadece yanakları soğuktan yanıyordu. Pullu Elderling ayakkabılarıyla kaplı ayakları ve baldırları bile sıcaktı. Ayakkabılarının kumaşı, Heeby'nin pürüzsüz yanlarına daha sıkı sarılmasına yardımcı oluyor gibiydi. Rapskal'ın Elderling giysisinin kenarlarına sıkıca tutunmuş, aralarında yağmaladıkları eserlerin bulunduğu sırt çantası sıkışmıştı. Rüzgârın sert öpücüğüne karşı başını eğdi ve alnını Rapskal'ın sırtına dayadı. Korkusunu bastırdı ve gözlerini ve düşüncelerini, arkadaşlarına götürdükleri rahatlığa odakladı. Her bekçinin kendine uygun bir elbise, tunik veya pantolon bulabileceğinden şüpheliydi, ama yeteri kadar kişi, yıpranmış giysilerini Elderling kıyafetleri bulamayanlarla cömertçe paylaşarak fayda sağlayabilirdi. Bu gece, onun ve Rapskal sayesinde herkes biraz daha rahat olacaktı.

Sanki aklını okuyabiliyormuş gibi, Rapskal omzunun üzerinden seslendi: "Alise'nin bundan hoşlanmayacağını biliyorsun. Her şeyi olduğu gibi bırakmamız gerektiğini, taşınmadan önce kayıt etmesi için söyleyecektir. Hatta her şeyi eski yerine koymamızı isteyebilir."

"Onunla konuşurum," dedi Thymara kendinden emin bir şekilde. Yaş farklarına rağmen, Alise ve o arkadaştı. Başlangıçta yaşlı kadının yanında kendini garip hissetmişti, ama Alise'nin avcılık ve balıkçılık becerilerine duyduğu hayranlık onu kazanmıştı. Thymara, şimdi geri götürdükleri el değmemiş Elderling eşyalarına nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Alise'in bunları bekçilere vermekle en iyi şekilde kullanacaklarına katılacağını sanmıyordu. Ama kendisi de Trehaug harabelerinden bulduğu bir Elderling giysisi giyyordu. Bekçilere aynı konforu yasaklayacak kadar ikiyüzlü olamazdı.

"Bizi bekliyorlar!" Rapskal rüzgârın sesini bastırarak yüksek sesle konuştu.

"Bak!"

Kafasını kaldırıp gözlerini kısarak aşağıya baktı. Evet, bekçiler nehir kıyısında toplanıyordu ve hatta birkaç ejderha da aşağıya doğru yürüyerek geliyordu. Altın Mercor çoktan oradaydı. Kafasını kaldırmış, onlara bakıyordu. "Bizim için endişelenmiş olmalılar!" diye Rapskal'a seslendi.

"Aptallar. Biz kendimize bakabiliriz," dedi Rapskal gururla. Onu diğerlerinden ayırması onu rahatsız etti. Sanki önemli bir şeyin değiştiğini düşünüyor gibiydi. Değişmiş miydi? Dün geceyi, onu seçtiğinin bir göstergesi olarak mı algılamıştı? Seçmiş miydi?

Hayır, diye cevapladı kendine kesin bir şekilde. Onunla çiftleşmişti, ama hepsi bu kadardı. Bu, ona karşı bir bağlılık değil, bir anlık dürtüyle yaptığı bir şeydi. Uzun vadeli bir karar değildi.

Toplanan bekçilerin etrafında daireler çizerken ve Heeby zaferle böğürerek yere doğru uzun bir süzölmeye başlarken, Thymara onun da bunu kendisi kadar net bir şekilde anladığını merak etti.

Tats, daireler çizen kırmızı ejderhaya baktı. Yağmur ve rüzgâr gözlerini kör etmeye çalışıyordu, ama gözlerini kısarak aldatılmadığını anladı. Heeby'de bir şey değişmişti. Kanatları daha orantılı, uçuşu daha emin görünüyordu. Ve bulutlu günün loş ışığında bile parıldıyor ve ışıldıyordu. Yaklaştıkça, sırtındaki iki biniciyi ayırt edebildi. Rahatlama ve kıskançlık iç içe geçti. Thymara güvendeydi, ama Rapskal'la birlikteydi. Sonra bir güneş ışığı onları vurdu ve biniciler, üzerinde durdukları ejderha kadar parıldadılar.

"Onlar ne giyiyorlar?" diye yüksek sesle merak etti.

"Sintara nerede? Neden onlarla birlikte dönmüyor?" Alise ona ve diğer izleyicilere katılmış ve onun sorusuna kendi sorusuyla cevap vermişti.

"Sintara avlanıyor." Bu söz Mercor'dan geldi. Altın ejderha ve bakıcısı Sylve gökyüzüne baktılar. "Kanatlarını ve gücünü buldu. Artık kendi başına avlanabildiği için Thymara'ya o kadar bağımlı olmayacak."

"Bu da Thymara'nın geri kalanımızı beslemeye yardımcı olabileceği anlamına geliyor," dedi mavi-siyah Kalo sert bir şekilde.

"Senin bir koruyucun var ve koruyucun bir avcı. Fazladan ilgiye ihtiyacın olmamalı." Sestican grubun içine girdi. Kalo kadar iri değildi, ama genellikle daha iri erkekleri kışkırtmaya niyetli görünüyordu.

Tats, Kalo cevap veremedi araya girdi: "Biz koruyucular, hepiniz için et sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Yine de hepimiz açız." Kalo'nun bakışları kızıl ejderhadan ayrılmadı. Heeby artık daha yakındaydı, iniş yapmadan önce alçaktan daireler çiziyordu. Onun inişleri her zaman heyecan vericiydi. Tats, bunların bir ejderhanın nasıl iniş yapması gerektiğine dair atalarından kalma bir hafızadan çok, deneme yanılma sonucu olduğunu düşünüyordu. Bu sefer de durum farklı değildi. Alçaktan bir daire çizerek rüzgara karşı uçtu ve hızını kesti. Uzun bir nehir kıyısı şeridi seçmişti ve herkes onun yolundan çekilmeyi iyi biliyordu. Kanatlarını genişçe açtı ve geriye yaslandı. Bacakları vücuduna ve kuyruğuna hizalı bir şekilde düzgünce bükülmüştü; şimdi ise aniden bacaklarını açtı. Arka ayakları yere değdi, birkaç sendeleyerek adım attı ve sonra ön ayakları üzerine düşerek kayarak durdu, kuyruğu tutunmak için çırpınıyordu. Rapskal her şeyi soğukkanlılıkla karşıladı, ama Thymara ona sıkıca sarıldı, yüzünü sırtına sakladı. Hareket etmedikleri anda, Heeby'nin omzundan aşağı kaymaya başladı.

Tats tüm kalbiyle ileri atılıp onu kollarına almak istedi. Ama yapmadı. Böyle bir harekete onun hoş karşılayacağından emin değildi.

"Elderling kıyafetleri giymişler!" Alise'nin ağzından hayret ve dehşet karışımı bir ses çıktı. Rapskal, Thymara'nın yanına kayarken, Tats diğer bekçilerden hayret dolu çığlıklar ve dağınık kahkahalar duydu. Parlak renkler bir erkeğin üzerinde gülünç duruyordu; Tats'ın ilk tepkisi bu oldu. Ama sonra Rapskal hepsine gösterişli bir reverans yapınca, bu kıyafetler birdenbire onun uzun ve ince vücuduna yakışır hale geldi, hatta zarif bile göründü. Bu kıyafetler bir Elderling'e yakışırdı, Rapskal'ın kendisi kadar renklidi. Tats onu son gördüğünden beri daha da kırmızı mı olmuştu?

Bakışlarını Thymara'ya çevirdi ve ilk izleniminin doğru olduğunu anladı. Bir gecede değişmişti ve bu sadece giydiği elbiseyle sınırlı değildi. Yüzündeki mavimsi tonlu pullar artık gümüş izleri olan indigo rengine dönüşmüştü. Karşılama çemberine bakınıyordu ve bakışları Tats'a geldiğinde gözleri buluştu. Ve Tats anladı. Kız ondan başka yere baktı.

Kulaklarında bir uğultu duydu ve vücudu titredi. Rüzgarda, yere devrilmek üzere olan bir ağaç gibi sallandığını hissetti. Biliyordu, ama bunun doğru olabileceğine inanamıyordu. Kendini Rapskal'a vermişti. All the years they had known each other, the

arkadaşlıklarının birikmiş yakınlığı ve son birkaç aydır ona yaptığı çaresiz kurlar, onun için hiçbir anlam ifade etmemişti. O, Rapskal'ı ona tercih etmişti. Düşüncelerini, vücutlarının birbirine dolandığı hayallerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Rapskal'ı ilk öpenin o olup olmadığını merak etmek istemiyordu, tutkuyla birbirlerine atıldıklarını ya da daha kötüsü, yavaş ve lezzetli gecikmelerle bir araya geldiklerini hayal etmek istemiyordu.

Heeby, toplanan bekçiler ve diğer ejderhaları görmezden gelerek nehre inip su içmek için uzaklaştı, ancak Tats olduğu yerde donakalmış, hareketsiz bir şekilde bakakaldı. Diğer bekçiler ikiliyi sorularla boğmak için ileri atıldılar.

"Dün gece şehirde ne oldu?"

"Sokaklarda yangın mı çıktı? Her yerde ışıklar gördük!"

"Sintara nerede? Artık gerçekten uçabiliyor mu?"

"Sintara neden dönmedi?"

"O kıyafetleri nereden buldunuz?"

Sorular yağmur gibi yağdı ve Rapskal ile Thymara aynı anda konuşmaya başladı. Tats, Thymara'nın aralarında taşıdığı bir bohçayı açıp tunikler, elbiseler, pantolonlar ve ayakkabılar çıkarmaya başladığını izledi. Yağmurun şiddetini arttırdığı ve rüzgârın şiddetlendiği fark edilmiyordu. Thymara, elinden geldiğince hızlı bir şekilde giysileri dağıtıyordu ve bekçiler heyecan ve sevinçle bağırıyorlardı. Herkes coşku içindeyken, Alise aniden sesini yükselterek bağırdı: "Durun! Onları çekip durmayın ve bu kadar sert davranmayın! Hemen yere bırakın!" Heyecanlı konuşmalar kesildi ve tüm gözler, bekçilerin oluşturduğu kalabalığa doğru aniden ilerleyen Bingtown'lu kadına çevrildi. Yanaklarında öfkeden kızarmış lekeler vardı ve sesi öfkeyle titreyerek sordu: "Thymara ve Rapskal, şehirden bunları almayı nasıl düşündünüz? Bunları tam olarak nerede bulduğunuzu bilmeliyim, ölçmemiz gerekiyor ve..."

"Alise. Lütfen." Thymara'nın sesi daha alçak ve neredeyse sakindi. "Bu şehrin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Her sırrını öğrenmek istediğini ve sen yazana kadar yerdeki tozu bile kaldırmamamız gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Anlıyorum..."

"Sen bunu anlayamazsın." Alise kendini kontrol etmeye çalışırken sesi gerginleşmişti. "Sen daha yarı çocuk sayılırsın, büyüdüğün orman dışında dünyadan hiç tecrüben yok. Bingtown'da yaşasaydın, Elderling hazinelerinin ve eserlerinin pazara akın akın geldiğini görseydin

, geniş dünyaya dağılmak ve kaybolmak üzere... Harika şeyler, sadece çok zenginler ve koleksiyoncuların zevkine sunulmak üzere birer yenilik olarak görülen şeyler. Çoğu zaman, bu eşyalara sahip olanlar, onların nereden geldiğini umursamıyorlardı, sadece yeni sahip oldukları şeyle başkalarını şaşırtabilmeyi önemsiyorlardı."

Thymara, bu sözlerin saldırısı karşısında sessizce durdu. Yüzü ifadesizdi. Tats, Alise'nin sarsıldığını gördü, sessizlikte konuşurken sesinde hafif bir titreme duydu.

"Yıllardır Elderlingleri inceledim, yağmacılar ve çöpçüler tarafından akademisyenlerin yorumlaması için bırakılan dağınık parçalarla çalıştım. Her seferinde, bir el yazmasından birkaç sayfa, önemli bir olayı kutlayan uzun bir duvar halısının bir parçası ya da nerede bulunduklarını bilseydim amaçlarını keşfedebileceğim birkaç alet yüzünden hayal kırıklığına uğradım. Bir şansımız var ve korkarım ki bu çok kısa bir şans olacak, çünkü ordular Kelsingra'ya saldırıp onu taş ve moloz yığınının çevirecek. Onlar buraya gelmeden önce onu yok etmeye başlayacak mısın? Mirasın umurunda değil mi?"

Sözlerinin ardından sessizlik oldu. Tats kendini boş hissetti. *Bugün her şeyin parçalanacağı bir gün*, diye düşündü. *Kalbim. Buraya birlikte gelen insanların dostluğu. Bugün hepimiz birbirimizden uzaklaşıyoruz.*

Alise, ortak bir geçmişten gelen koruyuculara konuştu, onun halkının neredeyse hiç önemi olmayan bir geçmişten. Yağmur Vahşileri'nin soyundan gelmiyordu. Onlar gibi pullu hale gelmesi ve Yaşlılar'ın vücut özelliklerini kazanması, ejderhasının sevgisi sayesinde. Alise'nin sözleri, bu keşif gezisine bir yabancı olarak, Rain Wilds'tan çok etkilenmemiş tek bekçi olarak geldiğini hatırlattı. Konuşmaya hakkı olmadığını hissetti ve sonra Thymara'nın onu değil Rapskal'ı seçmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak edince yeni bir acı hissetti. Onun için ortak geçmişleri, yıllarca süren arkadaşlıklarından daha mı önemliydi?

"Kimse Kelsingra'yı yok edemez," dedi Rapskal aniden. O kadar sessizdi ki Tats, Alise'nin onaylamamasından kaçmak için Thymara'yı öne ittiğini düşünmüştü. Ama şimdi, konuştuğunda o kadar emin görünüyordu ki Alise bile onun sözleri karşısında sessiz kaldı. "Buna izin vermeyeceğiz," diye ekledi. "Çünkü bu bizim mirasımız. Kelsingra bir Elderling şehri. Evet. Ama incelenmek için ölü bir şey değil. Şehri olduğu gibi bırakmak, sırlarını keşfetmek için onu parçalamak kadar büyük bir ihmal olur. Alise, şehri tanımak için ona karşı açık olman yeterlidir.

. Bilmek istediğın her şeyi sana anlatmaya hazır. Kendini seninle paylaşmak istiyor. Şehir canlı ve bizim geri dönmemizi bekliyor. Ejderhaların varlığı onu uyandırdı. Sintara'nın Heeby'nin daha önce yapmadığını ne yaptığını bilmiyorum; belki de o, benim Heeby'den daha fazla şehri ve nasıl işlediğini hatırlıyor. Belki de şehrin uyanması için bilmesi gerekenleri hatırladı. Kesin olarak söyleyemem. Ama şehir uyandı ve bizi bekliyor.

"Thymara ve benim orada bulduğumuz şeyleri sana anlatayım. Her şeyi bilmeni istiyorum. İstersen hepsini yaz, gerek olmasa da. Hepinizin bizim şu anda bildiklerimizi bilmenizi istiyorum! Soğuk taş duvarlar ve kırık aletlerin size anlatabileceğinden çok daha fazlasını biliyoruz! Ejderhalar için hamam olarak kullanılan bir bina var. İçeride odalar sıcak ve yataklar yumuşak. Vücudumuza göre şekil alan giysiler bulduk. Thymara ve ben aç olabiliriz, ama şu anda temiz ve sıcakız, haftalardır ilk kez. Ejderhalarımız sıcak suya daldıklarında, buraya gelirken nehirde ısınacak bir yer bulduklarında olduğu gibi tekrar büyüdüler. Bu sabah Sintara uyandığında uçup avlanmaya gitti. Artık bir ejderha gibi kendi etini avlıyor ve bir ejderha gibi uçuyor.

Rapskal'ı dinlemek için sessizce yaklaşanlar sadece bakıcılar değildi. Ejderhaların hevesle dinlemesi neredeyse hissedilebilirdi.

Rapskal sesini yumuşatmaya çalıştı ama tam olarak başaramadı. "Alise, ölü bir şehri korumaya çalışmak yerine, diğer ejderhaları ve tüm bekçileri nehrin diğer tarafına nasıl geçirebileceğimizi düşünmeliyiz. Tam bir Elderling olmak istiyorsak, orada olmamız gerekiyor. Ve senin de orada olmana ihtiyacımız var. Oraya yerleştikten sonra, yaşayan şehrimizi istediğın kadar inceleyebilirsin. Ama Elderling olmak için ihtiyacımız olan şeyleri bizden saklamaya çalışmamalısın. Belgelemeli ve kaydetmelisin, bu şehre nasıl geldiğimizi, onu nasıl uyandırdığımızı ve yeniden hayata döndürdüğümüzü. Artık senin görevin bu olmalı."

Tats, sözlere odaklanıp anlamlarını kavramakta zorlanıyordu. Kavramlar zor değildi; kıskançlık ve haset kulaklarında çınlıyordu. *O benim arkadaşım*, diye hatırlattı kendine. Ama bu, duygularını yatıştırmaya yetmedi. Thymara'nın yanında, Rapskal hepsinin önünde duruyordu, bir kral gibi giyinmiş ve bir erkeğın sakın tavırlarıyla hepsinin geleceğini açıyordu. Sözleri cesurdu. Sadece Thymara'nın ona bakışı ya da Alise'nin söylediklerini açıkça derinlemesine düşünmesi değildi

. Sa'nın kendisi Rapskal'ın omuzlarına liderlik pelerinini takmış olsaydı, daha açık olamazdı. Rapskal onların geleceğini görmüştü ve onları oraya götürmek niyetindeydi. Tats'ın sahip olmayı veya olmayı umduğu her şey, Rapskal'da vardı ve o, Tats'ın hayalini kurduğu her şeydi. Tats, sonunda ait olduğunu hissetmek umuduyla bu kadar yol kat etmişti. Ama onun umduğu yeri başka biri kapmıştı.

Fente'nin düşüncelerine hafif bir dokunuş hissetti. Ejderhaların en küçükleri arasında yer alan yeşil kraliçesi, ona teselli ve ona duyduğu kızgınlığı ilettili. *Sen bana aitsin, buraya aitsin, diye onu teselli etti. Eş bulma konusunda endişelenmeyi bırak. Bunun için hayatının yıllarını, on yıllarını, insan ölçülerıyla uzun bir zamanı var. Benim gördüğüm, Heeby ve Sintara'nın şehre ulaştığı ve artık uçup avlanabildikleri, benim ise hala aç olduğum. Beni şehre nasıl götüreceksin ki yıkanıp büyüüp uçabileyim? Aklını diğer her şeyden daha çok bu düşünce meşgul etmeli.*

Sakinlik dalgası onu sardı. Ejderhası onunla konuşmayı lütfetmiş olmasının verdiği zevk ve heyecanla karışmıştı. Akli, bunun bir büyü olduğunu biliyordu. Duygusal olarak ise, incinmiş gururunu bir kenara bırakıp ejderhanın ona sunduğu amaca yöneldiği için mutluydu. Bu dünyada bir yeri vardı ve değerliydi. Fente ona öyle söylemişti. İnsanlık endişelerini bir kenara bırakmalıydı. Bakması gereken bir ejderhası vardı.

Alise hâlâ Rapskal'ın sözlerini düşünüyordu. Diğerleri onun yanıtını bekliyordu. Tats bu boşluğu doldurarak, ejderhalar adına konuşmak için sesini yükseltti. "Koruyucular olarak bizim de acil bir görevimiz var. Ejderhaları şehre götürmeliyiz. Bu çok açık. Bazı ejderhalarımız kısa mesafeli uçuş yapabilir. Onların nehri geçmelerini sağlayacak uçuşu gerçekleştirmek artık bizim öncelikli görevimiz olmalı."

Mercor burnunu çektirdi. Ses çok yüksek değildi, ama herkes altın ejderhaya döndü. "Koruyucular ejderhalara uçmayı öğretemez. Ejderhalar bir zamanlar bildiklerini hatırlamalı. Ama Tats haklı. Şafaktan gün batımına kadar tek odak noktamız bu olmalı. Bazılarımız deniyor. Diğerleri ise şikayet edip somurtmakla yetindi. Şunu bilin ki, uçmayı başaranlarımız sizi burada pişmanlık duymadan terk edecek. Bugün başlayın. Ejderhalar olun ya da burada öleyin."

Onun sözlerinin ardından sessizlik çöktü. Toplanan ejderhalardan hiçbiri konuşmadı. Kısa bir süre geçtikten sonra Alise sesini yükseltti. "Şehirle ilgili bir karar verdim," diye başladı.

"Kararınızın önemi yok." Mercor'un sesi yumuşaktı, bir ejderha için neredeyse nazikti. Ama aynı zamanda acımasızdı. "Karar sizin değil

. Rapskal bunun gerçeğini neredeyse kavramış durumda. Şehir yaşıyor ve bizi bekliyor. Ama bu bir Elderling şehri değil. Onlar burayı inşa etti ve bizimle birlikte yaşadı. Ama Kelsingra ejderhalar için yaratıldı. Geçer geçmez, Alise, şehri yeniden canlandıracağız. Sen de bizimle gelebilirsin. Her zaman, hayatlarımızı ve düşüncelerimizi kaydeden insan ve Elderling yazıcılar olmuştur. Şairlerimizi, şarkıcılarımızı ve hayatımızı kutlayanları her zaman yücelttik. Aramızda bir yerin var. Ve onur."

Başını sallayarak muhafızları inceledi. "Ejderhalara hizmet edenlere yakışır şekilde giyin. Ve bugün hepiniz ava çıkın. Çok et gerekecek ve ejderhalarınıza güç vermek artık birincil hedefiniz. Uçacağız. Kelsingra'ya geçtiğimizde hepiniz bizimle geleceksiniz ve şehir yeniden bizim olacak."

Balık Ayının 2. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 7. yılı

***Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug'dan Reyall,
Kuşların Bekçisi Vekili, Bingtown'a***

Reyall, Kuşların sana uçmasına izin verildiği için ve tüm haberlerin iyi olduğu için çok mutluyum. Ereğ ve ben kümeslerimizi temizlediğimizden beri, kırmızı bitlerden tek bir kuş bile kaybetmedik. Ereğ'in diğer bekçiler ve Trehaug Kuşların Efendisi tarafından ilk başta ne kadar kötü karşılandığından pek bahsetmedim. Şimdi ise, herkesin bu krizi çözmedeki bilgeliğine hayran kaldığını ve ona kuşlar hakkındaki becerisi ve bilgisine yakışır şekilde davrandığını söylemekten mutluluk duyuyorum. Amcanla gurur duyuyorum.

Tabii ki bu da diğer iyi haberim. Her zaman olduğu gibi birçok endişe ve talihsizlik yaşansa da, Ereğ ve ben artık evliyiz. Törenimiz, güneşin ve çiçek kokulu hafif rüzgârın eşliğinde, dans eden kelebeklerin arasında, gölgeliklerin en yüksek platformunda gerçekleşti. İkimiz de çok daha az resmiyetle sözlerimizi söylemek isterdik, ama büyükannen ve büyükbaban benim evlenmemi hiç beklemedikleri için, bu düşünüy gösterişli yapmak istediler sanırım! Ve bu törenin güzelliğı, hayatımızın geri kalanında benimle kalacak.

Şimdi Bingtown'a götürmek için neyi paketleyeceğimi iyi düşünmem gerekiyor. Daha da zor olanı, burada bırakacaklarımı seçmek ve kendi kuşlarıma veda etmek. Amcanın kuş kafeslerini ve kümeslerini geldiğimizde mükemmel durumda bırakın! Tek konuştuğı şey kuşlarını tekrar görmek. Bingtown'a yolculuk için giymem gereken peçelerden korkuyorum ve deniz kenarındaki o şehirde peçeli yürümek düşüncesi bana çok zor geliyor. Ama elbette Ereğ'le birlikte olmak bu fedakarlıklara değer.

Detozi

On Dördüncü Bölüm

ALİŞVERİŞ

"Bu konuda ne yapabileceğimi gerçekten anlamıyorum. Ya da neden bir şey yapmam gerektiğini."

Hest, babasının vereceği tepkiyi bilerek bu sözleri söyledi. Adam, doğduğu günden beri ona kötü davranmaya kararlıydı. Ergenlik çağında, Trader Finbok ona ne kadar nazik davranırsa davranırsın, onun kendisine kendini beğenmiş bir aptal gibi davranacağını fark etti ve onu kışkırtmaktan zevk almaya başladı. Son yaşadığı korkunç olaydan sonra, çekinmeden meydan okumak iyi geldi. Bu yüzden sözlerini söyledi ve sonra sanki tamamen rahatlamış gibi kasıtlı olarak sandalyesine yaslandı.

Babasının kızarmış yüzü daha koyu bir kırmızıya döndü ve sol göz kapağı seğirdi. Kırmızı damarlı burnundan hırıltılı bir nefes aldı. Yüz hatları, şu anda koyu şaraplara olan düşkünlüğünden çok, kuzey ülkelerine ticaret seferleri yapan bir geminin güvertesinde geçirdiği gençlik yıllarının izlerini taşıyordu. Tabii bugün içki içmediğinden değil. Üstelik çok iyi bir mahsulden. Hest, babasının bir azarlama cümlesi kurmasını beklerken kendi kadehinden bir yudum aldı. Evet. Çok güzel bir koku. Biraz kiraz mı var? Kadehi pencereden içeri süzülen kış öğleden sonra ışığına doğru tuttu. Rengi de çok güzeldi. Ama kadehi tutan eli hala bandajlıydı ve bu görüntü şarabın tadını kaçırdı. Burnundaki ve göğsündeki kesikler hafif ve yüzeyseldi; çabuk kapanmış ve kolayca gizlenebiliyordu. Ama eli, onu terörize eden ve aşağılayan adamı her gün hatırlatıyordu. Dişlerini sıktı ve babasının konuştuğunu fark etti.

"Yapabileceğin şey, gidip karını eve getirmek! Neden yapmalısın? Ailenin adı için. Evliliğin için. Soyuna bir varis kazandırmak için. Ve tüm bu dedikodulara son vermek için."

"Dedikodular mı?" Hest, şekilli kaşlarından birini kaldırdı. "Dedikodular mı? Benim çevremde hiçbir şey duymadım. Arkadaşlarım Alise'nin beni terk etmesini eski haber olarak görüyor. Üzücü ve iç karartıcı ama dedikodulara değmez. Tüm heyecan aylar önce sona erdi. Jamaillia'ya yaptığım ticaret seyahatinden döndüğümde, durum yatışmıştı. O gitmişti. O kadın için elimden geleni yaptım, ama o kaçtı. Sekreterimle birlikte. Selde boğuldukları sanıldığında biraz drama yaşandı, ama şimdi hayatta ve iyiler olduğunu duyduğumuza göre, daha ne söylenebilir ki? O beni terk etti ve açıkçası, yokluğu benim için bir rahatlama. Onu bırakmaktan memnunum."

Hest, manşetlerinden birinin düşen danteli düzeltti. Gömlek yeniydi, Jamaillia City'nin son modasıydı. Dantelin, kaşındırmasına rağmen zarif ellerini yarım daire şeklinde sarmasını seviyordu. Bazen görünüşün bir bedeli vardı. Tıpkı Chalcedean'ı bulup ortadan kaldıracağına söz veren haydutu tutmak için ödediği bedel gibi. İşe aldığı adam, kirli oyunlarda kusursuz bir üne sahipti. Onunla kirli bir liman tavernasında gizlice buluşmak oldukça heyecan vericiydi. Garrod, Hest'ten birkaç yaş büyüktü ve kulaklarında, abalone kabuklarını andıran küçük parlak küpeler takıyordu. "Her adam için bir tane," demişti Hest'e.

"Ve yakında bir tane daha ekleyeceksin," diye cevaplamıştı Hest, para paketini masanın üzerinde kaydırarak. Garrod başını sallamış, dişleri beyaz, gözleri kendinden emin. Bu iş için mükemmel bir adamdı. Başka bir zamanda, Hest onu bambaşka bir şekilde çekici bulabilirdi. Babasının öfkeli bakışlarına gözlerini kaldırırken bu anıyı hatırlayarak gülümsedi.

Tüccar Finbok öne eğildi ve bardağını dirseğinin yanındaki masaya koydu. "Gerçekten bu kadar aptal mısınız?" diye sordu tiksintiyle. "Öylece bırak mı? Kaderin sana sunduğu en büyük fırsatı öylece kaçır mı?" Homurdanarak ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı.

Kışın iyi ışık alan geniş bir odaydı. Hest bir gün bu odayı kendine ait olarak kullanmayı dört gözle bekliyordu. Elbette, miras kaldığında odayı renk ve stil ile aydınlatacaktı. Perdeler, son on yıldır pencerelerde asılı duran aynı sıradan kahverengi perdelerdir. Bu kadar uzun süre dayanmış olmaları elbette kaliteli olduklarını gösteriyordu, ama gerçekten varlıklı görünmek istiyorsan, zamana ayak uydurmanın da büyük önemi vardı. Bingtown Tüccarları arasında, zor zamanlarda bile varlıklı görünmek,

zengin *olmanın* anahtarıydı. Kimse şanssız bir adamla ticaret yapmak istemezdi. Ondan bir şey alırsanız, muhtemelen onun alabileceği tek şey olan kalitesiz malları alırsınız. Ve Sa, böyle bir adama bir şey satmaya kalkışmayın; dürüst ve keskin bir şekilde pazarlık yapmaya çalışmak yerine, fiyat hakkında sızlanmaktan başka bir şey yapmaz. Evet, bu oda onun olduğunda yapacağı ilk şey yeni perdeler almak olacaktı.

"Dinliyor musun?" diye bağırdı babası ve öksürük krizine girdi.

"Affedersiniz, baba. Bahçenin manzarası dikkatimi dağıttı. Ama şimdi dinliyorum. Ne diyordunuz?"

"Tekrar etmeyeceğim," diye cevapladı babası kibirli bir şekilde ve hemen sözünü tutmadı. "Eğer neyi feda ettiğini göremiyorsan, sözlerim seni ikna etmeyecek. Ama belki eylemlerim ikna eder. O halde açık konuşalım, oğlum ve varisim. Eğer bu unvanları korumak istiyorsan, Rain Wilds'a git, karını bul, onu senden mutsuz eden şeyi keşfet ve değiştir. Bunu mümkün olduğunca gürültüsüz yap. Hızlı davranırsan, onu memnun bir kadın olarak eve getirirsen, belki de ailemizin buldukları şeyin hak ettiğimiz payını talep etmek için henüz çok geç değildir."

"Ne?" Hest, istemese de, hem şaşkınlık hem de ilgiyle ani bir şok hissetti.

Babası sinirli bir nefes aldı. "Zeki bir tüccar olarak ünün çok abartılmış. Bunu yıllardır biliyorum. Ama Alise'nin senin rızan olsun ya da olmasın, *Tarman* keşif gezisine katıldığını gerçekten gözden kaçırmış olabilir misin? Söylentilere göre, bu keşif gezisi Rain Wild Nehri'nin çok yukarısında hayal edilemeyecek zenginlikler keşfetti. Sadece Elderling yerleşim yerleri ve içlerinde bulunan eserler ve hazineler değil, aynı zamanda geniş ekilebilir araziler de. Söylentiler böyle. *Tarman* gemisi ve Kaptan Leftrin'in Cassarick'e kısa süreliğine döndüğünü herkes biliyor. Duyduğuma göre, Konsey ile tartışmış ve nehir haritalarını vermeyi reddetmiş. Konsey'i gemisine casus sokmakla suçlamış ve hatta bazılarının, Tintaglia ile yaptığımız anlaşmayı korumaktan çok ejderhaları katletmekle ilgilenen Chalcedeans ile işbirliği içinde olduğunu ima etmiş."

"Chalcedians." Bu kelime dilinden düşerken kurşun gibi ağırdı ve onu bir korku dalgası sardı.

"Bu çok saçma! Bir tüccarın onurlu bir sözleşmeden caymak bir yana, Chalcedians ile komplo kurması bile imkansız! Konsey

haklı olarak ödemeyi reddetti. Yine de, ertesi gün, Khuprus ailesinden kredi çekerek gemisini kapsamlı bir şekilde donattı. Khuprus ailesinin yıllardır Trehaug'daki büyücü ağacının aslan payını kontrol ettiğini hatırlatmama gerek yok. Bu ticaret ellerinden alınca, Jani Khuprus muhtemelen ailesi için yeni bir yatırım arıyordu. O aptal değil. Benim şüphem, bu Leftrin ile kendi aralarında bir anlaşma yaptıkları ve yeni bir keşif için hamle yaptıkları yönünde.

“Ayrıca, Kaptan Leftrin'in Bingtown'a hayvan siparişi vermek için kuşlar gönderdiği de dikkatimi çekti! Hayvan yetiştirme. Koyun, keçi ve tavuk. Ve tohumluk tahıl ve diğer tohumlar. Asma fidanları ve iki düzine genç meyve ağacı. Bunu mürettebatın verdiği bazı ipuçlarıyla birleştirirsen, ekilebilir arazi elde edersin. Trehaug ilk kez keşfedildiğinden beri en önemli keşfi yapmış olmaları çok muhtemel.”

Hest sessizliğe gömüldü. Babasının casusları olduğunu biliyordu, efendilerinin mesajlarını okumaya meyilli insanlar, Trehaug ve Cassarick'te en ufak bir iyi pazarlık söylentisi duyunca kuş gönderip haber veren insanlar. Ama bu, babasının şimdiye kadar kumar oynadığı tüm servet söylentilerinin ötesinde bir şeydi.

"Peki. Ağzının açık kalmasından sonunda beni dinlediğini anlıyorum! O zaman geri kalanını da sana anlatayım: Alise, o keşif gezisinin bir üyesi olarak, keşfedilenlerin haklı payına sahiptir. Çünkü *Tarman* keşif gezisi, sadece rotanın bilgisini değil, keşfin kendisini de sahipleniyor. Trehaug ve Cassarick Konseyleri, gemiyi ve avcılarını kendilerinin tuttuğunu, keşfedilen her şeyin kendilerine ait olduğunu söyleyerek buna itiraz ediyorlar. *Tarman* keşif gezisinin kaptanı ve ejderhalarla birlikte giden bekçiler de buna itiraz ediyorlar, tabii ki... Şu haline bak, balık gibi ağzın açık! Hiçbir şeye dikkatini vermedin, değil mi? Tek umrunda karının gitmiş olması ve bekar arkadaşlarıyla onun evinde dilediğin gibi uzanıp içip eğlenebilmenmiş!

Bu Hest'i kızdırdı. Babasının bu açıdan düşünmüş olması yeterince kötüydü, ama babasının şaşkınlığını alaycı bir şekilde ortaya koyması daha da kötüydü. "Onun evi mi? Orası benim evim ve orada istediğim gibi davranıp, istediğim kişileri ağırlayabilirim."

“Yıllardır bunu bol bol yaptın,” diye şikayet etti babası. “Senin ne tür eğlencelere düşkün olduğunu biliyorum. Ve karının senin yerine sekreterinin arkadaşlığını tercih etmesinin

eşinin senin yerine sekreterinin arkadaşlığını tercih etmesinin nedeni bu olabilir."

Hest yüzünü sabit tutmaya çalıştı. Soğukkanarlığını geri kazanmak için bir yudum şarap içti. Konuşmanın o yöne gitmesine izin verme. Onaylama, inkar etme, karşı çıkma.

"Sedric'in onun ilgisinin odağı olduğundan ya da onun yokluğuyla bir ilgisi olduğundan emin değilim. Doğru, onunla birlikte ya da tek başına eve dönmemesi kesinlikle garip ve Sedric'e hiç yakışmayan bir davranış. Ama bazılarının ima ettiği gibi 'onunla kaçmadı', çünkü ona eşlik etmesini ben istedim. Rain Wild yolculuğu fikri onu hiç memnun etmemişti." Bir yudum daha şarap içtikten sonra ayağa kalktı ve pencereye doğru yavaşça yürüdü. "Bu yıl çok yağmur yağdı. Çiçeklerin ıslak topraktan ve hızlı donma-çözülme döngüsünden zarar göreceğinden korkuyorum."

Babasının nefes almasını bekledi, sonra hızla sözünü kesti. "Son ticaret seyahatinden bu yana Bingtown'a döneli on iki gün bile olmadı. İlk üç gün, satın aldığım malları satmakla ve seyahatin yorgunluğunu atmakla geçti. Bundan başka bir şey yapmaya vaktim olmadı. Elime olan korkunç kazayı da sana anlatmıştım; çok acı vericiydi ve işlerimi her zamanki gibi yapamadım. Belki de bana, sözde *Tarman* seferi hakkında duyduklarını tüm ayrıntılarıyla anlatmalısın. Gönderdiğin haber kuşları çok yardımcı oldu, ama küçük bir kağıt parçasından tam bilgi edinmek imkansız."

Her zamanki gibi, hilesi işe yaradı. Babasına biraz otorite verip, bu durumda uzman olduğu düşüncesiyle gururunu okşadığında, hemen sakinleşti. Hest sandalyesine geri dönüp oturdu, bekleyişle öne eğildi, babasının aşırı açıklama eğiliminden ihtiyaç duyduğu bilgileri ayıklayabileceğini umuyordu. Babasının önce onu eleştirmeye başlayacağına dair beklentisi haklıydı.

"Alise'i neden tek başına Yağmur Ormanı'na gönderdiğini asla anlayamayacağım, ama sanırım buradan başlamalıyız."

Hest cesaretini toplayıp sözünü kesti. "Onu engelleyemedim, baba. Evlilik sözleşmemizde böyle yazıyordu: Eğer isterse, Rain Wilds'a gidip Elderlingler ve ejderhalar üzerine çalışmalarını sürdürmesine izin verecektim. O zamanlar bunun sadece onun tuhaflığı, bekar bir kadın olarak geçirdiği yalnız hayatının bir kalıntısı olduğunu düşünmüştüm. Evlenip kendi evini kurduktan sonra bu hayallerini unutacağını sanmıştım."

Yıllar boyunca da öyle oldu. Ama geçen bahar gitmekte ısrar edince, onu reddedemedim. Baharat Adaları'na yapacağım ticaret gezisini de iptal edemezdim. Bu yüzden en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve onu Sedric Meldar'ın korumasına verdim. Sedric yıllardır sağ kolumdur ve Alise'nin çocukluk arkadaşıdır. Her zaman iyi anlaşmışlardır. Sedric'in ikisi arasında mantıklı olanı olduğuna güveniyordum. Alise'nin yolculuğu yapacağını, Trehaug'un ne kadar rahatsız ve taşra kasabası olduğunu göreceğini ve hemen Bingtown'a geri döneceğini düşünmüştüm. Doğrusu, baba, ben Bingtown'a dönmeden çok önce eve dönmelerini bekliyordum.

Hest nefes almak için durakladığında babası sert bir sesle, "Bitirdiysen, sana anlatmaya çalıştığım şeye devam edeceğim," dedi.

Hest, babasının babacan tavrından, oğlunun kendisinden çok daha kurnaz ve akıllı olamayacağını varsaymasından nefret ediyordu. Ama bu durumda, Hest'in henüz sahip olmadığı bilgilere sahipti. Sessiz kal. Başını sall.

"Alise ve Sedric, *Tarman* seferi hazırlanırken Cassarick'teydiler. Şimdi, sözleşmeleri okuduğuma göre, çünkü kopyalarını elde edebildim, Cassarick ve Trehaug'daki Yağmur Vahşi Tüccarlar Konseyleri, ejderhalara eşlik etmek üzere bir düzine kadar ağır şekilde değiştirilmiş gençleri tutucu ve bakıcı olarak işe aldı. Ayrıca iki avcı tuttu ve keşif gezisine eşlik etmek ve onlara destek sağlamak için *Tarman adlı* mavna gemisini kiraladılar. Bu arada, Tarman, var olan en eski yaşam gemisidir. Konseyler gemiye yüklenen malzemelerin masraflarını karşıladı. Bakıcılar, avcılar ve gemi sahibi ücretlerinin yarısını avans olarak aldı, geri kalanı ejderhaları başka bir yere yerleştirdikten sonra Cassarick'e döndüklerinde ödenecekti. Babası kısa ve küçümseyen bir kahkaha attı. "Bahse girerim ikinci yarısını ödemek zorunda kalacaklarını hiç beklemiyorlardı!"

"Alise bu işe nasıl karıştı? Anlamadığım şey bu." Hest, babasını bariz olanın ötesine geçmesi için umutla ciddi bir şekilde konuştu.

"Ona da geleceğim. Burada bizim için önemli olan, sözleşmede Kelsingra'nın adının geçmemesi ve Elderling şehri aramaya dair herhangi bir ifade bulunmaması. Sadece, bekçilerin ejderhaların yerleşebileceği güvenli bir yer bulmaları gerektiği yazıyor. Ve eğer ejderhalar bunu yapamadan ölürlerse, Konsey sözleşmeyi yerine getirilmiş sayacak. İptal edilmiş değil, yerine getirilmiş."

"Peki bunun önemi nedir?"

Tüccar Finbok'un her zaman ağır kapaklı gözleri, oğluna tiksintiyle bakarken daha da kısıldı. "Bence bu çok açık."

sözleşmede seferin amacının sadece ejderhaları yeniden yerleştirmek olduğu belirtilmişse, o zaman bekçiler, avcılar ve gemi mürettebatı sözleşmelerini yerine getirmiş olurlar. Konseyler onlara ödemeyi yaptığında, karşılıklı yükümlülükleri sona erer. Her iki Konsey de, ekilebilir arazi, terk edilmiş bir şehir veya seferin topladığı su yolları haritaları gibi keşfedilen diğer şeyler üzerinde hiçbir hak iddia edemez.

"Şimdi" — Hest konuşmaya kalkınca babası onu engellemek için elini kaldırdı — "Konseyler, Kelsingra'nın varlığı müzakere oturumunda sözlü olarak tartışıldığı için ve tek karşı oyu veren Malta Khuprus'un Alise Kincarron Finbok'un argümanları tarafından ikna edildiği için, Kelsingra'nın yeniden keşfinin keşif ekibinin görevi kapsamında olduğu ve bu nedenle Konseylerin kaptanın haritalarına, şehre ve içindeki her şeye hak iddia edebileceği ima edildi.

"Bu bana mantıklı geliyor," diye araya girdi Hest.

Babası ona sert bir bakış attı. "Hayır, aptal. Biz kararın tersi yönde çıkmasını istiyoruz. Alise'nin sadece ejderhalar konusunda uzman olarak, yolculuk sırasında onlara bakmak için işe alındığını söylemeliyiz. Sözleşmenin sadece ejderhaların yeniden yerleştirilmesi için yapıldığına karar verilmesini istiyoruz. Çünkü böyle karar verilirse, Alise de gemideki diğer bakıcılar, avcılar veya denizciler gibi şehir ve içindeki her şeyin payına hak kazanır. Şu anda seferde tam kaç kişi olduğunu bilmiyorum, ya da o gençlerin hak talebinde bulunabilecekleri sayılacak mı bilmiyorum. Ama o gün yola çıkanların sayısının otuzdan az olduğunu tahmin ediyorum. Bu nedenle, Alise Kelsingra'nın ve içindeki her şeyin otuzda birine kadar sahip olabilir. VE... —

Hest bir soru sormak isterken yine yasaklayıcı el kaldırıldı — VE, Sedric o sırada açıkça sizin emrinizde çalışıyordu, maaşını siz ödüyordunuz ve sizin emirlerinizi yerine getiriyordu, o sırada onun işvereni siz olduğunuz için, şehirdeki tüm hakları aslında sizin hakkınızdır. Hâlâ onun işverensin ve maaşını ödediğin sürece tüm emeklerinin meyvelerine hak sahibisin. Bu da Finbok Tüccarları'nın Elderling şehrinin servetinin otuzda ikisini veya on beşinde birini kontrol edebileceği anlamına geliyor. Kelsingra, Trehaug veya hatta Cassarick gibi bir yer ise, bu çok büyük bir servet demektir. Hest'in zihni hızla çalışıyordu. B i r tüccar olarak keskin zekâsına rağmen, bu konuyu hiç bu açıdan düşünmemişti. Alise ve Sedric'in kendisine yaşattığı aşağılanma yüzünden çok öfkeliydi. Yeni keşfedilen bir Elderling şehrinin on beşinci kısmı, onun kontrolünde ve sömürülebilir durumda mıydı? Bu düşünce

Nefesini kesen bir düşünce, başka bir düşünceyle birlikte midesini bulandırdı ve kalbini çarptırdı. Belli ki babasının bilmediği bir bilgiye sahipti. Alise'nin onu terk edip Sedric'le kaçtığını duyduğunda, ilk kısmın doğru, ikinci kısmın ise dedikodu olduğunu düşünmüştü. Yine de onu Sedric'in korumasına emanet etmişti. Sevgilisi "sekreteri" karısını eve geri getirmediği için bu hem Sedric'in başarısızlığı hem de Hest'e bir hakaretti.

Hest kendi haberci kuşunu göndermiş, seferde yaptıkları harcamalardan sorumlu olmayacağını ve kredisini onlara avans olarak kullanılmasına izin vermeyeceğini bildirmişti. Bu, Sedric'i işten kovduğu anlamına mı geliyordu? O halde Sedric, kendi hakkı olarak şehrin bir payını talep edebilir miydi?

Birkaç dakika önce, Kelsingra'ya hak iddia edebileceğini hiç düşünmemişti. Şimdi, kendi öfkesinin bir anlık sonucu olarak, hak iddia edebileceği payın yarı yarıya azalabileceğini düşünmek, yüzünü bembeyaz yaptı. Babası ona çok kızacaktı. Tabii bunu öğrenirse. Sedric'e önce ulaşırsa, onu tekrar itaatkar hale getirip eski sevgi dolu konumuna geri döndürebileceğinden emindi. Sedric, gençliğinden beri Hest'e hayrandı. Hest'in onu kovmayacağına dair bir güvence, onu tekrar peşine takmak için muhtemelen yeterli olacaktı.

Alise'ye gelince... Evlilik sözleşmesi her şeyden önce bir sözleşmeydi. Bu durum hakkında "ne hissettiği" hiç önemli değildi. Bingtown Tüccarı'nın kızı olarak verdiği söz ve imzasının bağlayıcılığı vardı. O da onu buna uymaya zorlayacaktı. Hepsi bu kadar. İsteyerek gelirse, onu evine, parşömenleri, kitapları ve kağıtlarıyla birlikte geri alacaktı. Ya da onunla kavga edip geri dönerek kendini bir hizmetçiden farksız bir durumda bulabilirdi. Onunla evlenerek ona büyük bir sosyal iyilik yapmıştı. Ailesi, onu kendi yerine dönmesi için zorlamazsa aptal olurlardı. Ve bu, ona karşı kullanabileceği koz olacaktı: Eğer onunla kavga ederse, ailesinin itibarını ve servetini tehdit edebilirdi. O zaman o da emredileni yapardı.

"Dinliyor musun?" diye sordu babası aniden. "Tabii ki dinliyorum!" diye yalan söyledi Hest öfkeyle.

"Peki, hangi gemiyi ve hangi kalkış tarihini tercih edersin? Bu yeni şehirle ilgili haberler, Rain Wilds'a olan ilgiyi doruk noktasına çıkardı. Trehaug veya Cassarick'te kuzeni olan herkes, buradan para kazanmanın bir yolu var mı diye görmek için bilet almaya çalışacak. Eğer

nehlin yukarisina giden gemilerden birinde yer bulmak istiyorsan, biletinizi bugun almalisin."

"Adamina yaptirir misin? Sedric gezip tozarken, tum sekreterlik islerini kendim yapmak zorunda kaldim..."

"Limana git. Kendine bilet al." Babasi, her sey i kendi basina yapan ve oglunun bu tur isleri astlarina yaptirmasini kabul edemeyen bir adamin tum tiksintisini yansitan sert bir sesle konustu.

Hest ifadesini degistirmed i. Yillar once, babasina Bingtown'da onemli bir adam oldugunu, buyuk bir servete ve kendi gemilerine sahip bir tuccar oldugunu ve buyuk adamlarin kendi seyahatlerini ayarlamak veya bir tuccarin dumanli rafindan kendi jambonunu secmek icin ortalikta dolasmadiklarini aciklamaya calismisti. Ardindan gelen tartisma uzun ve sikici olmustu, cunku babasi, kendisinin de bu sekilde onemli bir adam oldugunu ve hayatinin ayrıntılarını başkasına anlatmayacağını söylemişti. Hest, annesi babasının çalışma odasına girdiginde yine buyuk bir nutuk dinlemeye hazirdi.

Annesi asla oylece bir odaya girmezdi. Sealia Finbok, yelkenleri acilmis bir gemi gibi girdi. Yemyesil siyah saçlari yukarida toplanmis ve Hest'in icinden bir kadının başına degil de bir masaya daha uygun oldugunu dusundugu bir cicek aranjmani ile suslenmist i. Her zaman dolgun vucutluydu ve yasl a birlikte bu dolgunlugu daha da artmist i. Neredeyse her zaman oldugu gibi, tuccarların rengi olan zengin mor renkte, eski moda bir cuppeye benzeyen bir giysi giymisti. Hest, annesinin bu giysinin karstlastigi herkese onların statüsünü hatırlattığını dusundugunu sanıyordu. Ayrıca, daha modern bir elbiseye gore daha rahat bir giysiydi. Giysisinin sadeligi, sec tigi pahali kumaşla go lgeleniyordu. Annesi, onu kucaklamak icin kollarini genis ce acarak ilerledi.

"Zavallı oglum! Kalbin bu kadar acıyorken senden ne yapmanı bekleyebilir ki! Alise'den kim buyuk bir sey beklerdi? O kadar cekingen bir kadındı ki, evinde oturup mutlu mesut yaşamaktan memnun gibiydi. Eminim ki tum hikaye ortaya cik tiginde, bu olayın çok daha fazlası ortaya cikacaktır. Akli başında hiçbir kadın seni terk etmez! Seninle kıyaslanabilecek başka hangi erkek var ki! Sedric de uzun zamandır senin arkadaşın; nasıl sana buyuk ihanet edebilir? Benim sevgili, sevgili oglum! Hayır. O igren c yerde başlarına bir sey geldi, Rain Wild'ın karanlık buyusu gibi bir sey."

Konuşurken hareket ediyor, el kol hareketleri yapıyordu, sanki hala babasının masasının arkasındaki düğün fotoğrafında tatlı tatlı gülümseyen zarif, siyah saçlı kadınmış gibi dans ediyordu. Babası, her zamanki gibi, annesi çalışma odasına girdiğinde ona gülümsüyordu, ama gözlerini hafifçe kılması, her zamanki gibi, Hest'e duyduğu melodramatik sempatiyi onaylamadığını gösteriyordu.

Hest ise onaylıyordu. Bu durum her zaman onun lehine olmuştu. Üç oğlu, Kan Vebasından ölmüş ve onu en büyük oğul ve varis olarak geride bırakmıştı. Kan Vebasının Rain Wilds'tan geldiğine dair spekülasyonlar her zaman olmuştu, ya bir lanet ya da Elderling eserlerinin elleçlenmesinden kaynaklanan bir enfeksiyon olarak. Annesi buna inanıyordu ve üç küçük oğlunun ölümünden Rain Wilds'ı asla affetmemişti. Sealia, oğlunun evliliğinin çöküşü ve "en iyi arkadaşının" ihaneti için şimdi onu suçlamaya tamamen hazırды. Ve o da buna izin vermeye tamamen hazırды. Ona duygulu bir bakış attı ve onun sempatiyle dolduğunu gördü. "Keşke öyle olsaydı, anne." Yumuşak bir sesle konuştu. "Ama korkarım ki başka biri onun kalbini çaldı."

"O zaman geri al!" diye onu teşvik etti, sesi meydan okurcasına yükseldi. "Git ona. Onunla yan yana dur. Onun için yaptığın her şeyi hatırlat: güzel evi, kendi küçük çalışma odası, paha biçilmez parşömenler ve onun onları inceleyip hayranlıkla bakarken senin yalnız geçirdiğin akşamlar. Sana sadakat borcu var. Evlilik sözleşmesindeki yeminlerini hatırlat ona." Annesi sesini alçaltıp yavaşlatarak ekledi: "Ve ona bu yeminleri bozmanın hem sosyal hem de maddi bedelini hatırlat."

Babası burun deliklerinden öfkeyle nefes verdi. "Canım, Alise'nin Hest'e, onun ticaret seyahatlerindeyken tek başına geçirdiği tüm haftaları hatırlatmasından korkmuyor musun? Evinde değil de başka yerlerde arkadaşlarını ağırlamayı tercih ettiği tüm akşamları. Ve sevgiyle bakacak bir bebeğin olmaması..."

"Nasıl oğlumuza böyle bir suç atarsın?" Hest bir kelime bile söylemeden annesi onun savunmasına atıldı. "Belki de kısır olan odur! Öyleyse, belki de iki kat haksız olan odur! Eğer hatanın onda olduğunu kanıtlamak için sadakatsiz davrandıysa, o zaman o küçük piçi kendi başına büyütür! Finbok ailesi, böyle bir şeyi kabul edecek kadar onursuz değildir. Kaçması, Hest'e onu terk etmek için yeterli bir neden verdi;

Bu kadar uzun süre ortadan kaybolması, evlilik sözleşmesini ihlal ediyor. Bingtown'da onu eş olarak görmekten mutluluk duyacak, güzel, uygun ve iyi yetiştirilmiş genç kadınlar yok değil. Evleneceğini duyurduğumuzda, her yerden haykırırlar yükseldi! En sevdiğim arkadaşlarımla hepsinin, Hest'e sunmak istedikleri genç kadınlar vardı! Eğer onun evlenmeye hazır olduğuna karar verdiğini bilseydim, ona bir düzine, hayır, yirmi tane evlenebilir kadın sunabilirdim! Üstelik daha iyi ailelerden ve daha zengin!

Sanki bir şeyi kanıtlamış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Belki de kanıtlamıştı. Hest, kaçak bir eşin annesine sadece kendisine başka bir rahatsız edici eş yüklemekle kalmayıp, kayıp Alise kadar kolayca hakimiyet altına alınamayacak birini de yükleme fırsatı sunabileceğini düşünmemişti. Bir eşten kurtulmuşken, başka bir eşe sahip olmak gibi bir arzusu yoktu. Aslında, Alise'yi geri kazanmak gibi bir isteği de yoktu... Tabii, yağmalanmamış bir Elderling şehrinin on beşinci kısmı da onunla birlikte gelmezse.

Babası hem yorgun hem de inatçı görünüyordu; annesi ise kararlıydı. Bu, ikisi için de tanıdık bir tavidir. Hest küçükken bir oyuncağını kırdığında veya kaybettiğinde, babası her zaman onun bununla başa çıkmasını beklerdi, annesinin stratejisi ise her zaman onu daha pahalı veya daha ilginç bir şeyle hemen değiştirmektir. Bunun bir eşe de uygulanabileceğini düşündü ve bir korku dalgası hissetti. Onu durdurmanın, dikkatini başka yöne çekmenin zamanı gelmişti. Babası bu konuda onun iradesine karşı çıkarsa, asla pes etmeyecekti!

Annesi konuşmak için dudaklarını açtığında, ağır bir sesle, "Alise'i ben seçtim," dedi. "Onu ben seçtim anne, onunla evlendim. Bir sözleşme imzaladım. Belki de babam haklıdır. Yeni bir eş aramaya başlamadan önce, seçtiğim eşle barışmak en akıllıca olanı olabilir. Servetimizi artırmak için hırsımla ondan uzak birçok gece geçirdim. Bunu onun iyiliği için yaptım, ama belki o bunu anlamadı ve kendini ihmal edilmiş hissetti. Ve çocuk sahibi olma çabalarımız henüz sonuç vermedi, ama ben o kadar kalpsiz bir adam değilim ki bunu ona yükleyemem. Belki de senin dediğin gibi kısırdır. Ama bunun için onu suçlayabilir miyiz? Zavallı şey. Belki de bu yüzden utanıyor ve bu yüzden evimizi terk etti. Önce babamın tavsiyesine uyup onu geri kazanmaya çalışacağım. Eğer bu işe yaramazsa, kalbim iyileştiğinde başka çareler düşünebiliriz."

Annesi yumuşadı. "Hest, Hest, sen hep yufka yürekli bir çocuktun." Yüzünde nazik bir teslimiyet gülümsemesi belirdi.

Babası sandalyesine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzünde sert bir gülümseme belirdi. Yılların verdiği tecrübeyle karısını idare eden bir adam olarak sessizliğini korudu.

Sealia Finbok yüzüklü parmaklarını birbirine kenetledi ve başını ona doğru eğdi. "Peki, onun bu çabaya layık olduğunu düşünmesem de, niyetin asaletini inkar edemem. Kendi kararımı ertelemeye ve senin kararını desteklemek için tüm gücümü kullanmaya karar verdim. Sen burada bekle. Ben sadece bu güne daha uygun bir şey giyeceğim ve Bates'e ahırcıya atları hazırlamasını söyleyeceğim. Pazara gidiyoruz, canım. Ve sadece asi gelinini geri kazanmak için uygun hediyeler bulmak için değil. Hayır, hayır. Onu hiç görmediği kadar güzel tüylerle süsleyeceğiz. Seni yeni bir gözle görsün, dikkatini tekrar çekmek için çaba gösterdiğini görsün. Sana karşı koyamayacak! Hayır, hayır, gözlerini devirip babana bakma. Bu konuda bana güvenmelisin, canım. Ben bir kadını ve bir kadının kalbini neyin etkileyeceğini bilirim! Ve bu pahalıya mal olursa, olsun. Senin sevgili, sadık kalbin bundan daha azını hak etmiyor.

Ellerini tombul çenesinin altına getirip, onun sözde itirazlarını neşeyle reddederek başını salladı ve hizmetkarı Bates'i çağırarak çalışma odasından çıktı.

Tüccar Finbok sandalyesinden kalkarak odayı geçti ve kapıyı arkasında sıkıca kapattı. "Keşfedilmemiş bir Elderling şehrinin bir kısmına sahip olmak, asi bir kadına katlanmanın sıkıntısına değebilir. Bunu anlıyorum. Ama varis meselesi, Hest, artık daha fazla görmezden gelemeyeceğimiz bir mesele. Bu konuyu tekrar gündeme getirmek bana acı veriyor, ama..."

"Ama Alise'i Bingtown'a geri getirip yatağıma yatırmadan bunu tartışmanın hiçbir anlamı yok. Bu kadar uzak mesafeden karısını hamile bırakabilecek bir adam tanımıyorum, ne kadar isterse istesin. *Senin* oğlun bile o kadar iyi değildir."

Hest durumu tam olarak anlamıştı. Babasının öfkesine rağmen, kaba şaka yüzüne bir gülümseme getirdi. Tüccar Finbok başını salladı ve konuyu kapattı. "*Tarman* hakkında öğrendiğim geri kalanları da dinlemelisin. Gemi bir canlı gemi ve sana söylediğim gibi, ilk inşa edilenlerden biri, hatta belki *de* ilki. Herkes, bir mavna olarak inşa edildiği ve baş figürü olmadığı için hiç hızlanmadığını düşünüyordu. Ancak *Tarman*, Konseylerin Leftin'in sözleşme yorumuna itiraz etme fırsatı vermeden Cassarick'ten ayrılmaya karar verdiğinde, onu durdurma girişimi oldu.

zorla ele geçirdiler. *Tarman'ın* mürettebatı karşı koydu ve birçok kişiyi güvenliğini hiçe sayarak nehre attı. Ardından, gemi uzaklaşırken, daha küçük tekneler onları bulmak umuduyla peşlerine düştü, ancak nehirde garip bir kargaşa çıktı. Söylentilere göre, sanki mavna bacakları ya da kuyruğu varmış gibi, onu takip eden teknelere saldırdı ve çoğunun alabora olmasına neden oldu. Diğerleri elbette uzaktan takip etti. Ancak gece çöktüğünde ve her yer karanlığa gömüldüğünde, *Tarman* tüm fenerleri söndürdü ve sanki gemi kendi rotasını seçiyormuş gibi nehirde yoluna devam etti. Onu takip edenlerin çoğu kısa sürede mavna'yı gözden kaybetti ve sabaha kadar çok uzaklara gitmişti. Yeni gemilerden biri de dahil olmak üzere bazıları peşine düştü, ancak şu ana kadar *Tarman'ı* gören kimse yok. Bana göre burada Elderling büyüğü iş başında. Bu, onların bir şey bulduklarına dair bir kanıt daha.

"Ve o şey her ne ise, on beşinci kısmı bana ait."

"Ailenin, Hest. Karın aracılığıyla. O, tüm bunların anahtarı. Git ve biletinizi ayırtın. Annenle yapacağınız alışveriş gezisine ekleyin. Ve bu öğleden sonra ailenizi sefaletle sürüklememeye çalışın. Alise'yi geri getirene kadar, Kelsingra'nın bir payına sahip olma ihtimali sadece bir hayalden ibaret."

"Redding ve benim için Trehaug'a bilet almaya öncelik vereceğim."

Kapıya yarı yol gelmişti ki babası sessiz ama sert bir sesle konuştu. "Kendin için bilet al, evlat. Redding için değil. Bir adam kaçan karısının peşine düşerse, yalnız gider. Sekreterini ya da asistanını ya da Redding'e son zamanlarda ne diyorsan onu yanına almaz."

Hest duraksamadı. Bazen babasının, gösterdiği kadarını bilmediğini düşündüğü zamanlar vardı. Bu da öyle bir andı, ama babası sadece şüpheleniyorsa, kendini ele vermezdi. "Dediğin gibi," diye cevapladı, kayıtsız bir sesle.

Babasının çalışma odasından çıktı ve kapıyı arkasında sertçe kapattı. Sonra durup manşetlerinin dantellerini düzeltti ve bir gün önce terzide gördüğü şarap kırmızısı kumaşı düşündü. Annesi, o güzel kumaştan yapılmış bir ceketin Alise'nin kalbini kazanabileceğine ikna edebilir miydi acaba? Sonra manşetin danteli bandajına takıldı ve çok tanıdık bir öfke ve korku dalgası onu sardı. Bir an için, bu hisle boğuldu.

Etrafına bakındı ve Sedric'i aradığını fark etti, kendinden tiksinierek içini çekti. O acımasız Chalcedean, Hest'in onu kovmayı başardığı anda eski arkadaşını aklına getirmişti.

onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Sedric'in yanında olması büyük bir rahatlık olurdu, diye düşündü ve sonra bunu, *Sedric'in eskiden olduğu gibi olmasıyla* değiştirdi. Onunla tartışan ve ona karşı gelen, öfkelerini kışkırtan ve Hest'in onu o aptal yolculuğa göndermesine neden olan Sedric değil. Uysal ve sevgi dolu Sedric, her zaman emrinde olan, yetkin, sakın, hatta zeki Sedric. Hest'in içinden pişmanlık gibi bir duygu geçti ve Sedric'in değişmesinden kendini sorumlu tutmaya çok yaklaştı. Onu çok zorlamıştı.

Sonra başını salladı ve hatırladığı zevkli anlar dudaklarında bir gülümseme oluşturdu. Sedric zorlanmaktan hoşlanmıştı; Hest belki de onu zorlamada aşırıya kaçmıştı, ama Sedric de buna ortak olmuştu. Hest'in suçu değildi. Her şeyin bir sonu vardı ve onlar da kendi sonlarını bulmuşlardı. Hest, adam karısıyla kaçıp skandal yaratmasaydı ve belki de keşfedilmemiş, yağmalanmamış bir Elderling şehrinin on beşinci kısmına olan hakkını tehlikeye atmasaydı, bunu sakinlikle kabul edebilirdi.

"Gidelim mi?" diye sordu annesi.

Ona dönüp baktı. Bu kadar çabuk hazır olmasını beklemiyordu. Daha sık bir elbiseye bu kadar çabuk giyinmesi, son derece sıkıldığını ve dışarı çıkmak için bir bahane bulduğu için mutlu olduğunu gösteriyordu. Ve sıkılmış bir anne genellikle cömert bir anne olurdu. Bu gezide öğle yemeği olacağı açıktı, belki de Bingtoun'daki en iyi yerlerden birinde. Annesi kendine iyi bakması için onu cesaretlendirecek ve alışverişlerinde ona iltifat edecekti. Bu konuda ondan tam bir karşılık bekleyebileceğini biliyordu. Gülümsedi. "Evet. Gidelim."

Bates her zamanki verimliliğiyle çalışmıştı. Annesinin en sevdiği beyaz atların çektiği küçük aile arabası ön kapının önünde bekliyordu. Hest, kadını döşemeli iç mekana yardım etti ve ardından içeri girdi. Çok uzaklara gitmiyorlardı ve hava da çok kötü değildi, ama annesi arabadan inip kalabalık pazara girerken görülmekten hoşlanıyordu. Arabacı onları bekleyecek ve Trader Finbok'un karısının pazarda olduğunu herkese duyuracaktı.

Araba hareket eder etmez, Hest boğazını temizledi. "Babam, başka bir şey yapmadan önce Rain Wilds'a biletimi ayırtmamızı önerdi."

Kadın kaşlarını çatı. Böyle bir durağın onu memnun etmeyeceğini biliyordu. Bu onları gemi limanına götürecekti ve o, babası sohbet ederken, hangi yaşam gemilerinin yola çıkacağını öğrenirken uzun ve sıkıcı bir bekleyiş geçirecekti.

Rain Wild Nehri'ne ne zaman gideceklerine karar verdikten sonra, hangi gemiyle seyahat edeceklerine karar verdiler. Hepsi yolcu taşımıyordu. Değerli yük alanlarının çoğu, taşıdıkları mallara ayrılmıştı. Nehrin yukarısına, Rain Wild sakinlerinin kendileri üretmedikleri veya hasat edemedikleri tüm yaşam gereksinimleri gönderiliyordu. Ve bu neredeyse her şeydi. Nehir aşağısına ise, Rain Wild tüccarlarının nesillerdir yağmaladıkları, eski Elderling şehirlerinin nadir ve sıra dışı, büyülü eserleri geliyordu. Uzun süredir gömülü olan şehirleri kazmak zor ve tehlikeliydi, ancak buradan çıkarılan malların değeri, Bingtown'un "bir insan hayal edebiliyorsa, Bingtown'da satın alabilir" şeklinde ün kazanmasını sağlamıştı. Trehaug neredeyse tamamen kazılmış mıydı? Harikaların kaynağının yakında tükeneneğine dair söylentiler vardı. Cassarick'te daha fazla gömülü kalıntıların keşfi, Elderling mallarının kaynağının yenilenmesi olarak duyurulmuştu, ancak Hest, çok az kişinin konuşmak istediği gerçeği biliyordu: Cassarick çok daha küçük bir şehirdi ve Trehaug gibi zamanın ve nemin tahribatına dayanamamış görünüyordu. Bu da Kelsingra'nın teorik keşfini daha da cazip hale getiriyordu.

"Hayır. Bu aptalca."

Düşüncelerinde dolaşırken konuşmayı neyin başlattığını neredeyse unutmuştu. "Aptalca mı?" diye sordu.

"Yeni gardırobunun ne zaman hazır olacağını bilmeden nasıl bilet alabilirsin? Ya da onun aptal kafasını sana çevirecek mükemmel hediyeleri ne zaman bulacağını? Hayır, Hest, önce Büyük Pazarı ziyaret edip, yeniden kurmaya çalıştığın ilişkilerin için tüm hazırlıkları yapalım. Daha sonra, terzilerin ne zaman bitireceğini öğrendiğimizde, kendi başına gidip biletini alabilirsin. Bu çok daha pratik bir plan."

"Nasıl istersen, anne. Umarım babam da sana katılır." Babasını karşı çıkmaktan çekindiği belliydi.

"Bırak o kısmı bana. Ona, bileti alıp o tarihte gemiyle gidememenin daha iyi olup olmayacağını sorarım. Baban çok aceleci bir adamdır. Hep öyleydi. Beni hiç dinlemez. Dinleseydi, Rain Wild Nehri'nde daha hızlı seyahat etmenin yolları olduğunu bilirdi. Jamaillian yapımı yeni tekneler var, gövdeleri nehrin asidine dayanacak şekilde özel olarak işlenmiş. Bizim hayat gemileri gibi büyük yelkenli gemiler değil, dar nehir tekneleri, sık su çekimli, akıntıya karşı kürek çekildiğinde hızlı olmaları için tasarlanmış, ama yük ve yolcu alabilecek kadar da geniş. Ne diyorlar bunlara... Impervious. Gövdeleri yüzünden. Babanız kötü bir fikir olduğunu düşünüyor; diyor ki bizim

Bingtown'un hayatta kalabilmesi için, Bingtown gemileri nehir ticaretinde tekelerini korumalıdır. Neyse ki, daha ileri görüşlü başka tüccarlar da vardır. Ve sen de, nehirde bir gemiye bilet aldığında, onların arasına katılacaksın.

"Tamam. Anlaştık. Şimdi, günümüz başlıyor. Biraz alışveriş yapıp sonra çay içmek için mola vereceğiz. Duyduğuma göre harika bir yer varmış. Korsan Adaları'ndan gelen çaylar! Baharatları masanızda öğütüyorlar ve kaynar suyu iki fincan çay alacak büyüklükte küçük demliklere döküyorlar. Tüccar Morno bana her şeyi anlattı, mutlaka kendim görmeliyim. Sonra terzine gidebiliriz."

"Nasıl istersen," diye memnuniyetle kabul etti. Yeni ulaşım aracını ilk deneyenlerden biri olma fikri cazipti. Kendi dedikoducularıyla konuşmadan bilet almaya niyeti yoktu. Onlara soracağı ilk soru, babasının bu haberleri ondan önce nasıl duyduğu olacaktı.

Çünkü Sedric orada değildi, ona dikkatini vermesini söylemedi ve kahvaltıda Hest'in bilmesi gereken en önemli şey hakkında durmadan konuşmadı. Somurtarak bu düşünceyi kafasından attı.

Bingtown'un Büyük Pazarı, bir meydanda değil, devasa bir dairesel meydanda inşa edilmişti. Chalcedealılar bir gecede şehri istila edip yok etmek için büyük bir çaba sarf ettikten sonra, pazar çok değişmişti. Hest, bazı iyileştirmeleri beğenmişti. Sahildeki yüksek, eski moda depolar denizin manzarasını engelliyordu. Bunların çoğu saldırıda yanmıştı ve Konsey, yeni depoların daha alçak profilli inşa edilmesini uygun görmüştü. Artık Büyük Pazar, limanın muhteşem manzarasına sahipti. Savaşta yıkılan veya hasar gören dükkan ve iş yerlerinin çoğu yeniden inşa edilmişti ve son birkaç yıldır süren refahın geri kazanılması, Büyük Pazar'ın yepyeni bir görünüme kavuşmasını sağlamıştı.

Hest, Bingtown'da doğmuştu. Arabadan inip annesine merdivenlerden inmesine yardım etmeden önce pazara bakarken, çocukluğunda ve gençliğinde bu kasabayı hafife aldığını düşündü. Yabancı şehirler, ona memleketinin üstünlüğünü ancak genç bir adam olarak ve seyahat edecek yaşa geldiğinde göstermişti.

"Bu taraftan," dedi annesi kararlı bir sesle ve o da kalabalık pazarda annesinin peşinden gitmekten memnun oldu. Gülümsedi. Bingtown, tüm dünyanın ticaret için geldiği bir yerdi, çünkü sadece Bingtown'da Elderlinglerin sihirli ve muhteşem eserlerini bulmak mümkündü. Bingtown'a ticaret için gelen tüccarlar

Elderlinglerin sihirli eşyalarını elde etmek isteyen tüccarlar, en iyi mallarını getirmeleri gerektiğini bilirlerdi. Sonuç olarak, Bingtown'daki dükkanların stokları çok çeşitli ve zengindi ve Bingtown tüccarları, bilinen dünyada eş benzeri olmayan bir yaşam tarzının tadını çıkarıyorlardı. Bu durum Hest'e çok yakışıyordu.

Seyahat etmeyi ve yabancı şehirlerin sunabileceği egzotik zevkleri severdi, ancak Bingtown'a ve konforuna dönmekten her zaman mutluluk duyardı. Burası, ticaretin son derece önemli olduğu ve pazarlığın sonsuza kadar geçerli olduğu, en medeni şehirdi. Eski bir tüccar ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelmiş ve ailesinin servetini ve Tüccarlar Konseyi'ndeki oy hakkını miras alması bekleniyordu. Dünyanın en iyi malları kapısına geliyordu ve babasının cimri tavırları dışında, istediği her şeyi satın alma şansına sahipti. Ancak babası sonsuza kadar yaşamayacaktı. Bir gün her şey onun olacaktı ve servet emrinde olacaktı. Her şeyi miras alacaktı... Tabii, Hest'ten sonra bir başka Finbok olacağına dair babasının endişesini gidermek için bir varis bırakması şartıyla.

"Bir şey mi dedin?" Annesi omzunun üzerinden ona baktı. Düzgün dükkanların arasındaki dar sokakları dolduran küçük pazar tezgahlarından birinin önünde durmuştu.

"Sadece hafif bir öksürük." Ona gülümsedi ve sonra, zorlukla yüzündeki ifadeyi korudu. Omzunun hemen arkasında, Chalcedean saldırgan kalabalığa karışmıştı. Onlara bakmıyordu; taze kızarmış balık almayı düşünüyor gibi görünüyordu, ama adamın profili çok belirgindi. Adamın hayatta ve görünüşe göre iyi olduğu da belliydi. Oysa ikisi de olmamalıydı. Hest, onunla başa çıkması için en iyisini tutmuş ve iyi para ödemişti. Parasını aldatılmış olmanın can sıkıntısı, kalbinde yükselen korkunun yanında ikinci planda kalıyordu.

Annesinin kolunu sıkıca tuttu. "Çay dükkanı ne olacak?" diye sordu ve çocukluğundan beri yapmadığı bir şekilde annesini çekti. "Lütfen, önce oraya gidelim, sonra dükkanları gezelim."

"Ah, hâlâ çocuk gibisin!" Annesi ona dönüp gülümsedi, isteğinden açıkça memnun olmuştu. "Gidelim o zaman. Gel. Denemek istediğim çay dükkanı bu tarafta, Prime ile Rain Wild caddelerinin kesiştiği yerde."

Hest adımlarını hızlandırdı. Arkasına bakıp adamın onu görüp takip edip etmediğini görmek istiyordu. Ama cesaret edemedi. Arkasına bakması, suikastçinin dikkatini üzerine çekecek hareket olabilirdi. Gülümsemesi

sertleşmeye başladı. "Biliyor musun, Rain Wild Caddesi'ne uzun zamandır gitmedim. Çay içmeden önce biraz alışveriş yapalım."

"Bugün hava durumu göstergesi misin ne misin? Ama istersen Rain Wild Caddesi'nden başlayabiliriz," diye kolayca kabul etti.

Tek istediği Büyük Pazar'dan ayrılmak ve Chalcedean'dan uzaklaşmaktı. Rain Wild Caddesi'ni çevreleyen küçük ve zarif dükkanların labirenti, ortadan kaybolmak için ideal bir yer olduğunu aniden fark etmişti. Rain Wild Caddesi'ne girdiler ve annesi çeşitli dükkanları ve malları incelemek için yavaşlayınca, geldiği yolu geriye doğru baktı. Adamdan iz yoktu. Harika. Ama sözde suikastçısına söyleyecek sözleri vardı. Adam ona hızlı ve sessiz bir iş yapacağına söz vermişti. Bu başarısızlık için parasının bir kısmını geri isteyecekti. Hest'in keskin gözleri ve tehlikeden kurtulacak kadar hızlı düşünmesi iyi olmuştu.

Düşmanından kurtulduktan sonra, Rain Wild Street dükkanlarındaki büyümlü malların dikkatini dağıttı. Bingtown'un ününün temelini oluşturan cadde burasıydı. Rain Wilds'tan mal almak isteyenler buraya gelirdi: sonsuz kokulu parfüm mücevherleri; hiç durmadan, hiç tekrar etmeyen melodiler çalan rüzgâr çanları; parlak jidzin'den yapılmış nesneler ve yüzlerce başka sihirli eşya. Burada, çoğu zaman eşsiz fiyatlara, eşsiz keşifler de yapılabilirdi. İçine konulan her şeyi ısıtan veya soğutan kaplar. Her gün bebek olarak uyanıp gün boyunca yaşlanan ve gece yaşlı bir adam olarak "ölen", ancak şafakla yeniden doğan bir heykel. Çiçek kokan ve asıldığında odaya sıcaklık katan yaz halıları. Dünyanın başka hiçbir yerinde bulunmayan ve kopyalanması imkansız eşyalar.

Ve tabii ki parşömenler ve kitaplar. Alise bunları burada bulduğunda kaç tane satın aldığını sayamamıştı. Lanet olası kadın ve ejderhalara ve Elderlinglere olan takıntısı! Bakın, ona ne kadar sorun çıkardı. Ama yeni şehri gerçekten sahiplenmişse, belki de ona verdiği tüm sıkıntılara değmiştir.

Hest ve annesi dükkanların bulunduğu caddede dolaşarak mallar hakkında yorumlarda bulundular. Annesi, ayın evrelerine göre renk değiştiren bir yüzük ve bir tarafı serin, diğer tarafı sıcak bir fular satın aldı. Hest, annesinin ödediği fiyatlara şaşırdı ama onu caydırmak için hiçbir şey yapmadı. Sonunda, annesinin çay dükkanını buldular ve birlikte harika bir yemek yediler. Çay,

kadının söylediği kadar güzeldi ve Hest, eve birkaç çeşit çay gönderilmesini ayarladı. Dinlendikten sonra, alışverişe ciddi bir şekilde başladılar. Birkaç terzinin dükkanını ziyaret ettiler ve Hest, kendisi için ne alınacağına dair tüm kararları annesine bıraktı. Her durumda, terziler geçmiş tecrübelerinden, kumaş, renk ve kesim değişiklikleri konusunda Hest'in kararını beklemeleri gerektiğini biliyorlardı. Hest kıyafetlerine çok önem verirdi ve annesiyle çok fazla zaman geçirmediği için, annesi onun seçtiği kıyafetleri giyeceğini hiç beklemiyordu.

Alise'nin duyduğu yeni bir peynir pazarına gittiler ve bu sefer ikisi de evlerine gönderilmek üzere alışveriş yaptılar. Annesi, "evlendiğin o kaprisli kadına hediye" almak için alışverişe çıkmaları konusunda ısrar etti ve Alise'ye olan kmsemesini, gösterişli eşarplar, ucuz, parlak takılar ve Alise'nin yaşına uygun olmayan, daha çok dul bir kadına yakışan şapkalar seçerek gösterdi. Hest yine her konuda ona boyun eğdi. O, o ıvır zıvırları yanına almaya niyetli değildi. Alise hiçbir hediyeyi hak etmiyordu. Rain Wilds'a gidecek, ona karşı haklarını savunacak ve yoluna çıkan herkese ve her şeye lanet okuyacaktı. Onun üzerinde tamamen yasal bir hakkı vardı. O, karısıydı ve ikisinin de imzaladığı evlilik sözleşmesini uygulamaya niyetliydi. Onun aptalca özgürlük ilanına son verecek ve onun şehir üzerinde iddia ettiği her şeye ortak olma hakkını geri alacaktı. Hepsi bu kadar.

"Dişlerini gıcırdatma, canım. Çok rahatsız edici bir ses," dedi annesi.

"Sanırım biraz yorgunum. Eve gidelim mi?"

Arabasını kendi kapısının önüne getirtti. İçeri girdiğinde, satın aldığı bazı eşyaların çoktan teslim edildiğini gördü. ayı ve peyniri mutfağa gönderdi ve hemen kendisine bir fincan sıcak çay hazırlamalarını istedi. Çalışma odasına gitti, her terzi için değişikliklerin listesini hazırladı ve hizmetçilerinden birini çağırarak listeleri teslim etmesini istedi. Tüm bu küçük organizasyon işlerini kendisi yapmak canını sıkıyordu, ama Redding bu işlerde beceriksizdi ve Ched her ayrıntıyı sorarak dikkatini dağıttı. Sedric gibi değildi, o Hest'in aklından geçenleri Hest'ten önce bilirdi. Aptal Ched.

Kapı alındı, Ched ay tepsisi ve tatlı bisküvilerle gelmişti. "Ve size hatırlatmak isterim efendim, şıfacı bugün daha sonra elinize bakmak için uğrayacak."

"Tamam. ıkabilirsin."

Kısa kış günü sona eriyordu ve öğleden sonra yağacak gibi görünen yağmur yağmaya başladı. Kendine yeni demlenmiş çaydan bir fincan doldurdu ve pencereye gidip bahçeye baktı. Sulu, kahverengi ve iç karartıcı bir manzaraydı: İpi çekince perdeler düştü. Şöminenin yanındaki en sevdiği koltuğu buldu ve çayını yudumladı. Tadı iyiydi ama pazardaki kadar mükemmel değildi. İçinde hoş olmayan bir tat vardı, tatlı bir tat. Bir yudum daha aldı ve başını salladı. Aptal aşçı çayı mahvetmişti, bal ya da başka bir şey eklemişti. Demliğin kapağını kaldırıp kokladı; evet, başka bir şey vardı. Aniden boğazının arkasında kötü bir tat hissetti.

Kapı yine çalındığında suratını asmıştı.

"Girin!" diye bağırdı ve Ched'i görünce hemen emretti: "Bunu mutfağa geri götür ve aşçıya, bozduğu çayın parasını maaşından kesileceğini söyle. Temiz bir demlikte yeniden demlesin ve sadece benim aldığım çayı eklesin."

"Tabii efendim." Ched eğilerek tepsiyi alırken masanın kenarına küçük bir paket koydu. "Bu sizin için geldi ve kurye, acilen açmanız gerektiğini söyledi. İçinde bozulacak bir şey varmış. Ah, bir de çaycıdan bir paket var."

Ched çoktan kapıya doğru ilerlemişti. Hest kaşlarını çattı. Yeni paket muhtemelen sipariş ettiği peynirin geri kalanıydı. Onu doğrudan mutfağa götürmesini söylemeliydi. Ve daha fazla çay mı? Yanlılıkla siparişini iki katına mı çıkarmışlardı? Ched kapıyı kapatırken midesi mutsuz bir şekilde guruldadı.

Hest, Ched'in çok acil olduğunu söylediği küçük, işaretsiz paketi aldı. Peynir için çok küçüktü; buruşuk kağıt, küçük bir şeyi özensizce sarmış ve iple bağlanmıştı. İpin düğümleriyle uğraşırken, ek çaya göz attı. Güzel mavi bir kağıda özenle sarılmıştı ve mum mühründe satıcının damgası vardı. Önceki çay paketine hiç benzemiyordu...

Ambalajından bir kulak düştü. Hest, dehşet ve tiksinti karışımı bir çığlık attı ve masasından geri çekildi. Sonra korkunç bir merak onu daha yakından bakmaya itti. Küpe yoktu, ama çok sayıda delik kalmıştı. Bu kulak sadece bir adama ait olabilirdi. Refleks olarak, elindeki buruşuk kağıdı düşürdü. İçinde örümcek ağı gibi yazılar vardı. Kendini zorlayarak kağıdı düzeltti ve mektubu okudu.

Köleni ve malımı bulsan iyi olur. Kulunun kulakları kadar bile güvenli olduğunu sanma. Çayını beğendin mi? Seni istediğim zaman öldürebilirim. Bana karşı gelmeye devam edersen başına geleceklerin habercisi olarak kabul et.

Korkunç bir kramp karnını parçaladı ve dizlerinin üzerine çökerek kusmaya başladı.

Oda dönüyordu. "Zehirlenmişim," diye soluk soluğa konuştu. "Zehirlenmişim." Ama onu duyacak kimse yoktu.

Balık Ayının 7. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 7. yılı

***Erek, Trehaug'dan
Bingtown, Kuşların Vekil Bekçisi Reyall'a***

Sana özel bir not, yeğenim. Sana böyle hitap etmek ne garip!

Buradaki Kuşların Efendisi, sonunda güvercinlerin bakımı ve beslenmesi konusunda bir iki şey bildiğimi kabul etmiş görünüyor. Dün, bekçilik derecemin buraya, Trehaug'a aktarılmasına izin vermeyi teklif etti. Teklifini kabul etmeyi sessizce düşünüyorum. Detozi bu konuda cesur davranıyor olsa da, Bingtown'a taşınmaktan korktuğunu biliyorum. Ve itiraf etmeliyim ki, bu kuş evleri şehri beklediğimden çok daha çekici ve ilginç!

Ancak buradaki görevi kabul edersem, Bingtown'daki yerim boş kalacak. Ve benim yerime kuşlarıma bakacak bir çirak aday gösterme hakkım var.

Bu kişi elbette siz olursunuz.

Bununla ilgili ne düşündüğünü bana özel mesajla bildir. Görevi kabul edersen, Bingtown'da süresiz olarak kalman beklenenecektir.

Unutma, henüz hiçbir şey kesin değil, bu yüzden kimseye bir şey söyleme. Cevabını bana göndermeden önce iyice düşün.

Amcan, Erek

On Beşinci Bölüm

GARİP YOL ARKADAŞLARI

"Buradayım ve dinlemeye hazırım." Leftrin, mutfağın çiziklerle dolu masasının üzerine ellerini kavuşturdu. Bellin'in daha önce hiç özel olarak konuşmak istediğini hatırlamaya çalıştı. Sanmıyordu. Sakin olmaya çalıştı ama kadının ona söyleyeceklerinden korkuyordu. Hasta mıydı? Swarge hasta mıydı ve bunu kendinden saklamaya mı çalışıyordu? İkisi de sağlam insanlardı. İçlerinden birinin tehlikede olabileceği düşüncesi onu endişelendirdi, sadece arkadaşları için değil, gemisi için de. Canlı gemilerin mürettebatı genellikle ömür boyu gemide kalırdı. Mürettebatından herhangi birini kaybetmek Tarman'ı çok üzecekti. Leftrin en kötü sonuca varmamak için uğraştı ama Bellin mutfağın kapılarını sessizce kilitleyip masaya kahve fincanlarını getirdiğinde, karnında bir korku dalgası yükseldi.

"Sana söylemem gereken iki şey var," dedi Bellin, lafı dolandırmadan. "İkisi de beni ilgilendirmiyor ve belki biri seni de ilgilendirmez. Ama Tarman'ın güvertesinde olanlar hepimizi etkiler ve mürettebatın bir üyesi olarak konuşma hakkım olduğunu düşünüyorum. Belki de konuşma görevim var."

Korku kemiklerini sardı. "Birisi mi hasta?" diye sordu.

"Ha!" Kız kahkahayı bastı. Bir an için sırtıttı ve gülümsemesini koruyarak, "Bazıları öyle diyor ve ben de kendim hissettiğim için buna katılmıyorum. Sen de o hastalığa yakalandığını gördüm, çok uzun zaman önce değil," dedi.

"Bellin," diye uyardı ve kız gülümsemesini bıraktı.

"Kaptan, Hennesey aşık. Kendisinden çok daha üstün bir kadın olan Tillamon Khuprus'a. Kaptan olarak bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Reyn Khuprus'un kız kardeşinin sıradan bir nehir adamıyla flört etmesini nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Biz burada sıkı bir mürettebatız ve zor zamanlarda bile hep birlikte mücadele ettik. Bu yüzden, gemimize sorun çıkarmaya çalışan biri olursa, bence hepimiz onu güverteye ayak basamadan gemiden atmalıyız."

Leftrin ona baktı, sonra bakışlarını kahvesinin siyah yüzeyine çevirdi. Düşünmeye çalıştı. Bu, hiç beklemediği bir haberdi. Hennesey aşık mı? Bu yeterince kötüydü. Hennesey

, gemisindeki bir yolcuya, hem de az önce geminin ikmalini finanse eden soylu bir ailenin kızına aşık olması daha da kötüydü.

Derin bir nefes aldı ve ağır bir sesle konuştu. "Ben hallederim." Bu onun göreviydi ve bunu biliyordu. Keşke nasıl yaklaşacağını, ne yapacağını bilseydi. Önce Hennesey'i yoklayacaktı. Eğer sadece cinsel dürtüleri onu yönlendiriyorsa, o zaman Leftrin'in tereddüt etmeden ezip geçeceği bir durum olurdu. Ama Hennesey kalbini kaybediyorsa... Alise'nin ona hissettirdiklerini düşündü ve Sedric'in ona onu sevmemesini söyleyen sert sözlerini hatırladı. Bu onu durdurmamıştı.

"Dikkate alınması gereken başka bir şey var, Yüzbaşı. O da onu seviyor. Gerçekten seviyor. Dün akşam geç saatlerde onu Skelly ile güvertede otururken gördüm. O ıııkta ikisi de aynı yaşıta görünüyordardı ve yanlarına gittiğimde sesleri de aynı yaşıta gibi geliyordu. Erkekler hakkında konuşuyorlardı." Bellin başını salladı ve sevgiyle gülümsedi. Sonra iç çekerek ekledi: "Bu da beni konuşmamız gereken ikinci konuya getiriyor. Skelly."

Leftrin konuşacak gibi yaptı ama Bellin elini kaldırdı. "Kaptan, beni dinleyeceğinize söz verdiniz. Onun sizin aileniz olduğunu biliyorum. O benim de ailem. Swarge ve benim kendi çocuğumuz olmayacak gibi görünüyor. O kız, ikimizin de kalbinde. Ve geceleri onu defalarca konuştuk ve bunun onun için iyi bir son olmayacağını düşünüyoruz. Onun ne umduğunu biliyoruz. Trehaug ailesinin, artık sizin varisiniz olmayacağı için nişanını bozmasını istiyor. Ama bu olursa ve o Alum'un yanına giderse, bu iyi sonuçlanmayacak. Açıkça söylemek gerekirse, o artık bir Elderling, ama o değil. O bu gemiye gelip bu gemiyi öğrenip çalışmayacak. Ejderhasıyla kalmak zorunda. Kızımız Tarman'ın güvertesinden inip karada mutlu olabileceğini düşünebilir, ama olamayacak. Bir iki ay olabilir. Ama uzun vadede..."

"Biliyorum," dedi Leftrin, aniden sözünü keserek. Yorgun gözlerini kaldırdı. "Bütün bunları düşünmedim mi sanıyorsun, Bellin? Düşündüm. Cassarick'teyken nişanlısını görme şansı olur da, belki o kıvılcım yeniden alevlenir diye umuyordum. O daha genç. Alum'a olan duyguları sadece bir heves olabilir. Göreceğiz. Ama o da benim sorumluluğumda."

Başını eğdi ve bir şey daha söylemek üzere gibi göründü. Sonra ona kısa bir baş salladı. "Biliyorum, Kaptan. Hepimize ve Tarman'a çok iyi bakıyorsun. Şu anda seni kıskanmıyorum. Ama ne yapılması gerekiyorsa yapacağını biliyorum. Ya da söylenmesi gerekiyorsa."

Bellin ağır adımlarla kalktı, kahvesinin son yudumunu içti ve fincanını rafa astı. Mürettebat odasının kapısını açtı, ardından güverteye açılan kapıyı da açtı ve onu orada bırakarak çıktı. Rüzgâr, kapıyı arkasında çarptı.

Leftrin bir süre daha oturdu, fincanını ellerinde tutarak. Güverteden bir kadın sesi duydu. Tillamon. Küçük pencereden dışarı bakmak için eğildi ve onu gülümserken gördü. Başı örtülü değildi ve saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Bugün yağmur durmuştu ve güneş güverteye vuruyordu. "Ama onun için nerede derin, nerede çok derin olduğunu nereden biliyorsun?" diye birine soruyordu.

"Şey, nehrin yüzüne bakarsan anlarsın." Hennesey. Leftrin'in daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla. "Benim kadar uzun süredir bu işi yaparsan, sadece bakarak anlarsın."

Leftrin, Hennesey'in yüzünü görebileceği bir yere geçti. Evet. Bazen bir şeye sadece bakarak derinliğini anlayabilirdin. "Ah, Hennesey," diye mırıldandı. "Reyn'le konuşmanı tavsiye ederim. Şimdi izin istesen daha iyi olur."

Yaşlı adamın birinci yardımcısına ne diyeceğini merak etti.

Kabin kapısı çalındı. Hest içini çekip dar yatakta döndü. "Ne var?" diye tersledi.

"Benim!" Redding neşeyle cevap verdi. Kapı açıldı ve elinde çay tepsisiyle dikkatlice içeri girdi. Topuğuyla kapıyı tuttu ve kapatmaya çalıştı, tökezledi ve dengede kalarak tepsiyi küçük masanın üzerine zar zor koyabildi. Biraz kambur durarak ellerini masaya dayadı. "Trehaug'a yaklaşıyoruz ve ben hala denize alışamadım," dedi solgun bir gülümsemeyle.

"Nehirdeyiz dostum. Gemi neredeyse hiç sallanmıyor. Dalgalarla boğuşmuyoruz ki." Hest sırt üstü dönerek alçak tavana bakmaya başladı. Bu yeni gemiler nehrin asidinden etkilenmiyor olabilir, ama gemi ustası Jamaillialı olmasına rağmen yolcuların konforunu hiç düşünmemişti. Kaptan, bu gemilerin hızlı yük taşımacılığı için tasarlandığını açıklamıştı, ama yine de! *New Glory'nin* kaptanı, birinci ve ikinci zabıtlarının kendisinden daha lüks odalarda kaldığını bilmek onu rahatsız ediyordu. Onların onun çektiği acıları umursamadıkları kesindi. Yemek yemek veya dostça bir kumar oyunu oynamak için ortak bir alan bile yoktu. O ve Redding, yemeklerini küçük odalarında yemek zorunda kalıyorlardı. Eğlence için, güvertede biraz dolaşmak

güvertede biraz yürüyebilirdi, hepsi bu kadardı. Geminin büyük bir kısmı yolcuların girmesine yasaktı. Gelecekte yoğun bir yolcu trafiği oluşturmak istiyorlarsa bunu değiştirmeleri gerekecekti!

"Hayır. Yani, evet, haklısın. Sadece zeminin hareket etmesine alışkın değilim." Redding bir cevap bekledi, ama Hest cevap vermedi. O da çok parlak bir gülümsemeyle, "Sanırım bu, maceramızın bu bölümündeki son yemeğimiz olacak. Gece çökmeden limana varmalıyız. Trehaug'u görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım hava biraz açar da sonunda sosyalleşme fırsatı buluruz. Rain Wilds'a ilk kez geliyorum, biliyorsun."

"Büyük beklentilere girme, hayal kırıklığına uğramazsın," dedi Hest ekşi bir sesle. Uzun bacaklarını yataktan sallayarak dikkatlice ayağa kalktı. "Havanın düzelmesini bekleme. Günlerdir yağmur yağıyor ve yağmaya devam edecektir. Trehaug'u gezmeye gelince... Ha! Rain Wild şehirleri bu ismi hak etmiyor. Büyük alçak dallarda birkaç sağlam bina var, sonra da ağaçlara rastgele meyve gibi asılı konutlar, ama medeniyetin konforlarından neredeyse hiç yok. Altı Dükalık ve diğer kuzey ülkelerinin halkına tepeden bakıyorlar, ama gerçekte Rain Wild sakinleri de en az onlar kadar geri ve taşralı. Buraya gelmenin tek nedeni Elderling eserleri ve sihirli eşyalar satın almak. Bu şehirleri ayakta tutan tek şey bu."

Hest küçük masaya doğru yürüdü ve bir sandalyeye oturdu. O oturur oturmaz, Redding kendi sandalyesine çöktü ve peçeteyi aldı. Her öğünde olduğu gibi, açıkça açlıktan kıvranıyordu. Dudaklarını yaladı ve örtülü tabaklara bakarak sabırsızlıkla kıpırdanmaya başladı. Adam, iştahını dizginlemeye hiç çalışmadan zevkine varıyordu. Sedric'in yıllarca süren dikkatli tavırları ve kamuoyu önünde gösterdiği itidalin ardından, Redding'in bariz açgözlülüğü ve rüşvet ve hediye için yaptığı açıkça alçakça istekler Hest'in ilgisini çekmişti, ama son zamanlarda Redding'in dalkavukluğu ve hediye ve rüşvet için yaptığı kaba istekler onu rahatsız etmeye başlamıştı. Adamın hiç utanma duygusu yoktu. Sonuç olarak, Sedric'ten daha zor manipüle edilebilirdi. Acı çekme tehditleri onu en çok motive ediyordu. Ama bu eğlence bile sıkıcı olmaya başlamıştı. Adam, Sedric'in yerine geçmek için yetersiz olduğunu kanıtlamıştı. Onu yanına almak, bu kadar kısa sürede başka kimseyi bulamaması ve Redding'in masraflarının babasının hesabına yazılacağına farkında olması nedeniyle bir zorunluluktuktu.

Hest kendine çay doldurdu ve bir tabağın kapağını kaldırdı. Başıını salladı. Neden yemeğı örtmeye zahmet etmişlerdi ki? Sıcak değildi ve yolculuğı boyunca her gün kendisine sunulanların aynısıydı. Melasla tatlandırılmış bir somun esmer ekmek dilimlenmiş ve üzerine tereyağı sürülmüştü. Tepsideki diğer tabakta füme jambon dilimleri, bir parça sıradan peynir ve yarım düzine küçük sosis vardı. Üçüncü tabağın kapağını açmadı. Haşlanmış patates olacaktı. Yemekten o kadar sıkılmıştı ki tabağına koymaya bile zorlandı, ama Redding'in böyle bir sorunu yoktu. Hest'in payından fazlasını yiyeceğinden korkar gibi çabucak kendi tabağına koydu ve hemen ağızını doldurdu. Hest ayını yudumladı. Ilık, ama sıcak değildi. Ve şikayet etmenin bir anlamı yoktu.

Birkaç saat sonra limana varacaklardı ve Trehaug'da düzgün bir kalacak yer bulacaktı. Sedric'in ona bıraktığı tüm bu korkunç karmaşadan kurtulmak için bir gün daha vardı. Trehaug'da iyi bir yemek yiyip, rahat bir uyku çekecek ve sonunda isimsiz Chalcedean suikastisinin verdiği hoş olmayan görevi yerine getirecekti. O adamı düşündükçe midesi burkuluyordu. Acı, utanç, aşağılanma...

Zehir Hest'i yere sermişti. Ched, zayıf yardım çığlıklarına rağmen gelmemişti. Ama başka biri gelmişti. Chalcedean odaya sanki sahibiymiş gibi girmiş ve Hest'in başında gülümseyerek durmuştu. "Ölmeni izlemeye geldim," demiş ve Hest'in koltuklarından birini kendine oturup Hest'in yerde kıvranışını izleyebileceğı bir yere çekmişti. Ondan sonra tek kelime etmemişti. Hest'in vücudunda bir damla safra, hatta nem kalmayana kadar kusmasını izlemişti. Hest'in artık kelimeleri bir araya getiremeyene kadar yardım için yalvarışını izlemişti.

Ancak o zaman ayağı kalktı ve yelek cebinden, dibinde mavimsi bir sıvı bulunan küçük bir cam şişe çıkardı. "Henüz çok geç değil," dedi Chalcedean. Küçük şişedeki soluk sıvıyı alkaladı. "Henüz değil. Ama neredeyse. Seni ölümün eşiğinden geri getirebilirim. Tabii aptallığına son vereceğini düşünürsem. Ki düşünmüyorum. İyice düşün, Bingtown Tüccarı. Şu anda, seni kurtarmam gerektiğini düşünmemi sağlayacak ne yapabilirsin?"

Hest karnına kıvrılmıştı. İçinde ateşli bıçaklar sıkışmış, dışarı çıkmaya çalışıyordu. Kendini kirletmiş ve halıyı mahvetmişti; kokuyordu, ölüyordu ve acı çekiyordu. Yapabileceğı hiçbir şey gelmiyordu aklına, ama ektiğı acıyı dindirmek için her şeyi yapmaya hazırды.

Chalcedean botuyla onu dürttü. "Seni tanıyorum, Tüccar. Ne kadar iyi bir adamsın, ne kadar şık bir adamsın. Ziyaret ettiğin insanları tanıyorum ve kendini nasıl eğlendirdiğini biliyorum. Neden bunu eğlenceli bulduğunu anlamıyorum, ama bu gerçekten önemli değil, değil mi? Kendini efendi sanmayı seviyorsun, değil mi?" Sonra eğildi, Hest'in başının üstündeki saçlarını tuttu ve Hest'in ona bakması için saçlarını çevirdi. "Bu seni tahrik ediyor, değil mi?" diye sordu Chalcedoalı bilmiş bir şekilde. "Senin kontrolün altında olduğunu düşünmek. Başkalarını zevkini tatmadan önce önünde diz çökmek. Ama şimdi sana önemli bir şey gösteriyorum, değil mi?"

Chalcedo'lu, yüzünü Hest'in yüzüne yaklaştırmak için daha da eğildi. Gülümserken fısıldadı: "Sen efendi değilsin. Rol yapıyorsun. Seninle oynayan insanlar da rol yapıyor, küçük dostum. Onlar da benim gibi, senin gerçek efendi olmadığını biliyorlar. Efendi benim. Sen de onlar gibi bir köpeksin. Bok koklayan, paça yalayan bir köpek."

Hest'in saçlarını bıraktı, başını kirli halının üzerine düşürdü, sonra üç adım uzaklaştı ve yumuşak bir sesle, "Neden bana kim olduğunu gösterdi, Tüccar Hest?"

Hest, o olaydan sonra olanları hatırlamaktan nefret ediyordu. Karnındaki bıçak gibi saplanan acıya, çılgılık atan gururuna rağmen, yaşamak istemişti. Kendi kusmuğunun içinden sürünerek, hafifçe gülümseyen suikastçinin yanına kadar gitmişti. Adamın botunu yalamıştı. Bir iki kez değil, bir köpek gibi, Chalcedean uzaklaşana kadar defalarca yalamıştı. Hest'in lamba sehпасından işlemeli bir bez çekmiş ve botundaki Hest'in tükürüğünü silmek için kullanmış, sonra da küçümseyerek bir kenara atmıştı.

"Yaşayabilirsin," dedi sonunda ve küçük şişeyi Hest'e attı. Ama şişe düşerken tıpa çıktı. Değerli sıvı, şişe halıya çarparak yuvarlanırken etrafa sıçradı. Hest, zayıf ellerini titreyerek şişeyi yakaladı, daha da fazla sıvı döküldü, sonunda kurumuş dudaklarına götürdüğünde sadece birkaç damla kalmıştı. Onları emdi ve Chalcedean yüksek sesle güldüğünde, aldatıldığını anladı. Ama aldatılmayacaktı, ölmeyecekti! Chalcedean daha da yüksek sesle gülerken, karnının üstüne sürünerek halıya düşen damlaları emdi. Kir ve halının liflerinin tadını aldı ve sadece çok az nem kalmıştı. Dudaklarında kum ve pislik hissederek oradan uzaklaştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Gözlerinden süzülürken, Chalcedoalı konuştu. "Su. İçine biraz boya katılmış su. 'Panzehiri'm' buydu. Ölmüyor musun.

Hiç ölmeyecektin. Birkaç saat daha acı çekeceksin. Ondan sonra bir gün boyunca kendini kötü hissedeceksin, ama yine de dışarı çıkıp *New Glory* adlı gemiyle Trehaug'a bilet alacaksın. O bir yaşam gemisi değil; Jamaillia'dan gelen yeni bir gemi türü. Sen onu seçeceksin. Yola çıkmadan önce benden bir kez daha haber alacaksın. Sana iletmen gereken mesajlar olacak. Ve ben döndüğümde, sadece aptal değil, aynı zamanda benim köpeğim olduğunu ve benim efendin olduğumu hatırlayacaksın."

Hest'in yanına yürüdü ve botunu karnına bastırdı. Baskı acı vericiydi ve Hest uyuşmuş bir şekilde başını salladı. İçinde çaresiz bir öfke kaynıyordu, ama yine de başını salladı.

Ve itaat etti.

Güzel kutulardaki iğrenç ganimetler, Redding'in valizine özenle sarılmıştı. Hest, kokunun giysilerine sinme riskini almak istemiyordu. Redding, kutuların içinde ne olduğunu bilmiyordu.

Chalcedean sözünü tutmuştu. Gecenin karanlığında Hest'in yatak odasına girmiş ve onu diz çöktürerek Trehaug ve Cassarick'teki bağlantılarının isimlerini ezberlemesini istemişti. Hest bu bilgileri yazmaya çalıştığında, Chalcedean isimleri uyluklarına kazıyarak suçlayıcı listeyi düşürme riskini ortadan kaldıracağını söylemişti. Hest isimleri ezberlemeyi seçmişti.

Görevini daha iyi anlamak için sorular sormaya çalıştığında, Chalcedean onu sertçe tokatladı. "Bir köpek sahibinin aklını bilmek zorunda değildir. Oturur. Getirir. Kanlı, ölü av hayvanını sahibinin ayaklarına getirir. Bilmesi gereken tek şey budur. Ne yapması gerektiğini, ne zaman yapması gerektiğini ona söylelenecektir."

Bilgi eksikliği Hest'i bir kanser gibi kemiriyordu. Kiminle iletişime geçmesi gerekiyordu ve karşılığında ondan ne isteyeceklerdi? Tek bir isim tanıdı. Begasti Cored. Sedric'in Chalcedean tüccarı. Kalbindeki tüm öfkeyle bu bilgiye sıkı sıkı sarıldı. Chalcedean tüccarı onu Sedric'e götürecekti.

Bunu sabırsızlıkla bekliyordu. Sedric'i, kendisine yapıldığı gibi küçük düşürmeyi, kendisine yapıldığı gibi tehdit etmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Bunu düşündükçe kalbi daha hızlı atıyor ve karnındaki kaslar geriliyordu. Chalcedo'lunun kendisine yaşattığı korku ve aşağılanmadan kurtulmanın tek bir yolu olduğuna karar verdi.

Onları Sedric'e aktaracaktı.

Hest, Sedric'i bulduğunda Alise'yi de bulacağından emindi. Ejderha parçaları olsun ya da olmasın, ikisini de Bingtown'a geri götürmeyi, Alise'yi yasal ve sadık karısı olarak yeniden evlendirmeyi ve ardından yeni bulunan Elderling şehrinin önemli bir yüzdesine ilişkin aile haklarını resmileştirmeyi planlıyordu. Bu, görevinin gerçekten zevkle beklediği tek kısmıydı.

Alise'i eve getirmek, Redding'in bildiği tek görevdi; Hest, Sedric'i uysallaştırdıktan sonra muhtemelen Redding'i yerinden edeceğini ona söylememişti. Nehirden yukarı doğru yolculuk sırasında Hest, Redding'i Trehaug veya Cassarick'te kendi haline terk etme fikriyle birkaç kez oynamıştı. Açgözlü küçük adamı yabancı bir şehirde beş kuruşsuz bırakmak ona büyük bir tatmin verecek ve Bingtown'a döndüğünde yakın çevresine anlatacağı harika bir hikaye olacaktı. Sedric'in aksine, Redding Hest'in yakın çevresinde pek sevilmemektedir. Onun gitmesine sevineceklerdi. Hest de öyle. Birkaç küçük şey dışında. Hest, Redding'in dudaklarını peçeteyle okşarken onu izlerken, içinde hafif bir ilgi uyandı. Sedric klasik bir yakışıklılığa sahipti, ama Redding bazı yönlerden çok daha yaratıcıydı.

Küçük adam Hest'in bakışlarını fark etti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve düşünceli bir şekilde dudaklarını yaladı. "*Ondan önce,*" dedi utangaç bir şekilde, "ilginizi çekebilecek başka bir şey var. Güvertede öğrendiğim bir şey."

Hest merakla masaya doğru eğildi. "Güvertede mi? Redding, bize yeni bir oyun arkadaşı mı buldun?"

Redding kıkırdadı. "Sevgili dostum, kendini tut. Yeni bir yatak oyunu değil, dedikodudan bahsediyorum! Biraz hava almak için güverteye çıktım ve orada iki adam sohbet edip sigara içiyordu. İkisini de daha önce görmemiştim, bu yüzden biraz uzak durdum ve evet, biraz kulak misafiri oldum. İçlerinden biri Chalced'deki kuzeninden bahsediyordu. Kuzeninin gökyüzünde iki ejderha gördüğünü söylüyordu. Biri büyük mavi, diğeri daha da büyük siyah. Ben de içimden, bunlar muhtemelen Tintaglia ve eşi olmalı dedim." Durup Hest'e kaşlarını kaldırarak, ne kadar zeki olduğunu duymak için bekledi.

Hest'in böyle inceliklere ayıracak zamanı yoktu. "Chalced'in üzerinde mi?"

"Öyle sanırım," diye cevapladı Redding neşeyle. "Ben de kendi kendime düşündüm ki, Tintaglia Trehaug'a dönüp yumurtadan çıkan ejderhalara ne olduğunu sorarsa, vay canına! Bu, Yağmur Vahşileri için çok ilginç zamanların habercisi olabilir, değil mi?"

"Gerçekten mi?"

Bu ne anlama geliyordu? Bir ağaç tepesi şehrine salınan bir ejderhanın öfkesi mi? Belki. O şehirdeyken mi? Hest'in dikkati aniden değişti. Ejderhanın öfkesinin sonuçlarını görmüştü, zehirli asit püskürmesinden çatlamış taşları, çukurlu zırhların içinde sıvılaşmış insan bedenlerini görmüştü. O zamanlar Tintaglia, Chalcedean filosu ve işgalcilere öfkelenmişti. Ama Trehaug'a saldırırsa, kaçacak yer yoktu, sığınacak kadar sağlam bir yapı yoktu.

"Redding. Tintaglia en son ne zaman görüldü? Ve hangi yöne uçuyordu?"

Ve Chalced Dükü, ejderhanın parçalarını evine yaklaştırmamanın bir yolunu bulabilir miydi?

"Ah, neyse!" Redding alaycı bir şekilde başını salladı. "Birkaç cümle duymaktan bu kadar çok şey öğrenmemi istiyorsun. Onlardan biraz daha bilgi almaya çalıştım. Onlara iyi günler diledim ve 'Kuzeninizin bir ejderha gördüğünü duydum' dedim. Ve daha fazla bir şey soramadan, arkalarına dönüp kabinlerine girdiler. Ne kadar kaba! Ama bence korkacak bir şey yok. Haberin bu adama ulaşması ne kadar sürer düşünsene; ejderhanın uçuş hızından çok daha yavaş. Yani buraya geliyorsa, şimdiye kadar gelmiş olmalı. Tabii geliyorsa."

"Duyduğum tüm spekülasyonlar onun öldüğü yönündeydi. İki ejderha da çok uzun zamandır görülmemişti ve o, genç ejderhaları terk etmiş gibi görünüyordu."

"Demek ölüm söylentileri yanlışmış, değil mi?" Redding küçük sosislerden birini şişledi. "En azından, bu adamın kuzeni doğruyu söylüyorsa. Sevgili Hest, bu sadece bir dedikodu parçasıydı. Daha acil meseleler varken bunun kafanı kurcalamasına izin verme." Redding ona gülümsedi ve dilinin ucuyla sosisin ucunu alaycı bir şekilde yaladı.

"Kelsingra'ya kaç gün kaldı?"

Reyn'in sorusu acildi. Ama ilk sorduğunda da acildi ve o zamandan beri her sorduğunda acildi ve Leftrin cevap vermeye çalışmaktan yorulmuştu. Sesini makul tutmaya zorladı. "Sana kesin bir cevap veremem. Sana söyledim. Şu anda akıntıya karşı yol alıyoruz. Bu zor bir iş, özellikle de bu kadar yağmur yağdığı için. Nehir şişiyor, suya daha fazla enkaz giriyor ve akıntının daha sakın olduğu sığ sularda kalmamızı zorlaştırıyor."

"Ama Tarman..." Reyn inatla başladı.

Leftrin onu keserek devam etti. "Bir yaşam gemisi. Bazı özel yetenekleri var. Bu, kışın nehirde yukarı doğru seyahat etmenin kolay olduğu veya gece gündüz yol alabileceğimiz anlamına gelmez. Yağmurlar dinmek bilmez ve su yükseldiğinde nehirde yukarı doğru ilerlememiz zorlaşır. Bu yüzden ne zaman varacağımızı söyleyemem."

"Peki bizi takip eden tekneler?"

Leftrin omuzlarını hafifçe silkti. "Onlar hakkında yapabileceğim bir şey yok dostum. Nehir bana ait değil. Tüm nehir adamları istedikleri yere gitmekte özgürler."

"Peki ya bizi Kelsingra'ya kadar takip ederlerse?"

"O zaman takip ederler. Ne yapmamı istersin Reyn? Onlara saldırmamı mı?"

"Hayır! Ama biz gece seyahat edebiliriz, onlar edemez. Böylece onlardan uzaklaşamaz mıyız?"

"Tarman güçlüdür, ama o bile bazen dinlenmelidir." Leftrin artık açıkça konuşuyordu, istediğinden daha açık. "O adamlara bizi takip etmeleri için iyi para ödüyorlar. Nehrin yukarısında bekliyorlardı. Nehirden aşağı inerken ilk kez görüldüğümüzde, birisi bir kuş uçurduğundan şüpheleniyorum. O küçük tekneler bizi bekliyordu ve gece seyahat etmek onlar için tehlikeli olsa da, özellikle de aldıkları para için bunu yapabilirler. Tek umudümüz, Kelsingra'ya varmadan yorulmaları. Ama bizi gözden kaybetseler bile, bazılarının takip edebileceği izler kalacaktır. Her gece demir attığımızda, varlığımızın izlerini bırakıyoruz ve ejderhalar bizimle birlikteyken ilk geçişimizde, durduğumuz yerlerde çok sayıda kanıt bıraktık. Çoğu sel tarafından örtüldü. Ama hepsi değil. Eğer bizi bulmak için bizim oğlunuzu ejderhalara ulaştırmak kadar çaresizlerse, bizi takip edeceklerdir. Onlarla oyun oynamak, onları yanlış yola saptırmak ya da başka bir şey yapmak için vaktimiz olduğunu düşünmüyorsanız tabii."

"Hayır." Reyn, Leftrin'in tahmin ettiği gibi hemen cevap verdi. "Gecikmek için vaktimiz yok. Ama Malta'nın anlattıklarından sonra, onların niyetinden korkuyorum. Birisi, etlerini ejderha eti olarak satmak için onu ve bebeğimizi öldürmeye hazırdı. Bu kadar çaresizlerse, başka neler yapabileceklerini kim bilir?" Küçük teknelere baktı. "Onlara saldırmak için vaktimiz ya da niyetimiz olmayabilir. Ama bizi takip etmelerinin amacı bu olabilir."

"Peki." Leftrin korkuluğa doğru yürüdü ve geldikleri yöne baktı. Bir kol mesafesinde, Swarge dümen başında, kaptanının konuşmasını dikkatle görmezden gelerek Tarman'ı yavaş hareketlerle yönlendiriyordu.

Swarge'ı geçtikten sonra Leftrin, nehrin son virajını dönerken *Tarman'dan* ve birbirlerinden uzak duran  küçük tekne gördü. Teknedeki adamlar özenle kürek çekiyorlardı. Leftrin onlara biraz acımıştı. Tekneleri açık teknelerden biraz daha fazlasıydı, doğa koşullarına karşı savunmasızdı ve içindeki adamlara hiçbir konfor veya güvenlik sağlamıyordu. Onun ağır mavnasından daha hızlı hareket edebiliyorlardı ve Tarman bütün gece yoluna devam etmesine rağmen, casus tekneleri ertesı gün öğleye kadar onlara yetişmişti.

"Tekneleri deneyimli nehir adamları gibi kullanıyorlar. Belki de Chalcedeans'larla ve ejderhaları etleri ve kanları için katletmekle bir ilgileri yoktur. Belki de Konsey kendi keşif ekibini göndermeden önce bulduğumuz her şeyi kapmak için onları tutan başka tüccarlar vardır."

Reyn ona döndü. Bir an şaşkın göründü, sonra bu ifade kayboldu. "Evet. Elbette. Karımı ve ocuğumu avlamaktan çok hazine arıyor olmaları daha olası. Konsey kr kokusunu alır ve mümkün olan en kısa sürede kendi gemisini gönderir. Ve onları takip edenler başka tüccarların adamları olabilir. Kelsingra'nın keşfedildiği söylentisi şehirde yangın gibi yayıldı."

"Keşfedildi," dedi Leftrin eğlenerek. "Bir şehrin çamurdan kazılarak ortaya çıkarılmasını bekliyorlar. Kazı yapacaklarını sanıyorlar. Grene kadar bekle. Anlayamayacaklar. Hayatlarını tehlikeye atmadıkça oraya ulaşamayacaklar. Bizi oraya kadar takip etseler bile, biz oraya varmadan erzakları bitecek. Ve nehri geçip şehir tarafına geçecek kadar cesurlarsa, gözlerini dolduracak çok şey bulacaklar ama karınlarını dolduracak hiçbir şey bulamayacaklar. Bırakın bizi takip ederek kendilerini yorun. Ya pes edip geri dönecekler ya da dayanıp vardıklarında bize yardım istemek zorunda kalacaklar."

O konuşurken, ince bir yağmur yağmaya başlamıştı. Reyn'e dönerek sırtıttı. "Zorunda kalmadıkça onlarla uğraşmaya gerek yok. Hele Rain Wilds benim için sorunu zebilirken."

Reyn, Leftrin'in bakışını takip etti ama gülümsemedi. Bunun yerine bir şeyi işaret etti. "O nedir? O gemiyi daha önce görmedim."

Leftrin, yoğunlaşan yağmurun arasından baktı. Yağan damlalar nehrin yüzeyini halkalarla kapladı ve şışırtı sesi çıkardı. Ayrıca, onunla arkalarındaki virajdan yeni çıkan tekne arasında bir perde görevi görüyordu. İnanamadan tekneye baktı. Dar ve alçak tavanlı, büyük bir tekneydi.

Gövdesi siyah, evi parlak mavi ve altın süslemeli idi. Kürekler uyum içinde inip kalkıyordu. Su çekimi az görünüyordu ve daha küçük teknelerden daha hızlı ilerliyordu. O izlerken, son tekneyi geçti ve ikinci tekneye yaklaştı. "Olamaz!" diye bağırdı.

"Ne oldu?" Reyn, geriye bakmak için yan tarafa eğildi.

"O lanet olası su geçirmez gemi." Swarge onun sorusuna cevap verdi. "Cassarick'e vardığımızda rıhtıma bağlıydı."

"Aylardır söylentiler var," diye onayladı Reyn somurtkan bir ifadeyle. "Hiçbir yaşam gemisi ailesi onu sevmiyor. Bir Jamaillian, Rain Wild Nehri'nin asitlerine dayanacağını iddia ettiği yeni bir tekne kaplaması geliştirdi. Kaplamanın geçirmez olduğunu ve yük veya yolcu taşırken ulaşabileceği hızı kanıtlamak için nehre birkaç yeni gemi göndereceğini teklif etti. Bingtown Tüccarları Konsorsiyumu'nun yatırımcı olarak ilgilendiği söyleniyordu, ama Jamaillialı'nın fiyatını karşılayan herkese satacağına dair daha karanlık söylentiler de vardı. Birinin Trehaug'u ziyaret edeceğini duymuştum, ama pek dikkat etmedim. Aklımda başka şeyler vardı." Swarge'a onay için baktı. "Biz oradayken Cassarick'te demirlemiş miydi?"

Dümenci geniş omuzlarını silkti. "İlk vardığımızda oradaydı. Sonra Trehaug'a gitti, ben de Bingtown'a geri döneceğini sandım. Galiba biri haber gönderip onu bizi takip etmesi için tutmuş."

Leftrin tekneye dehşetle baktı. Nehir mavnası için iyi hatları vardı ve mürettebatı güçlü ve disiplinli görünüyordu. "Ve daha fazlası olabilir mi?"

"Neredeyse kesin. Tüccarlar arasında bile, yaşam gemilerinin nehir ticaretini boğduğunu söyleyenler var. Bingtown ve Rain Wild Konseyleri, geçirmez gemilerin deneme yapmasına izin verdi. Gemilerin sahipleri agresif ve yatırımlarını geri kazanmak için her yolu deneyeceklerdir. Biz ayrıldığımızda Trehaug'da olsalardı..."

"Bizi takip etmek için onları kiralamak isteyen pek çok kişi olurdu."

"Çok para da olurdu," diye ekledi Reyn ekşi bir sesle. Leftrin, bu gemilerin sadece Kelsingra için değil, nehir trafiği yoğunlaşıp daha uygun hale gelirse nehir ve yerleşim yerlerinde ticaret yapmak için de ne anlama geleceğini düşünerek kış tarafına baktı. Bu girişimi destekleyen Tüccar

Kelsingra için değil, nehir trafiği yoğunlaşır ve daha uygun hale gelirse nehir ve nehir kıyısındaki yerleşim yerlerinde ticaret için ne anlama geldiğini düşündü. Bu girişimi destekleyen tüccarların, bir yaşam tarzının sona ereceğini biliyorlar mıydı acaba?

O izlerken, mavi gemi aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı. "Bizi kolayca yakalayacaklar. Onları atlatabilmemizin tek umudu, daha çok gece seyahat etmek." Başını salladı ve dümencisine baktı. Swarge, kararlı bir ifadeyle başını salladı.

"Onları atlatabilir miyiz sence?" Reyn endişeli bir sesle sordu.

"Deneyebiliriz. Belki aramızdaki mesafeyi biraz daha açabiliriz. En azından onlardan önce Kelsingra'ya varabiliriz, aynı anda varmaktansa," dedi Leftrin sert bir şekilde.

Reyn başını salladı. Yağmur aniden sağanak yağmura dönüştü, yağmur suya çarptığında sönmüş demir gibi tıslıyordu. Yağmur, takipçilerini görüş alanından gizledi. Reyn sessizce konuştu. "Eninde sonunda geleceklerini biliyorsun, Kaptan. İstedğini elde edecek kadar çok sayıda gelecekler. Bunu biliyorsun."

"Geleceklerini biliyorum," diye onayladı Leftrin. Reyn'in gözlerine bakarak yüzünde kurt gibi bir gülümseme belirdi. "Ama karşılıklarına çıkacakların bir grup yarı çocuk ve birkaç sakat ejderha olduğunu sanıyorlar. Ama Kelsingra'ya vardıklarında, beklediklerinin aksine bir manzarayla karşılaşacaklar."

Taş Yolu Odası'nın zemininde beş ceset yatıyordu. Chalced Dükü onlara sinirle baktı. Yorucu bir sabah olmuştu. Her biri, yargı kararı verilmeden önce hikayesini sonuna kadar anlatma hakkını ısrarla savunmuştu. Her biri, hayatının ipliğini biraz daha uzatmak için çaba sarf etmişti. Ne aptallar. Başarısız olduklarını biliyorlardı ve bunun bedelini ödeyeceklerini de biliyorlardı. Ailelerinin affedileceği umuduyla geri dönmüşlerdi.

Ama kurtulamayacaklardı. Başarısız adamların soyunu devam ettirmek, babalarının topraklarını ve mallarını miras bırakmak neye yarardı? Gelecekte hayal kırıklığı yaratacak daha fazla zayıf insan yetiştirmekten başka bir iş yaramazlardı. Zayıflık, soyluların ve askerlerin saflarına yayılmadan ve Chalced'in atalarının gücünü zayıflatmadan önce safları temizlemek daha iyiydi. Şansölyesi ona bakıyor, bekliyordu. Dük, bir kez daha etrafa saçılmış parçalanmış cesetlere baktı. "Odayı temizleyin. Evlerini de temizleyin," diye emretti.

Şansölye derin bir reverans yaptı, döndü ve emri ilette. Salonun arkasında, altı komutan seçtikleri adamlara döndü. Altmış mızrak aynı anda yere vurdu, ağır ahşap kapılar açıldı ve askerler ayrıldı. Askerler çıktıktan sonra, çok farklı bir grup

girdi. Karnlarının üzerinde sürünerek, çuvallarını sürükleyerek, yırtık pırtık bir ölüm adamları sürüsü odaya girip cesetlere doğru ilerledi. Kimse onlara bakmadı. İğrençti, pislik ve leş içinde yaşamak için doğmuşlardı, gerçek erkeklerin gözünde sonsuza kadar önemsizdi. Ama Chalcedean toplumunda bir yerleri vardı. Ceset parçalarını taşıyacak, ayrılmadan önce paçavralarıyla zemini temizleyeceklerdi. Cesetlerin üzerinde kalan değerli eşyalar, ölülerin giysileri ve kemiklerinden elde edilen et gibi onların malı oluyordu. Değerli bir şey kalmıyordu. Bu adamların hepsi öleceklerini biliyordu; şüphesiz gelmeden önce değerli eşyalarını satmışlardı, son bir kez fahişelere gitmek ve çarşıda son bir yemek yemek için yüzüklerini ve kol bantlarını satmışlardı.

Dökülen kanın kokusu yoğun ve iğrençti, sırtüstü yatan adamların sürünmesi mide bulandırıcıydı. Şansölyesine baktı. "Korunaklı Bahçe'de olmak istiyorum. Orada soğuk şarap beni bekliyor olmalı."

"Elbette, efendim. Eminim ki öyle olduğunu göreceksiniz. Gidelim." Şansölye dönüp taşıyıcılara tahtın yanına yaklaşmalarını işaret etti. Dük, onların dikkatli adımlarını inceledi; onun emri için zaman tanıyorlardı, böylece Korunaklı Bahçe'ye vardığında, soğuk şarap ve yeni örtülmüş, yastıklı bir divan onu bekliyor olacaktı. Bazı günler, ağrı ve nefes darlığı onu o kadar huysuz yapardı ki, adamlara kasten daha hızlı hareket etmelerini emrederdi. Sonra onu itip kakmaları için onlara bağıırırdı ve her isteği yerine getirilmeden bahçe'ye vardığında, şansölyeyi azarlayıp tüm hizmetkarları cezalandırmak için gönderirdi. Evet. Ağrı onu bazen bu kadar kindar yapardı.

Ama bugün değil.

Onu tahtından nazikçe sedyeye taşıdılar. Dişlerini sıkarak inlemekten kendini alıkoydu. Kemiklerini yumuşatacak çok az et kalmıştı. Uzuvarlarını hareket ettirdiğinde eklemleri birbirine sürtünüyordu. Uzun süre hareketsiz kalmaktan vücudu yaralarla kaplıydı, yaralar kemiklerin çıkıntıları üzerinde derinleşiyordu. Sırık sandalyesinde kıvrılmış, kambur bir adam gibi oturuyordu. Perdeler etrafını kapattığında, kimse görmeden yüzünü buruşturup yatak yaralarının en kötülerinden uzaklaşmaya çalışabildiği için mutluydu.

Sorunlar yaklaşıyordu. Kokuyu alıyor, tadını alıyordu. Aptal değildi. Adamların gözlerinin nasıl kaydığını, emirlerine itaat etmeden önce sessizce birbirleriyle nasıl fısıldaştıklarını görüyordu. Chalced elinden kayıyordu. Bir zamanlar güçlü bir savaşçı, hem bedenen hem de ruhen güçlü bir adamdı.

Soy. Bir zamanlar, tahtından atlayıp otoritesinden şüphe edenleri paramparça etmeye hazır, çömelmiş bir kaplan gibiydi. O günler geride kalmıştı. Artık fiziksel varlığıyla insanları korkutamıyordu.

Ama aptal değildi. Hiçbir zaman aptal olmamıştı. Fiziksel gücünün tek başına iktidarını koruyacağını hiç düşünmemişti. Aptal olsaydı, Chalced'in değişken siyasi iktidar ortamında bunca yıl hayatta kalamazdı. Gençken, gücü ele geçirmek ve elinde tutmak için acımasızdı. Yaşayan oğullarının olmaması bunu kanıtlıyordu. Etrafındaki adamlar ve onun yerini almak için can atan açgözlü varisleri hakkında hiçbir yanılsaması yoktu. Diğerleri, o öldükten sonra ganimetten paylarını almak için onun kadar acımasız olacaktı. Bazıları bunun doğal bir şekilde gerçekleşmesini beklemeyecekti.

Taşıyıcılar sarayın koridorlarında ilerlerken direkli sandalye sallanıyordu. Dostlarını ve düşmanlarını saydı ve bazılarının her iki listede de yer aldığını biliyordu. Sevgili, sadık başbakanı bunlardan biriydi. Sevgi dolu, zehirli bir cadaloğ olan kızı da bir diğeriydi. Ondan kurtulmak umuduyla Chassim'i üç kez evlendirmişti. İlk kocası onu on dört yaşında dul bırakmıştı. Görkemli düğünden sadece üç hafta sonra, adam banyodan çıkarken kayıp düşmüş ve boynunu kırmıştı. En azından o zamanlar herkes öyle düşünmüştü. Kazaya tanık olan kimse yoktu. Genç dul, solgun yüzlü ve çökmüş gözlü, ailesi onu babasının evine geri götürdüğünde uygun bir şekilde yas tutuyor gibi görünüyordu.

Bir sonraki kocası, gelininden neredeyse otuz yaş büyük, çok daha genç bir adamdı. Altı ay dayandıktan sonra, şiddetli kramplara ve kanlı ishale neden olan bir mide rahatsızlığı nedeniyle hayatını kaybetti. Kız yine saraya geri gönderildi ve adam, kaderi karşısında sessiz ve öfkeli bir şekilde duran kızı gördü.

En son kocası üç yıl önce ölmüştü. Saygıdeğer yaşlı adam, bir davranış hatası yüzünden onu herkesin önünde tokatlamıştı. O gün bitmeden, savaşçıların arasında ziyafet masasında köpüklü bir nöbet geçirerek ölmüştü. Chassim yine ona geri gönderilmişti. Bu sefer, ona doğrudan sormuştu. "Kızım, kocanın yasını tutuyor musun?"

O da şöyle cevap vermişti: "Onun ölümünün bu kadar ani ve hızlı olmasını yas tutuyorum."

Dük, kendi kadınları arasında ona yer ayırdı ve o da o odalardan ve onların تنها bahçelerinden ve banyolarından hiç çıkmamaya karar verdi. O onun hayatının çoğunu onun cariyelerinden

cariyeleri. O, bitki bahçelerine özenle bakıyor, çoğunlukla tarih ve şifa bilgileri hakkında kitapları açgözlülükle okuyor, şiir yazıyor ve her gün bir saat yayınıyla pratik yapıyordu. Bir daha asla evlenmeyeceğine dair ateşli bir arzu duyduğunu ifade etmişti.

Onun dileği, babasının isteği değil, hiçbir soylu erkeğin ona evlenme teklifinde bulunmak istememesi sayesinde gerçekleşmişti. Babasının meşru kızları arasında en büyüğü olan kızı, dul ve yaşlı olmasına rağmen yüksek bir başlık parası talep ediyordu. Ancak babası, taliplerin çekinmesinin sebebinin bu kadar yüksek bir bedel olduğunu sanmıyordu. Üç kez dul kalmış bir kadın, kimse böyle bir suçlamada bulunmaya cesaret edemese de, büyücülükle suçlanabilirdi.

Dük bu konuda kendi fikrini kendine sakladı. Ancak kadınların odalarına gittiğinde kızının yanına yaklaşmasına izin vermiyordu, ki kızı da hiç böyle bir niyet göstermiyordu. Ayrıca kızının elinden geçen hiçbir şeyi yemiyordu. Risk almaya gerek yoktu. Ancak şimdi, taşıyıcılarının düzenli adımlarına göre sallanan sandalyesinde otururken, kızını bir seçenek olarak düşünmeye zorladı kendini.

Chalced'in en eski yasasına göre, babası isterse, sevilen bir kız çocuğu miras alabilirdi. O istemiyordu. Ama aynı eski yasalara göre, oğlu olmadan ölürse, en büyük kızı ve kocası, ilk oğlu reşit olana kadar hüküm sürebilirdi. Kız evlenmezse, layık bir eş bulana kadar hüküm sürebilirdi. Chassim'in miras kalırsa çok uğraşacağını sanmıyordu. Her halükarda, kızının tahta geçmesi onun ölümüne bağlıydı ve o bunu kesinlikle önlemek istiyordu.

Uzun süren hastalığı için onu suçlayamayacağını düşünüyordu. Bunun için çok dikkatli davranmıştı. Elbette en büyük tedbir, onu öldürmektir. Ama varisi olmayan bir düklük, uygun olmayan bir varisi olan bir düklükten daha fazla iç karışıklığa meyilliydi. Kaç tane soylusu, Chassim'in düklüğün başına geçmesini önlemek için onun yaşamasına umut ediyordu acaba?

Üstelik bir cadıyı öldürmek en kötü şanssızlıktı, hele ki o cadı kendi kızıysa.

Tahtasının sallanmasına gözlerini kapatmıştı. Taşıyıcılarının hızı yavaşladığında gözlerini açtı. Perdeler kapalı kalırken, sııklıkla taşınan koltuğu bir dizi destek üzerine indirildi. Taşıyıcıları uzaklaşırken botlarının yumuşak sürtünme seslerini dinledi. Ama onu endişelendiren şeyi duymadı: çok sayıda çeşmeden su sesi gelmiyordu, kafeslerdeki kuşların cıvıltıları duyulmuyordu. Çiçek kokusu da almıyordu. Kendi kalp atışlarının sesi

kulaklarını doldurmaya başladı. Kemikli parmaklarıyla, yastıklarından birinin içinde saklı olan kınılı hançeri bulmak için el yordamıyla aradı. Hançeri çıkardı ve sessizce açtı. Elinde ağırdı. Onu etkili bir şekilde kullanacak gücü olup olmadığını merak etti. Elinde kanlı bir bıçak olmadan ölmek istemiyordu.

"En merhametli Dük."

Bu, Şansölye Ellik'in sesiydi. Elbette. Hain o olmalıydı. En yakın ve en güvendiği danışmanı, onu öldürmek ve iktidarı ele geçirmek için en uygun konumda olan adamdı. Dük, yıllar önce, ilk hastalandığında harekete geçmemesine şaşırılmıştı. Adamın sesine cevap vermedi. Efendisinin uykuya daldığını sanmasına izin verdi. Perdeleri açıp kılıcına rastlayacak kadar yaklaşmasına izin verdi.

Sanki perdelerin arkasından Dük'ün niyetini görebiliyormuş gibi, şansölye tekrar konuştu. "Lordum, bu ihanet değil. Sadece sizinle özel olarak konuşmak için bu anı çaldım. Perdelerinizi açmak için yaklaşıyorum. Lütfen, beni öldürmeyin."

"Ödünç söz." Dük bu kelimeyi düz bir sesle söyledi, ama hançeri iki eliyle göğsünün önünde tuttu. En ufak bir ihanet belirtisi görürse, onu adamın kalbine saplamak için elinden geleni yapacaktı.

Ama şansölye dizlerinin üstüne çökmüş, elleri boş bir şekilde perdeleri dikkatlice açıyordu. Dük, perdelerin arasına diz çökmüş, boynu eğik ve çıplak bir şekilde duran adamı süzdü. İstesaydı, hançesini o savunmasız boyuna saplayabilirdi. Ama yapmadı.

"Neden özel olarak?" diye sordu. "Her zaman beni dinledin. Neden burada ve şimdi?" Şansölyenin rahat odasına şüpheyle baktı.

"Elbette, efendim, her zaman beni dinlersiniz. Ama sizin dinlediğiniz yerde, başkaları da dinler. Ve ben size ihanet konusunda uyarıda bulunmak istiyorum ve bu uyarıyı sadece sizin duymanızı istiyorum."

"İhanet mi?" Kelime dilinde kuru kuru kalmıştı. Kalbinin çarpıntısı acı verici hale geliyordu. Çok kısa sürede çok fazla tehdit almıştı; cesaret tek başına zayıflamış bedenini ayakta tutamazdı. Hâlâ önünde diz çökmüş adama baktı. "Kalk, Ellik. Su istiyorum. Lütfen."

Şansölye gözlerini kaldırdı, sonra başını. "Elbette." Tören yapmadan ayağa kalktı ve odanın karşısına geçti. Silahlar ve ünlü savaşları anımsatan duvar halıları ile süslenmiş, bir erkeğin odasıydı. Odanın ortasındaki çalışma izleriyle dolu masanın üzerinde büyük bir defter, bir mürekkep hokkası ve

kalemler vardı. Dük, yıllardır şansölyenin çalışma odasına girmemişti, ama o zamandan beri oda pek değişmemişti. Masanın arkasında bir dolap vardı. Ellik dolaptan bir şişe şarap ve bardaklar aldı. "Bu suya göre daha iyi gelir," dedi Dük'e. Ustaca bir hareketle mantarı çekti ve bardakları doldurdu. Geri dönerken bir savaşçı gibi yürüdü ve resmiyet yapmadan bardağı uzattı.

Dük, kurumuş elleriyle kadehi aldı ve şarabı içti. Vücudunda hoş bir sıcaklık hissetti. Ellik, sormadan, hala elinde tuttuğu şişeden kadehi yeniden doldurdu. Sonra, sanki genç bir adam kamp ateşinin etrafında oturuyormuş gibi, direk sandalyenin yanındaki yere çapraz bacaklı bir şekilde oturdu. "Merhaba," dedi, sanki tesadüfen karşılaşan iki eski dostmuş gibi. Belki de öyleydi. Ellik, dük konuşana kadar onu dikkatle izledi.

"Neden gerekli olduğunu biliyorsun. Selamlama, resmiyet, sert emirler. Seni küçük düşürmek için değil, Ellik. Disiplini sağlamak ve mesafeyi korumak için."

"Yani seni sadece Dük olarak görüyorlar," dedi

Ellik. "Evet."

"Çünkü seni aralarından biri olarak görselerdi, şu anda takip edecekleri kişi sen olmazdın."

Dük tereddüt etti. "Evet," diye itiraf etti sonunda. "Sert bir değerlendirme, ama doğru."

"Ve işe yarıyor," diye kabul etti Ellik. "Çoğu için. Düzeni sorgulamayacak kadar genç olanlar için. Senin iktidara geldiğin ilk günlerde yanında savaşan eski yoldaşların için ise pek işe yaramıyor."

"Ama onlardan pek kalmadı," dedi Dük. "Doğru, ama birkaçımız kaldı."

Dük ciddiyetle başını salladı.

"Ve birkaçımız, eski halinize ve şimdiki Chalced Dükü'ne sadık kaldık. Bu yüzden, hayatıma mal olabilecek bir uyarıda bulunmak için geldim."

"Bu yüzden seni dinliyorum, Ellik, erkek erkeğe, savaşçı savaşçıya, bana hizmet etmek için neyi riske attığını bilerek. Kısa kes. Beni tehdit eden ihanet nedir?"

Ellik şarabını bir dikişte içti, bir an daha düşündü ve sonra cevap verdi, "Kızın Chassim. O senin tahtını istiyor."

"Chassim?" Dük, adamın sırf bu yüzden kendisini rahatsız etmesinden rahatsız olarak yorgun başını salladı. "O memnuniyetsiz, üç kez dul kalmış, tatminsiz bir kadın. Bunu yıllardır biliyorum. Onun kendi hırsları olduğundan korkmuyorum."

"Korkmalısın." Ellik sertçe konuştu. "Onun şiirlerini okudun mu?"

"Şiirlerini mi?" Şimdi hakarete uğramış hissetti. "Hayır. Yakışıklı bir erkeğin cazibesine kapılıp önünde diz çökmesini isteyen bir kızın hayalleri ya da bir çiçeğin etrafında uçan bir sinek kuşu üzerine düşünceler, herhalde. Aşk ve papatyalar üzerine düşünceler, hepsi mavi fırça darbeleriyle yazılmış ve çiçek demetleri ve sarmaşıklarla süslenmiş. Böyle şeylere vaktim yok."

"Hayır. Onun şiirleri daha çok savaş çağrısı gibidir. Kadınları Chalced'de ayaklanmaya çağırır, senin tahtını devralmasına yardım etmeleri için, böylece diğer kadınları da bir zamanlar sahip oldukları statüye yükseltebilsin. Ateşli şeyler, lordum, sessiz, manastır hayatı yaşayan bir kadından çok, pazardaki fanatiklere yakışır."

Dük bir süre diğer adama sessizce baktı. Ama şansölyesinin yüzü ciddiydi. Ciddiydi.

"Kadınlar ayaklanıyor... Saçmalık! Bunu nereden biliyorsun? Kızımın şiirleriyle ne zaman karşılaşma fırsatın oldu?"

"Karımın odasında. İki gün önce." Dük bekledi.

"Sabahın ortasında, onu ziyaret etmek için alışılmadık bir saatte, habersizce içeri girdim. Okuduğu bir avuç parşömeni hızla saklamaya çalıştı. Tabii ki, bir kadının kocasından sakladığı sırrı öğrenmek için bir tanesini elinden aldım." Kaşlarını çattı. "Parşömen kenarları yıpranmış, elden ele dolaştığı için çok yıpranmıştı, alt kısmında ve arkasında birçok ekleme vardı. İlk bakışta, senin tarif ettiğin gibi, çiçekler ve kelebeklerle süslenmiş kız çocuğu şiiri gibi görünüyordu. Ama sadece ilk iki dize öyleydi. Sonra sözler bilimsel ve savaşı bir hal aldı, Chalced'in soylu ailelerinin kadınlarının erkeklerle birlikte hüküm sürdüğü, kendi işlerini ve mallarını yönettiği ve kendi kocalarını seçtiği zamanlara tarihsel referanslar içeriyordu. Küçük asmalar ve çiçekler, devrim çağrısından başka bir şey değildi.

"Böyle bir ihaneti okuduğu için onu sertçe azarladım, ama pişmanlık duymadı. Ve bazen kurumuş yaşlı kadınları saran bir öfkeyle korkusuzdu. Bana neyden korktuğumu sorarak alay etti. Böyle bir geçmişin varlığını inkar etmeye cesaret edebilir miydim? Kendi ailemin servetinin bir erkek değil, bir kadın tarafından kurulduğunu?"

“Onun küstahlığına karşılık ona tokat attım. Ayağa kalktı ve kuzey tanrıçası Eda'ya dua ederek, bana yeryüzünün nimetlerini esirgesin diye yalvardı. Beni lanetlemeye cüret ettiği için ona tekrar vurdum.”

Ellik durakladı. Alnında ter damlaları belirdi ve bir süre anılarına daldı. Parmaklarıyla dudaklarını çekiştirip, inkar edercesine başını salladı. "Bir erkek bir kadının aklını anlayabilir mi? Onu dövmek zorunda kaldım, lordum, yıllardır yapmadığım bir şeydi, ama yine de cezalandırdığım birçok genç askerden daha uzun dayandı. Ama sonunda, geri kalan tüm parşömenlerini ve bunların kaynağını ele geçirdim, sonra da yazarın adını öğrendim. Kızınız, lordum, teklifinden de anlaşıldığı gibi."

Dük sessizce oturdu, yüzünde hiçbir şeyin belli olmamasını umuyordu. Ama Ellik acımasızdı.

"Sadece kızınız değil. Evinizdeki diğer kadınlar da bu işe karışmış. Chassim kelimeleri yazıyor, ama kadınlarınız kopyalarını çıkarıyor, parşömenleri süslüyor, küçük danteller ve kurdelelerle bağlıyor ve parfümle kokulandırıyor. Sonra da pazar yerlerine, çamaşırhanelere, dokumacıların salonlarına, hamamlara ve kumarhanelere dağıtılıyorlar, yayılan güzel bir zehir gibi."

Dük sessizdi. Şaşırmıştı. Ama şaşırmamıştı da. Chassim gerçekten onun kızıydı. Onunla ilgili dikenli bir gurur içinden filizlendi. Keşke erkek olsaydı, ona iyi bir iş bulabilirdi. Ama durum böyleyken, "Onu öldüreceğim." Kötü bir çözümdü, ama tek seçeneğiydi. Kaç kadını ortadan kaldırması gerekeceğini merak etti. Dudaklarını sıktı. Artık onlara pek ihtiyacı yoktu ve iyileştiğinde yine yeni kadınlar isteyecekti. Hepsi gidebilirdi. Rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdadı, Korunaklı Bahçe'ye gitmeye hazırdı. Dinlenmek istiyordu.

"Hayır," dedi Ellik cesaretle. "Onun tuzağına düşme. Karımın sahip olduğu tüm parşömenleri okudum ve hepsinde senin elinde öleceğini beklediğini yazıyor. Bunun, onu ve tüm kadınları ne kadar korktuğunu ve nefret ettiğini kanıtlayacağını söylüyor. Onu o kadar çok nefret ettiğini, henüz kadın olmaya yeni başlamışken onu bir canavara teslim ettiğini iddia ediyor."

"Nefret mi?" Dük inanmadı. "Zamanımı boşa mı harcayayım? Onu zar zor tanıyorum. Yaşlı Karax kaba bir adamdı, bunu herkes bilirdi. Ama o zamanlar benim en güçlü müttefikimdi. Düğünün amacı da buydu. İttifakı sağlamaktı." Ondan nefret etmek mi? Sanki bir kız çocuğuna karşı duygular besleyebilecekmış gibi, onu siyasi manevraların bir parçası olarak görmezden gelmek bir yana. Gerçekten de kendine çok fazla önem veriyordu.

"Yine de," dedi Ellik. "Lordum, onu öldürürseniz, kadınlar arasında bir ayaklanma çıkar. Onun takipçileri zehirleme, çocuk öldürme, kundaklama, kürtaj ve evet, açık şiddet eylemleri yapma sözü verdiler. Okuduğum yazıtlar iyi hazırlanmıştı ve bunları okuyan çeşitli kadınlar da aynı sözleri yazmışlardı. Her sınıftan kadınlar bunları okudu ve onun uğruna ölürse intikamını alacaklarına dair yeminlerini eklediler. Bence birbirlerini kışkırtıyorlar, ona sadakat ve acımasızlık yeminlerinde birbirlerini geçmek için yarışıyorlar, eğer onu 'öldürürseniz'."

"Bu dayanılmaz!" Dük bu sözleri haykırdı ve ardından öksürük krizine girdi. Ellik ona biraz daha şarap döktü ve içebilmesi için bardağı dudaklarına tuttu. Kadeh dişlerine çarptı ve şarap göğsüne döküldü. Gerçekten de dayanılmazdı, her şey. Kadehi kaparak Ellik'i uzaklaştırdı. Bir yudum almayı başardı, öksürdü ve uzun bir yudum alabilene kadar nefesini sakınleştirdi. Konuşabilecek hale gelince Ellik'e sordu: "Chassim gibi hain bir cadı için başka ne gibi bir çare var?"

"Bana ver," dedi Ellik yumuşak bir sesle.

"Öldürmek için mi?"

Ellik gülümsedi. "Hemen değil. Onunla evleneceğim." "Ama sen zaten evlisin."

"Karım ölüyor." Ellik bu haberi verirken yüzünün ifadesi değişmedi. "Yakında dul kalacağım, yeniden evlenebileceğim. Uzun yıllar sadakatle hizmet ettiğim için beni kızınla ödüllendireceksin. Bu uygun olur. Zalim kader ikimizi de dul bıraktı." Kendi bardağından içti.

"O tehlikeli. Sanırım önceki kocalarından en az birini öldürdü." Dük, Ellik'in çözümünü düşünürken bunu isteksizce itiraf etti.

"Üçünü de öldürdü," diye cevapladı Ellik. "Bunu biliyorum ve karımın itirafları sayesinde nasıl yaptığını da biliyorum. Bu yüzden, o yılanın dişlerini nasıl çekeceğimi biliyorum ve o benim için küçük bir tehlike."

"Onu neden istiyorsun?"

"Onunla evleneceğim, onu izole edeceğim ve hamile bırakacağım. Şiirlerini yazmaya devam edecek ve yeni evinden yavaş yavaş dışarı sızacaklar. Ama evlilik mutluluğunu, deneyimli bir sevgilinin zevklerini ve kollarını dolduracak bir bebeğin tatlı beklentisini anlatacaklar. Dişleri çekilecek, zehri çaya karıştırılacak. Ve bir varis haberi soylularınızı sakınleştirecek."

Dük aldatılmamıştı. "Ve sen benim yerime hüküm süreceksin."

Ellik başını salladı ve "Her halükarda öyle yapardım" dedi. Dük'ün bakışlarını sabit bir şekilde karşılayarak ekledi: "Bu, senin isteğinin bu olduğunu herkese açıkça gösterecek ve başka herhangi bir plana ikimiz de karşı çıkacağız."

Dük gözlerini kapattı ve tüm olasılıkları dikkatlice değerlendirdi. Sonunda, tek bir sonuca vardı. Gözlerini açtı. "Ben ne kadar çabuk ölürsem, sen o kadar çabuk iktidara gelirsin."

Ellik yine tereddüt etmedi. "Bu da doğru. Ama 'daha çabuk' iktidara gelmek her zaman en iyi yol değildir. Benim istediğim de bu değil, eski yoldaş." Başını hafifçe eğdi ve gülümserken sordu, "Benden ne tür bir güvence istiyorsunuz? Yaptıklarımı düşünün. Seni bir tehdit konusunda uyardım ve en bariz çözümü uygulamaman için seni korudum. Yıllardır, sağlığın bozulurken sana hizmet ettim. Sadakatsiz olsaydım, bunu yıllar önce kanıtlamış olurdum. Ancak sadakat kanıtlanması daha zor bir şeydir."

Dük öksürerek yastıklarına yaslandı. "Çünkü sadakat değişebilir," diye işaret etti nefes alabildiğinde. "Her gün kanıtlanması gerekir." Bir süre düşündü. "Kızımı sana verirsem, sana güçlü bir koz vermiş olurum."

"Ve vermezsen, evinde saldırmaya hazır bir engerek kalır."

Dük aniden teslim oldu. "Onu sana söz verdiğimi herkese duyuracağım. Ve onu tecrit edeceğim ki senin gelinin olmayı düşünebilsin."

Ellik kısa bir süre bekledi. Sonra sordu, "Ve?"

Dük soğuk bir gülümsemeye, "Ve bana gelininin başlığı olarak ejderha kanını getirdiğinde, o zaman o senin olacak. Ve evliliğinize kutsamamı sunacağım" dedi.

"Ve beni varisin ilan et."

Ellik ısrarcıydı. Dük bundan hoşlanmamıştı, ama dikkatlice düşündü. Ellik, Dük'ün himayesine girdiğinde henüz gençti. Dük'ü, kendi oğlu kadar, hatta belki de daha fazla sevmişti. Öldüğünde, kendinden sonra kimin hüküm süreceği umurunda olur muydu?

"Ve seni varisim olarak atayacağım. Kızımdan olabilecek çocuklarına öncelik verilecek."

"Anlaştık. Ve bir an önce halledilsin." Ellik gülümsedi. "Hizmetkarlarına düğün hazırlıklarını yapmalarını söyle."

Dük başını ona doğru eğdi. "Benim bilmediğim neyi biliyorsun?"

Ellik'in gülümsemesi genişledi. "Bir tutsak satın aldım, lordum. Şu anda bana gönderiliyor. O bir ejderha değil. Ama damarlarında ejderha kanı akıyor. Ve onun kanı senin olacak."

Dük ona şüpheyile baktı. Ellik'in gülümsemesi daha da genişledi. "Sadakatimin kanıtı," dedi sessizce. "Hiçbir koşul olmadan mı?" Dük, bir bakire kadar zarif bir şekilde ayağa kalktı ve şarap dolabına geri döndü. Bu sefer, ipile bağlanmış küçük bir kağıt paketi ile geri döndü. Dük'ün önüne çömeldi ve ipin düğümünü çözdü. Yağlı kağıdı açtığında, Dük'ün burnuna bir zamanlar tanıdık gelen bir koku geldi.

"Kurutulmuş et mi?" diye sordu, inanamama ve kırgınlık arasında gidip gelerek. "Bana kurutulmuş et mi sunuyorsun? Bir piyade askerinin erzak mı?"

"Yolculuk için saklamanın tek yolu tuzlayıp tütsülemektir." Ellik, açtığı kağıdı avucunda solmuş bir çiçek gibi tuttu. Kağıdın ortasında, koyu kırmızıya tütsülenmiş, mavi pullu küçük bir et parçası vardı. "Bir Elderling'in eti. Ejderha değil. Henüz ejderha eti bulamadım

... henüz. Ama sana, ejderhanın bir parçası olduğu söylenen bir yaratığın tütsülenmiş eti sunuyorum. Umarım sağlığına kavuşursun."

Dük bir süre sessizce baktı.

Ellik yumuşak bir sesle konuştu. "Yememi emredersen yerim. Zehirli değil." Bu düşünce aklından geçmişti. Şansölyesine eti bölmesini ve kendi payını önce yemesini emretmeyi düşünmüştü. Ama et parçası büyük değildi ve Ellik'in birçok rahatsızlığı vardı. Eti yerse ve zehirlenirse ölecekti. Ama Ellik'e önce yarısını yemesini emredip, sonra umduğu etkiyi gördüğünde, kendisine yetecek kadar kalmayabilirdi. Kemikli parmakları karınca antenleri gibi titreyerek ete uzandı. Et parçasını kaldırıp kokladı. Ellik'in bakışları sabit bir şekilde Ellik'teydi.

Tütsülenmiş eti ağzına attı. Tütsü ve tuzun tadı, kurutulmuş etin dokusu onu genç bir savaşçı olduğu günlere geri götürdü. Gözlerini kapattı. O zamanlar dük değildi. Kılıç ustası Rolenbled'di, Chalced dükünün dördüncü oğlu. Kılıcıyla Chalced'in düşmanlarına ve babasına kendini kanıtlamıştı. Ve ağabeyleri babasına karşı ayaklanıp onu öldürerek Chalced'in yönetimini aralarında paylaşmak için komplo kurduklarında, onları babasına ihbar etmiş ve Dük diğer oğullarını öldürürken babasının yanında durmuştu. Kanla yükselmiş, sadakatini kanıtlamıştı.

Gözlerini açtı. Oda eskisinden daha aydınlık görünüyordu. Elinde tuttuğu buruşuk kağıda baktı. Sadece kağıt, kılıç kabzası değil. Kağıdı tek elle buruşturup top haline getirebilmek önemsiz bir yetenek. Üstelik uzun zamandır sahip olmadığı bir yetenek. Derin bir nefes aldı ve biraz daha dik oturdu. Ellik ona gülümseyerek bakıyordu.

"Bana ejderha adamını getir, kızımı alacaksın."

Ellik derin bir nefes aldı ve aniden eğilerek alnını yere değdirdi.

Dük kendi kendine başını salladı. Bu adam onun oğlu gibiydi. Ve bir oğul gibi, sadakati sahte çıkarsa, onu öldürebilirdi. Gülümsemesi derinleşti.

Epilog EVE

DÖNÜŞ

Icefyre, çölün sınırındaki engebeli tepelerde avlanmayı severdi. Uçarken arazinin konturlarını takip etmekte ustaydı. Yere yakın süzülür, bazen kayalık tepelerin etrafını kaplayan keskin kokulu gri-yeşil çalıların üzerinden zar zor geçerek uçardı. Siyah kanatları, aldatıcı bir tembellikle, güçlü vuruşlarla hareket ederdi. Altındaki engebeli arazinin üzerinde süzülen gölge kadar sessizdi.

Avlanma tekniği mükemmeldi. İki ejderha bahardan beri buradaydı ve bir zamanlar gökyüzünden korkmayan büyük av hayvanları artık başlarının üzerinde dikkatle bakınmayı öğrenmişti. Icefyre'nin taktiği, onu alçak tepelerin üzerinden sessizce geçirdi. Öğle güneşinin altında korunaklı kanyonlarda güneşlenen yaratıklar, onun orada olduğunu fark etmeden üzerine atladı.

Bu taktik Tintaglia için pek işe yaramadı. O daha küçüktü ve Icefyre'ın yüzlerce yıl önce ustalaştığı uçuş becerilerini hâlâ öğrenme aşamasındaydı. Uzun bir kış uykusu için buza hapsolmadan önce bile, Icefyre yaşlı bir ejderhaydı. Artık inanılmaz derecede yaşlıydı ve Elderlinglerin zamanını ve iki ırkın birlikte kurduğu medeniyeti hatırlayan tek hayatta kalan yaratıktı. O günleri sona erdiren felaket patlamaları ve vahşi kargaşayı da hatırlıyordu. İnsanlar ve Elderlingler ölmüş ya da kaçmıştı. Ejderha nüfusunun dağınık parçalarının azalmasını ve yok olmasını görmüştü.

Tintaglia'nın hayal kırıklığına uğrayarak, kara ejderha o günlerden pek bahsetmedi. Kendisi de ejderhaya dönüşmeden önce yılan halinin bir kılıf oluşturduğunu sadece belirsiz anılarla hatırlıyordu. Ancak, gömülü bir şehirde, yumurtadan çıkmak için ihtiyaç duyduğu güneş ışığından mahrum bırakılmış halde, kozasının içinde uyanışını çok iyi hatırlıyordu. Elderlinglerin onu oraya koyduğunu düşünüyordu. Onu ve onun neslinden diğerlerini, düşen küllerden korumak için bir solaryuma sürüklemişlerdi. Bu kurtarma girişimi, düşen küller şehri gömdüğünde onun sonu olmuştu. Yalnızlık ve karanlık içinde, ne kadar süre

yalnız ve karanlıkta hapsedilmiş olduğunu bilmiyordu. İnsanlar, onu ve arkadaşlarının hapsedildiği odayı ilk keşfettiklerinde, tek düşünceleri ejderha kasalarını Rain Wild Nehri'nin asitli seline dayanıklı gemiler yapmak için "büyücü ağacı" olarak kurtarmaktı. Reyn ve ardından Selden gelene kadar, ışığa ve hayata kavuşamamıştı.

Selden. Küçük şarkıcısını özlemişti. Onu övüp pohpohlama şekli, onu yücelten gıdıklayıcı sözleri kadar hoş olan berrak sesi. Ama onu göndermişti, diğer ejderha popülasyonlarından haber almak için seyahate çıkması gerektiğini vurgulayarak. O zamanlar, yaşlı ejderhaların geç yumurtlamasının yaşayabilir ejderhalar doğurabileceğini umuyordu. Her yerdeki tüm ejderhaların soyunun tükendiğine inanmak istemiyordu. Bu yüzden Selden'i göndermişti ve o da sadece onun emrini yerine getirmek için değil, Chalced ile bitmeyen savaşlarında Bingtown için müttefikler aramak için gönüllü olarak gitmişti. O zamandan beri Icefyre ile geçirdiği zaman, onu tüm iyimserliğinden kurtarmıştı. Onlar dünyada kalan tek gerçek ejderhalardı ve bu yüzden, onu ne kadar uygunsuz bulursa bulsun, o onun eşiydi. Selden'e ne olduğunu tekrar merak etti. Ölmüş müydü, yoksa sadece düşüncelerinin ötesinde miydi? Aslında bunun bir önemi yoktu. İnsanlar, ejderhalar tarafından Elderling'lere dönüştürülmüş insanlar bile, o kadar uzun yaşamazlardı. Onlarla dost olmak için çaba sarf etmeye değmezdi. arkadaşlık kurmaya değmezdi.

Icefyre üzerlerine daldığında antilopların kokusunu aldı. Küçük bir sürüydüler, sadece beş ya da altı hayvan, kış güneşinin sıcaklığında uyukluyorlardı. Icefyre üzerlerine düştüğünde dağıldılar. İki tanesini uzattığı pençeleriyle ezdi ve Tintaglia'ya diğerlerini kovalamayı bıraktı.

Bu, olması gerekenden daha zordu. Sol kanadının hemen altındaki iltihaplı ok, her kanat çırpışını bir işkenceye dönüştürüyordu. Kayalık yamaçların dar vadileri, av hayvanlarına bir ejderhanın geçemeyeceği kadar dar alanlarda sığınak sağlıyordu. Ancak aptal bir hayvan diğerlerinden sıyrılarak yokuş yukarı kaçtı ve sırt çizgisine ulaştı. Onu takip etti ve çılgınca bir dalışla, bir sonraki vadiye ulaşmadan onu yere düşürdü. Ön pençeleriyle onu yakalayıp göğsüne sıkıca tuttu. Antilop kısa bir süre direndi ve sıcak kanıyla onu sıçrattıktan sonra pençelerinde gevşedi. Dişi ejderha hiç vakit kaybetmeden sıcak ete saldırdı. Bu, o gün ilk avıydı ve çok acıkmıştı.

Antilop büyük bir hayvan değildi ve kışın zayıflamıştı. Kısa sürede ondan geriye hiçbir şey kalmadı, kafatası ya da toynakları bile; sadece kayalık toprağa yapışmış kan

kayalık toprağa yapışmış kan kalmıştı. Bu onu doyurmadı, ama yine de yemeğini bitirir bitirmez kendini uykuya dalarken hissetti.

Tintaglia uzandı ve gözlerini kapattı. Sonra yerini değiştirip başka bir pozisyon denedi. Daha da kötüydü. Onu rahatsız eden taşlı zemin değildi, kırık ok sapı, ok ucu ve etrafını saran iltihaptı. Kanadını kaldırıp boynunu uzatarak kokladı, sonra burnunu çekti. Kötü. Çürümüş et kokusu. Ön pençelerindeki pençeler çok büyüktü ve işe yaramıyordu; pençelemek sadece acıyı daha da artırıyordu. Kırık ok sapının ucu artık görünmüyordu. Enfeksiyonun onu vücudundan dışarı itmek yerine, okun daha da derine gömüldüğünden korkuyordu.

Icefyre, kanatlarının frenleme sesiyle toz bulutu oluşturarak yakına indi. *Daha fazla avlanmalıyız.*

Uyumak istiyorum.

Başını kaldırıp havayı kokladı. *O ok iltihaplanmış. Çıkarmalısın.*

Denedim. Yapamıyorum.

O, yarasına yaklaşarak kokladı ve kız, nazikçe olmasa da buna izin verdi. *Eskiden, insanlar bazen bize karşı zehirli silahlar kullanırdı. Bizi bıçaklamadan önce mızraklarının uçlarını pisliğe batırırlardı. Bizi nadiren öldürebileceklerini, ancak uzun süreli enfeksiyonun bir ejderhayı öldürebileceğini biliyorlardı.*

Kız, onun incelemesinden çekinerek geri çekildi ve hemen boynunu uzatarak yarayı inceledi. *Sence bu ok zehirli miydi?*

Bunu söylemek imkansız. O çok sakın görünüyordu. *Tekrar avlanmak ister misin?*

Zehirli yaraları olan ejderhalar ne yaptılar?

Onlar öldü. Bazıları öldü. Bazen Yaşlı Şifacılar yardım istemeye giderlerdi. Küçük insan elleri bazen yaraları temizlemede işe yarayabilir. Gümüş su birçok hastalığı iyileştirebilirdi. Avlanmaya gidiyorum. Geliyor musun? Sence Rain Wilds'a geri dönüp Yaşlılar'ı bulmaya çalışmalı mıyım? Elderling'leri aramalı mıyım? Malta ve Reyn'i?

Kara ejder bir süre ona baktı. Aklından ne geçiyorsa, onunla paylaşmıyordu. Konuştuğunda, sadece şunu söyledi: *Bir daha insana güvenebileceğimi sanmıyorum. Elderlinglere bile.*

Ben onlara güvenebilirim. Mecbur kalırsam. Malta ve Reyn daha önce bana hizmet ettiler; bence yine hizmet ederler.

Yine sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: *"Kelsingra'nın gümüş kuyusu. Nadir ve muhteşem bir şeydi ve ondan içen ejderhalara büyük güç verirdi. Bazen şifa için de kullanılırdı. Oraya, Kelsingra'ya gidebilirsin.*

Kelsingra'ya gittim. Kuyu artık yok. Şehir boş ve ölüydü, sokaklarda toz uçuşuyordu. Kuyuya gittiğimde, vinç harap olmuştu. O anda orada Elderlingler olsaydı bile, benim için gümüşü çekemezlerdi. Bunun onu ne kadar öfkeliendirdiğinden, vinçten geriye kalanları nasıl ezip kırdığından ve verimsiz kuyuya attığından bahsetmedi.

Kelsingra. Icefyre bu kelimeyi pişmanlıkla söyledi. Bir zamanlar burası muhteşem bir yerdi. Eğer dediğin gibi terk edilmiş ve boşsa, bu büyük bir kayıp. Orayı, Elderlingler kokulu yağları pullu yataklarına sürerken şairlerin övgülerimi söylediği bir yer olarak hatırlıyorum. Orada hamamlar vardı. Güneşlenme yerleri vardı. Her türden etli yaratıklardan oluşan şişman sürüler: öküzler, koyunlar ve domuzlar. Bize birçok anıt, heykel ve mozaik yaptılar.

Düşüncelerini kendine sakladı ve Tintaglia'nın zihni daldı. Atalarının Kelsingra'ya dair anıları vardı, ama soluk ve kokusuzdu. Terk edilmiş şehre dair kendi algıları, atalarının anılarının üzerine çökmüş ve onları daha da karartmıştı.

Avlanmaya gidiyorum! Icefyre aniden duyurdu. Hâlâ açım.

Ben dinleneceğim. Birkaç gündür içinde oluşan kararlılığı aniden fark etti. Sonra Rain Wilds'a geri döneceğim.

Belki daha sonra oraya gideriz. Düşüncesinin tonu, onun fikrini reddeder gibiydi. Belki başka bir zaman, Kelsingra'yı kendi gözlerimle görmeye giderim. Gitmek için doğru zamanın geldiğine karar verdiğimde. Ondan uzaklaştı ve havaya sıçradı. Çırpınan kanatlarının rüzgarı, yarasını uyandırarak sönük bir acıya dönüştürdü.

Yorgun bir şekilde uykuya daldı. Yarasına dokunmayan bir pozisyon bulmak zordu. Yarası kötüleşiyordu; kokusunu alabiliyordu ve enfeksiyondan yayılan zehir kaslarının derinliklerinde zonkluyordu. Yarası iyileşmiyordu ve bunu iyileştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ne kadar bekledikçe o kadar zayıflayacaktı. Ama Icefyre bunu umursamıyordu.

Ve aniden, uyandığında onun dönmesini ya da kararını beklemeyeceğini anladı. Reyn'in güçlü elleri ve Malta'nın zeki zihninin yardımı gerekiyordu. Eve dönme zamanı gelmişti.

Rain Wilds'a geri dönme zamanı.

Krediler

Kapak tasarımı: Richard L. Aquan Kapak

illüstrasyonu© , Jackie Morris

Telif

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Ejderhalar Şehri. Telif hakkı © 2012 Robin Hobb. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesi ile, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, aktarılamaz, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya saklanamaz.

İLK BASKI

ISBN 978-0-06-156163-4

EPub Baskısı © ŞUBAT 2012 ISBN: 9780062101068 12 13 14

15 16 OV/RRD 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

